

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Çaresiz insanlar korkunç
şeylere başvurur.*

ZEHİRDE

DEMLENE

BÜ

e göre annesini kaybetmekten korkunç olan şey, bu ölümün yüzünden olmasıdır. Tüm mu tehdit eden zehirli rdan birini farkında olmadan eyip annesini bu korkunç n pençesine terk eden ondan sı değildir. Ning suçlulukla nırken aynı zehir şimdi de kız eşi Shu'yu ondan koparmak dır.

lerini endişe içinde geçirirken ratorluktan gelen bir çağrı ona t ışığı olur. İmparatorluk en iyi stasını seçmek ve seçilenin k bir isteğini yerine getirmek e yarışma düzenleyecektir. maya katılması gereken kişi kız eşiyken Ning onun yerine geçer u fırsata sarılarak her şeyi sında bırakıp evden kaçar.

y hayatına adım atmak uğundan çok daha zor ve naşık çıksa da kız kardeşinin tını kurtarmak için her engele is gerer ve yarışmanın nalarını başarıyla tamamlamak cıyla her şeyi göze alır.

irinin kuyusunu kazan şmacılar, entrika dolu saray atı ve gizemli bir yakışıklıya nen Ning yarışmaya klanmaya çalışsa da tehlike arı onun için çalmaya ayacaktır.

*Dilin biraz şekere ihtiyacı var,
derdi annem.
Kalbe nasıl sevineceğini öğretir.*

Zehirde Demlenen Büyü

Judy I. Lin

1. Baskı: Eylül 2023

ISBN: 978-625-6372-86-3

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2022 by Judy I Lin

Published by Feiwel and Friends, An imprint of Macmillan Publishing Group,
LLC All rights reserved.

Bu kitabın yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Özgün adı: A Magic Steeped in Poison

Çeviren: Serpil Çelebi

Editör: Hümanur Turan

Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyuncu

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Kapak İllüstrasyonu: © 2022, Sija Hong

Kapak Tasarımı: Rich Deas & Kathleen Breitenfeld

Yazar Fotoğrafı: © Kevin Chu

Baskı

Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar - İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

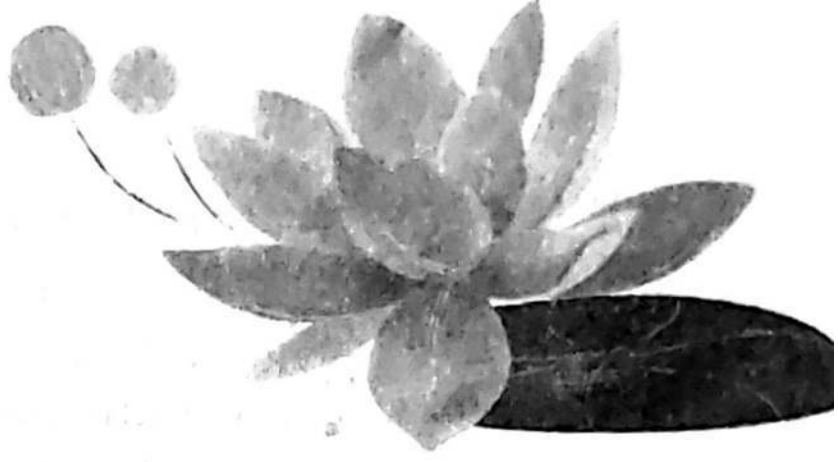
ZEHİRDE DEMLENEN BÜYÜ

JUDY I. LIN

Çeviren: Serpil Çelebi

İ N D İ G O K İ T A P

Lyra için.
Sen her şeyin başlangıcısın.

1

Gerçek bir shénnóng-shī'yi* ellerinden tanıyabileceğinizi söylerler; toprağın lekesiyle renklenmiş avuçları, dikenlerle yaralanmış parmak uçları, tırnaklarının içlerini koyulaştıran kalıcı bir toprak ve kan tabakası.

Eskiden ellerime gururla bakardım.

Artık tek düşünebildiğim *bu ellerin annemi gömen eller olduğuydu.*

Ben bir hırsız gibi odalarda dolaşırken evimiz loş ve sessizdi. Babama kederini hatırlatmamak için kutuları ve çekmeceleri kurcalıyor, sakladığı şeyleri karıştırıyordum. Dikkatli adımlarla sandalyeler, sepetler, kurutma rafları ve kavanozlar arasında dolanıyordum. Duvarların ötesinden Shu'nun usulca öksürdüğü, yatağında dönüp durduğunu duyabiliyordum. Son birkaç gündür daha da kötüleşmişti.

Zehir yakında annemize yaptığını yapacak, onu da bizden alacaktı.

İşte bu yüzden bu gece, babam beni durdurmaya çalışmadan, çok geç olup da suçluluk ve korkuyla burada saplanıp kalmadan önce gitmeliydim. Hâlâ yerinde olduğundan emin

* Shénnóng büyüünün ustası. (ed.n.)

olmak için tuniğimin kıvrımlarında saklı parşömene dokundum. Aradığım şeyi deponun arka tarafında bulmuştum; annemin köşedeki dolapta gözlerden uzak bir yerde saklı duran shénnóng-shī kutusu. Hatıralar, çay kokulu karanlıkta beni bekliyormuş gibi iç çekip açılan kapağın altından kayarak çıkmıştı. Parmaklarımı ahşabın her bir oyduğunda gezdirip her bir bölmeye dokunurken kutuda saklı eşyaların isimlerini defalarca tekrarlayışımız geldi aklıma. Bu kutu onun bir haritasıydı. Onun öğretilerinin, hikâyelerinin, büyüünün.

Ama bu görüntü başka anıları da canlandırmıştı. Kırık bir çay fincanı. Yerdeki koyu renk leke. Kutunun kapağını çabucak kapattım.

Aynı dolabın arkasında, annemin titiz yazısıyla etiketlenmiş başka kavanozlar buldum. Geçen yazdan kalma çay yapraklarının olduğu kavanozu açtığımda ellerim hafifçe titredi. Son hasatta ona yardım etmiş, bahçe yollarında yürümüş, istekli dallardan yaprakları koparmıştım.

Kavrulmuş yaprakların kokusunu içime çekerken koku dilimin ardında acı bir tat bıraktı. Büyüyü kullanmaya yönelik son denemelerimin nasıl gözyaşları ve başarısızlıkla sonuçlandığını, o yüzden de bu aletlere bir daha dokunmayacağıma yemin ettiğimi hatırlıyordum. Ama bu, parşömen kapımızda belirmeden önceydi. Başarısızlık artık bir seçenek değildi.

İşin aslını bilmeyen insanlar shénnóng-shī'yi genellikle sıradan bir içeceği ustaca döküp sunabilen yetenekli bir şovmen rolüne indirgerdi. Eğitimli bir shénnóng-shī elbette farklı durumlar için uygun tatların sunumu, servis edilen çayın yapımı, bu çay için doğru şekilli ve uygun fincan kullanımı gibi temel konularda usta olurdu. Ancak Shénnóng büyüünün gerçek

hükümdarlarının kendilerine özgü uzmanlıkları vardı. Bazıları şefkat, umut, sevgi gibi duygular için çay demlerdi. Diğerleri vücuda enerji aşılayabilir ya da çayı içeni uzun zamandır unutulduğu düşünülen bir şeyi hatırlamaya teşvik edebilirdi. Bedenin duvarlarını aşıp ruhun kendisine ulaşırlardı.

Mangalın titrek ışığını rehber olarak kullanıp bir tepsi, birini demlemek diğeriniyse dinlendirmek için kullanmak üzere iki tane de demlik çıkardım. Fokurdayan su sesine ek olarak yan odadan gelen bir gıcırta duydum.

Duvara vuran uzun, karanlık gölgeden ve babamın öfkesinden korkarak donup kalmıştım ancak bu yalnızca babamın horultularının gürültüsüydü. Sessizce nefes aldıktan sonra aletlerime döndüm. Tahta maşayı kullanarak çay yapraklarından toplar alıp demliğe yerleştirdim. Bileğimi dikkatle çevirince sıcak su yaprakların üzerinden akmaya başladı. Yapraklar yavaşça açılarak sırlarını serbest bıraktılar.

En büyük shénnóng-shī, iyi demlenmiş bir fincanın üzerinde salınan buharda geleceğin ortaya çıkışını görebilirdi. Bir keresinde annem köydeki hamile bir kadın için ahududu çalısının yapraklarından kurutulmuş fū pén zǐ* demlemişti. Buhar sabah havasında mavi renkte yanarak dört parlak iğne şeklini alınca annem doğrudan çocuğun ölü doğacağını anlamıştı.

Yapraklar suyun içinde açılırken onun sesini duydum. Akşam sisinin, alacakaranlıkta kuşa dönüşen Dağ Koruyucusu tanrıçanın beyaz kanat uçlarını izlediğini söylerdi bize. İlk İmparator'un fincanına gagasından tek bir yaprak düşüren ve insanlara çay keyfini armağan eden Güneyin Leydisi'ydi o. Küçükken sepetlerimiz bellerimizde Shu'yla anne babamızın

* Çin'e özgü ahududu. (ed.n.)

peşinden bahçelere ve bostanlara giderdik. Sık sık o kanat uçları tenime değiyormuş gibi gelirdi. Bazen durup tanrıçanın bize yavruların cıvıladığı bir yere doğru yol gösterişini ya da toprağı döndürmek için gayretli olmazsak köklerin çürümesine neden olabilecek şiddetli yağmurlarla ilgili bizi uyarışını dinlerdik.

Demleme çaydanlığındaki altın rengi sıvıyı dinlendirme demliğine boşalttım. Annem eskileri, eski âdetleri, fethedilen klanlardan, imparatorlukların yükselişinden ve çöküşünden öncesini unutmamıza asla izin vermezdi. Demlediğı her fincan çayda, hürmetle yerine getirdiğı bir ritüel vardı. Çayına giren her bir bileşeni biliyordu; suyun kaynağından ateşi körükleyen odunun aromasına, suyun ısıtıldığı kaptan parmaklarıyla koparıp kendi elleriyle şekillendirdiğı ve kendi fırınında pişirdiğı fincanlarda demlediğı yapraklara kadar. İki elin avuçlarında damıtılan sıvı, bir kutsama olarak sunulurdu.

İşte buradaydım. İç ve iyi ol.

Öne eğilip tatlı elma kokusunu içime çektim. Kır çiçekleri arasındaki arıların uykulu vızıltısını duyuyordum. Bir rahatlık hissi sıcaklığıyla beni sarıp sarmaladı. Gözkapaklarım düşmeye başladı ama görüş alanıma bir şey girince o an kaybolup gitti.

Tüm vücudum yaşadığı farkındalıkla karıncalanıyordu.

Sağımda siyah kanatlar çırpınıyordu. Kaybolmadan önce dumanlı karanlıkta süzülen bir karga gördüm.

Çayı bir usta gibi okumayı öğrenmek, ömürlük bir eğitim gerektirirdi ve ben kendimi çoktan bir hekimin çırağı olmaya adanmıştım. Karar bir yıl önce verilmişti. Çünkü kız kardeşim kan görmeye dayanamıyordu ve babamın bir çift sağlam ele daha ihtiyacı vardı.

Parmaklarım bir kez daha parşömeni kavramak için uzandığında şüphe tenimde gezinmeye başladı. Başka birine, yani annemin gerçek çırağına yapılmış bir davetti bu.

Ama annem ölmüştü. Ve artık sadece birimizin seyahat edebilecek gücü vardı.

Kendimi odaklanmaya zorladım. Derin bir nefes alıp verdim. Verdiğim nefesle çayın buharı dalgalandı. Artık görü yoktu. Bir yudum kadar çay içilmek üzere küçük bardağa aktarılmıştı. İyimserliğin bal tadındaki sıvısı, yaz mevsiminin sonsuza dek süreceği vaadiyle boğazımdan indi...

Güneşte kavrulmuş bir nehir taşı kadar sıcak olan cesaret göğsümde parlıyor, güçlü bir şekilde yanıyordu.

Özgüven kol ve bacaklarımdan aşağı dalgalanıyordu. Geri çekilmiş omuzlarımla kendimi sıçramaya hazır bir kedi gibi dengede hissediyordum. Karnımın alt kısmındaki gerginlik hafifçe çözülmeye başlamıştı. Büyü hâlâ oradaydı. Tanrılar ihmalinin cezası olarak onu benden almamıştı.

Şiddetli bir öksürük sesi konsantrasyonumu bozunca demliklerden birini devirdim ve yan odaya koşarken çay tepsiye döküldü.

Kız kardeşim titreyen kollarıyla kendini tutmaya çalışıyor, öksürükler ince bedenini sarsıyordu. Yatağının yanında tuttuğumuz leğeni bulmaya çalıştığını görünce alıp ona uzattım. Kan, hem de çok fazla kan, tekrar tekrar ahşaba sıçradı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda göğsünün inip kalkışları hafifledi.

Titreyerek, "Soğuk," diye fısıldadı.

Yatağa, onun yanına tırmanıp battaniyeleri üzerimize çektim. Tunığımı kavrarken hırıltılı bir nefes aldı. Nefes alıp

vermesi düzelip ağzının yanındaki gergin çizgiler yumuşarken ona sarıldım.

Çocukluk derslerini hatırlamakta zorlanan ben ve imparatorluk kolejinde eğitim görmüş, kendisi de eğitilmiş bir hekim olan babam, annemin bilgi birikimi olmadan Shu'yu tedavi etmek için elimizden geleni yapmıştık. Babam kemiklerin nasıl onarılıp kesiklerin nasıl dikileceğini, dış hastalıkların nasıl tedavi edileceğini biliyordu. Bazı dahili ilaçlara aşina olsa da daha karmaşık sorunlar için her zaman annemin sanatına başvururdu. Ortaklıklarının bu kadar iyi işlemesini sağlayan şey buydu.

Babam sahip olduğu her bilgi damlasını kullanmış, hatta gururunu ayaklar altına alarak üniversiteye yardım için bir mektup bile yollamıştı. Bulabildiği tüm panzehirleri denedi. Ama etrafında döndüğümüz karanlık gerçeğin ne olduğunu biliyordum.

Kız kardeşim ölüyordu.

Tonikler ve tentürler zehri uzak tutmak için baraj görevi görüyordu ancak bir gün o baraj taşacaktı. Bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Kardeşimi hayal kırıklığına uğratan esas kişi bendim.

Karanlıkta, düşüncelerim ve endişelerimle boğuşuyordum. Onu geride bırakmak istemiyordum fakat ilerlemenin başka yolu da yoktu. Parşömen tek cevaptı. Kraliyet alayı tarafından Dàixi'deki her shénnóng-shī'nin evine bu parşömenden teslim edilmişti. Mektubu aldığımızda evde sadece Shu vardı. O sırada ben babamla köyde, onun hastalarından biriyle ilgileniyordum. O akşam daha sonra yatak odamızın mahremiyetine çekilmişken görmem için açmıştı parşömeni. Altın işlemeli kumaş parlıyordu. İşleme o kadar kaliteliydi ki arka

kısımdaki ejderha canlanıp ardında alevler bırakarak etrafımızda dans edecekmiş gibi duruyordu.

Yumuşak huylu kız kardeşim kendisinde nadiren gördüğüm bir keskinlikle, “Bu bugün bizim için geldi,” dedi. “Prensesin fermanını taşıyan bir imparatorluk konvoyu getirdi.”

Mektupta yazan sözleri neredeyse ezberlemiştim: *İmparatorluk Kararnamesi ile Prenses Li Ying-Zhen, yükselen bir yıldız aramak için düzenlenen festivalle onurlandırılmak üzere sizi, bir kutlamaya ve dul imparatoriçeyi anmaya davet etmektedir. Tüm shénnóng-tú'lar* yarışmaya davetlidir ve bu yarışmayla sarayda görev yapacak bir sonraki shénnóng-shī belirlenecektir. Yarışmanın galibi prensesin kendisinden bir lütuf görecektir.*

Kelimeler şarkı söyleyerek beni çağırıyordu.

Benim neslimde saraya kabul edilen bir shénnóng-shī olmamıştı ve seçilen kişi olmak onurların en büyüğü olacaktı. Bu, bir shénnóng-tú'nun sınavları atlamasına ve bir usta olmasına olanak tanıyacaktı. Hanelerine zenginlik bahşedilecek, köyle ri kutsanacaktı. Ama beni en çok heyecanlandıran şey bahsi geçen lütfun umuduydu. Shu'nun ülkedeki en iyi, bizzat imparatorun nabzını ölçen hekimler tarafından tedavi edilmesini talep edebilirdim.

Yanımda mışıl mışıl uyuyan kız kardeşime bakarken boğazım düğümlendi. İçindeki zehri alıp kendi içime çekebilseydim, bunu seve seve yapardım. Acısını hafifletmek için her şeyi yapardım.

Annem ve Shu için, Sonbahar Ortası Festivali sebebiyle imparatorun tüm tebaasına dağıtılan çay tuğlalarından” bir

* Shénnóng büyüünün çırağı (ed.n.)

** Siyah, bitki ya da mayalanmış çayların sıkıştırılmasıyla oluşturulur. (ed.n.)

fincan çay demlemiştim. Kaynar su yaprak kütlesine sızdıgında, bir an için havada kıvranan beyaz ve parlayan bir yılan gördüğümü sanmıştım. Buharı elimle uzaklaştırdığımda gözden kaybolmuştu. Halbuki onu görmezden gelmemem gerektiğini bilmeliydim.

Çok geçmeden annemin dudakları kararmıştı. Yılan bir alametti, tanrıçanın bir uyarısıydı. Bense dinlememiştim. Çok acı çekerken ve zehir vücudunu paralamışken bile annem, kız kardeşimin midesini boşaltmasını sağlayan bir tonik yapıp en azından o an için hayatını kurtarmıştı.

Kız kardeşimi rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan ıktım. Kalan eşyalarımı toplamam uzun sürmedi. Kıyafetlerimi, sahip olduğum tek değerli şeyle, onuncu yaş günümde bana hediye edilen bir kolyeyle birlikte bir çuvala doldurdum. Başkente gitmek için biraz para kazanmak amacıyla satacağım kolye.

“Ning!” Shu’nun fısıltısı geceyi böldü. Sanırım o kadar da derin uyumuyordu. Süt gibi solgun yüzünü görünce kalbim sızladı. Annemin masallarından fırlamış vahşi bir yaratığa benziyordu; parlayan vahşi gözleri, karmakarışık saçlarıyla insan derisi giymiş bir geyik gibiydi.

Yanında diz öktüğümde ellerimi bulan elleri bana beze sarılı küçük bir şey uzattı. İçindeki iğnenin sivri ucu avcuma batmıştı. Mendili açıp nesneyi ayışığına doğru kaldırdıktan sonra annemin minnettar patronlarından birinden gelen, başkentinde değerli hatıralarından olan mücevher işlemeli bir saç tokası gördüm. Annem bu hazineyi Shu’ya ayırmıştı, tıpkı bana verdiği kolye gibi.

“Bunu yanına al,” dedi, “böylece sarayda kendini güzel hissedebilirsin. Onun kadar güzel.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama başını sallayarak itirazlarımı bastırdı.

“Bu gece gitmelisin.” Sesi, o ablaymış da küçük olan benmişim gibi sert bir tona bürünmüştü. “Mideni çok fazla kestaneli tartla doldurma.”

Çok yüksek sesle gülünce kahkahamı bastırıp aynı anda gözyaşlarımı da tuttum. *Ya döndüğümde o gitmiş olursa?*

Bana başkente gidip onu geride bırakmam gerektiğini söylerken sergilediği gaddarlığın aynısıyla, “Sana inanıyorum,” dedi. “Sabah babama teyzemizi ziyaret edeceğini söyleyeceğim. Böylece gittiğini fark etmeden önce biraz zaman kazanmış olursun.”

Elini sıkı sıkı tuttum, konuşabileceğimden emin değildim. Ne söyleyeceğimden bile emin değildim.

“Sürgün Prens’in seni karanlıkta yakalamasına izin verme,” diye fısıldadı.

Bir çocukluk masalı, hepimizin büyürken dinlediği uydurma bir hikâyeydi bu. Sürgün Prens ve onun suçlularla, haydutlarla dolu adası. Demek istediği şeydu: *Güvende ol.*

Dudaklarımı kız kardeşimin alınına bastırdıktan sonra kapıdan sıvıştım.

2

Cesaret çayı hâlâ vücudumda dolaşırken puslu gecede her zamankinden daha hızlı ilerledim. Ay, yolumu aydınlatan soluk bir disk gibi beni anayola götürüyordu.

Annem eskiden, ayda yaşayan güzel bir kadın olduğunu söylerdi. İlahi bir varlık olan kocası, kadının yeryüzündeki güzelliğine göz dikip onu kaçırmış. Ona kristalden bir saray yaptırmış ve kadının içine düştüğü yalnızlığın, adamın kendi varlığına arzu duymasını sağlayacağı umuduyla onu sarayda bırakıp yoldaş olarak yanına bir tavşan vermiş. Ama kadın zekiymiş, adamın kendisi için hazırladığı ölümsüzlük iksirini çalmış. Tanrılar ona aralarında bir yer teklif etmişler ancak o sessizliğe alıştığı için sarayında kalmayı tercih etmiş.

Ona Ay Tanrıçası unvanını ve sükûnet anlamına gelen Ning adını vermişler. Annemin yumuşak sesini, saçlarımı okşarken bana anlattığı hikâyeleri, bana isminin kökenini söylediğinde içimin sevgiyle doluşunu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Onun sesi bana rehberlik ederken ayaklarım beni meyve bahçelerimizin dış kenarındaki küçük bir pomelo ağacı korusuna götürdü. Buradaki yapışkan yapraklara dokundum. Bu ağaçlar annem tarafından tohumdan özenle yetiştirilmişti. Sonunda çiçek açıp meyve verdiklerinde hem beni hem Shu'yu kucağına alır, bizi etrafında döndürür, neşesiyle sarar ve

güldürürdü. Buraya, ağaçların arasına gömüldü bedeni. Yeşil tomurcukların arasında beyaz bir parıltı fark ettiğimde nefesim kesildi. Mevsimin ilk çiçeği yeni yeni açmaya başlamıştı.

Annemin en sevdiği çiçektir. Ruhunun hâlâ burada kaldığının ve bizi izlediğinin bir işaretiydi.

Aniden bir rüzgâr çıkıp ağaçları hışırdattı. Yapraklar saçlarıma sürtünüyordu; sanki içimdeki hüznü hissediyor ve bana teselli vermek istiyorlardı.

Başparmağımı boynuma taktığım kısa kolyede gezdirdim; üzerindeki sembolün tümsek ve yarıkları, sonsuzlukla kozmik dengeyi simgeliyordu. Her birimizin içinde bulunan üç ruh öldüğümüzde bedenlerimizden ayrılır, biri toprağa, biri havaya döner, son ruh da yaşam çarkına inerdi. Dudaklarımı düğümün ortasındaki sert, pürüzsüz boncuğa bastırdım.

Kederin acı ve kalıcı bir tadı vardı ama o kadar yumuşaktı ki bazen kendini tatlı kılığına sokardı.

Anne, seni en çok özlediğim yer burası.

Fısıldayarak ona Shu'nun hastalığına bir çare bulup döneceğime dair söz verdim.

Ellerimi kalbimin üzerinde kavuşturduktan sonra eğilerek ölümlere ve yaşayanlara söz verip çocukluk evimi geride bıraktım.

Beni uykudaki köyün yakınına götürecek anayola ulaştım. Bahçelerimizin etrafında yumuşayan geceye bakmak için sadece bir kez arkama baktım. Karanlıkta bile sis, tepelerinde kıvrıldığı çay ağaçlarının renklerini boğuyordu. Dalgalanan yeşil ve beyaz bir deniz gibiydi.

Tam o sırada bir şey, kuşlara özgü tuhaf bir hışırtı duyunca duraksadım. Yakındaki bir binanın kiremitli çatısında, eğimli

çıkıntılardan aşağıya doğru bir hareket vardı. Kirişlerin şek-
linden şehrin kenarındaki çay deposunu tanımıştım. Nefesimi
tutarak dinledim. Kuş falan yoktu. Çatıda kayan ayakkabıların
hıştırtısıydı bu.

Önümdeki toprakta yukarıdan fırlayan bir gölge belirdi,
çömelmışti, suçluya benziyordu. Davetsiz bir misafirim vardı.

Valinin deposunda sinsice dolaşmanın iyi bir nedeni ola-
mazdı. Karşıt yönlerde mahmuzlanmış dört at tarafından parça-
lara ayrılmak istemiyorsanız tabii. Ya da... üç adam kuvvetiyle
ona meydan okuyacak gücünüz, tek sıçrayışta çatıya çıkma ye-
reneğiniz ve kılıcınızın süratiyle bir asker kalabalığının arasın-
dan sıyrılma beceriniz yoksa.

Gölge.

İnsanlar Gölge hakkında uyarılar yaymıştı, ülke genelinde
yaşanan çay zehirlenmelerinin arkasında olduğu söylenen, gö-
rülmemiş bir suretti o. Haydutların Dàxī sınırlarında pusuya
yattıkları, kervanları soydukları ve yollarına çıkan herkese za-
rar verdikleri biliniyordu. Ancak Adalet Bakanlığı'na bilinen
çeteler listesinde yer almayan bir kanun kaçağı vardı. Gizli ha-
zineleri bulup sırları ifşa edebilen ve arkasında bir dizi ceset
bırakan bir kanun kaçağı.

Çay fincanının üstündeki buharda gördüğüm karga kanadı-
nın parıltısı... O da bir alametti.

Başımın yanından uçup gitmeye çalışan suret, gümbür-
tüyle ayaklarımın dibine düştü. Ettiği küfür kulaklarımda
çınlarken ayak sesleri hızla uzaklaştı. İlgimi çeken şey küfret-
mesiydi; bu ünlü Gölge'ye, sesi son derece insani geliyordu.
Merak, içimdeki şüpheyi öyle hızla körükledi ki kıvılcım ale-
ve dönüştü.

Düşen nesneyi elime aldım, tırnağım ince kâğıt kaplamayı deldi. Parmağımın altında hissettiğim şey tanıdıktı; topraksı bir koku yayan ince teller bir kalıp halinde sıkıştırılmıştı. Bir kalıp çay. Paketi ters çevirince kırmızı mühür beni uyarırcasına yukarı fırladı.

Vali bize tüm zehirli tuğlalara el konulduğuna ve imha edilmek üzere işaretlendiğine dair söz vermişti.

Çatıdaki ayak seslerini takip ederken midemdeki dehşet her adımda daha da artıyor, korkudan öfkeye dönüşüyordu. Annemin ölümüne, Shu'nun sürekli acı çekmesine duyduğum öfke büyüyordu.

Omuzlarımı geriye attım, cesaret çayının gücü bedenimde dolaşp cesaretimi teşvik ederken boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Eşyalarımın olduğu çantayı omzumdan silkip deponun kenarına koydum. Ellerimde tuttuğum çayı ezdim. Ben kendimi koşturmak zorlarken toz haline gelen parçalar arkamda dağılarak iz bıraktı. Öfke duymak iyi hissettirmişti. Gerçekmiş gibi geliyor, her zamanki çaresizliğimi hafifletiyordu. Zihnim tek noktaya odaklandı: Zehirle kaçmasına izin veremezdim. Bu, başka bir kızın annesini gömmek zorunda kalacağı anlamına geliyorsa olmazdı.

Gizlenmeye dair ne varsa bir kenara bırakarak köşeyi döndüm. Artık önemli olan tek şey hızı.

Gözlerim havada hareket edip yirmi adım ötede önüme inen karanlık bulanıklığı yakaladı. Sırtı bana dönüktü, düşünmedim; aradaki mesafeyi iki nefeste kapatıp tüm hiddetimle kendimi ona fırlattım.

Ağırlığımla dengesi bozulunca yere düştük. Ellerim bulabildiğim ne varsa ona tutunarak kumaşı sıkıca kavramıştı, inişin

etkisi omzuma bir acı dalgası gönderirken bile tutuşum gevşememişti. Çoktan kavrayışımın altından kıvrılıp hareket etmeye başlayan hırsızın kaburgalarının altına dirseğimle vurup nefesini kesmeye çalıştım. Babamın, yetişkin adamların kemiklerini yerine oturturken kullandığı, onları zapt etmesine yardım ettiğim zamanlardan edindiğim bir bilgiydi bu.

Hırsızın babamın hastalarından biri olmaması çok kötüydü çünkü onlar genellikle hastalıktan zayıf düşmüş ya da acıdan sayıklar vaziyette olurdu.

Hırsız hızla tepki verip sağ bileğimi yakaladı ve ters yöne doğru çevirdi. Feryat edip tutuşumu gevşettim. Tek akıcı hareketle, ben daha saçlarımı gözlerimden çekmeden iki ayağının üzerinde doğruldu.

O kadar zarif olmasam da ben de ayağa kalktım, birbirimizi değerlendirmeye başladık. Başlarımızın üzerinde parlayan ay ikimizi de aydınlatıyordu. Vücudu zayıf, boyu benden bir baş daha uzundu. Yüzünün üst yarısı bir tahta parçasıyla kaplıydı. Karanlık, kâbustan fırlamış gibi görünen yüz hatlarını gizliyordu. Çatık, kızgın kaşlardan dışarı doğru boynuzlar kıvrılıyordu. Bir kılıç darbesiyle baş belası hayaletlerin kafasını koparabilen bir İblis Tanrısı gibi görünüyordu.

Dàxī'nin peşini bırakmayan dehşetin yüzünü gizleyen bir maskeydi bu.

Arbede sırasında düşürdüğü çuvalı alıp yaptığı düğümle omuzlarına sabitledi. Maskenin ardındaki bakışları yanıyordu, ağzı ince bir çizgiye döndü.

Hırsızın özgürlüğü arkamda, depo işçilerinin teslimatlarını aldıkları rıhtımdaydı. Teknelerden birini çalabilir ya da ara sokakta kaybolabilirdi. Köyün merkezine çıkan diğer yolda devriyeler tarafından yakalanma olasılığı daha yüksekti.

Bana doğru koşup kaba kuvvet kullanarak beni yolundan çekmeyi denedi ama ben eğilip bacaklarına doğru hamle yaparak dengesini bozmaya çalıştım. Kenara çekilip beni itti fakat tam geçerken çuvalı kavrayarak tökezlemesine neden oldum.

Etrafımdan dolanıp dizime tekme attı. Bacağım bükülünce kolumun üzerine düştüm, ardından sol tarafımdan aşağı yakıcı bir acı yayıldı. Bir tekme daha savurup beni yere serdi. Bu hırsız tam olarak nereye vuracağını biliyordu. Dengim değildi.

Tekrar gitmeye çalıştığında yüzüstü uzanıp bacaklarına yapışarak beni arkasından sürüklemeye zorladım onu. Zehri alıp gitmesine izin veremezdim. Çılgılık atmak için derin bir nefes aldım ama daha sesim çıkmadan şakağıma süratle bir yumruk indi. Geriye savruldu, acı başımda havai fişek gibi patladı.

Peşinden sendeleyerek gitmeye çalıştım ama nefesimi toparlayamıyordum. Görüşüm dalgalandı, önümdeki binalar ağaçların sallandığı gibi sallanıyordu. Kendimi duvara yasladıktan sonra karanlık bir suretin üst üste yığılmış birkaç varilden atlayıp çatıya çıktığını görmek için tam zamanında yukarı bakmıştım.

Saçlarımdan sızan kan ve kulaklarımda yankılanmaya devam eden çınlama dışında burada kimsenin olduğuna dair tek kanıt bile bırakmayan hırsız, gecenin içinde kayboldu.

3

Ufukta şafağa dair ufacık bir belirti görünene ve bir çiftçi arabasıyla yanımdan geçene kadar yürümeye devam ettim.

Ayak bileğim ve yüzüm acı içinde zonkluyordu. Çiftçi bana bir göz attıktan sonra arkada yer gösterdi. Darı ve pirinç çuvallarının arasında uyukladım, yanımda da ciyaklayan bir ördek vardı. At arabasıyla Sù'dan birkaç saat uzaklıktaki Yeşim Nehri'nin güney kıyısında yer alan Nánjiāng kasabasına varana kadar, ördek bu zorlu yolculuğa öfkelenmeye devam etti. Yürümek zorunda kalsaydım oraya varmak günümün çoğunu alacaktı.

Başkente feribot yolculuğunu karşılayabilmek için kolyemi bir rehinciye sattım. Annemden bir anı daha gitmişti. Ama o öğleden sonra, kalabalığın itiş kakışıyla vapura adımımı atana kadar ani bir yalnızlık duygusu kaplamıştı içimi. Sù şehrindeki tüm köylülerin yüzünü ve çoğunun adını biliyordum, onlar da beni tanıyordu. Fakat burada artık Doktor Zhang'ın inatçı kızı değildim. Başka birinin yüzünü takmış gibiydim.

Eşyalarımı yanıma alarak vapurun arka tarafına çekilip oturdum. Etrafımda gülüp birbirleriyle kaynaşan insanlar vardı. Hava, para karşılığı çalan gezgin müzisyenlerin müziğiyle dolup taşıyordu. Fakat ben endişeliydim, Shu'nun yalanları işe yaramaz da feribot iskeleden ayrılmadan önce fark edilirim diye korkuyordum.

Babamın kaçınılmaz hoşnutsuzluğunu boynumda bir ağırlıklımış gibi hissediyordum. Aynı çatı altında kalmamıza rağmen beni hiç anlamamıştı. Yarışmaya gitmeme izin veremeyecekti. Beni bu aptalca çabadan vazgeçirmek için bir neden bulacaktı; tek başıma seyahat etmek için çok genç ve eğitimsizdim, Shu başkasının bakımına bırakılamayacak kadar hastaydı, kendisi hastalarına karşı görevi nedeniyle köyden asla ayrılmazdı...

Önümde dans etmeye başlayan kız sayesinde endişelerim bir nebze olsun hafiflemişti. Kollarının zarif hareketlerine sesinin tatlı tınısı eşlik ediyordu. Kalabalık çalan şarkının “Dilenci Kızın Şarkısı” olduğunu fark edince sevinçli alkışlar baş gösterdi.

Bu bir yas hikâyesiydi. Adı olmayan yetim bir kız. Savaşta kaybedilmiş bir şehir. Sokaklarda aç ve yalnız yapılan yürüyüş. Müziğin telleri etraflarında örülürken yol arkadaşlarımın yüzlerini duygular sarıyordu. Dansçının sallanan hareketleri, teknenin hafif sarsıntısı, sözlerdeki özlem, hepsi boğazımdaki acı tatla karışmıştı.

Kız kardeşim her daim sıcakkanlıydı, doğduğu andan itibaren çabuk gülümseyen biri olmuştu; oysa ben huysuz ve huzursuzdum, insanlardan çok bitkilerle, evimde vakit geçirirdim. Köylüler varlığıma ancak tahammül edebiliyorlardı ama Shu’yu seviyorlardı. Kız kardeşim beni kolayca geride bırakabilirdi. Ama etrafı diğerlerinin hayranlığıyla çevrili olmasına rağmen beni asla unutmazdı. Ona verilenleri her zaman benimle paylaşıp, beni onların sert sözlerine karşı savunurdu.

Artık onu koruma sırası bendeydi. Başımı kollarıma doğru indirdim.

Kızın sesi kalabalığın üzerinde keskinlikle yükseldi: “*Evimden çok uzaklarda dolaştım...*”

“Al.” Elime bir şey tutuşturuldu, gözlerimi açtığımda bir kadının endişeli yüzünü gördüm. Elinde kalın kumaşa sarmalanmış bir bebek vardı. Kadının iri, koyu renk gözleri nazikti.

“Bir şeyler yersen miden yatıştır belki,” dedi.

Bana verdiği şeye baktım. Bir parça yağlı, kırmızı, kurutulmuş domuz etiydi. Burnuma götürdüğümde kokusu hemen ağzımı sulandırdı. Ucundan bir ısırık aldım; et hem tatlı hem tuzluydu, çiğnemesi de harikaydı. Azar azar kemirmek beni kederli melodiden uzaklaştırmış, kafam biraz daha netleşene kadar odaklanabileceğim bir şey sağlamıştı.

Elimdeki yağı tuniğime silerken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Çok lezzetliydi.”

“Feribota ilk kez mi biniyorsun?” diye sordu, bebeğin sırtını ritmik bir şekilde sıvazlıyordu.

Yanıtımı beklemeden sözlerine devam etti: “Jia’ya ilk seyahatimi hatırlıyorum. Nasıl da bunaltıcıydı. O kadar çok insan vardı ki! Utanmıştım çünkü korkulukların üzerinden o kadar çok kusmuştum ki ayakta zor duruyordum.”

“Artık deneyimli bir gezgin gibi görünüyorsun,” dedim ona. Onda bana annemi hatırlatan bir şey vardı. O da bir yabancıya tereddüt etmeden yardım ederdi.

Kadın gülümsedi. “O zamanlar yeni evli bir kızdım. Deniz tutması sandığım şey aslında bunun kardeşine hamile olmamdan kaynaklanıyormuş da haberim yokmuş.” Bakışları sevgiyle birkaç adım ötede duran, biri uzun diğeri kısa boylu iki kişiye yönelmişti; bir adam ve altı yaşlarında görünen bir oğlan çocuğu.

“Şimdi senin çocukların da büyüüp deneyimli gezginler olacak,” dediğimde güldü.

“Her bahar kocamın atalarının mezarlarını süpürmek ve başkente taşınmış olanları ziyaret etmek için Jia’ya gideriz. Ama kocamın Jia’nın siyasetinden uzak bir taşra kasabasına tayin edilmesinden memnunum. Daha sade bir hayat. Oğlum ve kızım için hayal ettiğim bir hayat.”

Başkent, annemle babamın uzun zaman önce tanıştığı yerd i. Annem köyümüze hamileyken dönmüştü, yanında kocası olacak bir yabancıyla hem de. Arada bir başkentten bahse derdi. Kanun sesi hakkında hüznünlü bir tefsir, sarayın doğu duvarına tırmanan morsalkım çiçeklerinin parfümü hakkında gelişigüzel bir görüş.

Shu ve ben ona, *Neden dönemiyoruz anne?* diye sorardık. Kucağına oturur, başkent in güzelliği hakkında daha fazla hikâ ye anlatması için yalvarırdık. Bize, ailemizle kıyaslandığında orada kendisi için hiçbir şey kalmadığını söylerdi. Fakat ailemiz, annem bizi bir arada tutmayınca dağılmıştı. Ben de kalanları kurtarmak için gidiyordum.

Kadın bebeğin başındaki ince telli saçları memnuniyet dolu bir bakışla öptü. Bebek esnemek için minik ağzını açtıktan sonra annesinin göğsüne daha da sokuldu. Bu kadın babamın benim için istediği hayatı yaşıyordu; masada yemek, rahat bir ev ve geçimimi sağlayan bir kocayla tatmin olmak. Ancak annemle babam Jia’nın harikalarını görmüş, hareketli derinliklerinde yaşamışlardı. Evlerine döndüklerinde onları bekleyenlerden başka bir şey istememişlerdi ama ben sadece köyümüzü ve çevredeki kırsal bölgeleri biliyordum.

Feribotta zaman tuhaf bir rüya gibi geçiyordu. Yol arkadaşım Lifen beni ailesinin bir parçası gibi bağrına basmıştı.

Küçük kızını dizimde zıplatırken oğlanı korkuluklara fazla yaslanmaması için çekıştirdim. Benimle paylaştıkları yiyecek ve içeceğin bedelini onlara ödemek istedim ama reddettiler; kalbim gösterdikleri nezaket karşısında saygıyla doldu.

Rotamız üzerindeki birkaç kasabadan geçerken yolcu alıp bıraktık. Müzisyenler çalmaya devam eder, satıcılar sırtlarında ya da başlarında taşıdıkları sepetlerden mallarını satarken yolculuk şamatalı bir hal almıştı.

Geceleri korkuluklara yaslanıp tepemde dönen yıldızları izledim. *Sakin aldanma*, demişti annem bir keresinde bana. *Yıldızlar göründükleri kadar huzurlu değildir. Gökbilimciler yıldızların göksel seyahatlerini, büyük ailelerle krallıkların yükselişlerini ve yıkılışlarını öngören kehanetleri deşifre etmekle görevliler. Onlar da güneşimiz kadar vahşice yanıyor.*

“Eskiden bir yıldız gözlemcisi olmayı hayal ederdim,” diyen bir ses düşüncelerimi böldü. Lifen’in kocası Memur Yao, güvertede ağır ağır yanıma oturup bana toprak fincanda darı şarabı uzattı. Şarabı yudumlarken topraksı sıvı içimi yakarak göğsümü ısıttı. “Ama yeteneğim yoktu. Sonra şair olmak istedim. Sürgün Prens ve onun ıssız adası hakkında duygusal şeyler karaladım.”

Onu daha genç ve daha ciddi, elinde bir fırçayla hayal etmek beni güldürmüştü. “Ve?”

“Hayat bazen hayallerimizdeki rüzgârı alıp götürmenin bir yolunu buluyor,” derken bana değil de ışığın sudaki titrek yansımalarına bakıyordu.

Şarabın sıcaklığı beni cesaretlendirince, “Buna izin veremeyeceğim,” dedim.

Bana inanmıyormuş gibi rahatça, dolu dolu güldü. Lifen kocasının hükümet için çalıştığından bahsettiğinde ilk başta

ona karşı temkinliydim. Fakat kısa konuşmalarımızdan bile, köyümden sorumlu validen oldukça farklı olduğunu hemen anlamıştım.

Vali Wang'ı düşündükçe ürperiyordum. Siyah pelerini her zaman etrafında kara bir bulut gibi dalgalanan heybetli bir adamdı. Vali asla sormazdı; o sadece almaktan, talep etmekten, yetki alanındaki insanları son kalıntılarına kadar sıkmaktan anlardı. Birinin köpeğini yola sürükledikten sonra herkesin görebileceği şekilde öldüresiye dövdüğünü söylüyorlardı. Yaratık ulurken gülüşünü, sahibinin aylık vergilerini ödeyememesini böyle cezalandırdığını anlatıyorlardı.

Vali Wang yıllar boyunca babama özel bir ilgi göstermişti. Onu düşmanı olarak görüyordu sanki. Köylüler, zor zamanlarda yetkililerden hoşgörü talep etmek için genellikle babama güvenirdi. Babam insanların ne kadar acı çektiğini kendi gözleriyle görmesine rağmen valinin kaprislerine boyun eğdi. Belki de babamı anlamamı zorlaştıran şey buydu. Bu affedilemez bir sadakat örneğiydi. Özellikle de içten içe Vali Wang'ın zehirlenmeleri durdurmak için daha fazlasını yapabileceğini bildiğim ve hatta bazen bunların arkasında onun olduğundan şüphelendiğim için.

Ellerim ve yanaklarım ısınıp karıncalanana kadar Memur Yao'yla orada oturarak darı şarabından yudumlar paylaşmaya devam ettim. Son damla da döküldükten sonra kadehlerimizi tokuşturup kafamıza diktik. İç geçirerek, "Yaşlanmanın en güzel yanı, her şeyin kendi etrafında döndüğünü fark etmektir," dedi sesinde hülyalı bir tınıyla. "Bir şeyler değişse de döner dolaşır, geri gelir. Yıldızlar kendi rotalarında ilerlemeye devam ediyor, çoban her zaman genç kızla yeniden bir araya geliyor.

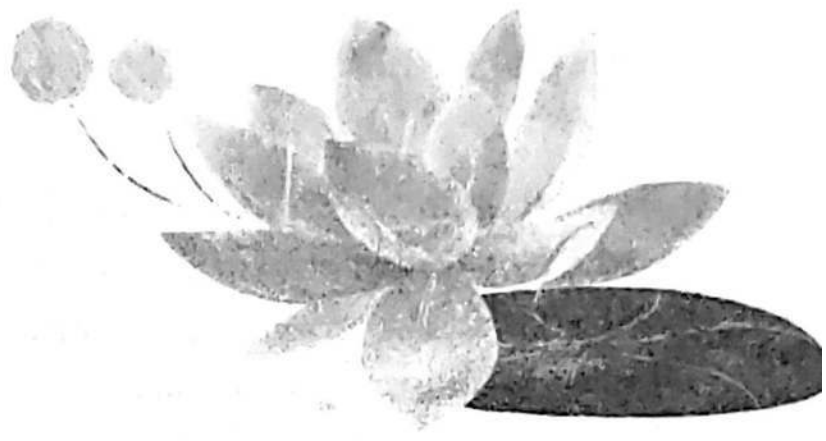
Bu bir bakıma rahatlatıcı aslında. Böylece çok yalnız hissetmiyorsun.”

Omzumu okşadıktan sonra ayağa kalkıp beni kendi düşüncelerimle baş başa bıraktı. Gözlerimi suya diktim. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama haklıydı. Sadece evimin özlemini çekmekle kalmıyordum, *yalnızdım da*. Kendimi hep böyle, o köye ait değilmiş gibi hissetmişim. Bazen, gecenin geç saatlerinde, Shu huzur içinde dinlenirken ve uyku beni bulmaya ayak dirediğinde zihnim çarpık düşüncelerle dolardı. Bu düşünceler kök salar, gitmeyi reddederdi. Korkunç şeyler fısıldıyorlardı; babamın, Shu’nun değil de benim hasta olmamı dilediğini, yanlarında kalmasaydım ailemin daha mutlu olacağını söylüyorlardı.

Babam kendi hayal ettiği çemberin içinde yaşıyordu. Her birimiz iyi bir doktorla iyi kızlarının nasıl davranması gerektiğine dair rollerimizi oynuyorduk. Her zaman, doğru kelimeleri bulup düzgün davranırsam evimizin başına tekrar tekrar bela getirmeyeceğime inanırdı.

Annem hayattayken bile, ailemle bahçelerde mutlu olduğum zamanlarda bile hep onların yörüngesindeymişim gibi hissetmişim; benzer bir alanı işgal ediyordum ama beni nereye götüreceğini bilmediğim, kendi görünmez rotamı çiziyordum.

Belki de beni nereye götüreceğini öğrenmek üzereydim.

4

Annemin shénnóng-shī sandığı sırtımdayken ve bacaklarım vapurdaki huzursuz uykudan dolayı kramp girmişken ertesi sabah nihayet sarayın batı kapısındaki kaosa vardım. Gemiden indikten sonra Lifen ve ailesiyle aceleyle vedalaşarak buraya koşmuştum. Şehrin kendisine bir-iki bakış atmaktan fazlasını yapacak zamanım bile olmamıştı. Parşömende belirtilen saatten önce saraya giriş izni almam gerekiyordu yoksa kapı bana kapatılacaktı.

İnsanlar kapının yanındaki sokağı doldurmuş, daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatıyordu. Kalabalık beni girişe yaklaştıırken beklentinin nabzını boğazımda hissediyordum. Muhafızlar kapıda, bu görevin kendisine verilmesinden rahatsız olmuş gibi görünen daha düşük rütbeli bir memurla bekliyorlardı. Sadece elinde davetiye olanları içeri alıyorlardı.

Bazı shénnóng-shī'lerin başkentte iyi tanındığı açıktı: Çıraklarına kapıya kadar eşlik ediyorlardı; memur bile onlara selam veriyor, parşömenlerine bakmaya gerek duymadan geçmelerine müsaade ediyordu. Kalabalıktan bazıları tezahürat yaparak isimlerini haykırıyordu. Annem köyde bu tür takdiri hiç görmemişti. Onun hafife alınmak yerine nasıl saygı görebileceğini izlemek bana acı veriyordu.

Değişim yavaş olur, derdi annem. Dul imparatoriçe bunun farkındaydı. Sarayda shénnóng-shī'yi yücelten, hekimlik

dalının yanında bir şifa sanatı olarak yer almasını sağlayan oydu. Köy eczacılarından en yüksek rütbeli imparatorluk hekimine kadar öğrenmeyi teşvik etmişti. Eski ve yeni geleneklerin birleşmesini istemişti. Ancak eyaletimizde shénnóng büyüüne hâlâ şüpheyile bakılıyordu, özellikle de bir kadın tarafından uygulanıyorsa.

Memur beni içeri almadan önce parşömenime üstünkörü bir bakış attı. İçeri alınanlar küçük bir avluya dolduruluyordu. Hafif aralık bırakılmış olan kapıdan saraya bir göz attım. Girişte bir tutam yeşillik, süs çalıları ve dekoratif ağaçlar vardı. Bir patikadan aşağı inen parmaklığın cilalı parlaklığını seçebiliyordum. Buraya kadar gelip de girişime izin verilmezse... Bu ihtimali düşünemiyordum bile.

“Dikkatinizi bana verin!” Bir başka saray memuru avlunun ortasındaki derme çatma sahneye tırmandı. “*Çay Kitabı*’nda tanınan yüz on shénnóng-shī bulunuyor. Onların vesayeti altında gerçekten bir shénnóng-tú olduğunuzu ve saraya girebileceğinizi teyit etmek için becerilerinizi ölçen basit bir testten geçmenizi isteyeceğiz.”

Birbirimize kararsızca bakarken kalabalığın içinden mırıltılar yükseldi.

“Sıraya girerseniz,” diye seslendi memur, “başlayacağız.”

Parşömeni benim gibi yasadışı yollardan elde etmiş olabilecek kişileri test etmek mantıklıydı. Terleyen avuçlarımı sinsice tuniğime silmeye çalıştım.

Başının üstünde uzun bir saç örgüsü olan kısa boylu bir kız bana çarptı. Fısıltıyla özür dileyip, “Sence bizden ne isteyecekler?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Parmak uçlarımda duruyor ama olanları görmekte zorlanıyordum. Yarışmacılar ikinci bir kapının

yanındaki çadırdaki sıraya girmişlerdi ve içeride ne olduğu görünmüyordu.

“Kenara çekil,” dedi yanımdan geçen genç adamlardan biri küçümseyen tavrıyla. Yakası ve kolları mavi iplikle detaylı bir şekilde işlenmiş, birinin üzerinde saatlerce uğraştığı açıkça görülen koyu sarı bir tunik giyiyordu. “Bir çift rǔ bǎo zǐ.”

Ona dik dik baktım, ettiği hakarete öfkelenmiştim. Çok fakir olduğumuzu, hayatta kalmak için pislik yememiz gerektiğini ima ediyordu.

Yanımdaki kız da sinirlenip ona tısladı. “Ne dedin sen?” diye sordu.

Adam sadece gülmekle yetindi. “Yún’dan gelen yavru kedi, pençeleri olduğunu sanıyor.”

Onu ait olduğu yere, çamura itmekten başka bir şey istemesem de çevrede duran muhafızlara hızlı bir bakış atmak, bana kavga çıkarmamam gerektiğini hatırlattı. Kızın yanında başım eğik vaziyette ayak sürüyerek ilerlemeye devam ettim.

“Yún eyaletinden misin?” diye mırıldandım, adamın o kibirli suratına yumruğumu indirmemek için kızla sohbete girişmişim. Oralı kadınların saçlarını genellikle uzun bir örgü halinde, omuzlarının üzerinde ya da başlarının üzerinde tutturmaları dışında Yún hakkında çok az şey biliyordum.

Başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. “Ben aslında Kal-lah’ın ‘toprak fakiri’ yaylalarındanım.” Gölgeden çok güneş altında vakit geçirdiğinin bir işareti olan yanık bakır tenini fark ettim.

“Ben Ning. ‘Geri kalmış’ Sù eyaletinden.”

* Çince “köylü”, “ahmak” gibi anlamlara gelen, küçük düşürücü bir söz. (ed.n.)

“Ben Lian. Kuzeyin Kaplanı.” Hırladı, vahşi hırıltısı daha sonra kıkırdamaya dönüştü. Ben de gülmeye başladım, yarışmaya katılmak için çok uzaklardan gelen tek yarışmacı olmadığımı sevinliyordum.

Çok geçmeden kendimizi sıranın en önünde bulduk. Çadırın kaldırılmış kanadının altından ilk ben geçtim. İçeride, resmi görünümlü cüppe giymiş bir adam bir masanın arkasında oturuyordu, iki yanında da birer muhafız dikiliyordu. Başının arkasındaki duvarda, üzerinde devasa uzunluğuyla imparatorluk ejderhasının yer aldığı Dàxí'nin sancağı duruyordu.

“Bize eşyalarınızı gösterin.” Görevli eliyle işaret edince muhafızlar ilerlemeye başladı.

“Bekle!” İtiraz etmeye çalıştım ama sandığı sırtımdan indirip sahip olduğum birkaç eşyanın bulunduğu çuvalı elimden aldılar.

“Kraliyet ailesinin güvenliğini sağlamak için bunu yapmak zorundayız,” diye devam etti memur, sesinde ilgisiz bir monotonlukla.

“Bu kadarı çok fazla değil mi?” Onlar kişisel eşyalarımı karıştırmaya devam ederken ben giysi yığınımı kollarımda toplamaya başladım. Her şeyi aceleyle çuvala geri sokarken yüzüm yanıyordu. “Başkente herkes bu kadar paranoyak mı?”

Genç muhafız bana meraklı bir bakış attı. “Haberleri duymadın mı? Geçtiğimiz ay suikast girişimlerinde bir artış oldu. Hatta biri Bahar Festivali'nde güpegündüz prensese saldırmaya cüret etti!”

“Sen!” diye gürledi memurun sesi. “Katılımcılarla konuşmuyoruz.”

“Özür dilerim.” Muhafız başını eğdi ve tek dizinin üzerine çöktü.

Memur alçak sesle kulağa pek de dostça gelmeyen bir şeyler mırıldandı ve annemin shénnóng-shī sandığını açması için diğer memura el salladı. En kıymetli eşyama başka birinin dokunacağı düşüncesi midemi bulandırıyordu ama imparatorun temsilcisini reddedemezdim.

Güzelce oyulmuş kızılağaç sandık, cilalanarak parlatılmıştı; çadırın loş ışığında bile parlıyordu. Deri bir kayışla tutturulan kapak açıldığında dokuz tane bölme çıktı ortaya. Ortadaki en büyük bölmenin her iki yanında üçer bölme, üstte ve altta da iki uzun bölme vardı. Uzun bölmelerde annemin porselen çay fincanları ve bambu mutfak eşyaları, küçük bölmelerdeyse çeşitli malzemeler yer alıyordu.

“Sanatınızı nerede öğrendiniz?” diye sordu memur, *Çay Kitabı*’nda yazılı isimlerle ilgili ayrıntılar içermesi gereken bir parşömeni kontrol ederken.

“Annem Wu Yiting’in çırağıyım. Kendisi Sù eyaletinin Xīn-yì köyünün shénnóng-shī’sidir.” Bu testi geçmemi sağlayacak tek şey köyümün Jia’ya olan uzaklığı ve kız kardeşimin annemin resmi shénnóng-tú’su olarak adlandırılmak için çok küçük olmasıydı.

Çay fincanlarından birini alıp eleştirel bir gözle inceleyen yetkilinin söylediği tek şey, “Bunun doğru olup olmadığını göreceğiz,” oldu. “Daha önce birkaç sahtekârı shénnóng-tú taklidi yaptıkları için şehir zindanlarına gönderdik. Bu ciddi bir suç.”

Ellerimi ovuşturarak hilemin ortaya çıkmasını bekledim.

Kavanozlardan birini açıp içindeki maddeye baktı, gördüğü yaprakları çimdikledikten sonra parmak uçlarındaki kalıntıları kokladı. “Bana bunun ne olduğunu söyle.”

“Hanımeli,” diye yanıtladım.

Böylece kutudaki her bir parçayı dikkatle incelemeye başladı. Bildiğim en iyi şekilde cevap verdim, her bir malzemeyi bir çiçek ya da bitki olarak adlandırdım. Sù, pirinç yetiştirmeye uygun verimli topraklara sahip bir tarım eyaletiydi ancak iklimimiz dağlık bölgelerde yetişen daha değerli çay türleri için ideal değildi. Annem bunun yerine, çayı vurgulamak ve lezzet vermek için farklı çiçek türleri tedarik ederek mevsimsel hastalıkları tedavi etmek için tıbbi doğalarını kullanıyordu.

Memur, yeşil bir şey çıkarıp parmaklarının arasında yuvarlarken kaşlarını çatı. Taze bir çiçekti bu. Kümeler halinde beyaz tomurcukları vardı. Nefesim kesilecekti neredeyse, kıpırdamak için dilimi ısırdım.

“Peki ya bu?” Elindeki çiçeği gözüne tutup incelemeye başladı.

“Bu bir pomelo çiçeği.” Sesimdeki titremeyi duymadığını umuyordum. “Keskin kokusuyla bilinir.”

Parmaklarındaki birkaç tomurcuk bile bulunduğumuz küçük alanı boğucu bir çiçek esansıyla doldurmaya yetmişti. Sù’da el değdirmeden bıraktığım çiçeğin, beni başkente kadar nasıl takip ettiğini bilmiyordum ama bir şekilde annemin bana hâlâ göz kulak olduğunu düşünüyordum.

Memur bana baktı, sonra çiçeği sandığa geri koydu. “Söylediğiniz kişi olduğunuza inanıyorum.” Adam davetiyemi kraliyet mührüyle mühürlerken rahat bir nefes aldım.

“İkinci Muhafız Chen?” Genç adam hemen hazır ola geçti. “Bu çantaya onun adını yaz ve yarışmacıların deposuna götür.”

“Emredersiniz efendim.” Eğilip sandığı ellerimden çekip almaya çalıştı. Tekrar karşı çıktım, parmaklarım bırakmak istemiyordu. Sandığı bir yabancıya vermektense yarışmaya

paçavra giyerek gitmeyi tercih ederdim. “Eşyalarınızı güvende tutacağız,” dedi memur ilgisiz bir ifadeyle.

“Herkesin eşyalarını saraya getirmesi, içeriye zehir sokulması riskini epey artırıyor.”

“Ama... çay fincanlarım...” dedim zayıf bir sesle, ardından sandığı bıraktım.

“Fikrimi değiştirmeden önce onu takip edin,” diye uyardı memur başını iki yana sallayarak. “Bugün sorgulamam gereken çok fazla insan var.” Başımla selam verip muhafızın peşinden koştum, midem kasılmıştı.

“Merak etme,” diye fısıldadı sandığımı taşıyan muhafız, çadırın kanadı arkamızdan kapandığında. “Güvende olduğundan emin olacağım.”

Ardından kapılar önümde açıldı ve beni içeri aldılar.

Saray hayal gibiydi, görülmesi gereken inanılmaz bir manzaraydı. Gerçekliğinden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Başkente yaklaşırken vapurdan gördüğüm büyük evlerden bile daha görkemliydi. Kollarımı dolayamayacağım kadar büyük lake sütunlar, mor kiremitten geniş çatılarını tutuyordu. Muhafızların arkasından ayaklarımı sürüyerek ilerlerken içimde çalkalanan duyguları –korku, heyecan ve hayranlık– ayırt etmekte zorlanıyordum. Bir noktada durup fazla oyalanırsak bize homurdanıyorlardı ama hayret edilecek o kadar çok şey vardı ki.

Mükemmel bir simetri içinde düzenlenmiş bir kaya bahçesi. Pırıl pırıl bir koi göleti*, dalgalanan yüzeyin altında titreşen

* Biyolojik göletlere nazaran daha küçük ölçekli ve koi balıklarına özel tasarlanmış yapılardır. (ç.n.)

altın, turuncu ve beyaz renkler. Koyu renkli narin dallar, parlayan pembe ve beyaz çiçeklerle kaplı olan kiraz ağaçları.

Çiçeklerin ve tütsülerin baş döndürücü kokuları, içlerinden geçtiğimiz açık hava çardaklarını sarıp sarmalıyordu. Konutlarımıza ulaşana kadar ahşap köprüler ve taş platformlar üzerinde baş döndürücü dönüşler yaparak muhafızları takip ettik. On bir kişilik genç kadın grubu olarak hepimiz aynı yerde kalacaktık. Yarışmacıların çoğunluğu erkekti ve birçoğu benden yaşça daha büyüktü. Hánxiá Akademisindeki shénnóng-shī denemelerine katılabilmek için yaş sınırı yirmi altıydı.

Lian'ın de saraya kabul edildiğini görmekten mutluydum. İkimiz de hemen aynı odada kalmaya karar verdik.

Sert yüzlü muhafız yarışma süresince sarayın bu kanadında kalmamızı emretti. Koridorlarda dolaşmak ve saray hizmetlilerinin yoluna çıkmak yoktu, jürinin tercihleri hakkında bilgi edinmek için saray görevlileriyle oynamak yoktu, pahalı malzemeleri yasadışı yollardan elde etmek için arka kapıdan gizlice çıkmak yoktu. Kalacağımız hanenin her duvarı harikulade detaylara sahip sanat eserleriyle kaplıydı. Kaligrafi parşömenleri, sakın bambu ormanlarının ya da orkidelerin yanında zarifçe poz veren kadınların özenle yapılmış resimlerinin yanında asılı duruyordu. Dekoratif duvar rafları, kırılğan vazolara ve ahşap oymalara ev sahipliği yapıyordu.

Tütsülükler bile –çeşitli şekillerde yapılmış maymun heykelleriydi bunlar– birer sanat eseriydi.

Ahşap baskılardan birine hafifçe dokunurken bir sinekkuşunun minik gözünde yakalanan ayrıntıya hayretler içerisinde bakakaldım. Lian yanımdaki battaniyeleri silkelerken ipek

örtünün bir kenarından diğerine uzanan işlemeli çiçeklerin canlı renkleri çarptı gözüme. Shu'yu hatırladığımda boğazıma bir yumru oturdu. Kardeşim nakış işlemeyi çok sever, böyle yapraklar oluşturabilsin diye her bir dikişi özenle yerine oturtmak için saatler harcardı. Gördüğümüz ve henüz deneyimlemediğimiz her şey hakkında konuşurken yanımdaki yatakta yatan kişi Shu olmalıydı.

Kaldığımız yerin önündeki koridora çağrılmadan önce yerleşmemiz için fazla zaman vermediler. Öğlen gongu çaldığında iki hizmetçi kız bizi yarışmanın ilk bölümüne götürdü. Koridorlar ve avlulardan oluşan bir başka labirentten geçtikten sonra su motifiyle oyulmuş siyah taş sütunları olan görkemli bir binaya vardık. Sualtı saraylarından balıklar sığıyor ve yengeçler göz kamaştırıcı desenler içinde oradan oraya koşuşturuyordu. İki adam boyundaki kapılar geniş bir odaya açılıyordu. Duvarlar ahşap panellerle kaplıydı, başkentin nemli havası yüzünden bakımı pahalı olsa gerekti.

Sağ ve sol taraftaki yükseltilmiş platformlar konukların oturduğu masalarla kaplanmıştı. Etrafımda isimler fısıldanıyor, mırıltılar yükseliyor, yarışmayı denetlemek için seçilen jüri üyelerinin kimliği hakkında spekülasyonlar yapılıyordu. Odanın en ucunda bir kürsü vardı; kürsünün en önemli yerinde iki adam oturuyordu, ortadaki boş koltuksa son bir kişiyi bekliyordu.

Kalabalığın içinde itişip kakışırken, “Bu memurlar kim?” diye fısıldadım Lian’e. Daha iyi görebilmek için öne doğru itişen yarışmacı kalabalığında birbirimizden ayrılmamak adına kollarımızı kenetlemiştik. Ayaklarımız pırıl pırıl parlayan ahşap zemin üzerinde kayıyordu.

“Sol taraftaki Ayin Bakanı Song Ling,” dedi. Saray hakkındaki az buçuk bilgime dayanarak, onun krallıktaki en yüksek rütbeli adamlardan biri olduğuna kanaat getirdim. Dört bakan, Dàxī'nin yönetimi konusunda imparatora tavsiyelerde bulunan Memurlar Divanı'nı denetliyordu.

“Sağda duran ise Saygıdeğer Qian.” Bu ismi annemin verdiği derslerin birinden hatırlıyordum: Dul imparatoriçenin naip olduğu dönemde varlığını kabul ettiği shénnóng-shī'ydi. Gümmüş rengi saçları ve uzun, keçe gibi sakalıyla eski masallarda anlatılan filozoflardan birine benziyordu. “Prenses onu yarışmaya katılması için akademiden buraya çağırmış olmalı. Akıl hocamdan onunla ilgili son duyduğum şey, bazı eski metinleri incelemek için Yěliū'ya gittiği idi.”

Lian'in, benim gibi uzak bir eyaletten geldiği için saray politikasına uyum sağlamakta zorlanacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yeni arkadaşımın da sarayda bağlantıları vardı. Başka bir soru soramadan, elçiler sessizlik çağrısında bulundu ve diz çöktük.

Bakan Song konuşmak için ayağa kalktı. “Büyük imparatorluğumuzun shénnóng-tú'suna selam olsun. Merhum Dul İmparatoriçe Wuyang'ı ve onun mirasını onurlandırmak için düzenlediğimiz kutlamaların bir parçası oldunuz. Yüce Hanımefendi çay sanatına büyük saygı duyardı. Bu bizim kültürümüzde, soyumuzda var olan bir sanattır. Tanrılardan gelen bir armağandır.”

Bakan, diz çökmekten bacaklarım uyuşana kadar çayın faziletlerinden bahsetmeye devam etti. Sonunda ayağa kalkmamız söylendi.

“Majesteleri, Prenses Ying-Zhen!” diye bağırdı bir elçi.

Prenses yan kapıdan girdi; duruşu dik, hareketleri sakindi. Yanındaki hizmetkârı, elini kılıcının kabzasına yaslamış prensesi takip ediyordu. Muhafızın, bu genç kadının peşini bırakmayan suikast girişimleriyle ilgili sözlerini hatırlayınca ürperdim.

Prensesin tören cübbesi omuzlarına ağır gelse de bu ağırlığın altında zorlandığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Morun o kadar koyu bir tonuna sahipti ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. O hareket ettikçe cübbe arkasında sallanıyor ve iplikler parıldayıp dalgalanarak gümüş işlemeli dağ zirvelerini ve dolambaçlı nehirleri ortaya çıkarıyordu. Prenses krallığı sırtında taşıyordu.

Yüzünü bize döndüğünde uzaktan bile teninin nasıl inci gibi parladığını görebiliyordum. Ağzı çiçek yaprağı gibi parlak kırmızı bir noktaya benziyordu.

Bakan ve shénnóng-shī arasındaki sandalyeye yerleşip konuşmaya başladı: “Bize sunacaklarınızı dört gözle bekliyorum.” Otururken bile prensesin sesi, dinleneceğinden emin birinin güveniyle salona yayıldı. “Yarışma bu akşam Gelecek Vadeden Avlu’da başlayacak. Yükselen İmparator’un bir zamanlar dediği gibi, çiftçiler ülkenin bel kemiğidir ve yiyeceklerimiz ruhu besler. Her birinize kendi eyaletinizden bir yemek tahsis edilecek. Yemeğinize mükemmel şekilde eşlik edecek bir çay demlemenizi istiyorum. Ancak...” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Her testi mümkün olduğunca adil yapmaya çalışıyoruz. Hepinize çaylarınızla katkı maddelerinizi satın almak için üç gümüş yuan ve pazarda geçirmeniz için iki saat verilecek. Verilen miktardan daha fazla harcama yaptığı tespit edilenler veya zamanında dönmeyenler diskalifiye edilecek.”

Kalabalıktan homurtular yükseldi, şüphesiz daha pahalı çayları satın alacak parası olanlar, diğerlerine karşı bir avantaj elde edebilirdi.

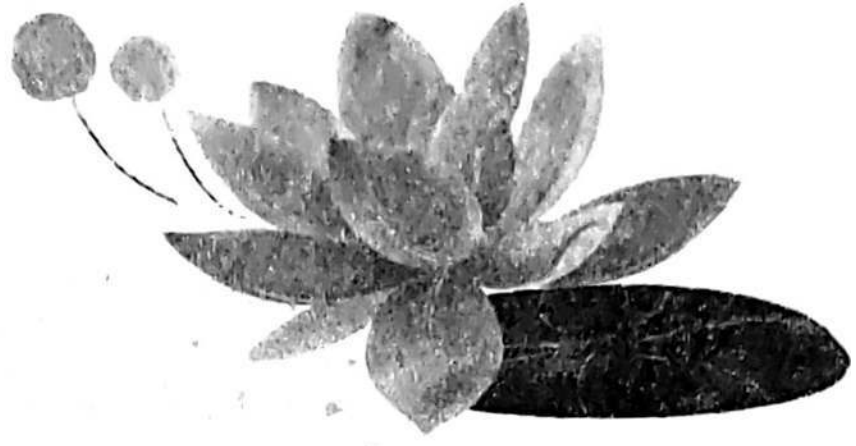
“İlk test halka açık olacak, böylece herkes shénnóng sanatının güzelliğine tanık olabilecek.” Keskin bakışları üzerimizde geziniyordu, altında yatan mesaj açıktı: *Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınıza inanıyorum.*

Prenses ayrılmak için ayağa kalktı. Görkemli, dengeli, göz korkutucu ve on dokuz yaşından daha yaşlı görünüyordu.

Elçilerden biri, “Prenses çok yaşa!” diye bağırınca sesi bir gong gibi salon boyunca çınladı.

“Prenses çok yaşa!” Oturanlar selamlamak için kadehlerini kaldırdı. Ayaktakilerse diz çöküp eğilerek alınlarını yere değdirdi. Prenses odadan çıkana kadar da öyle kalmaya devam ettiler.

Böylece yarışma başladı.

Hazırlıklara hemen başlamamız için doğrudan mutfağa yönlendirildik. Kâhya Yang sert yüzlü bir kadındı, geriye doğru topladığı koyu renk, gri telli saçlarını topuz yapmıştı. Burun kıvrısına bakılırsa incelediği grubumuzdan hiç etkilenmemişti.

“İmparatorluk mutfakları uzak diyarlardan gelen prensler ve erkânlarına hizmet vermiştir.” Elllerinde kırmızı jetonlarla dolu birer sepet tutan iki hizmetkârı yanımıza çağırdı. “Mutfak malzemelerimin hakkını verin.”

Birbiri ardına, her birinin üzerinde adımızın ve hazırlayacağımız yemeğin yazılı olduğu jetonlar çıkarıldı dışarıya. Hevesli eller onları almak için ileri atıldı.

Benim yemeğim pirinç köftesiydi, hem basit bir köylü yemeğiydi hem de en sevdiklerimdendi. Yer fıstığıyla doldurulmuş glutenli pirinç, bambu yapraklarına sarılıyor ve buharda pişiriliyordu. Çiftçilerin kuşaklarına ipile bağlayıp öğle yemeği için yanlarında taşıyabilecekleri bir yemekti.

Elindeki jetonu bana gösterirken, “Pirinç keki mi?” dedi Lian alay eder gibi. “Ne kadar özgün.”

“Görevinizle ilgili bir sorunuz mu var?” Kâhya tehditkâr hareketlerle üzerimize gelince Lian ciyaklayarak olumsuz yanıt verdi. Kadın Lian’e cezasını kesmeden ikimiz de koşarak uzaklaştık.

Mutfakların girişinin dışına çıktığımızda Lian, Kallah mutfağından seçebileceği çeşitli yöresel yemekleri sıralamaya başladı, anlattıkları midemi guruldatmaya yetmişti. Baharatlı ve ekşi bir sosla pişirilmiş balık, çubukta ızgara edilmiş tatlı süt hamuru, derisine bal sürülmüş ve altın sarısı bir kahverengiye bürünene kadar kavrulmuş ördek.

Sesi öyle tutkulu çıkmıştı ki kapıda duran muhafız bile söze karıştı: “Ben pösü tercih ederim. Çıtır çıtır kızartılmış, içi jambon ve şekerle doldurulmuş falan.” İçten içe tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatmıştı. “Kulağa evim gibi geliyor.”

Durumdan memnun görünen Lian, “Saraydaki tüm Kallah’lılarla tanıştığımı sanıyordum,” dedi.

“Buraya daha birkaç ay önce transfer oldum,” diyerek karşılık verdi genç adam beyaz dişlerini göstererek.

“Tanıştığımıza memnun oldum kardeşim.” Lian elini göğsüne götürüp eğildi. Muhafız da onun duruşunu taklit ederek eğildi.

Buçuğa gelen saatin gong sesi havada dalgalanarak bize görevimizin aciliyetini hatırlattı. Lian’ın yeni arkadaşına hızlıca veda edip diğer yarışmacılara yetişmek için acele etmeye başladık. Saraydan çıktığımızda şehir de bize açıldı. Lian sallanan örgüsüyle sokakta kendinden emin adımlarla ilerleyince ben de onu takip ettim. Sonunda hızlı yürüyüşünü yavaşlattığında kendimizi bir pazarda bulduk.

Beni bekleyen sınav için kendimi dinçleştirmek amacıyla etrafımdaki canlı enerjiyi içime çektim. Hanımlar uzun, dökümlü elbiseleriyle önümden geçip gidiyor, hizmetkârları da satın aldıklarını taşıyarak onları yakından takip ediyordu. İyi kalite ipek ve pamuk rulolarının satılmak üzere sıralandığı

kumaş dükkânlarının önünden geçtik. Alışkın olduğum ev kumaşlarından çok farklı olan bu kumaşların tenimde bırakacağı lüks hissini deneyimlemek için birkaçına gizlice dokundum. Bir diğer dar sokak, sadece kaligrafi ve resim için mürekkeple fırça çeşitlerinin satıldığı küçük dükkânlara aitmiş gibi görünüyordu. Bir parçam onlara uzun uzun bakmak istiyordu; parşömenlerdeki kıvrımlar, iddialı fırça darbeleri, keskin zirvelerin üzerindeki bulut tutamları, huzur içinde yelken açan bambudan yapılmış teknelerin olduğu manzaralar.

Tüm bunları zevkle incelerken her yerde Shu'yu görüyordum. Şu fırça tezgâhını inceleyen soylu genç kadının giydiği, baharın ilk tomurcuklarını anımsatan açık yeşil kıyafeti görse bayılırdı. Kaligrafi dükkânında oyalanmazdı. Beyaz çamın kalın dallarının üzerine tünemiş turnaları tasvir eden, çerçevelerin üzerine gerilmiş işlemeler ilgisini çekerdi. Tüylerin ısıltısına ve çam iğnelerinin minik detaylarına hayran kalırdı. Bir gün onu buraya getirmeye kararlıydım, böylece kendi gözleriyle görebilirdi.

İşlemeli çiçekler satan bir tezgâhtan başımı çevirdiğimde Li-an'î kalabalığın içinde kaybettiğimi fark ettim ve ani bir panik kapladı içimi.

Bu devasa şehirde yalnızdım.

Eteğime sakladığım kesedeki gümüşler ağırlaşmaya başlamıştı. Üzerimdeki paranın hepsi buydu. Babamın, başkentin genç kadınlardan faydalanmak isteyen hırsızlar ve soysuzlarla dolu olduğuna dair öğütleri geldi aklıma. Fakat derin bir nefes alıp hızla atan kalbimi sakinleşmeye zorladım. Jia'ya tek başıma gelmişim, o çocuklara ve kendime Sù'dan gelen bir tū bāo zi olmadığını kanıtlayabilirdim.

Heybetli kapıları olan konutların önünden geçerken çatıları tutan süslü kirişlere aval aval bakmamaya çalışıyordum. Küçük bir taş kapıdan geçerek farklı meyve satıcılarından oluşan bir pazara girdim. Büyük sepetlerde yığınla meyve vardı; pembe kabuklu ejder meyvesi, altın rengi kamkatlar, yeşil ve mor erikler. Sıcak öğleden sonra güneşinde olgunlaşan meyvelerin kokusu sarhoş ediciydi ve bunlardan biri yemeğimi tamamlamak için aradığım malzeme olabiliirdi.

Sepetten aldığım yumuşak eriklerden birini elimde tutarken genç bir çocuğun öne atılıp yere düşen bir meyveyi aldığını fark ettim. Çocuk meyveyi ağzına attıktan sonra o kadar hevesle çiğnedi ki meyve suları çenesinden aktı. Kendimi coşkusuna gülümsemekten alıkoyamadım.

“Hırsız!” Bir muhafız çocuğu omuzlarından tutup sarsarak çevremizdekilerin dikkatini çekti.

“Meyve yere düşmüştü!” diye bağırdı çocuk. Kaçmaya çalıştı ama muhafız sırtına diziyle vurunca çocuk yere kapaklandı.

Keyfim çabucak silindi. Askerlerin ne tür cezalar verebildiğini görmüştüm. Sırtları kanlı hamur haline getirilmiş yetişkin adamlar görmüştüm. Bu sadece bir çocuktü ve babam burada değildi. Ona kendim yardım etmeliydim.

Çocuğun kolundan tutup onu ayağa kaldırarak kaçmasına olanak sağlamak istedim. Gardiyanın tepkisi beklediğimden hızlı oldu; çocuğun diğer kolunu da tuttu, böylece çocuk ikimizin arasında sıkışıp kaldı.

“Kimsin sen?” diye sordu muhafız.

“O benim kardeşim!” Çaresizlik içinde olduğumdan yalan dilimden kolayca dökölüverdi. “Ne yaptı ki şimdi?”

“Tezgâhımdan meyve çaldı!” Tüccar yumruğunu sallayarak konuya girdi. “Elinin kesilmesini talep etmediğim için kendini şanslı sayсын!”

Adalet Bakanlığı’nın sıradan bir meyve satıcısının kaprisine atladığını düşündüm bir an. Böyle bir iddianın saçmalığı karşısında neredeyse boğulacak gibi olmuştum. Ama yarışma için görevime dönmem gerektiğini hatırlayarak kendimi toparladım.

“Sü kırsalından beri seyahat ediyoruz saygıdeğer baylar. Kardeşim sadece yorgun ve aç ama ücreti ödeyebiliriz!” Boşta kalan elimle cebimden bozuk para çıkardım.

“Bu doğru mu?” Yanıt bekleyen muhafız çocuğu tekrar sardı. Çocuk gözlerimle buluşmak zorunda kalıncaya kadar kolunu kavrayan elimi sıkımaya devam edip tırnaklarımı geçirdim.

Bakışlarımla, *Bana ayak uydur*, demeye çalıştım.

Dehşet içinde başını sallarken gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Kalabalığın içinden daha anlayışlı bir adam, “Ah, bırakın çocuğu!” diye seslendi. “O sadece bir çocuk.” Diğer pazarcılar da başlarıyla onayladı. Seyircilerin ruh hali bu gösterinin tadını çıkarmaktan, hıçkırarak ağlayan çocuğa acımaya dönüşünce tiksintiyle meyve satıcısına bozuk para atmaya başladılar.

Tüccarın yüzü kıpkırmızı olurken gülümsemeden edemedim ama parlayan paralara duyduğu açgözlülüğe karşı koyacak kadar utanması olmadığını da fark etmişim. Parmakları topraktaki parıltılı bakırlara hevesle uzanırken muhafızı el sallayarak uzaklaştırdı.

Genç çocuğu kenara çekip onunla sessizce konuşurken kendi bakırlarımdan birkaçını eline sıkıştırdım. “Pazarı

olabildiğince hızlı terk et ve daha fazla belaya bulaşma.” Başını salladı, kaçmadan önce yüzündeki gözyaşlarını ve akan sümüğünü koluyla sildi. Kendime, kendi tavsiyemi dinlemem ve başka bir hata yapmadan önce buradan ayrılmam gerektiğini hatırlattım. Pazar yerinden ayrılmak için hareket ettiğimde başka bir çocuğa –bu yaşça diğerinden daha büyüktü, yaklaşık benim yaşımdaydı– denk geldim, bana gülümsüyordu. Pelelerinin durumuna bakılırsa varlıklı biriydi; belki bir tüccarın oğlu, belki de bir soylu. Bana aynı şakanın içindeymişiz gibi bilmiş bilmiş gülümsüyordu. İçimde bir sıkıntı hissederek arkamı döndüm. O ve ben birbirimizden daha farklı olamazdık, yine de anlıyormuş gibi davranıyordu.

Saatin gongu çalmaya başladı, zaman benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı akıp gidiyordu. Satıcılardan birine çayevi bölgesine giden yolu sordum, o da bana kestirme olduğunu söyleyerek sessiz bir ara sokağı işaret etti.

Ara sokakta kepenkleri indirilmiş kapılarıyla bir avuç dükkândan başka bir şey yoktu. Gideceğim yere odaklanıp sokakta hızla ilerlemeye devam ediyordum ki yukarıdan gelen bir ses dikkatimi dağıttı. Yavaşlayarak yukarı baktım, gözümü kısıp yüksek çatıların kıvrımlarından geçirdim bakışlarımı. Ama tek fark ettiğim kiremitlerin arkasındaki güneşin parıltısıydı.

Üzerimden bir gölge geçti o an.

Sadece ışığın bir oyunu, diye kendimi ikna etmeye çalıştım.

Tekrar yukarı baktım. Hâlâ bir şey yoktu. Ama maskeli hırsızla yaptığım mücadelenin anısı zihnimde yanıp sönüyordu.

Satıcılardan birinin arkasından beni izleyen figürü fark ettiğimde sokağın sonuna gelmek üzereydim.

Kıpırtı. Siyah bir şerit.

Daha iyi görebilmek umuduyla koşmaya başladım. Bu o hırsız değildi. Olamazdı da.

Koşarak bir sonraki sokağa ulaşmam sadece bir an sürdü, sonra onu tekrar gördüm. Kalabalığın arasından hızla ilerleyen kafasını seçebilmişim. Yoldan geçenlerin arasından sıyrıldım fakat figür, kaç köşeyi döndüğümü unutana kadar birkaç adım önümde ilerlemeye devam etti.

Hiçbir yerde bulamamıştım. Ve artık tamamen kaybolmuştum.

Panik yine göğsümde gümbürdemeye başladı. Merakımın araya girmesine izin vermemeliydim. Hemen başka birinden yeni bir yol tarifi isteyip hafızama kazıdım. Fakat köşeyi döndüğümde üzerime yine bir gölge düştü.

Sürgün Prens'in seni karanlıkta yakalamasına izin verme.

Bir adım geri atınca beni arkadan saran bir kolla sert bir bedene doğru çekildim...

6

İçgüdüsel bir tepki vererek topuğumla beni esir alanın ayak parmaklarına vurdum. Tunığımı tutan ellerin gevşemesiyle özgür kalınca ileri atıldım.

“Dur!” diye seslendi arkamdan bir ses. “Dur bir dakika!”

Arkama dönünce az önceki genç adamı gördüm, –pazar yerinde bana gülümseyen zengin çocuk– tek ayağının üzerinde zıplıyordu.

“Lütfen beni peşinden koşturma,” dedi yüzünü buruşturarak gülerken.

Omuzlarına dökülen siyah saçlarını, yüz şeklini tamamlayan teninin altın sıcaklığını, gözlerindeki ışıltıyı, sırtıışındaki o tuhaflığı içime çektim. Annem onun yù shù lín fēng olduğunu söylerdi. Yeşim ağaçlarının rüzgârdaki güveni. Nefes kesen biri.

“Kırıldığından şüpheliyim,” diye karşılık verdim, sahte bir sempati gösteremiyordum. “Neden beni takip ediyorsun?”

Ayağını hafifçe yere koyup ağırlığını test ederken yüzünü buruşturdu. “Dikkatini çekmeye çalışıyordum ama sen kendi dünyandaydın.”

“Benim geldiğim yerde kızları arka sokaklarda yakalamamak âdettendir,” dedim ona.

“Evet, bunun için özür dilerim.” Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, pişman görünüyordu. “Ben... Çocuk için ne yaptığını gördüm.”

İfadesini ölçtüm. Samimi görünüyordu. Yakışıklı... görünüyordu.

Shu'nun köyde flört ettiği çocuklara benziyordu. Ama öğrendiğim üzere güzel yüzlere her zaman güvenilmezdi ve çocuğun çektiği bu acı tamamen kendi hatasıydı. "Benden ne istiyorsun?"

"Çocuk için yalan söyledin," dedi bir adım daha yaklaşarak. İfadesi ciddileşmişti. "Bu... cesur bir davranıştı. Beklenmedikti. Buralardan değil misin?"

"Nasıl anladın?"

"Güney eyaletlerinden gelen biri gibi konuşuyorsun, kelimeler genzinden geliyor. Nehrin yukarısında bir yer olabilir mi? Ama bunun yanında Jia halkı hırsızları savunmak için genellikle kendilerini öne atmazlar. İyilik yapmak için fazla bıkkınlar. Sen yeni gelmiş olmalısın. Bir de şey... kaybolmuş görünüyorsun. Bir süredir etrafta dolanıp duruyorsun."

Tabii ki bir gezgin gibi görünüyordum, buraya ait değilmişim gibi. Şehrin tüm sakinleri uyum sağlayamayanları parmakla göstermeye bu kadar hevesli miydi?

Yine yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim."

Tüm duygularımın yüzüme yansıdığını fark ettim. Shu eskiden benimle dalga geçerdi. *Çeneni indir*, derdi gülerek, *aşagılanmış bir horoz gibi görünüyorsun*. Benimle bu şekilde dalga geçmesine izin verdiğim tek kişi oydu.

"Ben sadece yardım teklif etmek istiyorum."

Ona ihtiyatla baktım. "Bana ne konuda yardım edebilirsin ki?"

"Bu şehri biliyorum. Bir yere gitmek istiyorsan ya da bir şey arıyorsan seni doğru yere yönlendirebilirim. Jia yalnız gezenler

için pek güvenli değildir. Hikâyeleri duymadın mı? Gölge serbestçe dolaşıp seni yakalamaya çalışıyor olabilir.”

Şaka yaptığını biliyordum ama maskenin ardındaki sırları hatırlayınca içimi bir ürperti kapladı.

Kısa süreli bir şüphe zihnimi kurcaladı. Neden beni pazardan beri takip ediyordu? Sù'da onca yol boyunca mücadele ettiğim Gölge, o olabilir miydi?

Ama hayır, bu düşünceler mantıksızdı. İpek tünığının inceliğine ve kemerine dikilmiş kıymetli taşların parlaklığına baktım. O bir haydut değildi ve Sù gibi bir yerde kesinlikle hiç vakit geçirmemişti. Çocuk sırttı, güneş ışığı gözlerini parlatıyordu. Buna karşılık içimde bir şeyler kıpırdadı. Pek de nahoş sayılmayacak bir şeyler.

Yolumu bulmam için yardıma ihtiyacım vardı ve onun yardımıyla şehirde tökezleyip kaybolmadan ihtiyacım olan çayı daha çabuk bulabilirdim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Akademik bir sınava mı çalışıyorsun? Bir gösteri grubuna mı katılıyorsun? Şehir muhafızlarını mı korkutacaksın?” Her seçenek bir öncekinden daha saçmaydı. Sonunda kıkırdamaktan kendimi alamadım. Fakat bu bana amacımı hatırlatmıştı, ardından ruh halim yeniden kasvete büründü.

“Yarışma için buradayım,” dedim huysuzca.

Gözleri açıldı. “Bir shénnóng-tú’sun, öyle mi? Denemelere katılacak yaşta görünmüyorsun.”

“Bu yetenek her yaşta görülebilir,” dedim gücenerek. Bu birçok shénnóng-shī çırağına güvence verirdi. Her shénnóng-tú bu yola büyüye yatkınlıkla başlardı ama bazılarının bu sanatta doğuştan yeteneği oluyordu. Annemin her zaman söylediği

gibi, yetenek doğuştan geliyorsa kendini erken gösterirdi. Daha üç yaşındayken beni toprağı karıştırırken bulduğunu, toprağın parladığı yerleri gösterdiğimi ve orada hangi bitkilerin yetişeceğini bildiğimi anlatmayı çok severdi. Ama ben bunun abartı olduğuna inanarak utanç içinde onu hep terslerdim.

“Ne bulman gerekiyor?” Ellerini birbirine sürttü. “Şehirdeki en iyi dükkânları biliyorum.”

“Bir çayevine ihtiyacım var,” dedim ona, beni hedefime yaklaştıracaksa bu yabancıya güvenmeye karar vererek. “En iyi çay çeşitlerine sahip bir çayevine.”

“Bir shénnóng-tú’nun böyle bir talepte bulunmasına şaşır-mamalıyım,” dedi. “Buranın kuzeybatısında bir tane olması lazım. Yol boyunca sana en sevdiğim yerlerden bazılarını da gösteririm.”

Malzemeleri toplayıp saraya dönmek için kalan süreyi hızlıca hesapladım, makul görünüyordu. “Hayırseverime seslenebileceğim bir isim var mı?”

“Bana istediğin gibi seslenebilirsin,” dedi, aynı anda hem büyüleyici hem de alaycı görünen bir selamla. “Hergele? Düzenbaz?”

Köydeki oğlanların bazen Shu’nun kendilerine ilgi göstermesini umarken yaptıkları gibi davranıyordu. Hiç kimse bana böyle davranmazdı.

Bunu... rahatsız edici bulmuştum.

Başımı iki yana salladım.

“Bo, o zaman. Bana Bo diyebilirsin,” dedi sırtarak. Erkekler için yaygın bir takma addı, gerçek adı olması pek mümkün değildi. Benim için zaten fark etmezdi. Bilmemek daha iyi olurdu. Yollarımız ayrıldıktan sonra bakanların oğullarının

isimlerini araştırmanın cazibesini ortadan kaldırırdı. “Peki ya sen? Çaresizlerin savunucusu?”

“Bana... Mei diyebilirsin.” Bu oyunu iki kişi oynayabilirdik. Sesimin alaycı tonu beni başka biri gibi gösteriyordu. Kendine güvenen biri gibi. Hatta çapkın.

Gözlerini kısarak bana bakıp kıkırdamaya başladı. “Öyle olsun.”

“Burada mı büyüdün?” diye sordum, hareketli bir meydana çıkmadan önce birkaç köşeden dönmüştük.

“Ah!” diye haykırdı, soruma cevap vermemiştii. “Yıllardır bunlardan birini görmemiştiii!” İfadesi gerçek, çocuksu bir sevince dönüştü, tatlılığı neredeyse dayanılmazdı. Sanki gerçek Bo yüzünün arkasından fırlamıştı, tıpkı güneşin kısa bir an için bulutları yararak sıcaklığını üzerime dökmesi gibiydi ifadesi.

Peşinden gitmek için acele ettim, beyaz mermerle kaplı bir tezgâhın önünde ona yetiştim. Sanatçı, fokurdayan erimiş şeker kazanından bir kepçe çıkarıp düz yüzeye bir sazan balığının dış hatlarını çizdi. Birkaç döndürme ve eğme hareketiyle ayrıntıları doldurdu, sazana uzun bıyıklar ve zikzaklı pullar yerleştirdi. Üzerine daha fazla şekerle tahta bir çubuk yapıştırıp serin bir nefes üflemesinin ardından şekerleme hazırdu. Mutlu müşterisi sevinç çığlıkları atıyor, şekerden heykeli havada sallayarak görünmez dalgaların üzerinde dolaşıyormuş gibi yapıyordu.

“Bunu denemelisin!” Bo büyük bir coşkuyla bana döndü. Çenesinin ve kaşlarının düzgün şekline rağmen ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk olduğunu ilk kez fark ettim. “Pazara gitmemize her izin verildiğinde bakırlarımı buna yatırırdım.”

O da en az sergiyi izleyen diğer çocuklar kadar heyecanlıydı ve teklifini reddederek bunu bozmak istemiyordum. Sanatçı, her birimizin bir şişeden sıkıca sarılmış kâğıt yaprağı çekmemizi istedi. Bu, bizim için çizeceği bir sonraki harikulade eseri ortaya çıkaracaktı.

Bir eczanenin merdivenlerine oturup yenemeyecek güzellikteki altın heykellere hayranlıkla baktık. Bo'nun elindeki ejderha gökyüzüne doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyor, benim şeker kaplanımsa kükrüyordu. Malt şekerinin tatlılığı dilimin üzerinde erirken ağzım karıncalanıyordu.

"Bunu her gün yiyebilirim," dedim ona ve o da cevap olarak kıkırdadı.

"Çocukken bir keresinde hasta olana kadar ağzıma tıkabasa şeker doldurmuştum," diye itiraf etti.

"Sarayda büyümek nasıl bir şeydi?" diye sordum.

"Şey gibi..." Sonra bana yan yan bakarak kendini durdurdu. "Gerçekten zekice. Numaralarına kanmayacağım."

Ben de ona sııttım, neredeyse ağzından kaçıracaktı. "Sen burada, Jia'da büyüdün. Sarayın içinde ya da çok yakınında ama yine de bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorsun."

"Ben bir askerin evinde büyüdüm," dedi ejderhanın kuyruğunu çiğnerken. Şeker dudaklarını parlatmıştı. "Babam çok disiplinliydi. Şeker sadece Yeni Yıl Festivali'nde izin verilen bir ikramdı."

"Benim babam da öyleydi ama annem tatlıları çok severdi ve bize gizlice ikram ederdi." Teyzemin evindeki atıştırmalıklar, babam evde yokken Shu'yla ben gizlice yiyelim diye bir yolunu bulur evimize girerdi. *Dilin biraz şekere ihtiyacı var*, derdi annem. *Kalbe nasıl sevileceğini öğretir.*

Bo ellerini kalçalarında gezdirdi. "Annemin tatlıları sevip sevmediğini bilmek isterdim," dedi uzaklara bakarak. "Ben çok küçükken öldü."

Başımı kaldırıp ona bakarak annem olmadan geçirdiğim son birkaç ayı düşündüm. Onun yıllarca süren sabırlı rehberliğinden ayrı yaşamak nasıl olurdu? Sadece onun kahkahasından yoksun bir dünyada yaşamak değil, aynı zamanda onu hiç duymamış olmak nasıl bir şey olurdu?

Ama bana döndüğünde yüzü gülüyordu, hüznün yoktu.

Ayağa kalkıp bana elini uzattı, elini tuttuğumda da gülümsedi. "Bugün sadece iyi şeyler olacak," dedi.

Dudaklarımda ve parmak uçlarımda hâlâ şeker varken peşinden ilerledim.

Bo'nun gözünde Jia, küçük bir çocuğu bile heyecanlandıracak bir yerdi. Şehir merkezinde çayevine giden kaçınılmaz yolda ilerlerken özenli bir rehber gibiydi. Kendimi yavaş yürürken buldum çünkü yolculuğun tadını çıkarmak istiyordum ama sonunda Bo sözünü tuttu ve çayevlerinin bulunduğu bölgeye girdik.

Annemle babamın, annemin bana anlattığından çok daha fazla renk ve ışıkla dolu bu yerden nasıl ayrılabildiklerini merak ediyordum.

Dükkânların girişlerinde fenerler asılıydı, üzerlerinde işletmelerin isimleri hat sanatıyla yazılmıştı. Nilüfer. Şakayık. Manolya. Çiçekler ortak bir tema oluşturmuş gibi görünüyordu.

Nilüfer Evi'nin girişinin yanında, üstü kapalı bir stant çocuklarla dolup taşıyordu. Perde açılıp kâğıttan kuklalar alkışlar arasında sahneye çıkınca durup izlemeye başladık.

Görünmeyen bir hikâyeci, “Bir zamanlar, hayatının bahrında bir imparator terleme hastalığından ölmüş ve arkasında, yaşları hüküm sürmek için çok genç olan iki prens bırakmış,” diye anlatmaya başladı. “Ama sonra anneleri, yani dul imparatoriçe sarayından çıkmış ve taht odasında büyük prensin arkasında yerini almış. Ona yol göstererek bilge ve adil olmayı öğretmiş. Prens yirmi iki yaşına geldiğinde tahta layık bulunmuş. Otuz iki yaşına geldiğinde hükümdarlığının onuncu yılını kutlamak için büyük bir av düzenlenmiş.”

Beyaz bir geyik sahnede süzüldü, atının üzerindeki imparator onu takip etti. Ancak serseri bir ok yollarını kesip imparatoru omzundan vurdu. Seyirciler arasındaki birkaç çocuğun nefesi kesilmişti, ben bile o kadar irkilmiştim ki Bo’nun koluna tutunmuştum.

Bo gülmeye başladı. “Olduğun yerde kal. Kuklalar ölümcül olabilir.”

Onu hafifçe ittim, uzun süredir yanında olmadığım halde kendimi onunla bu kadar rahat hissetmeme şaşırmıştım. Birbirimizi başka bir hayattan tanıyormuşuz gibi geliyordu.

“Ormanın derinliklerinde,” diye devam etti hikâyeci, “böyle bir kaza onun hayatına mal olabilirmiş ama imparatorun şansına oralarda yaşayan bir shénnóng-shī varmış.”

Shénnóng-shī’den bahsedildiğinde Bo’nun gözleri kısa bir an için bana kaydı, tepkimi görmek istiyordu, sonra tekrar kuklalara döndü.

“Shénnóng-shī yarasını onarmış, enfeksiyonu temizlemiş ve ona geleceğinde ne olduğu söylemiş.” Shénnóng-shī kuklasının ipek tellerden yapılmış uzun saçları vardı. İzlerken boğazımda bir şeyler düğümlendi.

Çocuklardan oluşan kalabalık da hikâyeciye katıldı, bu Dàxī'deki her çocuğun bildiği bir kehanetti: "Çocuğunuz size büyük keder ve büyük sevinç getirecek. Yıldız ışığıyla bezeli bir yolda yürüyecek ama gölgeler peşinden gidecek.

"İmparator bununla dalga geçmiş çünkü imparatoriçesi onun soyu için herhangi bir vâris dünyaya getirmemiş. Ama birkaç ay sonra... kızı, yani prenses doğmuş."

Gösteri bittikten ve kalabalık dağılmaya başladıktan sonra Bo'ya, "Prensес dedikleri kadar güzelmış. Şairlerin ve sanatçıların abartmaya meyilli olduklarını düşünürdüm hep ama prenses tam da anlattıkları gibi." Bugünkü çarpıcı görüntüsü zihnimde hâlâ tazeydi. İmparator ciddi bir hastalık nedeniyle özel odasında inzivaya çekilmişken kral naipliğini prenses yapıyordu. Kehanetin bahsettiği büyük keder bu olabilir miydi?

"Öyle mi? Ben daha çok yüz suikast girişiminden gerçekten kurtulup kurtulmadığını merak ediyorum," dedi Bo. "Bazıları prensesin onu kötü niyetten koruyabilecek bir tılsıma ya da babasının hayatını kurtaran o gizemli shénnóng-shī tarafından hediye edilen, tüm hastalıkları iyileştiren bir taşla sahip olduğunu söylüyor."

Tüm hastalıkları iyileştiren bir taş. Birden durarak bir kızın bana çarpmasına neden oldum ama ona ve mırıldandığı küfürlere aldırış etmedim. Bo onun yanında olmadığımı fark edip şaşkınlıkla bana baktı.

"O... O..." Duraksayıp boğazımı temizledim. "O taşı gördün mü?" Prensесin gerçekten de her derde deva bir taşı varsa, bu bir işaretti. Bu yarışmayı kazanmalıydım.

Bo'nun ifadesi ciddileşti. "Seni uyarmalıyım. Prensес Zhen hakkında soru sorarken dikkatli olmalısın."

“Nedenmiş o?”

“Kendisi herkesçe sevilen biri... sayılmaz. Birçok kişi kralıkta yayılan huzursuzluktan onu sorumlu tutuyor. Hastalık, yoksulluk, imparatorun temsilcileri tarafından işlenen zalimce eylemler ve... diğer söylentiler.”

Bahsettiği söylentileri biliyordum, yaşadığımız kırsalda bile fısıltılarını duymuştuk. Kuzeydeki sel felaketinin beceriksizce idare edilmesiyle ilgili söylentilerdi. Prensesin naip olarak hareket etmek için çok genç olduğuyla ilgili söylentiler. Tahtın arkasındaki kişinin gerçekten kim olduğuna dair sorular. Başkentte söylenemeyecek kadar tehlikeli sözler.

“Söylentiler mi? Yani... zehir mi?”

Bo kaşlarını çattı. “Çok soru soruyorsun, değil mi?”

“Sen de pek çok cevaptan kaçınıyorsun.”

“Öyle yapıyorum.” Bana yine o savunmasız sırıtışını attı ve o ciddi an geldiği gibi hızla geçti. “Aradığımız yer Açelya Evi, caddenin karşısında.”

Dedikodular, prenses ve ondan isteyeceğim iyilik hakkında düşüncelere dalmışken neredeyse yoldan geçen bir araba tarafından eziliyordum. Bo kolumdan tutup beni tehlikeden uzaklaştırarak ikimizi de bir binanın kenarına fırlattı. Bir an için bedenim onunkine dayandı ve kendimi onu itmek yerine sıcaklığına yaslanırken buldum. Kalçası benimkine değiyordu, elleri kollarımdaydı.

“Dikkatli ol zeki şey,” dedi kulağımın dibinde, nefesi saçlarımı karıştırmıştı. Tekrar ürperdim ama sebebi tamamen farklıydı.

Çok yakınımdaydı. Uzaklaşarak aramıza mesafe koydum. Kendime yakında saraya döneceğimi ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi hatırlattım.

Açelya Evi'nin mağaza bölümünde, çeşitli çay yapraklarına dokunmam, koklamam ve tatmam için bana rehberlik eden dükkân sahiplerinden biri tarafından hızla oradan oraya sürüklendim. Yerden tavana kadar yükselen kavanozlar, kaplar ve çekmecelerde farklı çay çeşitleri bulunuyordu. Yetenekli personel tüm sorularımı profesyonel bir tavırla yanıtladı, vitrini denetleyen hanımefendi de işlemimi hızlı bir şekilde yaptı. Görevimi tamamlamıştım, paket sarılıp kolumun altına sıkıştırıldığında omuzlarımdaki gerginliğin hafiflediğini hissettim.

Bo, ona teşekkür edip saraya doğru yola çıkmadan önce kolumu yakaladı. "Sana en azından bir fincan çay ısmarlamama izin ver," diye ısrar etti. "Bugün seni korkuttuğum için özür dilemek ve Jia halkının karşına çıkanlardan daha misafirperver olduğunu göstermek istiyorum."

Ben itiraz edemeden beni çayevinin açık kısmına doğru götürdü; burada müşteriler dükkânda bulunan çay çeşitleriyle eşleştirilmiş lezzetleri tadarak ziyafet çekebiliyordu. Çayevlerinin çoğu, sahiplerinin yemek alanına sığdırabildikleri kadar çok yuvarlak masa koydukları şamatalı yerlerdi. Servis elemanları dar patikalarda ilerlemek, dumanı tüten çay demlikleri ve eşlik eden yemeklerle dolup taşan ağır tabakları taşımak zorundaydı. Ancak Açelya Evi'ne attığım ilk birkaç adım bile farklı bir müşteri kitlesine hizmet verdiğini anlamama yetmişti.

Mekân, güzel ipek perdeler ve saksı bitkileriyle bölmelere ayrılmıştı. Müzik başımızın üzerinde süzülüyordu. Her bölme, bir mahremiyet yanılsaması oluşturuyordu. Yeşim Nehri man-

zaralı bir masaya yönlendirildik, zenginlerin eğlence tekneleri ve halktan insanların feribotları yanımızdan geçiyordu.

Masada atıştırmak için şekerlenmiş meyveler ve tütsülenmiş karpuz çekirdekleri vardı.

Bo oturur oturmaz her birinden birkaç tane ağzına attı. Benim gözlerim henüz başka bir şey görmüyordu, yanımızdaki üzerinde ut çalan bir kadın figürü bulunan beyaz porselenden yapılmış süslü vazo dikkatimi dağıttı.

Pastel mavinin en yumuşak tonlarını giymiş pembe kuşaklı bir hizmetçi önümüze, çay hazırlamak için kullanılan aletlerin bulunduğu lake bir tepsi koydu. Bo Altın Anahtar'ı seçmişti, o kadar nadir ve değerli bir çaydı ki sadece bir avuç dolusu satılsa elde edilen kazanç, tüm ailemi bir yıl boyunca doyurabilirdi. Bir kez daha içimden öfke ve keder gibi bir şey geçti.

Bir hizmetçi sağ tarafımdaki mangala sıcak kömürleri döktü, başka bir hizmetçi de üstüne buharı tütmeye başlamış bir çaydanlık koydu.

“Yetenekli Ming’imiz bugün size hizmet edecek mi onurlu misafirimiz?” diyen ilk hizmetçi reverans yaptı, ardından gözleri bana kaydı. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı ama bunun kınama anlamına geldiğini biliyordum. Muhtemelen ya dağınık görüntümden ya da edep dışı davranışımından dola-yıydı. “Yoksa kendi hizmetçinizi mi kullanacaksınız?”

“O hizmetçi de...” diye başladı Bo ama ben ayağa kalkıp hizmetçiye gülümsedim.

“Buradan sonra ona ben hizmet ederim,” dedim. “Bizi yalnız bırakın.”

Bana baktı, sonra gözleri yanımda omuz silkmekle yetinen “onurlu misafire” kaydı. Hizmetçi itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra Altın Anahtar kâsesini önümüze koydu.

Bo merakla kâseye bakıyor, bense açgözlülükle kapmamak için elimden geleni yapıyordum. Yaprak şeklinde oyulmuş yeşil kâsenin dibinde birkaç ince, siyah tel duruyordu. Çayı demlemek için maşayı kullanarak telleri bir sonraki kâseye yerleştirdim.

“Yarışmada yapacağın şey bu mu?” diye sordu Bo.

“Bilmiyorum.” Ne bir akıl hocam vardı ne de yıllarca eğitim almıştım. Elim hafifçe titreyince durdurmak için mücadeleye giriştim.

“Duyurular yapılırken seni düşünüyor olacağım,” deyip gülümsediğinde içimde başka bir çarpıntı hissettim. Bunu mazur görmeye çalışarak kendimi çayı doldurmakla meşgul ettim. *Sadece yalnızlığım yüzünden, evden ilk kez ayrıldım.*

Her birimiz kendi fincanlarımıza uzandık, başımızı kaldırıp çaylarımızı yudumladık... ve dünya birden değişmeye başladı. Fincanlarımızdan yükselen buhar yüzlerimizi bulanıklaştırarak aramızda geziniyordu. Çayevinin sesleri silinip gitti. Artık sadece karşılıklı oturan iki kişiydik. Etrafımızdaki her şey rüya gibi dalgalanıyordu. Hava kamelya kokuyordu. Sonbaharda çay ağaçlarının, beyaz çiçeklerin arasında yürümek gibiydi.

Annemin fısıldayan sesini duydum: *Bir gün başkente gidersen, bana Altın Anahtar’dan birkaç parça getir. Onu tatmak hayalim.*

Yüzündeki şaşkınlık nedeniyle Bo’nun da onu duyabildiğine inanacaktım neredeyse.

Bo, kendi dışında bir şey tarafından zorlanmış gibi elini önüne uzattı. Gözbebeklerinin ortasındaki siyah beneğin beni içine çektiğini görebiliyordum. Elim sanki kendi kendine kalkmış, ona uzanıyordu.

Parmaklarımız birbirine değince elimi ılık bir su havuzuna daldırmışım gibi hissettim. Sıcaklık kolumdan yukarı tırmanıyordu. Parmaklarımız iç içe geçti, birleşen ellerimiz garip bir ışıkla parlıyordu.

“Mei...” dedi Bo, nefes nefese bir huşu içinde.

Bu ben değilim, diye itiraz etti içimden bir ses ama kendi başıma var ettiğim şeyi nasıl açıklayabilirdim?

Göğsümün ortasında bir yanma başladı, anılar gittikçe hızlanarak içimden çekiliyordu. Annem, bize ellerimizi titretmeden nasıl çay dökeceğimizi öğretiyordu. Shu dizlerinin üzerinde kan kusuyordu. Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

Çayın gücünün ince çekimini hissedebiliyordum, bizi bir araya getiriyormuş gibiydi. Bo irkildi. Aniden, nedenini anlamasa da içimi kemiren suçluluk duygusunu ve kederi hissedebildiğinin farkına vardım. Diğer eli uzanıp yanağımı kavradı, sıcaklığı beni ürpertiyordu.

Başparmağıyla dudağımı okşadı, ufacık bir hareketti ama dokunuşunun ardından kıvılcımlar çıktığını hissediyordum. Bu çok samimi bir bağlantıydı, bir anda kendimden çok fazla şey ortaya dökülmüştü. Geri çekildim ama o sadece elini yüzümden indirdi, böylece iki elimi de kendi ellerinin arasında tutabilmişti.

Kal, diye yalvardı sessizce. *Bana daha fazlasını göster.*

Çok geç olduğunu bilmiyordu ama. Altın Anahtar sırlar çayıydı –nasıl ve neden olduğunu açıklayamasam da– ve tıpkı ona benimkileri gösterdiği gibi bana da Bo’nun sırlarını göstermeye çalıştığını biliyordum. Ortaya çıkaracaklarından korkuyordum ancak korkuma rağmen geri çekilmedim. İçimdeki bağlantı özlemi ve büyüünün içinde kalma arzusu çok güçlüydü.

Şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk. Ellerimiz hâlâ sımsıkı kenetliydi. Sonra gömleği parlamaya başladı. Etrafımızda esen rüzgâr Bo'nun gömleğini hafifçe açıp göğsünün bir kısmını ortaya çıkarınca nefesim kesildi, orada yara izine benzer bir şey fark ettim... Hayır yara izi değildi; kırmızıya çalan, neredeyse avcum büyüklüğünde dairesel bir izdi. Ortasında, geleneksel yazının düz çizgileriyle yazılmış, tanımadığım bir karakter vardı. Kendi göğsüme değmiş gibi sıcak demirin cızırtısını hissettim, derimi yakan metalin kokusunu alabiliyordum ve ben—hayır Bo— onu tutan adamlara karşı savaşıırken anıya benzer bir görüntü beni ele geçirdi. Bunu ona yapan adamlara karşı.

Bu bir damgaydı.

Çok fazla kayıp. Ondan koparılan çok fazla şey...

Ne kaybettiğini anlayamadan gelgit tersine döndü. Bana yaptığı gibi onu da çözmek için iç benliğinin tellerini çekerek ona ulaştı.

Ardından Bo kendini masadan uzaklaştırınca tıpkı bir ipin kopmasına benzer şekilde aramızdaki bağ kopuverdi.

Dünya ani bir hızla geri geldi, etrafımızı saran çayevi müşterilerinin sesleri tekrar duyuldu. Sesler kulaklarıma fazla gelmişti. Bo'nun taburesi bir takırtıyla devrildi. Gömleğinin artık açık olmadığını fark ettim, hiç açık olup olmadığını merak ediyordum.

“İnsanların zihinlerini kurcalayabiliyorsun.” Nefesi kısa ve kesik kesik geliyordu, gözlerinde de yeni bir parıltı vardı. Korkuyordu. “Benden ne istiyorsun?”

Kendimi sakinleşmeye, kışın donmuş ağaçlar kadar reketsiz kalmaya zorladım. Shénnóng-shī hakkında söylentiler çoktu çünkü sayıları azdı ve yeteneklerini herkes

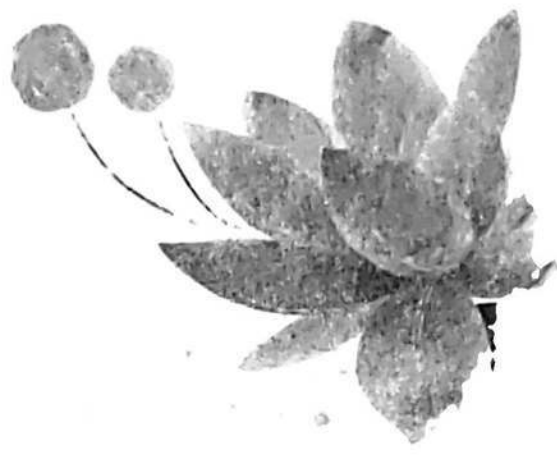
anlayamazdı. Onlara büyücü deyip hekimlerin hizmetlerini kullanmayı tercih edenler vardı. Yeteneklerimize batıl inanç, mistisizm diyorlar ya da daha kötüsünü söylüyorlardı. Kafamı kaybedebilirdim. Özellikle de bu çocuk güçlü bir aileye bağlıysa.

“Bana gelen sensin,” dedim ona, her kelimemin son kelimem olabileceğinin farkındalığıyla. “Beni sen buldun. Benimle konuştun. *Beni* aradın, hatırladın mı? Kimsin sen Bo? Gerçekte kimsin?”

Arkama, uzaklara, yüzümden başka her yere çevirdi bakışlarını. Boğazına baktım, bir açıklama bekliyordum.

“Sanırım anlaşmamız bitti,” dedi. “Arkadaşlığın için teşekkür ederim.”

Göz açıp kapayıncaya kadar gitti ve ben yine yalnız kaldım.

7

Bu tuhaf öğleden sonrayı unutulmuş bir rüya gibi arkamda bırakmaya hazır halde saraya döndüm. Lian beni hanemizde karşıladı. Ellerimi sıkıp beni pazarda kaybettiği için bolca özür dilemişti. Olan biten her şeyi anlatmak için ağzımı açtım fakat hizmetkârlar bu geceki yarışmaya hazırlık için malzemelerimizi götürmeye geldiklerinde tekrar kapattım. Henüz olanları anlatacak kelimelerim yoktu. Nereden başlayabilirdim ki?

Uzun, meşalelerle aydınlatılmış koridorlardan Gelecek Vaat Eden Avlu'ya doğru yürümek üzere iki sıraya ayrıldığımızda akşam göğü koyu bir menekşe rengine bürünmüştü. Avluya daha yaklaşımadan, izleyici kalabalığının gürültüsünü duymaya başlamıştık.

Askerler kapının ötesinde durmuş görüşümüzü engelliyordu. Meşalelerin ışığı askerlerin kırmızı zırhlarından ve kalkanlarından yansarak duvarlara uğursuz bir renk veriyordu. Bizi içeri almak için kenara çekilerek omuz omuza yürümemiz için tek yol açılar. Yukarı doğru çıkan bir dizi merdivene ulaşana kadar askerlerin açtığı yoldan devam ettik.

İlk platforma ulaştığımızda bir sıra sağa, bir sıra sola olmak üzere iki kısma ayrılmamız istendi. Her birinde diz çökmemiz için bir minder bulunan, sıra sıra dizilmiş siyah renkli masaların arasındaki boşlukları doldurduk. Her masanın ortasında, kapağında ismimizin yazılı olduğu ahşap bir kutu vardı.

Tam o sırada kalabalığa şöyle bir göz atınca birden içimde bir koi* kıpırdanıp protesto edercesine dönmeye başladı. Önümde toplanan kalabalığın büyüklüğü karşısında eğilecektim neredeyse. Gördüğüm manzara, seyircilerin başlarının üzerinde sallanan fenerlerin aydınlattığı bir yüz bulanıklığından başka bir şey değildi. Sayıları köyümdeki tüm insanların toplamından birkaç kat daha fazlaydı. Etrafta yüzleri miğferlerinin altına saklı, kırmızı giysili çok sayıda asker nöbet tutuyordu.

Önümüzdeki sahne başka bir merdivenle devam ediyor ve jüriyi bekleyen boş masaların olduğu bir platforma çıkıyordu. Bunun arkasında, Yükselmiş İmparator zamanında inşa edilmiş, Dàxī mimarisinin görkemli bir örneği olan büyük salon görülüyordu. Bir çan çalınca kalabalık işarete uyarak sessizleşti. Göz kamaştırıcı mor giysiler içindeki bir elçi, duyuruyu yapmak üzere merdivenlerin başında belirdi.

“Dul İmparatoriçe Wuyang onuruna –adı göklerde uzun süre yankılsın– düzenlenen kutlamalara katılanlar, hepiniz hoş geldiniz. Prenses, bugün sizlerle paylaştığı ziyafetten herkesin keyif almasını umuyor...” Bir an duraksadı. “İmparator katılamayacağı için üzüntülerini iletiyor. Sonuçları heyecanla odasında bekleyecek ve zamanı geldiğinde kazananı bizzat kutlayacak.”

Meclisten homurtular ve bağırışlar yükseldi; imparatoru görmek istiyorlar, neden gelemeyeceğine dair bir açıklama talep ediyorlardı. Elçi tekrar konuşmadan önce gürültüyü bastırmak için kolunu kaldırdı.

“Yarışmacılarımız ve saygıdeğer jüri üyelerimiz! Ayin Bakanını Song Ling. En değerli çayımızın geldiği Ānhé eyaletinden

* Büyük bir akvaryum balığı (ç.n.)

Marki Kuang. Saygıdeğer Hánxiá Akademisinden Yaşlı Guo ve... Büyük Bakan Zhou.”

İsimleri okunan jüri üyeleri Büyük Salon’un balkonundan üst platforma doğru merdivenlerden inmeye başladı. Bakışlarım, işlemesiz koyu renkli bir tören cübbesi giymiş, saçları tepeden topuz yapılmış, heybetli bir figür olan büyük bakana takıldı. Adam halktan biri olarak tanınıyordu, zekâsı ve imparatorluk sınavlarında aldığı yüksek notlar sayesinde yükselmiş biriydi. Kalabalığı keskin gözlerle inceledi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Son olarak, Majesteleri Prenses Li Ying-Zhen’e hoş geldiniz diyoruz!” Prenses alkışlar arasında balkonda belirdi ancak birkaç alay ve tıslama da vardı. Bo’nun bana ne dediğini hatırladım: Prenses herkes tarafından sevilmiyordu, insanlar huzursuzdu.

Prenses yavaşça indi. Kuyruğu basamaklardan süzülen cübbesi, karşılama törenimizde giydiğinden bile daha güzeldi. Yüzlerce işlemeli turna kuşu omuzlarından yavaş yavaş soluk maviye dönüşen gece yarısı göğüne uçuşuyordu. Başının üzerinde toplanan saçları, ışıktaki parıldayan kuş şeklindeki mücevher işlemeli tokalarla süslenmişti. Prenses masanın ortasındaki yerini aldı, diğer jüri üyeleri iki yanında onu çevrelemişti.

Bakan Song ayağa kalktı ve ardından sesi kalabalığı sararak gürlemeye başladı. “Önünüzdeki yarışmacıların bilmediği şey, jüri üyelerimizin seçtikleri malzemeleri çoktan gözden geçirmiş olduklarıdır. Yarışmacıların yarısını ilk tura katılmaya layık gördüler.”

Bu ani dönüş karşısında irkilerek şaşkınlıkla birbirimize baktık.

“Kutunuzun kapağını kaldırın,” diye devam etti bakan. “Tabağınızı ve içindeki çayı görüyorsanız, bugün devam edeceksiniz. Kutunuz boşsa, lütfen hemen burayı terk edin.”

Hem sahneden hem de kalabalıktan şok sesleri ve mırıltılar yükseliyordu. Donup kaldım. Buraya kadardı. Tek fincan bile demlemeye fırsat bulamadan gidecektim.

Titreyen ellerimle uzandım. Etrafımdaki insanlar mutluluk ya da umutsuzluk içinde bağıyordu. Askerler merdivenlerden inmelerine yardım ederken bazı genç çıraklar ağlıyordu. Kutunun boş olmasından duyduğum korkuyla gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alarak kapağı kaldırıp baktım.

Kutumun içinde bir tabak vardı.

Özenle kesilmiş bir muz yaprağı üçgeninin üzerinde parlayan iki tombul pirinç köftesini ve üzerine serpiştirilen ezilmiş yerfıstığını görünce gözlerim yaşardı. Köfteler daha küçük ölçekli, tek seferde ağza atılmak üzere tasarlanmıştı. O anki baskıya rağmen tek düşünebildiğim köydeki teyzelerin bu tabak karşısında nasıl şikâyet edecekleriydi. Bu kadar küçük bir şey yapmak ne büyük zaman kaybıydı!

Etrafıma şöyle bir bakınca elliden fazla yarışmacıdan yirmi küsur yarışmacıya düştüğümüzü fark ettim. İleriye giden yol hâlâ dik olacaktı ama ilk basamağı geçmiştim.

Lian’le göz göze geldim. O da başarmıştı. Aynı şey bizimle kalan kızların çoğu için geçerli değildi, birkaçının kederli ifadeleri sahneyi terk ettiğini görebiliyordum.

Kırmızı kıyafetli hizmetkârlar jüri platformunda yarışmanın bir sonraki adımı için hazırlıklara başladılar. Hazırlanan masanın soluna sıcak kömürlerle dolu küçük bir mangal, üstüne de kaynaması için su dolu bir demlik yerleştirildi. Son

olarak da her tadımcı için bir tane olmak üzere, sayıları beşi bulan bir sıra çay fincanı kondu. Gözlerimi kısarak baktığımda bile kapların malzemesini anlayamıyordum. Sıra bana geldiğinde anlayacaktım.

Tıpkı bir dövüş sanatları ustası gibi her inanç sistemi de shénnóng-shī'nin en iyi fincan çayı ürettiğine inandığı farklı bir stili takip ederdi. Ancak sonuç uygulayan kişiye ve yarışmanın kurallarına bağlıydı. Söylentilere göre bir çırağın shénnóng-shī rütbesine layık olup olmadığını belirlemek için yapılan önceki deneme seanslarının birinde hepsi etiketsiz çay yapraklarından oluşan bir seçki belirlenmişti ve çıraklar çayları yalnızca kokusundan ayırt etmek zorunda kalmıştı. Bir başka seanstaydısa tüm shénnóng-tú'ların çaylarını hazırlamadan önce ellerinin ne kadar titrediğini test etmek için gözleri bağlanmıştı. Yarışmaların hepsi gizli tutuluyor, bilgiler öğretmenden öğrenciye aktarılıyordu. Artık herkesin görmesi için sergiliyorduk.

İlk olarak Chen Shao adında genç bir shénnóng-tú geldi. Bu, kapıların önünde bize hakaret eden kişiydi. Hayatı boyunca bulunduğu konumu bilen bir adamın kibirli özgüveniyle, diz çökmeden önce cübbesini şık bir şekilde arkasına attı. Anarahlıktan çıktığınızdan beri size her şeyi yapabileceğiniz söylenirse neden tereddüt edecektiniz ki? Doğduğunuzda dünyanın size boyun eğmesi gerektiği söylendiyse, tırmanışın kaderiniz olmasını doğal karşıladınız.

Kalabalık beklenti içindeydi, onun her hareketini izliyorlardı.

"Bugün bizim için ne yemeğiniz var?" diye sordu Yaşlı Guo.

Shao cevap vermeden önce kibar bir tavırla eğildi. "Ben sanatımız, kültürümüz ve ünlü çayevlerimizle tanınan Jia'nın

Batı Bölgesi'ndenim. Bugün sizin için hazırladığım yemek, kristal karides ve frenk soğanından oluşan bir meze.”

Yaptığı yemeğin bir parçasını yemek çubuklarıyla kaldırarak yeşil benekli ve pirinçten yapılmış ince, yarı saydam bir kabukla kaplanmış pembe karidesi jüriye gösterdi. Devam etmeden önce ısırıp çiğneyerek tadına baktı.

Shao inanılmaz derecede kibirli görünse de onu bir fincan çay hazırlarken izlemenin gerçekten büyüleyici olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Su hafifçe kaynadıktan sonra tüm kaplarını o suyla duruladı. Onun geleneğinde çay servis etmenin her adımının bir adı vardı, eski tanrılardan birinin eski bir hikâyesini takip ediyordu. Çay fincanını tutabildiğimden beri annemin bana öğrettiği bir hikâyeydi bu.

Su, demliğin kenarından akarken gümüş pullar gibi parılayan boncuklar oluşturunuyordu. *Ejderha Uyuduktan Sonra Sabah Çiyini Silkeler.*

Belirli miktarda çay yaprağını dikkatlice ilk demliğe koydu, ardından her hareketi izleyicilerin görebilmesi için abartılı bir şekilde içindeki suyu çalkaladı. *Ejderha Kraliyet Sarayını Çevreler.*

Bileğini hızlıca çevirerek suyu üç kez döndürdü, ardından epey bir yüksekten tepsiye dökerek insanların nefes nefese kalmasına neden oldu. Tek damlası bile boşa gitmeden aşağıdaki kaba döküldü. *Yuvarlanan Dalgalar Hoşnutsuzluğunu Bildirir.*

İlk demliği tekrar sıcak suyla doldurdu, bu kez çayın demlenmesine zaman tanıdı.

Başını öne eğerek beklemeye başladığı sırada hizmetkârlar içeri girerek jüri üyelerine birer tabak kristal karides sundu.

Süre dolduğunda ikinci demliği tekrar çalkaladı ve hâlâ dumanı tüten demliği demlenmiş çayla doldurdu. Ardından çayı,

beş fincanın her birine sağa sola damlatmadan dikkatlice döktü. *Ejderha Saraya Girer ve Gaspçı Bir Kenara Atılır.*

Hareketlerinin hassasiyetine ve altın çayın ona itaat edişine hayran kalmıştım.

“Bak bak!” Sahnenin en yakınındakiler itişip kakışıyor, gösteriyi izlerken bağırıyordu. Beş fincandan çıkan buhar birleşerek bir ejderhanın kısa dalgalı dış hatlarını oluşturdu ve dağılmadan önce Shao’nun illüzyon büyüsündeki yetkinliğini ortaya serdi.

Hizmetkârlar küçük fincanlardan birini jüri üyelerinin her birine götürmek üzere hızla öne çıktı.

Sonuçlar oybirliğiyle kabul edildi. Her bir jüri üyesi, bir memur tarafından alınıp herkesin görebileceği bir kancaya asılması için aşağıdaki zemine ahşap bir taş attı. Dört mor taş onun *mükemmel* ilan edildiği anlamına geliyordu.

“Saygıdeğer Qian’ın yanında çıraklık yapan birinden daha azını beklemezdim.” Prens onaylayarak gülümserken ben göz devirmemi bastırdım. Elbette Shao bir efsaneydi. Ünlü bir akıl hocasının izinden gittiği için çoktan önde gidiyordu ve kazanması bekleniyordu. “Söyle bana, onun çırağı olabilmek için her biri bir öncekinden daha zorlu testlerden geçmen gerektiği doğru mu?”

Shao, “Umarım prenses benden hocamın sırlarını ifşa etmemi istemez,” dedi flört edercesine. Seyirciler önce irkildi, sonra da bu mağrur, yakışıklı genç adamı şaşkınlık ve merakla alkışlamaya başladı.

Yarışma devam ediyordu. Çayların ve tekniklerin çeşitliliği karşısında gözlerim o kadar kamaştı ki içimde kaynayan mide bulantısını neredeyse unuttum.

Yün eyaletine özgü tatlılara eşlik edecek damak temizleyen beyaz çay, nane notaları sağlayan, yumuşak yaprakları besleyen yüksek dağ dereleri. Gökten düşmeye ikna edilen yağmur damlacıkları.

Kavrulmuş siyah çay, Jia'nın batısındaki bir bölge olan Huá eyaleti halkı tarafından tercih edilen et suyunun baharatını dengeleyen, yoğun ve topraksı bir tada sahipti.

Kızarmış taro köftesinin yoğunluğu, hafif çiçek kokulu yeşil çayla hafifletilirdi. Her ikisi de Yasemin Şehri lakaplı bir güney şehrine özgüydü.

Kutlanan tüm farklı mutfaklara ve insanlara sırayla yer veriliyordu. Her bir bölge anons edildiğinde seyirciler alkışlıyordu. O zaman yarışmanın zekice tasarlanmış olduğunu gördüm. Prensés, Bo'nun ima ettiği gibi halkın moralini yükseltmek istiyorsa kesinlikle başarmıştı; gözlerini kamaştırmış, Dàxī'nin her köşesinin görülmesini ve tanınmasını sağlamıştı. Halk hevesliydi, tepkileri saftı. Sevmediklerini yuh alıyor, sevdikleri yarışmacıları alkışlıyorlardı.

Lian çağrıldığında ona cesaret verecek şekilde gülümsemeye çalıştım ama gözleri önündeki göreve odaklanmış durumdaydı. Neşeli tavrını kaybetmişti. Masaya ulaşınca başını eğerek ritüele başladı.

Ama elleri o kadar titriyordu ki tepside aldığım tabak kaydı ve çaydanlıklara çarptı.

İrkildim.

“Beceriksiz!” diye dalga geçti kalabalığın içinden meçhul bir yabancı. Lian ayağa fırlayıp jürinin önünde eğildi. “Özür dilerim, özür dilerim majesteleri.”

“Ben sadece bir bakanım ve böyle bir unvana layık değilim,” dedi Bakan Song kuru ama kaba sayılamayacak bir sesle. Bunun üzerine seyirciler kıkırdadı. “Adınız nedir çocuğum?”

“Lian,” dedi. “Kallah platosundanım.” Kendini halkının kullandığı şekilde adlandırmıştı, soyadı yoktu. Markinin yüzü buna tepki olarak seğirdi.

“Acele etmenize gerek yok.” Bakan Song hafifçe eliyle işaret etti. “Lütfen yeniden başlayın.”

Diğerlerinin çoğu gibi Lian de konuşmadan çayını hazırladı. Sadece çaydanlığın tahtaya konurken çıkardığı takırtı ve tabakların birbirine çarparken çıkardığı hafif şingirtı duyuluyordu ama bu kez daha yumuşak sesler geliyordu.

Jüri üyeleri yemek çubuklarıyla düzgün beyaz ekmekleri alarak belli belirsiz birer ısırık kopardı.

“Ne yemeği bu?” diye sordu yaşlı olan. “Daha önce böyle bir şey tatmamıştım.”

“Bunlar pirinç keki,” diye yanıtladı Lian. “Kahverengi şeker sosu ve yer fıstığı ile sarılıyor.”

“Bu, alışılması... epey zaman alan bir tat.” Yaşlı Guo kendi porsiyonunun yarısını yemeden tabağa geri koydu.

Lian’ın tekniği diğer eyaletlerin varyasyonları arasında bile benzersizdi. Seçtiği çay, genellikle çay yapraklarının daha kalitesiz bir çeşidi olduğu düşünülen, sapların ve atılmış yaprakların tüm kırık parçalarının karışımından oluşan bir tuğla şeklindeydi. Sıkıştırılmış çaydan bir parça kopardıktan sonra demliğine koydu. Kâsesine, oturduğum yerden fark edemediğim bir dizi malzeme ekledi.

Prenses öne doğru eğilmiş, gözleri fener ışığında dikkatle parlıyor ve Lian’in her hareketini izliyordu. Hizmetkârlar

ellerinde fincanlarla jüri üyelerine yaklaşıırken havada tarçın kokusu dolaşıyordu.

“Bize her bir malzemedenden bahsedin.” Bakan Song fincanını kaldırarak buharı burnuna çekti.

“Çay, hayatın acılığını temsil eder,” dedi Lian kısık bir sesle, sonra boğazını temizleyip sesini biraz daha yükselterek konuşmaya devam etti. “Tatlılık için kırmızı küp şeker ve ceviz. Sonra hepimizin içinde bir kıvılcım vardır. İçimizdeki ateşi uyan-dırmak için karabiber ve zencefil.”

Kâseler jürinin önüne konduğunda yüz ifadelerine dikkatle baktım. Yaşlı Guo kesinlikle gelenekçiydi, fincanı yerine koymadan önce ağzına zar zor değdiriyordu. Bakan Song daha anlayışlı görünüyordu, her lokmanın tadını dikkatle çıkarıyordu. Marki tiksintiyle burnunu kırıstırıyor ve bir sonraki yarışmacıya geçmek istercesine fincanını aceleyle yudumluyordu. Büyük bakanın soğukkanlı yüz hatları hiçbir şey söylemiyordu. Fincanındaki kalıntıları inceleyen prenses dalgın görünüyordu.

Kucağımdaki ellerimi sıkarak yumruk yaptım, düşüncelerini protesto etmek, Shénnóng’u temsil etmenin gösterişli törenlerden başka yolları da olduğunu söylemek istedim. Ama ben bile başımı eğmem ve sessiz kalmam gerektiğini biliyordum. Bunun yerine jüri kararını verirken Lian için nefesimi tuttum.

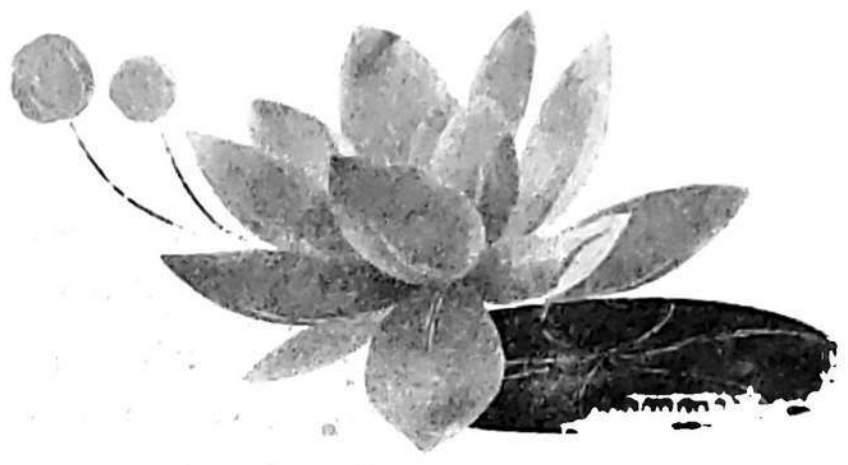
Hayır için iki kırmızı jeton verildi, Bakan Song ise olumlu yönde mor bir jeton verdi. Şaşırtıcı bir şekilde büyük bakan da Lian’e doğru başını sallayarak mor bir jeton verdi.

“Hiç de nahoş bir tat değil,” diye yorumladı. “Zihni canlandırmak için ince bir büyü kullanılmış.” Sıra prensese gelmişti. Prens fincanda kalanı boşaltıp gülümsedi.

“Damakta kalıyor, hoş bir diziliş,” dedi ağzını bir mendille nazikçe silerek. O da mor bir jeton verdi. “Ve böylece siz de yarışmada kalacaksınız.”

“Teşekkür ederim!” diyen Lian yerlere kadar eğildi, mutlu olduğu her halinden belliydi. Samimiyetinden etkilenen seyirciler onu alkışlayıp tezahürat yaptı.

Ben de kendimi tutamayıp alkışlamaya başladım. Ta ki sıranın bana geldiğini fark edene kadar.

8

Tanrılarla sessizlik içinde iletişim kuramazsınız.

Annem bize hep bunu öğretirdi: Shénnóng sanatı bir diyalogdur. Ona göre bu bir meditasyon ve sessizlik ya da gelenek ve katı kurallar anlamına gelmiyordu. İnsanlar arasında bir dansı; bedenler arasında ve ötesinde bir birliktelikti. Bir müşterinin rahatsızlıklarını veya sevdiğiniz birinin ihtiyaçlarını anlamak için onlara yakın olmalıydınız.

Shénnóng'a saygı göstermek samimi bir deneyimdi, bir bağdı. Bu, onun pasif izleyicilerden oluşan bir kalabalıkla halk içinde gerçekleştirdiği bir şey değildi, yeni anlıyordum. Annem *gösteri* yapmazdı.

Jüri platformuna doğru yürürken titriyordum. Sadece gergin olduğum için değil, aynı zamanda kendimi yaprakları dökülmüş bir ağaç gibi çıplak ve açıkta hissettiğim, bu kadar çok kişinin önünde bu kadar kişisel bir şeye kalkışmak üzere olduğum için de titriyordum. Kendime çayevinde Bo'yla aramızdaki bağı deneyimlediğim anı hatırlattım. Bunu bir kez başarmıştım ve yine başaracaktım. Annem bana hep yeteneğim olduğunu söylerdi. Ham ve işlenmemiş bir yetenektir, reddetmek de bana kalmıştı, kucaklamak da. Ancak beni o kadar kolay terk etmeyecekti.

Ben hâlâ annemin kızıyordum.

Herkes duysun diye sesimi yükseltebilmek için boğazımı temizledim.

“Ben Sùluyum majesteleri,” diyerek prensese doğrudan hitap ettim. Şaşkınlığının tek göstergesi hafifçe çatılan kaşlarıydı. Kız kardeşim tüm bedenimin titremesini engellemek için konuştuğumu bilirdi ama başkentin inceliklerini bilmediğim için yine çok konuşarak fazla ileri gittiğimi çok geç fark ettim. Hatama rağmen yapabileceğim tek şey devam etmekti. “Ünlü Şair Bai bir zamanlar benim eyaletim hakkında bir şiir kaleme almıştı.”

Kalabalıktan alçak sesli mırıltılar yükseldi ama ben onlara aldırmadan kavanozların kapaklarını açıp siyah tepsiye yerleştirmeye başladım.

“Uzaktaki tepelerde figürler çalışır.” Kutudaki çay yapraklarının kıvrılmış toplarını kopararak teker teker fincanın dibine yuvarlanmalarını sağlıyordum. Shu’yla evdeki çay ağaçlarının yanındaki tepelerden aşağı yuvarlanışımızı, topladığımız yapraklarla dolu sepetlerimiz bizimle birlikte yuvarlanırken bile gülüşümüzü, emeklerimizin saçlarımıza ve giysilerimize dağılışını gözümde canlandırıyordum. Çay benim için evdi, neşeydi, aileydi.

“Sis, görüntülerini bulanıklaştırır.” Su çayı dibe çöktürdü, üzerine eğildiğimde yükselen buhar yanaklarımı nemlendirdi. Bir an için, sadece gecenin mahremiyetinde dökülmesine izin verdiğim gözyaşlarımın varlığını hissettim. Yandan bakınca prensesin yüzünün yumuşadığını gördüm. Çayın gücüyle ortaya çıkan kederli bir anı çevreledi zihnimi.

“Ben uzanırken çay servis edilir.” Çayı döndürdükten sonra dinlenen demliğe döktüm, şairin uzanıp bir pencereden memleketimi izlediğini hayal ederken sıvı aşağıda kaybolup gitti.

“Parmaklarım, mürekkep lekeliidir.” Maşa kullanmak yerine, parmaklarımla üç osmantus’ yaprağı seçip her bir çay fincanının içine bıraktım. Yaşlı Guo’nun eli hafifçe açıldı, sanki çiçekleri kendisi yakalamak istemişti; kendisinin de küçük bir kızken yaprakların arasında dans ettiği zamanları hatırlamıştı.

“Yeşilin güzel kokusundan daha kutsanmış bir şey yoktur.”

Bunlar sadece insan eli; annemin sık sık söylediği bir başka şey de buydu. Birisi benim hatalarımdan birini gündeme getirdiğinde, örneğin bir zamanlar tarlalarımızı yok eden yangında ya da Vali Wang’ın öfkesine engel olup işleri daha da kötüleştirdiğimde söylediği gibi. İnsan eli hata yapar Ning ama onlar bize tanrıların verdiği ellerdir. O elleri telafi etmek, iyi şeyler yapmak için kullanırız.

Ve çayı demlemek de aynı böyleydi. İnsan olmanın tadıydı. Hata yapmanın. Yeniden genç olmanın. Bazen emekçi bazen de istirahate çekilen olduğumuzu hatırlatırdı.

Son adıma gelmiştim, çayı dökecektim. Seçtiğim çay, yapraklarındaki lezzetin çoğunu korumuş, güneşte neredeyse hiç işlem görmemişti. Yeşilin çiçek yapraklarının kenarlarını okşayan hafif izi görülebiliyordu. Bana büyümeyi, ışığa ulaşmayı hatırlatıy...

“Bu ne cüret?!”

En yakınımıdaki çay fincanı paramparça olurken elim keskin bir acıyla kesilmeden önce yaptığım işi takdir edecek zamanım olmadı. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Marki Kuang ayağa kalkıp suçlar gibi parmağıyla beni işaret ederken insanlar nefeslerini tutmuştu.

* Zeytingillerden olan, her zaman yeşil kalan bir bitki. (ed.n.)

Buhar dağıldı ve özenle işlediğim anılar bir anda yok oldu. Büyük Bakan Zhou gözlerini kırıştırdı, hoş bir rüyadan uyanıyormuş gibi şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Yaşlı Guo'nun yüzündeki şaşkınlık yerini dikkatli bir maskeye bıraktı.

"Bu yarışmayla alay mı ediyorsun?" diye hırladı marki ağzından tükürükler saçarak. "Devrimci Bai'den alıntı yapmaya cüret mi ediyor bu kız? Bize nefesine düşkün ve şımarık mı diyor?!"

İçim korkudan titrerken yüzümün duygularımı tekrar kolayca açığa vurmasını istemediğimden ayaklarıma baktım. Hassas kalpleri ve kâğıt gibi ince derileriyle soylular hakkındaki pek de saygılı olmayan düşüncelerimi göstermemeliydim.

"Saygıdeğer Kişi," dedim dikkatlice. "Şair Bai'nin sözleri sadece çayın hem köylüler hem de şairler için bir içecek olduğunu ima ediyor. Sizin yüce statünüze yakışır şekilde, en düşük çiftçi ve sarayın en yüksek rütbelileri tarafından da içilebileceğini söylüyor."

Yutkundum. Bu şiir bana her zaman özel görünmüştü. Bir devrimci tarafından yazıldığı hiç aklıma gelmemişti. Ama Şair Bai'nin kafasının kesilmesiyle ilgili hikâyeleri hatırlamaya başlamıştım.

Büyük bir hata yapmış olabileceğimi fark ettim. "Bu... Bu fincan çay benim... bugün size hizmet etmekten duyduğum mutluluğu gösteriyor," diye kekeledim. Tek duyabildiğim babamın beni azarlayan, hata yaptığımı söyleyen sesiydi.

Sağ tarafımdaki kalabalıktan birbiriyle örtüşen sesler yükselmeye başladı.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı biri.

Başka bir ses onunkine katıldı. "Kız doğruyu söylüyor!"

Havadaki gerilim, taşmak üzere olan kaynar su dolu bir kazan gibi yükseliyordu.

“Sevgili marki.” Konuşmayı seçen büyük bakan, masanın etrafından dolaşıp elini asilzadenin koluna koydu. Sakin, hatta keyifli görünüyordu. Büyük Bakan Zhou sözler sadece kendi akranına yönelikmiş gibi eğilerek konuşsa da sesi herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkıyordu. “Anlamıyor musunuz? Dul İmparatoriçe’yi yüceltmeliyiz. Bu sayede bizler dünyaya köylülerimizin bile şiir alıntulayabildiğini söyleyebiliriz!”

Seyirciler arasında kahkahalar dalgalanmıştı, tedirginlikleri biraz azalmıştı. Tüm gözler marki ve büyük bakanın üzerindeydi. Markinin hâlâ öfkeli olduğu açıktı ancak büyük bakan gülümsüyordu, yarışmayı daha şenlikli bir havaya döndürmeye hevesliydi. Ama benim bakış açımdan, elinin markinin kolunu nasıl sıkıca kavradığı görülebiliyordu. Daha ileri gitmemesi için bir uyarıydı bu.

Büyük Bakan Zhou’nun benim tarafımda görünmesi beni rahatlatmıştı, belki de bu işten yara almadan kurtulurdum.

Ama daha nefesimi verir vermez birden bir ıslık sesi karanlığı delip geçti, ardından da bir gümbürtü duyuldu.

Jüri masasının ortasına bir ok saplanmış titriyordu.

Şok sesleri ve çığlıklar havayı doldururken geriye doğru sendeledim, sonra yere vuran botların gümbürtüsü geldi kulağıma. Sağımda bir hareket telaşı vardı. Koluma bir kumaş parçası sürünmüştü. Mor bir pelerin havada dalgalanınca prensesin koruması olduğu yerden fırlayıp ölümcül bir niyetle kalabalığın üzerinden atladı. Oku atan kişi hâlâ dışarıdaysa onu bulacaktı.

Askerler göz açıp kapayıncaya kadar her yana dağılıp etrafımı sardılar, metal ve ter kokusu burnuma dolmuştu.

“Prensesi koruyun!” diye bağırdı biri.

Bo’nun öylesine söylediği sözler aklıma geldi: *Yüzlerce suikast girişimi...*

Tepeden sıçrayan karanlık bir gölge kalabalığın arasından geçip bir hamlede sahneye çıktı. Sonra bir kılıcın parıltısı görüldü.

Siper almak için eğildiğimde yeni tehdidi fark eden prensesin solgun yüzü çarptı gözüme. Ama ona doğru atılan figür vücudunu ısıkları duyulan oklara doğru çevirdi. Kıvrak bir yılan gibi dönerek prensesi dikenli uçlardan korudu.

Bu her kimse saldırmıyor, aksine prensesi bilinmeyen tehditten koruyordu.

Kılıcı hızla akan bir derenin ortasındaki gümüş bir balık gibi savruldu ve oklar zararsız bir şekilde yere düştü.

Seyirciler ne olduğunu anlayıp tepki gösterirken etrafımızda daha fazla kaos patlak verdi. Bazıları prensesin cesur kurtarıcısı için tezahürat yapıyor, diğerleriye kaçmaya çalışıyordu. Muhafızlar gizemli kurtarıcıyı kenara çekip platformdan indirmeden hemen önce, kapüşonu arkaya düştü ve bir fenerin sallanan ışığı çocuğun yüzünü ortaya çıkardı.

Kalbim tekledi. Bu Bo’ydu.

Bo’nun arkasında duran prenses, muhafızları tarafından merdivenlerden yukarı itilmişti, cübbesini rüzgâr çekiştiriyor, ışıktaki parlayan işlemeli turnalar havada uçar gibi çırpınıyordu.

Büyük bakan sallanmaya başladı, omzundan kan damlıyordu. Kargaşa içinde bağırarak bir şeyler söyledi ama tek görebildiğim ağzının hareket ettiğiydi.

Biri beni kenara itti. Göze çarpmamaya çalışıyordum, büzülüp yoldan çekildim. Gidecek güvenli bir yer yoktu. Masaya tutunurken fincanlarımdan ikisinin yan döndüğünü, içindekilerin döküldüğünü ve ahşabı ıslattığını fark ettim.

Tıpkı yarışmaya dair umutlarım gibi çayım da mahvolmuştu.

Haneye nasıl döndüğümü bilmiyordum. Avlunun duvarlarına gölgeler düşüren figürleri, bulanık vücut ve yüzleri, diğer yarışmacılarla birlikte benim de etrafımda duvar oluşturan askerleri hatırlıyordum. Sonrasında tökezleyerek kapımızdan geçmiştim.

Lian adımı seslendi, dudakları büzülmüş, gözleriyse endişeliydi. “Kanaman var,” dedi bana.

Elimdeki kesiği, ufak kan damlasını görebiliyordum ama hissetmiyordum.

“Sence... sence başarısız mı oldum?” diye sordum ona.

“Şu anda bunu düşünme,” dedi rahatlatıcı görünmeye çalışarak. “Sabah öğrenirsin.”

Uyumanın imkânsız olacağını düşünmüştüm ama sabah ışığının açık panjurlardan içeri süzüldüğünü ve bir hizmetçinin tuvalet masasının önüne bir leğen su koyduğunu görerek uyandım.

“Bir sonraki toplantıya çağrıldınız,” diye reverans yaparak beni bilgilendirdikten sonra hazırlanmam için yanımdan ayrıldı. Tek yapabildiğim salondaki sabah kahvaltısına özlem dolu bir bakış atabilmekti. Sıcak bir tencerede fokurdayan *congee*,

* Asya kökenli, genellikle ekşi olan ve bazen yanında erle bazense sade tüketilen pirinç lapası. (ed.n.)

biberle süslenmiş küçük salatalık turşusu tabakları, susam yağıyla parlayan parçalanmış tavuk. Midem protesto edercesine guruldadı ancak hanemizin açılan ön kapısından askerleri gördüğümde iştahım kaçtı.

Diğer yarışmacılarla buluşmamız için bize eşlik edilecekti. Havada, bir gün önceki kutlama atmosferinin tam tersine kasvetli bir his vardı. Uzun koridorlarda aceleyle ilerlerken muhafızların zarif zırhları dikkatimi çekti. Loş ışıktaki ayrıntılar gizlenmişti ama gün ışığında zırhın inceliklerini, arka taraflarına oyulmuş tasarımı görebiliyordum. Bir kaplan. Savaş Bakanlığı'nın sembolüydü bu.

Huzursuzluk içinde dün gece uykumu bölen kâbusları düşündüm. Etrafım beni yuhalayan askerlerden oluşan bir çemberle çevriliydi, onları benden uzak tutan tek şey elimde tuttuğum uzun asaydı. Tehditkâr hareketlerle yaklaştıklarında nişan alarak asayı savurmuştum ancak sonrasında miğferlerinin altında hiçbir şey olmadığını dehşetle fark etmiştim. Kafaları yoktu.

Bir köşkün önünde durduğumuzu fark edemediğimden Lian'e çarptım. Beni doğrultmaya çalışırken endişeli bir bakış attı. Ona gülümsemeyi başararak sargılı elimi kaldırıp dün geceki yardımı için teşekkür ettim. O da bana başını sallayarak karşılık verdi.

Kendimi toparlayıp etrafıma baktığımda minyatür ağaçlar ve taş heykellerden oluşan bakımlı bir bahçe daha gördüm. Elçinin, seçkin beyaz cüppesiyle beliren Bakan Song'un girişini duyurması için fazla beklememize gerek kalmamıştı. Diz çökünce patikanın ezilmiş taşları dizlerimize battı. Bakan, ellerini arkasında kavuşturmuş, sert bir ifadeyle bize hitap ederek konuşmaya başladı.

“Dün akşamki olaylarla ilgili çok fazla spekülasyon yapıldığını biliyorum ama yarışma devam etmek zorunda. Büyük imparatorun yapılan bozgunculuk ve uyumsuzluk girişimleri karşısında sineceğine inananların göz korkutmalarını reddediyoruz.” Konuşmasına devam ederken burun delikleri böyle tatsız bir fikri kabul edemiyormuş gibi genişlemişti. “Adalet Bakanlığı, prensese saldırmaya cüret eden suikastçıların kimliğini araştırarak ve kendisinin güvenliği için yarışma birkaç gün içinde yeniden başlayacak. O zamana kadar tüm yarışmacılar sarayda kalacak. Soruşturma bürosu yetkilileriyle tam bir işbirliği içinde olmanızı bekliyorum.”

Işığın bir oyunu olabilirdi ama bakanın gözlerinin bir an için onaylamaz bir ifadeyle benimkilerle buluştuğuna yemin edebilirdim.

“Henüz değerlendirilmemiş olanlarınız için prenses, koşullar nedeniyle merhamet göstererek yarışmanın bir sonraki turuna geçmenize izin verdi. Bu fırsatı heba etmeyin.” Bir avuç yarışmacıdan birkaç homurtu yükseldi ama bakanın sert bir bakışıyla hemen suskunluğa gömüldüler.

On yedimiz birden başımızı eğip onaylayarak mırıldandık. Ayağa kalktıktan sonra diğer shénnóng-tú’larla ayağımı sürüyerek ilerlemeye başladım, attığım yanlış adıma rağmen bir sonraki tura geçebildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünürken muhafızlardan biri kolumu yakaladı.

“Varlığınız rica olunur.” Sesi alçaktı ama yine de diğer yarışmacılardan birkaçının dikkatini çekmeyi başarmıştı. Diğer yarışmacılar, çok uzun süre tereddüt ederlerse muhafız onları da yakalayacakmış gibi kaçıştı. Yüzlerinde beliren acıma ve tiksinti karışımı ifadeden nefret etmiştim.

Beni köşke geri götüren muhafızın eli dirseğimi sıkı sıkı tutuyordu. Büyük bakanın köşkte Bakan Song'un yerini aldığını fark ettiğimde boş midem endişeyle sıkıştı. Ne söylemem ya da ellerimle ne yapmam gerektiğinden emin olamadan taş basamaklardan yukarı itilerek önüne getirilmiştim.

Büyük Bakan Zhou korkuluğun ötesindeki suya bakınca ben de onun bakışlarını takip ettim. Nilüferler henüz çiçek açmamıştı ama yaprakları suyun yüzeyine yayılmıştı. Mor-kırmızı ve canlı yeşil kümeler, mevsimin ilerlemesiyle doğanın uyanmaya devam ettiğini gösteriyordu.

Duruşumu onunkine uydurmak için dikleştirdim. Yarışmadan çıkarılacaksam, en azından onurlu bir şekilde çıkarılabilirdim.

"Zhang Ning," derken sesi granit gibi sertti. "Dün geceki seçimlerinin... sonuçları olduğunun farkında mısın?"

O anlar geceye fırlatılan oklar gibi zihnimde uçuşuyordu.

Şairin sözlerinin iması. Parçalanmış çay fincanı.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım. Pişmanlık uzuvlarıma yayılıyor, onun önünde kül olmayı dilememe neden oluyordu. Keşke ona meydan okurcasına bakıp da kendimi bir devrimci olarak adlandıracak cesaretim olsaydı. Ama ben korkaktan başka bir şey değildim. "Kötü bir niyetim yoktu."

İç geçirerek başparmağıyla çenesini ovuşturdu. "Sana yalan söylemeyeceğim çocuğum. Bu yarışmada ilerlemen zor olacak. Anhé Marki'sini kendine düşman ettin. Onun istediği olsaydı, çoktan yarışmanın dışında kalmış olurdun."

Umudum ağır bir taş gibi suya gömüldü. Sù'ya geri gönderilecektim. Bundan emindim.

"Prenses yeteneklerini daha fazla görmek istediğini belirttiği için şanslısın." Yüzünü bana döndü, bakışları hevesliydi. "Ben de sende potansiyel görüyorum."

Dizlerimin üzerine çöküverdim, bacaklarım korku ve rahatlama dan güçsüz düşmüştü.

“Benim gibi değersiz birine karşı çok nazıksınız,” diye mırıldandım.

“Lütfen ayağa kalk.” Kolumdan tutup kalkmama yardım etti ama sonraki sözleri omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti göndermeye yetti. “Buna nezaket demek te tereddüt ediyorum. Dikkatli bir incelemeye tabi tutulacaksın. Bir yanlış adım daha atarsan zindana atılırsın.”

Kendimi ona bakmaya zorladım. Düzgün kesilmiş sakalı ve çenesinin şekli bana biraz büyükbabamı hatırlatıyordu; her ikisinin de hükmedici bir duruşu vardı. Sabit bakışlarına karşılık verdiğimde orada kötü niyet değil, sadece bir uyarı sezdim.

“Suikastçılarla aranda herhangi bir bağ olduğunu ortaya çıkarırsak değer verdiğin herkesle Lüzhou’ya sürülürsün. Ailen dahil, imparatora karşı çıkacak kadar aptal olan diğer işbirlikçilerle orada ölürsünüz.”

“Anlıyorum.” Kelimeyi ağzımdan zorla çıkarmayı başardım. Lüzhou bir yarımadaydı, doğusunda bir adalar topluluğu vardı. Zümrüt Adaları olarak adlandırılan bu yer imparatorlukta ki en tehlikeli yer olarak bilinirdi, acımasız suçlular krallığa hizmet etmek üzere oraya sürgüne gönderilirdi. Tuz bataklıklarında ya da taş ocaklarındaki ağır işlerde çalıştırılırlardı. Orada yaşamak yavaş bir ölümü beklemek demekti.

Büyük Bakan Zhou iç geçirip elini sallayarak beni başından kovaladı.

Ben de kaçtım, sarayda kalıp kalamayacağımdan hâlâ korkuyordum. Dikkatleri üzerime çekmiştim, üstelik konumuma

fayda sağlayacak türden bir dikkat değildi bu. Hareketlerimin jürinin bana bakışını nasıl etkileyeceği konusunda özellikle dikkatli olmalıydım. Yanlış bir adım atarsam ailemin zarar göreceği çok açıktı. Bir daha unutmuyacaktım.

Kendimi neyin içine sokmuştum ben böyle?

Hanemize döndüğümde Lian'i bir kâse *congee* ile uğraşırken buldum.

"Gelmişsin!" Oturduğu yerden fırlayınca kaşığı takırdayarak masaya düştü. "Ne oldu? Bakan ne dedi?"

İçimi çekerek tabureye oturup yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bakan yerine büyük bakanla konuştum. Ailemin devrimci olmadığından emin olmak istedi. Şimdilik yarışmada kalmama izin var ama markiyi kendime düşman edindim."

"Marki." Lian burnundan gülüp tekrar oturdu. İkimize de birer fincan çay doldurdu. Başımı hafifçe eğerek ikramını kabul ettim, ellerimin arasındaki sıcaklık için minnettardım. "Şu yaşlı kurbağa. Kendi yöntemlerine çok bağlı."

Bakanlardan ve saraydaki memurlardan bahsederken büründüğü bilge tavır bana sormam gereken şeyi hatırlattı: "Lian, sarayda bu kadar çok memuru nereden tanıyorsun?"

"Bilmiyor muydun?" Bana baktı ve sonra rahat bir omuz silkmeye, "Ben batı krallıklarının diplomatı, Büyükelçi Lu-o'nun kızıyım," dedi.

"Bu yüzden saraya bu kadar aşinasın..." Bu bilgiyi yavaşça değerlendirmeye başladım. "Ve bu neden Kallah'tan herkesi tanıdığını da açıklıyor."

Bana alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Gökyüzü ilkelerine bağlıyız. Annem halkını tanımaya, hepimizin bir aile olduğuna inanır."

"Sü'da eyaletimiz dışından pek fazla insan görmeyiz," dedim ona. "Cehaletimi bağışla."

Lian kahkaha attı. "Bana karşı bu kadar resmi olma Ning. Sarayın katılığından nefret ediyorum. At sırtında, açık gökyüzünün altında kendimi daha rahat hissediyorum."

Başımı salladım. Bunu anlayabiliyordum. Tıpkı benim yerimin eskiden ilaç bahçesindeki bitkiler arasında olmasına benziyordu. Bir gün çay ağaçlarının sıralarına dönecek ve kendime Shénnóng'un Kızı diyecektim.

Artık soğumuş olan kahvaltımızı atıştırırken Lian bana evini anlatmaya başladı. Kallah küçük bir eyaletti. Tarımla uğraşan insanların bir kısmı verimli alanlara yerleşmişti. Diğerleriyse otlaklarda hayvan yetiştirerek göçebe bir hayat sürüyordu. Çoğunlukla Yün eyaletinden gelenlerle ticaret yapıyorlardı. Sanırım bu yüzden Shao onu Yün'dan bir kız sanmıştı.

Tarif ettiği özgürlük çok çekiciydi. Hayatının kalanı boyunca aynı köye yerleşik kalıp aynı yüzleri görmek zorunda değildi. İsteddiği yere seyahat etmekte özgürdü. Muhtemelen hepimizden daha fazla yer görmüş, benim hayal edebileceğimden daha uzağa gitmişti.

Lian aniden yemek çubuklarını yere fırlattı. "Bu soğuk *congee*'ye dayanamıyorum. Beni ayakta tutmaya yetmiyor. Hadi mutfığa gidelim." Kuralları ve yeni statümün "göz altında tutulan kişi" olduğunu düşünerek teklifine itiraz ettim ama Lian bahçede kararlı adımlarla ilerlerken beni görmezden geldi. Muhafızların, hizmetkârların alanına girmemizi engellemesini

bekledim fakat bize aldırış etmediler. Dumanın, kızarmış etin, topraklı otların ve nemli yaprakların tanıdık kokusu gibi cezbedici kokular süzülüyordu havada.

Lian sanki buranın sahibiymişçesine imparatorluk mutfağına girdi ve elinde bir kucak dolusu sebzeyle koşuşturan hizmetkârlardan birine başıyla selam verdi. Merakım ihtiyatıma baskın gelince etrafıma bakınmaya başladım çünkü geçen sefer sadece mutfak avlusuna girmemize izin verilmişti. Hamur tekneleri ve kurutulmuş balık raflarının yanından geçerek mutfağa girdik.

Oda çok hareketliydi. Doğrama, pişirme ve ateş çıkırtısı sesleri içeriyi dolduruyordu. Burası büyük bir odaydı ama beni şaşırtan buranın mutfağın sadece bir kanadı olmasıydı. Bir kanadı diğerinden ayıran ay şeklindeki kapıları görebiliyordum. Hizmetkârlar yuvarlak açıklıklardan içeri girip çıkıyor, malzemelerle dolu tepsiler ya da ürünlerle dolu sepetler taşıyorlardı. Ötedeki duvarın karşısında, tuğladan yapılmış bir dizi odun sobası vardı. Köşedeki duvara daha fazla hamur teknesi yığılmıştı. Odanın ortasında unla kaplı büyük bir masa vardı. Buradaki hizmetçilerin üniformaları beyaza boyanmıştı, elleri hızla çalışıyordu. Hamur açılıyor, dolduruluyor, parmaklarla kıstırılıp döndürülüyor, sonra da her bir bohça bir tepsiye konmadan önce hızla kapatılıyordu.

Bu çöreklerin içinde ne tür bir dolgu malzemesi olduğunu anlayamadan gürleyen bir ses bizi selamladı.

“Uzun zaman oldu!”

Lian dev gibi bir adam tarafından kucaklanıp kendi etrafında döndürüldükten sonra tekrar yere bırakıldı, ikisi de gülüyordu.

“Küçük Wu!” diyen Lian kıkırdadı. “Seni arkadaşım Zhang Ning’le tanıştırayım.”

Bronz teni ve gür sakalıyla uyumlu sert kaşları olan bu adam, adının aksine bir öküz kadar iri ve geniş görünüyordu.

“Memnun oldum.” İri ellerini göğsünde kavuşturarak eğilip selam verdikten sonra Lian’e tekrar dönüp şefkatle baktı. “Yarışmada aşama katettikten sonra halkını unutursun sanıyordum.”

Lian sırtıttı. “Sence babam buna izin verir miydi? Ya da sen, benim unutmama izin verir misin hiç?”

Bir kahkaha patlatıp Lian’in sırtına hafif hafif vurdu adam.

Lian bana dönüp anlattı: “Küçük Wu fırından sorumludur. Jiaozi*, hamur işleri, çörekler konusunda uzmandır...”

Bulunduğum eyalette pirinç ağırlıklı beslendiğimiz için bu tür yiyecekler pek yaygın değildi ama hepsini deneyimlemeye hazırdım.

“Sana inanmıyor kızım. Benim odun kesmek ve ateşi körüklemek için yaratıldığımı düşünüyor.” Küçük Wu bana göz kırptıktan sonra onu rahatlatma çabalarım kıkırdarak karşılık verdi.

“Ben hamuru uyandırırım,” dedi kolundaki kasları esneterek. “Şafak gongundan önce uyanıyorum. Pirinç Departmanı’nın tembel işçilerine benzemem,” dedi yanından geçen kadına bakarak. Kadın burnundan güldü, onun maskaralıklarına cevap vermek için duraksamamıştı bile.

“Küçük Wu!” diye seslendi masadaki kadınlardan biri. “Hamur kendi kendine yoğrulmuyor!”

* Çin mantısı. (ç.n.)

“Evet, evet patron!” Adam ayağa kalkıp kadını selamladıktan sonra sırtarak bize dönüp, “Bazı günler ben mi personelden sorumluyum yoksa onlar mı benden sorumlu emin olamıyorum. Siz ikiniz işe yarar bir şeyler yapın,” dedi.

“Biz mi?” Gülümseyen Lian’e baktım.

“Küçükken, çıraklığa gitmeden önce sürekli gizlice mutfağa girerdim. Çünkü en iyi ikramları onlar veriyor.” Beni masaya doğru çekti. “Yardım edersek biz de yiyebiliriz.”

Basit işler üzerinde çalışmaya başladık. Küçük Wu neredeyse gövdesi büyüklüğünde bir hamur topunu teknesinden çıkarıp masaya vurunca havaya bir un bulutu yayıldı. Lian ve bana çalışmamız için –çok şükür ki– çok daha küçük hamur topları verildi. Onları kütükler halinde yuvarlıyordu, biz de terazide tartmak için küçük parçalara ayırıyorduk. Bu bana babamın deposunda çalıştığım zamanları hatırlattı. Yuvarlama, kesme, tartma; her adım tanıdıktı. Göğsümde bir kez daha memleket hasretinin acısını hissettim ama kendimi bu acıyı bastırmaya zorladım. Onun yerine, mümkün olan en iyi çörekleri yapmaya odaklandım. Birkaç hasır sepetin dibini bu hamur toplarıyla kaplayıp doldurulmak üzere sıraya gönderdik. Masanın sonunda bir ziyafete yetecek kadar çok sayıda çörek, kabarması için tepsilere yerleştiriliyordu. Küçük Wu yeterince çalıştığımıza ikna olunca biz de tadına bakabilmiştik.

Uzun süre kambur durmamızın ardından omuzlarımızı esnetip öğle yemeği için avluda masalar kurduk. Bize içlerinde puf hamurlu, ortasında sulu domuz eti bulunan, kıyılmış arpacık soğanı ve zencefille karıştırılmış çörekler verildi. Tadı normalden daha da tatlı geldi çünkü bunları kendi ellerimizle şekillendirmiştik. Küçük Wu bizi Balık Departmanında çalışan

kocası A'bing'le tanıştırdı. Bize içinde bol yağda kızartılmış bir balık kafası olan, çevresi lahana, tofu, altın mantar ve soya peyniriyle süslenmiş bir çorba tenceresi getirdi. Çorba, et suyuna batırılacak olan ızgara turp kekleriyle yenmek üzere hazırlanmıştı.

Sohbet, masanın etrafında sürekli kadehlerimize doldurulan şarap kadar özgürce akıyordu. Küçük Wu'yla Lian uzun zaman önce paylaştıkları komik anları yad ederken birbirleriyle şakalaşmalarını dinledim. A'bing, Küçük Wu'nun kötü şakalarına katlanması ve ilk tanıştıklarında kendisini onların çöpçatanı olarak hayal etmesiyle ilgili Lian'ın yaptığı alaylara maruz kalmıştı. Bir süre orada oturup seslerinin içime işlemeyle yetindim. Gözlerimi kapatırsam, tekrar eve dönmüş de annemin sesinin melodik tınısıyla babamın yanıtlarını dinlemiş gibi davranabilirdim.

"Patron! Patron!" Alelacele bir ayak patırtısı ve tepsinin masaya çarpmasıyla yerimden sıçradım, gözlerim şak diye açılmıştı. Bir çocuk heyecandan titreyerek taburenin üstüne atladı. Yüzüstü balık çorbasına düşmeden önce Küçük Wu onu geri çekti. "Sana bir haberim var!"

Küçük Wu onu tekrar tabureye düzgünce oturttarak yemesi için küçük bir çörek verdi. "Ne duydun Qing'er?"

"Et Departmanı'ndan Ruwan'ın kuzenlerinden biri büyük bakanın hizmetçilerindenmiş," dedi Qing'er ağzında lokmasıyla. "Sabahki teslimatları almaya geldiğinde suikastçılar hakkında bilgi edindiğini söyledi. Prensesin hizmetçisi o okları atanları yakalamış. Ruwan, sorgulanmamak için dillerini ısır-dıklarını söyledi!" Bu tüyler ürpertici bilgi karşısında yüzümü buruşturdum ama çocuk rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Ekmeğinden kocaman bir ısırık alarak, “Ama en heyecanlı kısmı bu değil!” diye haykırmadan önce hızla yuttu.

Nefes almak için duraksamadan devam etti: “Savaşçının kimliğini tespit etmişler. Hani şu dün gece prensesi kurtaran.”

“Kimmiş?” Küçük Wu kaşlarını çatı. Bo’yu düşününce kalbim küt küt atmaya başladı. Okların önünde korkusuzca duruşunu, kılıcını bedeninin bir parçası gibi kullanışını. Kendi sözlerimin yankısı kafamın içinde çınlıyordu: *Kimsin sen Bo? Gerçekten kimsin?*

“Tam adı...” dedi çocuk kabarak, yanakları keşfinden duyduğu gururla kızarmıştı. “Li Kang. Bir zamanlar Dài Prensi olarak bilinen Li Yuan’ın oğlu.”

Masanın etrafındaki insanların dikkatli ifadeleri hızla değişti. Küçük Wu’nun yüzü karardı, ardından A’bing’le birbirlerine tedirgin bakışlar attılar.

Bunu fark etmemiş gibi görünen Qing’er neşeyle, “Sürgün Prens’in oğlu!” diye ilan ederek devam etti sözlerine.

İri adam çocuğu hızla kendine doğru çekerek eliyle ağzını kapattı. Qing’er elinin altında kıpırdanıyordu ama adamın elinden kurtulacak kadar güçlü değildi.

“Bu duvarların içinde ondan bahsetmiyoruz,” diye fısıldadı Küçük Wu sertçe, gözleri ana kapıya kaymıştı. Herkes başını sallayarak uyarısını onayladı. Onun koruyuculuğunu, sorumluluğu altındaki insanlara gösterdiği özeni hissedebiliyordum.

“Onun gerçek adını asla söylememeliyiz, duydun mu?” İri adam sonunda çocuğu bıraktı fakat parmağını, pişman görünen çocuğa sertçe sallamayı ihmal etmedi. “Sen doğmadan önce imparator, kardeşiyle ittifak içinde olduğundan şüphelendiği herkesi idam ettirdi. Yıllar geçtikçe adamın varlığına olan

hoşgörüsü arttı evet ama bu hâlâ özgürce konuşabileceğimiz bir şey değil. Sana her zaman ne söylüyorum ben?”

“Her zaman dinleyen biri vardır,” diye cevap verdi Qing’er, somurtkan bir ifadeyle başını kaşıyarak. “Hatırlıyorum patron.”

“Güzel.” Küçük Wu yemeğine döndü.

Sohbet kaldığı yerden devam ediyordu ama ben dikkatimin tamamını veremiyordum. Aldığım yeni bilgi beni endişelendirmişti. Sürgün Prens’in tarihte bir figür olduğunu biliyordum ama bunun uzak geçmişte kaldığını, bir nehirde dağılmış kemiklerden ibaret olduğunu sanıyordum, bugün hâlâ hayatta olabilecek bir kişi olduğunu değil.

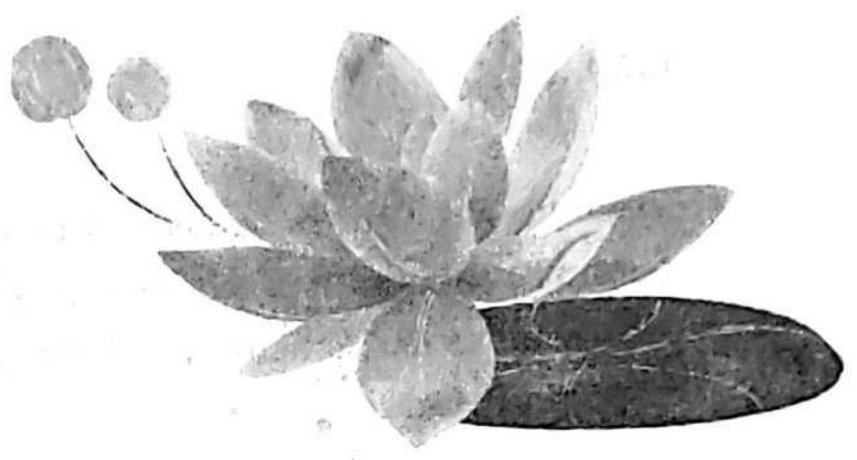
“Prenses onun kimliğini öğrendiğinde savaşçıyı zindandan çıkarmış.” Qing’er hâlâ gevezelik ediyordu ama bu sefer daha sessiz konuşuyordu. “Hizmetçi, erken saatlerde prenses tarafından görüldüğünü, sonra da batı kanadına taşındığını söylemiş.”

Lian’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “İleri gelenlerin kanadına mı? Sonuçta o bir suikastçı değil mi?”

Küçük Wu bir kahkaha attı. “Sarayın derinliklerinde mi suikast yapacak? Etrafı muhafızlarla çevriliyken hem de? Prensesin onu yakından izlemek ve gerçek niyetini öğrenmek istediğinden şüpheleniyorum. Zamanla kendini gösterecektir... Her zaman gösterirler.”

“Doğru,” diye ekledi A’bing. “Babası taht için kurnaz bir rakipti. Belki de oğlu babasının izinden giderek kendini kanıtlamayı umuyordur.”

Bu uğursuz düşünceyi aklımda tutarken, kendimi daha fazla soruyla baş başa buldum. Bo’nun –hayır, *Kang’in*– gerçek niyetinin ne olduğunu merak ediyordum.

10

Qing'er'in dehşet verici ifşaatlarından başka bir şey düşünmeye hevesli bir şekilde öğleden sonraki işlerle meşgul olduk, kollarımdan daha büyük genişlikte sepetleri çöreklerle doldurduk. Sepetler üst üste dizildi, sonra da fokurdayan suyla dolu kazanların üzerine yerleştirildi. Buhar alt kısımlardan yükselerek çöreklerin kabarmasını ve mükemmel şekilde pişmesini sağlıyordu. Prensese yönelik suikast girişiminde oynamış olabileceğim rolü düşünmek istemiyordum.

Bo'ya bir şekilde saraya giriş izni mi vermiştim yoksa amacına ulaşmasına yardımcı olacak bir bilgi mi sunmuştum? Çarşıdaki yakışıklı bir yabancıнын dikkatini masumca çekmiş olabileceğime inanacak kadar saf olduğum için kendime lanet ediyordum.

İmparatorluk zindanlarındaki sorgucuların bana işkence edebilecekleri tüm yolları düşünmekten kendimi alıkoymak için Küçük Wu'ya sorular sorup durdum. Şuradaki sebze ve buradaki tahıl hakkında, mütevazı hamur tatlısının çeşitli isimleri ve pişirme süreçleri hakkında sorular. Güney eyaletlerinde pek yaygın olmayan ama Yün ve Huá'da yaygın olan buğday çeşitlerini öğrenmiş oldum. Diğerlerine görevlerini yapmaları için talimat verirken bile sorularımdan sıkılmıyordu. Qing'er gibi ayakçı çocuklar odun kesmek ve buhar makinelerini çalıştırmak için sürekli sıcak kalması gereken ateşleri beslemekten

sorumluydu. Tüm bu faaliyetler nedeniyle öğleden sonra sıcağında mutfağın ısısı yükseldikçe yükseliyordu. Koltuk altlarımdan ter damladığını, nemli tuniğimin sırtıma yapıştığını hissedebiliyordum.

Ateşlerin yeniden yakılması gereken kısa bir ara sırasında fırıncı kadınlardan biri, Qiuyue, alnımı silmem için bana nemli bir bez verdi.

“Bize yardım etmene memnunum,” dedi bana. “Kâhya Yang son zamanlarda daha da... titiz davranıyor. Zor zamanlar geçiriyoruz.”

Yanımızdaki bir adam, “Sadece o değil gerçi,” dedi. “Bu kış hepimiz için zor geçti. Öksürük hastalığı saraya yayıldı ama kraliyet hekimleri imparatorla ilgilenmekle meşguldü. Eskiden ara sıra bize yardım ederlerdi ama artık etmiyorlar.”

Masanın karşısındaki asık suratlı kadın, “Ve artık yarışma sayesinde doyurulması gereken çok daha fazla boğaz var,” dedi. “Çok daha azıyla çok daha fazlasını yapmak zorundayız.”

“En azından buradalar Mingwen,” dedi Qiuyue ona. “Yardım ediyorlar. Şey gibi değiller...” Kapı aralığında bir kargaşa çıkınca sesi kesildi. Sade sarı tüylü tavuk kalabalığı içinde çalımla yürüyen, tavus kuşu gibi şık giysiler giymiş iki hizmetçi dikkatimizi çekti. Telaşlı görünen bir hizmetçi bizi işaret etti.

“Sarayın etrafında dolaşan şu değersiz ahmakları mı kastettin?” Mingwen burnunu çektikten sonra isteksizce bu sözlerle katıldığını belirtti. “Evet, sanırım haklısın.”

Üzerinde yeşilin narin bir tonuna sahip cübbesi ve koyu gök mavisi kuşağı olan tavus kuşu kızlarından biri başını kaldırarak yanımıza geldi.

“Markinin tepsiyi nerede?” diye sordu. “Sabrı kalmadı. Misafirleriyle ilgilenmesi gerekiyor.”

Mingwen kızlara sert bir şeyler söylemeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü fakat sonra vazgeçti.

“Tatlılar hazır,” dedi nihayet, uzun ve garip bir duraksamadan sonra. Parmaklarını şıklatarak yanındaki adama gerekenleri getirmesini işaret etti. Adam elinde, sapında altın sarısı yaprak ve çiçek desenleri olan güzel, lake kırmızı bir sepetle döndü. Kapağında siyah sarmaşıkların üzerine tünemiş kırmızı kuşlar, baştan çıkarıcı desenlerle kıvrılıyordu.

Hizmetçi hoşnutsuz görünerek ellerini önünde kavuşturup sunulan sepeti almayı reddetti. Adam orada durmuş, kararsız bir şekilde Mingwen’e baktı.

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırıp, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Her şeyi incelememiz gerekiyor.” Hizmetçi tatlı tatlı gülmüştü. “Markinin standartlarına uygun olduğundan emin olmak için.”

“Elbette,” dedi Mingwen abartılı bir içtenlikle. Adama sepeti masanın üzerine koymasını işaret ettikten sonra onu uzaklaştırarak örtüyü bir hareketle kaldırdı. “Marki için ne gerekirse yaparız.”

İçindeki tepsiyi çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Lokmalık susam topları mavi porselen kâselerde kümelenmişti. Her biri avuçiçi büyüklüğünde, altın sarısı mükemmelliğinde kızarmış nilüfer çiçeği kurabiyeleri başka bir tabakta duruyordu. Ayrıca küçük bir tepside küp küp dilimlenmiş ve rendelenmiş hindistancevizine sarılmış sütlü beyaz jöleler vardı. Genç kadın tatlıları eleştirel bir gözle inceledikten sonra başını sallayarak sepete geri koyup kolunun altına sıkıştırdı.

Diğer hizmetçi de kolları tepsilerle dolu halde bize katıldı. “Ama hamur işleri nerede? Ek sipariş bu sabah erken saatlerde verildi. Eksik olurlarsa hiç memnun olmaz.”

“Gel.” Qiuyue kolumdan tutup beni masanın diğer tarafına götürdü. “Birbirleriyle atışmaya devam edecekler, sonra da biriken işler yüzünden biz azar işiteceğiz.”

Dikkatimi bu kez hamur işlerinin içine konulacak şekerli kırmızı fasulye ezmesi toplarını yuvarlamaya verdim. Qiuyue de yanımda yufkanın üst kısmına dönüşecek ince sargıları açıyordu. Çevik parmaklarıyla kırmızı fasulye toplarını hamur ceplerinin içine sokuyor, disk haline getiriyor ve üst kısımlarını yerleştiriyordu. Artık onlara güzel bir sarı renk verecek olan yumurta banyosu için hazırdılar.

Hizmetçiler nihayet uğurlandığında Mingwen hışımla masaya dönerek çılgın bir enerjiyle kırmızı fasulye ezmesi kâsesine saldırdı.

“Kendilerini ne sanıyor bunlar?” diye söylenirken elleri hızlı hareket ediyordu. “Tüm departmanlarımız meşgul ama marki onun her isteğini karşılayacak vaktimiz olduğunu sanıyor.”

Qiuyue, “Eminim onlar da baskı altındadır,” diyerek bu hizmetli grubunda kimin daha olumlu bir bakış açısına sahip olduğunu ortaya koymuş oldu.

Mingwen homurdandı ama daha bir şey söylemeden yüzünde bir panik ifadesi belirdi. “O burada,” diye tısladı. “Meşgul görün.”

Kâhya Yang çatık kaşlarla fırtınaya yakışır bir şekilde fırına girdi.

“Küçük Wu!” diye bağırdı kadın. Uzun boylu adam ona doğru yürüyüp eğilerek selam verdi. Herkes bakışlarını

indirmiş, işleriyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu ama hepimizin onun ne istediğini duymak için sabırsızlandığını biliyordum. “Marki Kuang’ın ev halkından istedikleri hamur işlerinin henüz gelmediğini duydum,” dedi kâhya hoşnutsuzlukla. “Departmanlarımızdan herhangi biri hakkında şikâyet duymaktan hoşlanmıyorum.”

Küçük Wu başının arkasını kaşıdı. “Bu akşamki ziyafet için yapmamız gereken çörekler yüzünden biraz geciktik. Taleplerini kuşluk vakti ilettiler ve biz hâlâ yetişmeye çalışıyoruz.”

“Kabul edilemez!” Kâhya Yang ellerini birbirine vurarak beni ve Qiuyue’yi yerinden zıplattı. “İmparatorun her bir misafirine bizzat ona hizmet ediyormuşuz gibi davranınız.”

Bize yaklaştı ve tıpkı ilk turdan önce yarışmacıları incelediği gibi bakışlarıyla hepimizi süzdü. Beni fark etmemesini umarak nefesimi tuttum. Ama talih bugün bana gülmüyordu çünkü gölgesi masanın üzerine düşmüştü.

Bana bakarak, “Peki sen kimsin?” dedi.

Beynim durdu. Ağzı açık kalmış bir balık gibi görünmüş olmalıydım çünkü Küçük Wu imdadıma yetişti.

Ona sakın sakın gülümseyerek, “Bu yeni işe alınanlardan biri,” dedi tereddüt etmeden. “Yarışma yüzünden daha fazla yardıma ihtiyacımız vardı.”

“Yeni kızlardan biriye hamur işlerinde o kadar hızlı olmayacaktır. Benimle gel. Qing’er nerede?” Yürüyerek uzaklaştı.

Yardım için çaresizce etrafıma bakındım. Lian’in odanın diğer tarafında saklandığını görebiliyordum.

Küçük Wu başını iki yana sallıyordu. “Onu takip etmen lazım,” dedi. Böylece ay kapılarına doğru yürümekten başka çarem kalmadı.

Kâhya Yang, Qing'er'la konuşurken beni işaret ediyordu. Çocuk bana doğru koşup el sallayarak selam verdi.

"Benimle gel," dedi ve beni kâhyanın ağır bir tencerenin yükü altında sinmiş başka bir hizmetçiyi korkutmaya çalıştığı yerden uzaklaştırdı. "Sana daha uygun bir kıyafet getireyim."

İmparatorluk mutfaklarının dışında hizmetçi üniforması giyip hizmetçi gibi davranacağım hiç aklıma gelmezdi. Ama son zamanlarda takındığım bir pelerin gibiydi hizmetçilik, bu yüzden belimdeki kuşağı sıktım ve kulübenin arka kapısından çıktım.

Kâhya Yang beni inceledikten sonra ellerime bir sepet tutuşturdu. "Kendine gel. Senden hamur işi teslim etmeni istiyoruz, zehir değil." Harika bir fıkra anlatmış gibi güldü ama bu bana yine Küçük Wu'nun uyarısını hatırlatmıştı: *Birileri her zaman dinler*. Bu pek de güven verici bir düşünce değildi.

Qing'er beni mutfağın diğer kanatlarına götürdü. Bir oda büyük tencereleri karıştıran insanlarla doluydu ve leziz kokular bulunduğumuz yöne yayılıyordu. Başka bir oda, tahtaya vuran bıçakların gümbürtüsüyle çınlıyordu, şefler kocaman et parçalarını doğruyordu.

Mutfakları geçtikten sonra bir bahçenin içinden kıvrılan dar bir patikada yürümeye başladık, diğer hizmetkârların geçmesine izin vermek için yoldan çekile çekile ilerliyorduk. Ne kadar çok insan gelip gidiyordu böyle. Sarayda, köyümün tamamında olduğundan daha fazla hizmetçi olmalıydı. Bu kadar az kişinin kaprislerine hizmet edecek bu kadar çok insan...

Köydeyken valinin isteklerine boyun eğdik. Boyunduruğu altında tüm gücümüzle çalışırdık ama en azından sürekli onun gözetimi altında yaşamak zorunda değildik. Ta ki bir

dahaki sefere maiyeti köyümüzden geçene ve vergilerin vadesi gelene kadar. Bir anlamda özgürdük, köyümüzün duvarlarının dışında dolaşma özgürlüğümüz vardı ancak aile ve yükümlülüklerimizden gelen kısıtlamalar tarafından hapsedilmiş durumdaydık. Burada hizmetkârlar Dàxī'nin zenginlikleriyle çevrelenmişti, güzel kıyafetler giyip zengin saray yemekleri yiyebiliyorlardı ama hizmet ettikleri kişilerin kaprisli ruh hallerine katlanmak zorundaydılar.

Çeşitli avlulardan geçerken Qing'er yanından geçtiğimiz sarayın farklı özelliklerini gösteriyordu. Geniş siyah sütunlarıyla Göksel Uyum Salonu tanıdık gelmişti. Bir dizi taş basamak üzerine oturtulmuş Büyük Salon'un arkasından geçtik, oymalı ahşap kapıları görebilmek için başımı eğmem gerekmişti. "Buraya gelmeme hiç izin verilmedi," diye devam etti çocuk. "Ama bu salonun hizmetkârlarının her sabah ve akşam her şey parlayana kadar yerleri cilaladıklarını duydum."

Ağlayan söğütlerle kaplı çimenli bir kıyının yanından geçtik, uzun dallar dolambaçlı bir derenin yüzeyini sıyrıyordu. Batı kanadındaki hanelerin nasıl havalandırıldığını ve yalnızca devlet erkânı geldiğinde açıldığını anlattı bana. Bunlar diğer krallıklardan gelen temsilciler ya da Jia'da kendi haneleri olmayan soylular ve memurlar olabiliyordu.

"Jüriniz de orada ikamet ediyor." Yolu süpüren bir görevliye başını salladı. "Bakan Song ve büyük bakanın şehirde özel evleri olsa da. Bu büyük bir onur."

Küçük bir kayıkta süzülen bir adam gördük. Saçları kırlaşmış, geriye taranıp sıkı bir topuz yapılmıştı. Eski bir tabloda fırlamış bir figüre benzeyen adam küreğini gölette gezdiriyordu.

“O kim?” diye sordum Qing’er’a, ağaçların ve suyun yansımalarında ilham arayan bir bilgin olup olmadığını merak ederek.

“Ah, o mu? Lao Huang, çöpçü,” dedi Qing’er. “Her öğleden sonra göleti temizler.”

Başkentteki herhangi bir şey hakkında ne kadar az bilgim olduğunu düşünüp kendime güldüm. Amma aptaldım.

Üniformamın kolları yanımdan geçen bir dala takılınca çektiirdim, bu kadar çok kat kumaşa alışık değildim. Dalgalı kollar başkent in her yerinde son modaydı ama güzel işlemele-rine rağmen hantaldılar. Herkesin ne kadar rahatsız olduğumu göreceğinden emindim. Kâhya Yang’a kim olduğumu söyle-meli ve sonuçlarına katlanmalıydım.

Marki, Sonbahar Özlemi Hanesi’ne yerleşmişti; bölgenin adı, kapının üzerinde asılı duran bir levhaya kaligrafiyle yazıl-mıştı. Çift kanatlı kapı, sağ tarafında bambu korusu bulunan küçük bir avluya açılıyordu. Ev hizmetlilerinden biri çoktan oraya gelmiş, bizi karşılamak için bekliyordu. Bizi avlunun so-lundaki binaya yönlendirdi, hoşnutsuzluğunu belli eden sesler çıkarırken, “Mutfağın bu kadar gecikmesi kabul edilemez,” di-yerek homurdanıyordu.

Su ve mürekkep resimleriyle süslü bir oturma alanına yön-lendirildik. Onlara daha yakından bakmak için can atıyordum ama aceleyle geçip gittik. Sepetimiz, soluk yeşil damarlı ince porselenden yapılmış, koyu renk çatlak desenli kâse ve tabak-larla önceden hazırlanmış iki tepsinin yanına yerleştirilmişti. Qing’er çerez yığının ı dikkatlice taşımama yardım etti, içlerin-deki saklı lezzeti belirtmek için üstlerine farklı renklerde nok-talar konmuş olan, kenarları tek dokunuşla parçalanan yuvar-lak hamur işlerini taşıyarak görevini tamamladı.

“Bunlar ne?” diye sordu hizmetçi, sırayla her bir böreği işaret ederek. Neyse ki Qing’er benim adıma cevap verebiliyordu. Biri, tatlı ve tuzlu ikramı için domuz ipi ve maş fasulyesiyle doldurulmuşken diğeri tuzlu yumurtalı kremayla doldurulmuştu. Daha ince parçaların içinde bir kat kış kavunu ezmesi ya da hurma ve ezilmiş fındık karışımı vardı.

İkramlar onu tatmin edecek şekilde düzenlendiğinde tepsi-lerden birini kendi aldı, diğeri almam için de bana işaret etti.

“Yardım edebilirim...” Qing’er tepsiye uzandı ama kadın başını iki yana salladı. “Marki erkeklerin hizmet etmesinden hoşlanmaz.”

Qing’er’a baktım, bana özür dileyen bir bakış atarak geri çekildi. Hizmetçi, “*Bekletilmekten* de hoşlanmaz,” diye sabırsızca çıkışıp uzaklaşmaya başlamıştı bile. “Gel bakalım.”

Elimde tepsiyle öylece kalakaldım. Odaya girdiğimde tanı-
nacaktım ve marki beni yarışmadan da saraydan da kovacaktı.

“Gitmen gerek,” diye fısıldadı Qing’er kolumu çekiştirerek.

Göğsüm sıkışıyordu. Hızlıca girip çıkacak ve yüzümün ta-
nınmayacak kadar sıradan olması için dua edecektim. Kendi-
mi bir adım ileri atmaya zorladım, sonra bir adım daha. Bana
çay fincanı fırlatan markiyle yüzleşmek için. Dàxī’ye ihanet
ettiğimden emin olan kişiyle yüzleşmek için.

Hizmetçi beni ahşap perdeli bir kapının önünde durdurdu. Dışarıdan müzik sesleri ve alçak sesle sohbet eden erkeklerin sesleri geliyordu.

“Beni takip et,” diye talimat verdi kadın. “Tepsiyi sağındaki yan masaya koy. Oyalanma.”

Başımı salladım.

Kapıdan geçip bir başka güzel odaya girdik. Gözlerim duvara asılı şehir haritasına takılmıştı. Diğer bir duvarda farklı boyut ve şekillerde vazolar sıralanıyordu. Odanın ortasındaki taburede bir müzisyen oturmuş, bir pipanın* tellerini çekiştiriyordu.

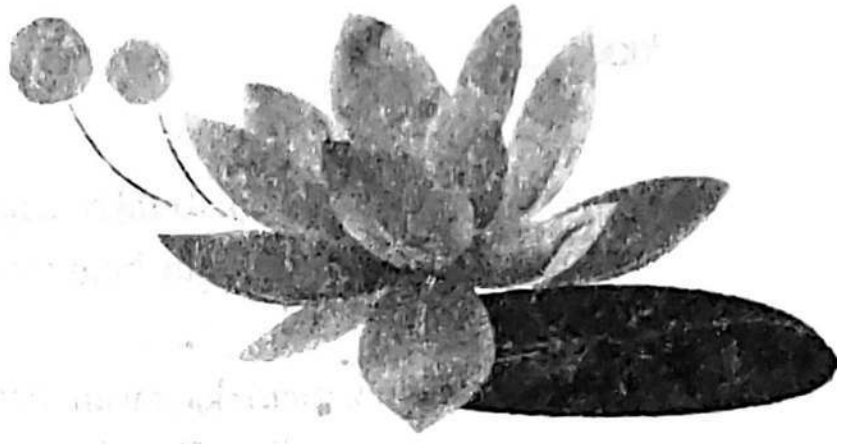
Dikkat çekmemek için cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ederek itinayla taşıdığım tepsiyi diğerinin yanına koyduktan sonra markinin bugün hangi onur konuklarını ağırladığını görmek için odaya meraklı bir bakış attım.

Marki Kuang bir koluna yaslanmış, tüm ilgi üzerindeyken miskinliğe düşkünlüğün resmini çiziyordu âdeta. Odanın dört bir yanında küçük masalarda oturan adamlar vardı, masaların yüzeyleri çoktan tabak ve fincanlarla dolmuştu. Gözlerim misafirlerin yüzlerinde gezindi, sonra... kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Güzel müzisyene bakan yüzü ve başlarını birbirlerine yaklaştırıp bardaklarını tokuşturan iki adamı tanıyordum. Odadaki her bir kişi tanıdık geliyordu.

Bunlar Shao ve yarışmadaki diğer shénnóng-tú'lardı. Kuralları çiğniyorlar, jüriyle oynuyorlardı.

Birdenbire engerek yuvasına atılmış bir tavşan olmanın nasıl bir his olduğunu anladım. Ama ben dönüp kaçamadan adamlardan biri başını bardağından kaldırdı ve gözleri benimkileri buldu.

* Çin lavtası adıyla da bilinen, gövdesi armut şeklinde olan, dört ya da beş telli geleneksel bir Çin müzik enstrümanı. (ed.n.)

11

Nefes alıp verişim aniden çok gürültü bir hal aldı. Yıldızların, bugün beni yıkım ve utanç dolu bir hayata sürgün etmek yerine üzerimde nazikçe parlaması için dua ediyordum.

Adam ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde sallanarak beni işaret ediyordu. “Sen...” Bana doğru sendeleyerek gelip bir sütuna tutundu.

Hızla kapıya döndüm fakat tepki veremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle üzerime atılarak kolumu tuttu. Kolumu onun elinden kurtarmak için çabaladım ancak tutuşu çok sıkıydı. Beni daha yakınına çekince üzerinden, giysilerinden ve açık ağzından yayılan pirinç şarabının kokusunu aldım. Bu adamlar sadece çay içmiyordu.

Onu itmeye çalıştım ama bir avcı tarafından tuzığa düşürülmüş bir kuş gibiydim, avcunun içinde işe yaramaz bir şekilde çırpınmaktan başka bir şey yapamıyordum.

“Saray hizmetçileri bile diğerlerinden daha güzel.” Kıkırdadı. İçimde bir öfke kıvılcımı çaktı. Yakalanmaktan, bu soytarının oyuncağı olduğuma inanmasından duyduğum utançla karışık bir öfkeye kapıldım.

“Dur!” Ona saldırdım, bir ayağımla dizinin yan tarafına tekme attıktan sonra dirseğimi göğsünün ortasına, canını en çok yakacağını bildiğim yere sapladım.

Acıyla inleyerek beni bıraktı fakat müzisyen tam o anda performansını bitirdiği için boğuşmamızın sesi herkesin dikkatini çekti.

Başımı eğerek beni kavrayan parmaklarının erişemeyeceği şekilde geri çekildim. Kapı hemen arkamda, sadece birkaç adım ötedeydi.

“Lütfen,” diye fısıldadım, sesimi değiştirmeye çalışarak. “Dönmeliyim, mutfaktakiler beni bekliyor.”

“Sen!” Adam bir eliyle göğsünü sıkarken diğer elini yumruk yapmıştı. “Bunun bedelini ödeyeceksin!”

“Genç adam!” Markinin küçümseme yüklü buyurgan sesi diğer konuşmaları böldü. “Sarayın hizmetkârlarına saygı göstereceksin. Sık sık gittiğin eğlence evlerindeki fahişeler gibi onların ilgisini satın alamazsın.”

“Anlamıyor musun?” Başımı kaldırdığımda Saygıdeğer Qian’ın odanın sonundaki masalardan birinde durduğunu gördüm. Ak sakallı, irfan sahibi bir bilge gibi görünüşünden, sıcaklık ve bilgelik dolu nazik bir ses bekliyordum. Ama bunun yerine ekşi bir eriği ısırmış gibi keskin bir ses çıkmıştı dudaklarından.

Beni yakalayan genç adamın bir arkadaşı, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş bir halde onu hızla geri çekti.

“Gökbilimcilerin hepsi yıldızlardaki değişimden bahsediyor,” diye devam etti Saygıdeğer Qian. “İttifakların ve değişken doğaların farklılaştığı bir dönemden. Zaman odaklanma zamanı, önünüze çıkan her güzel kızın eteğinin peşinden koşma zamanı değil. Karnınızı şarap ve yemekle doyurma zamanı değil. Saray shénnóng-shī’si olursanız bu hayata sahip olursunuz. Yarışmayı kazanırsanız her şey elinizin altında olur. Tüm

eğlence evleri emrinizde olur, istediğiniz her şeyi satın almak için ihtiyacınız olan tüm paraya sahip olursunuz.”

Yüzler kendini beğenmiş bir onaylamayla başını sallıyordu. Suratım tiksintiyle buruştu. Annemin, imparatoriçeye shén-nóng-shi'nin toplumdaki rolünü desteklemesi için danışmanlık yapan bu adama saygı duyması nasıl mümkün olabilirdi? Shén-nóng'un büyüünün faydalarına gerçekten inandığı için miydi yoksa kendisine sağlayacağı güce aç olduğu için miydi?

Biri beni yakalayıp kapıya çekti. Tepki verip mücadele ettim ama sonraki sözler beni durdurdu.

“Yüzündeki o bakışı sil yoksa ikimiz de ölürüz,” diye fısıldadı hizmetçi kulağıma.

“Sen, oradaki!” diye bağırdı Shao. “Dur!”

Hizmetçi tiksintiyle kolumu itti ve beni kendi başıma bıraktı.

Yavaşça döndüm. Bekledikleri ağırbaşlı hizmetçi rolünü oynamak için kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım. “Evet?”

“Marki Kuang’a teşekkür etmen gerekmiyor mu?” Sesi hâlâ o miskin, hoşgörülü güveni yansıtıyordu. “Haddini bilmez misin sen?”

Başımı kaldırıp bakınca markinin gözlerini kıstığını gördüm. Birazdan beni tanıyacaktı, dilimden dökülen isyankâr şiirlerle soyluların kanının dökülmesini isteyen o kız olarak adlandırılmak gibi geliyordu. Ama işaretparmağı yoktu, suçlama yoktu. “Teşekkür ederim Saygıdeğer Kişi,” diye kekeleyerek reverans yaptım ve kaçtım.

Sonbahar Özlemi Hanesi'nin koridorlarında kimse peşimden gelmiyordu. Tek ses kendi aceleci adımlarım ve nefesimin

sert hırıltısıydı. Haneden ayrılmamıza izin verilmeden önce Qing'er'la markinin hane sorumlusu tarafından azarlandık.

Nihayet ayrılmamıza izin verildiğinde Qing'er bana, "Ne oldu orada?" diye fısıldadı.

Gördüklerimi açıklayacak kelimeleri bulamıyordum. Bu adaletsizlik karşısında, bu insanların ceza korkusu olmadan kuralları hiçe sayabilmeleri karşısında çılgılık atmadan konuşabileceğime de güvenmiyordum. Tek yapabildiğim onu koldan tutup oradan olabildiğince uzaklaştırmaktı. Jia'da ikamet edenlerin fırsatlarına ve bağlantılarına sahip olanlardan uzağa gitmekti. Markiyle görüşmek isteyebilirlerdi, Saygıdeğer Qian'ın kişisel danışmanlığını alabilirlerdi. Shu'ya ihtiyacı olan yardımı nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

Yarışmacıların hanesine döndüğümde hizmetçi kıyafetlerini çıkardım; onları güzel bulduğum için kendimden iğrenmiştim. İşlemeli süsler, güzel dökümlü kollar, hepsi güzel ama işe yaramazdı. Bizi bağlayacakları diğer bir ipten başka bir şey değildi bu. Yarışmacı cüppeme bakarken bunu ilk kez giydiğimde nasıl hissettiğim geldi aklıma. Geçici bir umut, bulutların arasından sızan azıcık bir güneş ışığı. Sarayda ne kadar uzun süre kalırsam, umudun bir yanılsama olduğunu o kadar çok anlıyordum. Kimin kazanacağını ve kimin kaybedeceğini çoktan seçmişlerdi.

İçim titrediği halde şık görünmek için kuşağımı son kez çektiğimde Lian odaya daldı.

"Güvendesin," dedi rahatlayarak.

"Beni orada bıraktın." Sözlerim beklediğimden daha keskin çıkınca ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı.

"Ben... Özür dilerim." Başını iki yana salladı, pişman görünüyordu. "Bir şey söylemem lazımdı, biliyorum ama donup

kaldım. Sanki yeniden çocuk olmuştum ve ziyafette yenmesi gereken bir şeyi yediğim için ellerime sopayla vuruluyordu.”

Bir yanım, tıpkı kıyafetlerim ve tavırlarımla dalga geçen benim yaşımdaki köy çocuklarına yaptığım gibi yapıp ona hırlamak, artık oyunlarının bir parçası olmayacağımı söylemek istiyordu. Ama bir yanım mutfakta geçirdiğimiz zamandan keyif almıştı. Yarışmanın stresinden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı ve elimi sararken bana yardım etmişti. Kâhyanın beni seçmesi onun suçu değildi, bana karşı nazik olmak zorunda da değildi. Diğerleri gibi o da beni kolayca kovabilirdi.

“Anlıyorum,” diye mırıldandım sonunda. “Senin bir suçun yok. Ben... Marki Kuang’ı tekrar gördüm.”

Lian şaşkınlıkla nefesini içine çekti. “Ne oldu? Seni tanıd mı?”

Her şeyi anlattım. Hanede gördüklerim, tanıdığım insanlar, Saygıdeğer Qian’ın söyledikleri. Konuşmamı bitirdiğimde Lian de öfkelenmişti, küçük odamızda bir ileri bir geri volta atıyordu.

“İşbirlikçi yaratıklar,” diye homurdandı. “Yakında öğreneceğin gibi Jia’yla ilgili her şey politik. Ve shénnóng-tú... Özellikle de onlar öyle.” Küçümseyerek başını iki yana salladı.

“Shénnóng’un sanatına yakınlığıyla tanınan pek çok kişi, bu yeteneği beslemeye gücü yeten ailelerden gelir. Bu shénnóng-tú’lar, yeteneklerini kendi ailelerine yardım etmek, para ya da nüfuz kazanmak için kullanan shénnóng-shī’lere dönüşür. Saraydan bazıları birbirlerinin evlerinde görülmemelidir, o yüzden ev ziyareti yerine çay bölgesinde buluşurlar. ‘Uygun’ eğlencelere katılırlar ama aynı zamanda özel odalarda toplanırlar yaparlar.”

“Annemin bana öğrettikleri bunlar değildi,” dedim. “Büyünün kişisel kazanç için değil, faydalı olmak için yapıldığını söylerdi.”

“Aksini yapmak israf olur.” Ciddiyetle başını salladı. “Çayın benimle konuştuğunu ilk öğrendiğimde bunun özel olduğum anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama artık büyüye rağmen bazılarımızın her zaman avantajlı olacağını biliyorum.”

“Maddi, manevi.” İç geçirdim.

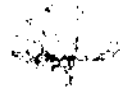
“İşte bu yüzden avludaki o ilk gün seninle arkadaş olmak istedim,” dedi Lian ciddiyetle. “Dışarıda olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

Birbirimizi tanımanın nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. Bazı açılardan Lian de büyükelçinin kızı olmasına rağmen buraya ait değildi. Giyiniş tarzı ve davranışlarının başkentte yaşayanların davranışlarına benzememesi yüzünden.

“Seni arkadaşım olarak görüyorum Ning,” dedi parmaklarını sıkıp bırakarak. “Umarım bir gün sen de beni aynı şekilde görürsün.”

“Umarım.”

Onu bu şekilde kabul etmeye hazır değildim. Henüz değildi. İnsanların göründüklerinden ne kadar farklı olabileceklerini öğrenmiştim. Kesin olan bir şey vardı: Rakiplerim zafere giden yolda birbirlerini ezmekten çekinmeyecekti ve benim de tamamen geride kalmadan önce onlara yetişmenin bir yolunu bulmam iyi olacaktı.

Lian’le paylaştığım saray odası giderek boğucu bir hal alıyordu. Kendimi yarakta dönüp dururken buldum, bedenim de

zihnim kadar huzursuzdu. Evdeyken geceleri uyuyamadığımda evimizi ve babamın horlama sesini geride bırakır, çay bahçesinin ötesindeki meyve bahçesine gider, ağaçlara tırmanarak teselli bulurdum. Ağaç kabuklarının ellerimde bıraktığı hissi severdim, ellerimle ve ayaklarımla tutunabileceğim yerleri bulduğumda daha da yükseğe çıkardım. Ağaçların arasından esen rüzgârın dinlendirici hışırtısı ve ağustosböceklerinin sesi, dilinden anladığım bir müzikti. Aynı teselli bulmak ümidiyle diğerlerini rahatsız etmemeye dikkat ederek haneden ayrıldım.

Avlu, süs taşları ve duvarlar boyunca uzanan alçak ağaçlarla kaplıydı. Ellerim kuytu köşeleri bulduğunda kiremitlerin üzerine oturmak için kendimi kolayca çatıya çektim. Bulutların arasından parıldayan hilal şeklini almış olan ay, bu gece sarayı izliyordu. Geceleyin saray nihayet sakinleşmişti. Sakindi ama sessiz değildi. Onları göremesem de uzakta hareket eden gece devriyelerinin sesini duyabiliyordum.

Açık bir pencereden biri yüksek, biri alçak sesler geliyordu. Yakınlardan bir flüt sesi duyuluyordu. Bulduğum noktadan diğer hanelerin çatılarını görebiliyordum ama burada yalnızdım, yanımda bir kuş bile yoktu.

Saray bu kadar çok kişiyi aynı yere sığdırarak, geniş bir alan yanılsaması yaratıyordu fakat hepimiz duvarlarla çevriliydik. Köyümün tepelerini bu kadar özleyebileceğimi hiç düşünmedim. Yayılan yeşilliği, uzakta her daim tetikte bekleyen dağları özlüyordum. Bölgemizde görevli askerler her zaman yapacak çok az şey olduğundan yakını, bu yüzden karınlarını ucuz şarapla doldurup pazarda kargaşa çıkarırdı. Buna rağmen bir yanım onların sokaklarda tökezleyerek söyledikleri sarhoş şarkıları bile özlüyordu.

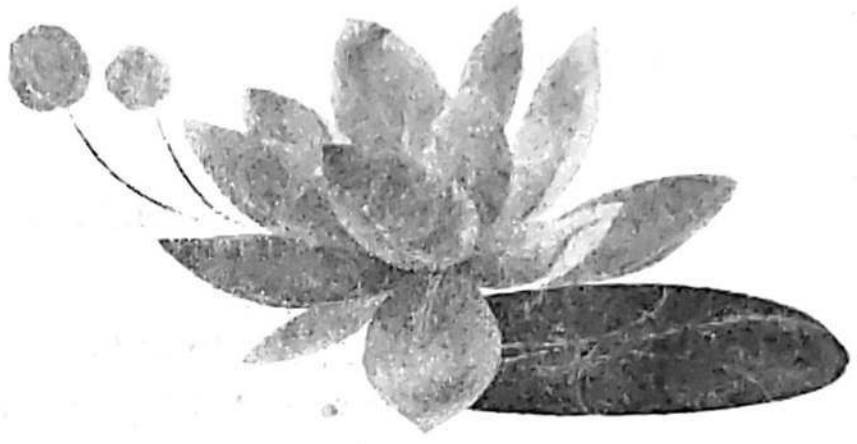
Orada otururken dizlerimi kendime çektim. Shu'yla ağaçların arasında oynadığımızı hatırlıyordum; o bizi dansçı ya da savaşçı olarak hayal ederdi, oyunlarımızda ve kavgalarımızda köklerin üzerinden atlardık. Annemize çok benziyordu ama o, eski hikâyeleri yeniden anlatmak yerine kendi hikâyelerini yaratıyordu. Annemin saçlarımın dalgalarını düzelten ellerinin verdiği hissi anımsadım. Babamın kış soğuğuna karşı vücudumuzu güçlendirmek için bize zorla içirdiği acı biraları. Sonrasında annemin bize ikram olarak verdiği armut şekerini. Elimizden kayıp gidene kadar özleyeceğimizi düşünmediğimiz tüm bu hatıralar, herhangi bir mücevher kadar değerliydi artık.

Uzaktan gelen bir hışırtı anılarımı böldü. Birkaç kuş galkayarak gecenin içine kaçıştı. Kuş kanatlarının sesi önsezimi harekete geçirmişti; en son çatıda birini bulduğumda bana vurmuş ve beni ölüme terk etmişti. Ama Gölge'nin o gece beni öldürmeye niyetli olduğunu sanmıyordum. Öyle olsa bunun için silahını çıkarırdı. Haydut söylentilerdeki kadar zalim ve taş kalpli olsa bile yaşamamı istediğini düşünüyordum. Maskenin ardında biraz merhamet vardı.

Avlunun taş yoluna zıplayarak inen birini gördüğümde gözlerime inanamadım. Figür kayarak hareket ederken gölgesi de toprağın üzerinde kayıyordu. Nefes almaya cesaret edemedim. Kendimi çatının kendisiyle bir olmaya, kiremitlerin sağlamlığını ellerimin altına almaya ve kaybolmaya zorladım.

Figür binanın kenarında sürününce Lian'i ve orada mışıl mışıl uyuyan diğer tüm kızları düşündüm. Ardından kırık bir kiremit parçasını avcuma sıkıştırdım.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum.

12

Bir çığlık atarak çatıdan atladım. Önce ayaklarımla aşağıdaki kişinin göğsüne çarpıp onu yere serdim. Üst bedenine oturdum ve yuvarlandım, yakındaki devriyelerin dikkatini çekmem gerektiğini biliyordum. Ayağa kalkarken tökezledim ama sonra bir el omzumu tutup beni geri çekti. Şiddetli bir şekilde sert taşların üzerine düştüm. Üstüme atladı; elleri ağzımda, dizleri karnımda, ayın soluk ışığında bana bakıyordu.

Kalbim tekledi.

Bo. Burada ne işi vardı?

Ve aniden onun da gözleri parladı, beni tanıdı. Uzaktan bir bağırış yükselince beni hızla ayağa kaldırdı. Ağaçlara doğru geri geri gittik. Avlunun kapısının gıcırdayarak açılmasını ve bir muhafızın elinde fenerle kafasını içeri uzatmasını izlerken nefes alışını hissedebileceğim kadar yakın duruyorduk birbirimize.

Yanımdaki sıcaklığının farkındaydım, hem de *çok* farkındaydım. Elimin altında titreyen kolundaki kasların gerginliğinin de farkındaydım. Sırtındaki gerilim, nöbetçi bizi fark ederse tepki vermeye hazır olduğunu gösteriyordu. Kapı hafifçe kapandığında birlikte iç çektik. İşte o zaman onun burada olmaması gerektiğini ve benim de ona yardım etmemem gerektiğini hatırladım.

Kendimi ondan uzaklaştırıp sırtımı duvarın sağlamlığına dayadım. Birbirimize ihtiyatla baktık. Ellerimi kollarıma

bastırdım, sert inişimden kaynaklandığını bildiğim morluklar ağrıyordu.

Aniden çıkan rüzgâr bedenimin etrafında döndü, Bo'nun saçlarını karıştırarak tenimi ürpertip beni boşluğa sürükledi.

Tüm yalanlarını hatırlıyordum. Sahte ismini. Sahte kimliğini. Yaşadığı şehrin modasına alışık olmayan biriymiş gibi saçlarına nasıl şekil verdiğini. Kürsüde nasıl görüldüğünü, kılıcı nasıl kullandığını, eğitimini. Bu çocuk görüldüğünden daha fazlasıydı. Pazarda tanıştığım, ailesinden ve başkentte büyüdüğünden bahseden hafif sakar, memnun etmeye hevesli Bo değildi. Karanlıkta yere çömelen bu çocuk bir silahtı.

“Burada ne halt ediyorsun sen?” Ayağa kalktım, kelimelerimi bir bıçak gibi kullanıyor, kendimi savunmak için ona saplıyordum. Bu alışkın olduğum bir duyguydu, huysuz davranırsam kimsenin bana yaklaşmayacağını biliyordum. Kirli tırnaklarım, yamalı kıyafetlerim hakkındaki eleştirileri dinlemek zorunda kalmıyordum.

O da ayağa kalkarak bana silahsız olduğunu göstermek için ellerini açtı. “Seni görmek istedim.”

“Neden? Benden ne istiyor olabilirsin ki?” Öfke iyiydi. Öfke güvenliydi. Şaşkınlığımı, bacağımı zemine doğru deli gibi hareket ettiren bir titremeye dönüşene dek bastırdım.

“Özür dilemek istiyorum.” Bir adım öne çıktı fakat ben ondan uzaklaştım.

“Prensesin kuzeni, bir prensin oğlu neden benden özür dileme ihtiyacı duysun?” diyerek tersledim onu. “Beni aptal yerine koydun, başkent sakininden başka bir şey değilmisin gibi davrandın. Hepsi yalan olduğu halde nazıkmiş gibi davrandın.”

“Evet, sanırım öyle yaptım ama...” Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Sen de öyle yaptın.”

“Yalan olan tek şey ismimdi.”

“Bir ismin her şey olabileceğini öğrendim ben.” Devam ederken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı, sesinde alaycı bir tını vardı. “Kang, Sürgün Prens’in oğlu, imparatorun yeğeni, aile mirasının vârisi. Tahta ihanet eden, hiç düşünmeden öldürebilen, karanlığı iradesine göre bükebilen...”

“Hiç komik değil,” diye homurdandım. Neyin tehlikede olduğunu bilmemesi, neyi bozduğu hakkında hiçbir fikri olmaması beni kızdırmıştı.

Bir elini kaldırarak, “Evet, özür dilerim. Olayları hafife almayı sevdiğim söylenir; özellikle de beni rahatsız ettiklerinde,” dedi. Evin ön basamaklarını işaret etti. “Lütfen, oturup... konuşabilir miyiz?”

Basamağın kenarına tünerken gözlerimi ondan ayırmadım, ani hareketlerine karşı dikkat kesilmiştim. Daha ciddi bir ifade takınıp yanıma oturdu ve boğazını temizledi.

“Ben...” Tekrar başlamadan önce iç çekerek kendi sözünü kesti. “Bana başkentten ayrılmadan önceki hayatımı hatırlattın.”

Yere bakıyordu, parmakları taşın üzerinde anlamsız girdaplar ve şekiller çiziyordu. “Şehirde bir öğrenciymişim, aile geçmişime bağlı değilmişim gibi davranmak istedim. Bir bahar öğleden sonrasında pazarda bir kızla tanışan ve onunla vakit geçirmek isteyen bir çocuktum sadece.”

Bir an için sesindeki hüznle içim ısındı, neredeyse ona inanacaktım. Ama sonra ateş ışığında kılıcının parıltısını hatırladım.

“Süzülerek çatılardan indir.” Onunla konuşuyordum ama olanları kendime de hatırlatıyordum. “Muhafızlar tarafından yakalandın. Sorgulandın ve kilit altına alındın. Şimdi yine karşımdasın. Doğüstü kökenlerin olmadığına nasıl inanayım? Ya da kötü bir niyetin olmadığına?”

Bana baktı, eğlendiği her halinden belliydi. “Korkarım gerçek o kadar da heyecan verici değil. Babamın sarayda hâlâ dostları var. Yetkililerin hafızası çok güçlüdür ve on yıl onlar için bir şey ifade etmez. Kış Rüyası Hanesi’nde sıkı koruma altında kalmamı onlar ayarladı. Vardiya değişimi sırasında sıvıştım ama yakında beni ararlar.”

Yakında. Bu kelime aramızda bir iç çekiş gibi asılı kalmıştı.

“Neden saraydan ayrılmıyorsun?” diye patladım aniden. “Kaçabilirsin. Evine, babanın yanına dön.”

Kaşlarını çattı. “O kadar basit değil. Buraya gelmek için bir sebebim, gerçekleştiğini görmem gereken bir amacım vardı.”

Detaylandırmasını bekledim ama sessiz kaldı. Orada sessizce oturarak kendi düşüncelerimize daldık, ta ki o tekrar konuşana kadar.

“Ama seni bulmam gerekiyordu.” Bakışlarım ona kaydı, ışığı yakalayan koyu renk gözleriyle beni izliyordu. “Şey için... Bilmiyorum. Kendimi açıklamak için? Özür dilemek için? Hafta sonuna kadar idam edilecek olursam benimle ilgili kötü bir anı bırakmadığımdan emin olmak için?”

Ona dehşetle baktım, o da güven verircesine bana uzandı. Geri çekildiğimde buna üzölmüş gibiydi. “Bildığım kadarıyla prensesin beni idam etmek gibi bir planı yok. Yine de eminim ki danışmanlarından birkaçı üzerime alçakça bir iftira atmak isteyecektir.” Ona baktım, bu sefer onu tam olarak görmeye

çalıştım. Şu anda hâlâ yalan söylese de Altın Anahtar'ın neyi ortaya çıkardığını biliyordum. Bir an için birbirimizin en derin, en karanlık gerçeklerini gördüğümüzü biliyordum. Kalbinin üzerindeki damga. Annem için döktüğüm çay. Bunlar bizi onarılamaz şekilde değiştiren şeylerdi.

“Hücremdeyken birlikte geçirdiğimiz öğleden sonrayı düşünüp durdum,” dedi usulca. “Böyle bir saat bile geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Beklentisiz. Endişesiz. Benim için çok şey ifade ediyordu.” Gözlerime bakarken yine ciddileşti. Savunmasızdı.

Aramızda hâlâ uğuldamaya devam eden, bağa benzer tehlikeli türden bir şey vardı.

“Bunu sana nasıl kanıtlayacağımdan emin değilim,” diye devam etti. “Hâlâ pazardaki çocuk olduğumu yani. Söylediğim her şeyin doğru olduğunu. Sarayın yakınlarında büyüdüm. Babam bir asker.”

“Kăiláng Generali'ne sıradan bir asker demezdim.” Kendime rağmen kıkırdadım. Küçük Wu'nun uyarılarından sonra bile mutfaklarda general hakkındaki tartışmalar devam etmişti. Dàxī tarihinin hatırlatıcısı olan general, krallıkta kanlı bir yay çizerek imparatorun gücünü pekiştirmişti. Söylentilere göre general, kaplan mührüyle yetinmemişti. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazla güç, daha fazla asker, daha fazla zenginlik; ejderha tahtına göz dikene kadar daha fazlasını istemeye devam etmişti.

“Herkes için bir generaldi ama o hâlâ benim babam. Bebekken beni evine alan adam.” Omuz silkti, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. “Babam hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ben...” Konuşmak, daha fazla soru sormak için ağzımı açtım. Nasıl Sürgün Prens'in evlatlık oğlu olduğunu öğrenmek

istiyordum. Ama tellalın sesi geceyi delerek saatin kaç olduğunu duyurdu.

Ben daha gözümü kırpmadan ayağa kalktı, tetikte ve hazır-
dı. Bu bana onun iddia ettiğinden daha fazlası olduğunu, bir
tehdit olduğunu bir kez daha hatırlattı.

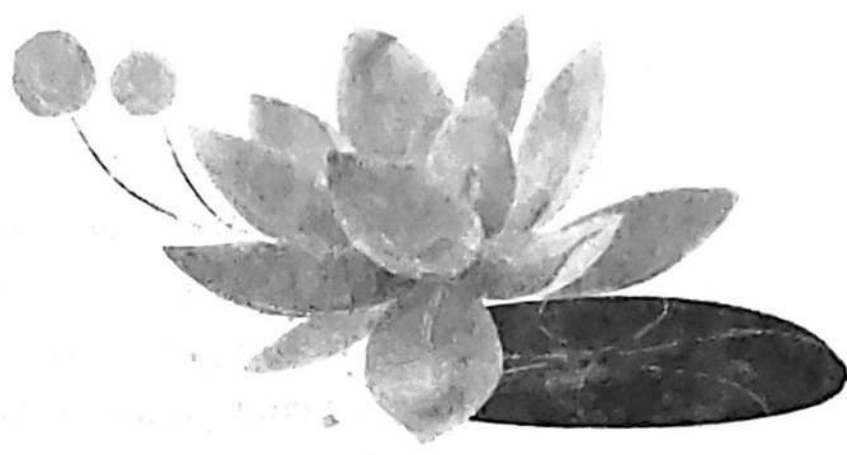
“Yarın?” Bana baktı, sesinde duyduğum şey bir soruydu
ama gözlerinde gördüğüm bir vaatti. “Umarım bana adını söy-
lersin.”

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Devriyeler dönüyor olmalıydı.
Hâlâ cevabımı bekliyordu. Bu, göze alamayacağım bir riskti.
Zaten başım yeterince beladaydı. Ama aynı zamanda onu tek-
rar görmem gerekiyordu.

Başımı salladım.

Gülümsemesinin anlık parıltısı karanlık gökyüzünde şim-
şek gibi çaktı. Sonra ben daha nefes bile alamadan çatıların
üzerinden uzaklaşıp kayboldu.

Bu tek gece sayesinde şehir içindeki bu şehirde yalnızlığım
biraz daha hafiflemişti.

13

Ertesi sabah doğudan rüzgâr esmeye ve kırıışlerden yağmur damlamaya başlamıştı.

Mingwen başlarının üzerinde bir şemsiye tutarken Qing'er yuvarlak bir tencereye konulan kahvaltımızı getiriyordu. Mingwen kolunun altına sıkıştırdığı sepeti dengede tutarak kötü hava koşullarından yakınıyordu.

Qing'er, Mingwen'e "yardım ederken" masanın etrafında dans ediyordu. Kuzey yemeklerine aşina olmadığımı fark ettiğinde çıkardıkları her bir malzemeyi neşeyle anlatmaya girişti. Sıcak soya sütü kâselere dolduruluyor, üzerine minik karidesler serpiştirildikten sonra soya sosu, sirke ve kırmızı biber yağı gezdiriliyor ve son olarak bir avuç frenk soğanıyla süsleniyordu. Bir başka tabaktaysa kızarmış altın rengi hamurlar bu sosa daldırılmak üzere yığılmış durumdaydı.

Lian her ikisini de oturup bizimle yemeye davet edince bu yaptığı odadaki diğer iki shénnóng-tú'nun bize tuhaf bakışlar atmasına ve yemeklerini başka bir yere götürmesine neden oldu. Diğer yarışmacılarla kısa süreli karşılaşmalarımızdan anlaşıldığı kadarıyla tavırlarımızı tuhaf buluyorlardı; özellikle de saygın bir geçmişimizin olmayışını ve hizmetlilerle ilişki kurma alışkanlığımızı. Mingwen'in ağzı bu bariz küçümseme karşısında gerildi ve ardından gitmek için arkasını döndü ama Qing'er taburelerden birini ona iterek kadını kalmaya ikna etti.

“Sanırım biraz ayaklarımı dinlendirebilirim,” diye mırıldanarak buharı tüten kâselerden birini alıp üstünden yükselen kokuyu içine çekti. Qing’er çoktan ağzını çıtır hamurla doldurmuştu, kaşığına çorbaya daldırırken keyifle başını sallıyordu. Ben de aynısını yaparak çorbadan belli belirsiz bir yudum aldım. Yoğun, lezzetli, tuzlu ve ekşiydi. Daha sonra sıcaklık boğazımın arkasında hoş bir yanma hissi bırakarak yükselip tat alma duyularımı birbirine karıştırdı.

Masa birkaç dakikalığına sessizleşti, duyulan tek şey yemeğimizin tadına varırken çıkardığımız höpürdetme ve çiğneme sesleriydi. Yemeğini çabucak bitirdikten sonra Qing’er doyduğunu söyleyerek tabağını itip sinsice Lian’e baktı. “Dün gece siz gittikten sonra mutfakta ikiniz hakkında konuştuklarını duydum.”

“Qing’er!” dedi Mingwen azarlar bir tonda.

Lian ona eğildi, ben bile ilgiyle kaşığıma bir anlığına yere bırakmıştım.

“Bekle, bize anlatabilir.” Lian gülümsedi. “Ne dediler?”

“Shénnóng-shī’nin insana on erkeğin gücünü verebileceğini söylediler. Bu doğru mu?”

Bu çocuğun belanın ta kendisi olduğunu söyleyebilirdim ama ukalalık ettiği için dayak yemektense saçlarının karıştırılma ihtimalinin daha yüksek olduğunun farkındaydı. Bu, pazardaki çocuğun yaşadığından farklı bir gerçeklikti.

“Öğretmenim sizi bir süreliğine daha güçlü kılabilecek to-nikler hazırlayabilir,” dedi Lian ona. “Eski tanrılar tarafından içine yerleştirilen potansiyeli ortaya çıkarabilir. Ancak tüm shénnóng-shī’ler bu yeteneğe sahip değildir. Tıpkı bazı amcalarınızın hamur köftesi katlamada, bazılarının da derin tavayla

yemek pişirmede daha becerikli olması gibi, shénnóng-shī'nin de uzmanlıkları vardır.”

“Bazı shénnóng-shī'lerin iyileştirici güçleri vardır,” diye ekledim. “Hastalığın ne olduğunu görmek için vücuda bakarlar ve onu dışarı çekmeye yardımcı olurlar. Benim...” Az kalsın *annem* diyecektim, her ne kadar başkenttekiler onun öldüğünü henüz bilmesede. “Öğretmenim bana Shénnóng'un her birimizi seçmesinin bir nedeni olduğunu öğretti,” diye mırıldandım, bir dahaki sefere sözlerime daha fazla dikkat etmem gerekiyordu. Başka biri konuşsun diye soya sütümü yudumlu-yormuş gibi yaptım.

Mingwen başını salladı. “Çok güçlü büyüler yapıyorlar. Bir keresinde bir fincan çayın bir insanın yüzündeki yaş izlerini alıp götürdüğünü bizzat görmüştüm. Onu on yaş daha genç göstermişti!” Sonra konuşmanın bir parçası olmaktan utanmış gibi boğazını temizledi.

Annem sarayda kalsaydı ve sanatını burada icra etseydi, onun nasıl takdir göreceğini merak ediyordum. Köyümüzde bazen babamın asistanı sanılır ya da “düzgün eğitilmiş” bir doktor tercih ettikleri için hastalar tarafından geri çevrilirdi. Bunu hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmese de karşılaştığı bu tavrın onu her zaman incittiğini biliyordum.

“Neden herkesi güçlü ve genç yapamıyorsunuz?” Qing'er soruyu heyecanla ağzından kaçırmıştı. “Bu tüm sorunlarımızı çözmez miydi? Dàxī tüm dünyadaki en güçlü krallık olmaz mıydı? Önlerine çıkan her şeyi yok edebilecek askerlerimiz olurdu!”

“Güzel soru!” Lian onun sırtını sıvazladı. “Büyü geçicidir. Büyü kullanmak için shénnóng-shī'nin kendinden bir şeyler

vermesi gerekir. Bir keresinde öğretmenimin Dàxī üzerinden acil bir mesaj göndermesi gerekmişti. Haberci üç gün üç gece boyunca hiç dinlenmeden seyahat etti ama karşılığında öğretmenim neredeyse bir hafta boyunca yatağından çıkamadı. Krallıkta bu özel büyü türünde uzmanlaşmış yeterince shén-nóng-shī yok ki tüm askerlerimizi bu kadar uzun süre ayakta tutabilelim.”

“Büyüden ne kadar çok şey istersen,” dedim, “o kadar çok şey alır; ya yapandan ya da alandan.”

“Bizim hakkımızda başka ne diyorlar?” diye soran Lian hâlâ eğleniyordu.

“Shén-nóng-shī’nin sırlarla uğraştığını,” dedi Mingwen, ilgisi şüphesinin önüne geçmişti. “Çoğunuz para olarak ödeme kabul etmiyorsunuz, sadece gerçeklerle çalışıyorsunuz.”

“Yıllar geçse bile çaya koyduğunuz zehir yüzünden bedel talep edebileceğinizi söylüyorlar. *Gecenin bir yarısı seni yakalayıp öldürebilirler*, diyorlar,” diye geveledi Qing’er, sonra da endişeyle bize baktı. “Bu doğru mu? Katil gibi görünmüyorsunuz.”

Lian’le kendimizi tutamadık. Ben zorlukla nefes alarak iki büklüm olurken Lian o kadar çok güldü ki gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kaldı. Qing’er şaşkınlıkla bize bakarken Mingwen onun yanında oflayıp pufluyordu.

“Bizim ne tür iblisler olduğumuzu sanıyorsun?” Neşe içinde kekelemekten kendimi alamadım.

Mingwen yine kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Unut gitsin,” dedi ters ters.

Lian de ayağa kalkarak kirli kâse ve tabaklarımızı toplamasına yardım etti. “Sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarız. Eskiden pek çok söylentiye inanırdım ama çıraqlığa başlayana

kadar neyin doğru neyin yanlış olduğunu asla bilememiştim.”

Mingwen bunu düşündükten sonra hafifçe yatışmış bir şekilde başını salladı. “Sanırım o kadar da kötü değilsiniz.”

Dördümüz birden işe girişince her şeyin toparlanması fazla uzun sürmedi. Mingwen kapağı sepetin tepesine örterken duraksadı.

“Ben... muhtemelen bunu sana söylememeliyim,” deyip başka kimsenin dinlemediğinden emin olmak için kapıya baktıktan sonra bana döndü. “Kâhya, atıştırmalıkları markiyeye götürenin sen olduğunu biliyor. Yakında seni bulmaya gelecek.”

Bu şifreli uyarının ardından ona herhangi bir soru sormama fırsat vermeden aceleyle dışarı çıktı.

“Olamaz,” dedi Lian gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. “Yerinde olsam ortalıkta görünmezdim.”

“Büyükanne!” diye haykırdı Qing’er. Lian ve ben kendimizi kurtarmak için harekete bile geçmeden Kâhya Yang açık kapıdan içeri girdi.

Siyah kuşaklı koyu gri bir cübbe giymiş, saçının tek teli bile yerinden oynamamış olan Kâhya Yang odayı incelemeye başladı. Çok uzun boylu bir kadın olmamasına rağmen varlığı hükmediciydi. Daha dik durmama ve görünüşümün olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için yakamı kontrol etmeme neden oluyordu.

“Sen!” Beni fark edince bana yaklaşıp kolumdan tuttu. Nereye döneceğimi ya da nereye kaçacağımı bilemeden olduğum yerde kalakaldım. Lian de yardımcı olmuyordu çünkü o da benim gibi taş kesilmiş görünüyordu.

“Siz ikiniz gülüyor musunuz? Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsunuz? Bir günlüğüne başka biri gibi davranmaya mı

karar verdiniz?” Kâhya Yang’ın sesi aldatıcı bir şekilde alçak başlamıştı ancak kelimeleri kulağa bir çığlık gibi gelene kadar hızla yükselmeye devam etti. “Beni aptal yerine koymak için komplo mu kuruyorsunuz? Departmanlarımı aptal yerine koymak ha?!”

Tırnakları kolumun yumuşak derisine batıyor, irkilmeme neden oluyordu. “Yarışmacılar kendi başlarına kalacak. Saray görevlileriyle oynamak yok. Kostümlerle oynamak yok. Ve sen!” Kâhya Yang diğer kolunu uzattı ve onu kurtarmaya yetecekmiş gibi masayı aramıza koyan Lian’e parmağını suçlar bir hareketle salladı. “Seni tanıyorum. Seni çocukluğundan hatırlıyorum. Her zaman başın belaya girerdi. Her zaman ayak altındaydın. Daha bir çocuk olduğunu düşünerek sana karşı çok yumuşak davrandım. Saygıdeğer Lu’nun sana terbiye vereceğini ummuştum. Ama şimdi ikinizin birden *benim* mutfağında gizlice dolaştığınız ortaya çıktı. Eminim Bakan Song sizin gibi yarışmacıların, hizmetçi gibi davranarak sarayda nasıl dolaştığını ve yarışmayla nasıl alay ettiğini duymak isteyecektir. Başınızı ne tür bir belaya soktuğunuzu da duymak isteyecektir.”

Korku yerini kızgınlığa, sonra da öfkeye bıraktı. Markinin ve kuralları umursamadan çiğneyebilen o kırmızı suratlı, sarhoş aptalların önünde dururken hissettiğim boğucu çaresizliğin aynısı ortaya çıktı. Bu yarışmada itibarları ve gelecekleri tehlikede olan onlar değildi. Kaderleri belli, gelecekleri güvendedeydi. Sonuç ne olursa olsun denemelere katılmak için ihtiyaç duydukları eğitimi almaya devam edeceklerdi. Bana gelince... Annemi kaybettiğim gibi kız kardeşimi de kaybedecektim.

Kolumu elinden çekip aldım ve hırlayarak, “Diğer yarışmacılardan bazıları markinin kendisiyle özel görüşmeler yapıyor. Bu ne kadar adil? Mutfak personelinin çoğunun onun hanesine gittiğini biliyorum, bu yüzden bu ihlallerden haberdar olmalısınız. Neden bakanı hemen bilgilendirmediniz?” dedim.

Kâhya Yang markiden bahsedilince yüzünü buruşturdu. “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu. “Ne gördün?”

Tabakları evdeki hizmetkârlara verip döndüğümü sanmış olabileceğini fark ettim. Markinin özel odasında kimleri ağır-ladığını gördüğümü bilmiyordu.

Lian beni kurtarmak için atıldı. “Sevgili Yang Teyzeciğim...” Kolunu yaşlı kadına sararak cazibesini ortaya koydu. “Yardımcı olmaya, elimizi boş tutmamaya çalışıyorduk ama seni hayal kırıklığına uğrattık. Haklısınız; gördüğümüz her şeyi bakana bildirmelisiniz. Ona, doğru olanı yapmamız için bize bilgelik ve cesaret veren kişinin siz olduğunuzu söyleyin.”

Kâhya Yang tuzağa düşmüş bir tavşan gibi görünüyordu, kafasını iki yana sallayarak Lian’i kendinden uzaklaştırdı. “Hayır... Şimdi anlıyorum. Sizi temin ederim buna hiç gerek yok.”

“Ama siz bize çok önemli bir ders verdiniz!” Lian abartılı bir içtenlikle haykırdı. “Söylediklerinizi yapmaktan başka seçeneğimiz yok...”

“Of, kes şunu aptal kız!” diye tersledi Kâhya Yang. Gözlerini kapatıp parmaklarıyla bir şakağına masaj yaparak nefes aldı. “Sarayda ne kadar uzun süre kalırsam, hayatım o kadar tükeniyor.”

* Kendinden büyüklere arkadaşça yaklaşmak için kullanılan hitap şekli. (ed.n.)

“Gelin, oturun Teyzeciğim,” dedi Lian onu bir tabureye götürürken, daha nazik davranıyordu.

Kadın yanımdan geçerken burnuma bir koku çalındı; chénnóng* ağacının kabuğunun belirgin kokusu ve kurutulmuş mandalina kabuğunun keskin tatlılığı. Babamın atölyesinde sıklıkla bulunan şifalı kokulardı bunlar. Daha yakından bakınca teninin solgun rengini ve gözlerinin altındaki mor halkaları görebiliyordum. Bu kadın hastaydı ve ağzının etrafındaki gergin çizgilerden anlaşıldığı kadarıyla acı da çekiyordu.

“İyi misin büyükanne?” Qing’er tartışmamız sırasında kapıda duruyordu ama sonra daha da yaklaşarak kadının kolunun altına girdi.

“Evet, benim için endişelenme Qing-qing,” dedi iç geçirerek. “Sadece geçmeyen bir baş ağrısı.”

Buraya bizi, insanları kandırmakla suçlayarak gelmiş olsa da şu anda ona acımdan öte bir şey hissetmiyordum. Babamın öğretileri kalbimde yer etmeye devam ediyordu: Birisi acı çekerken ben buna seyirci kalamam.

“Size bir fincan çay koyabilir miyim?” diye sordum. “Yardımcı olabilir.”

Yapması gereken başka işler olduğunu mırıldanarak arkasını dönmeye başlamıştı ki Qing’er yardımsever bir şekilde omuzlarına masaj yapmaya başladı.

“Her zaman shénnóng-shī’nin saray halkına hizmet etmesinin haksızlık olduğundan bahsediyorsun,” dedi. “Ama şimdi

* Reçinesi parfüm olarak kullanılan bir kekik ağacı. (ed.n.)

bu şans bizim! Sonunda büyüü kendi gözlerimizle görebileceğiz. Tıpkı nehir boyunca uzanan, güzel hanımların olduğu müzikli çayevleri gibi!”

Kâhya Yang’ın sıska yüzünde genç çocuğun masum sözlerinden utanmış gibi renkler açtı.

Lian gülümseyerek onu cesaretlendirdi. “Ning’in babası bir doktor. Belki o yardımcı olabilir.”

Kâhya Yang önce Lian’e, sonra bana baktı.

“Hadi! Hadi!” diye cıvıladı Qing’er. “Fikrini değiştirmeden önce acele et!”

Duvara dayalı, malzemelerimizin saklandığı dolaba yöneldim. Odamızdaki çay yaprakları yaygın olarak bulunan hafif kıvrıkcık türdendi ama yine de köyde satın alabileceğimiz her şeyden daha kaliteliydi. Ve yarışmanın ilk turunda yaşadığım felaketten, jürinin hiç tatmadığı çaydan kalan osmantus çiçeği kalıntıları vardı elimde.

Dolapta ayrıca sergilenen birkaç çay seti de vardı. Kenarlarında mavi fırça izi olan krem rengi seti seçtim ama gözlerim diğerlerine de takıldı: yeşile çalan soğuk beyaz veya çatlak desenli gri set. Dayım, köyümüzün çay ve çanak çömleklerini satmak için bölgeyi dolaşan bir tüccardı. Çalışma odasında, seyahatleri boyunca topladığı çeşitli çay porselenlerinin bulunduğu bir raf vardı ve hazinelerini sergilemeyi çok severdi. Şu üst düzey yetkili tarafından ona nasıl bahşedildiğini ya da bu ünlü gemi kaptanı tarafından nasıl hediye edildiğini anlatıp dururdu. Onlara dokunmama asla izin verilmezdi, sadece uzaktan hayranlıkla izlemekle yetiniyordum. Fakat burada hizmetkârların bile böyle güzel çay porselenlerini kullanmalarına izin veriliyordu.

Toprak tencerede suyun kaynaması uzun sürmedi. Yapraklar demlendi, çayı bir fincana döktüm ve ardından iki minik osmantus çiçeği ekledim. Kabarcıkların okşadığı çiçekler çayın yüzeyinde süzülüyordu.

Annemin en sevdiği çiçek pomeloydu ama sadece ilkbaharda kısa bir süre için çiçek açardı. Yaz aylarında, tatlı bir koku taşıyan osmantusu tercih ederdi. Bu çiçeğin kokusu sonbaharda değişirdi, sonrasında da şarap için hasat edilirdi. Annemin hikâyelerinden birinde, ilk osmantus ağacı o kadar büyümüş ve gürleşmişti ki bir zaman gelmiş ayın kendisini bile gölgede bırakmıştı. Buna öfkelenen Gökyüzü İmparatoru, kutsal ormanı budamaktan sorumlu ihmalkâr ölümsüzü cezalandırmıştı. İhmalkâr ölümsüz, sonsuza dek bu ağaca bağlanmış ve ebedi hayatını ulu ağaçtan en fazla on adım uzakta yaşamıştı. Ayın gölgede kaldığı gecelerin nedeni oduncunun yine uykuya dalmış olmasıydı.

Kâhya Yang fincanı eline alıp çayı kokladı. “Şeftali gibi kokuyor,” dedi şaşırarak.

Qing’er hâlâ gevezelik etmek istese de Lian, sanatımı icra etmem için konsantrasyona ihtiyacım olduğunu anlayarak ona bir şey göstermek için çocuğu odanın kenarına götürdü.

Annem shénnóng-shī becerilerini, ruhun gerçeklerini ve zihnin kenarlarında gezinip endişe yaratan sorunları ortaya çıkarmak için kullanırdı. Bu, ayın gölgesinde kalan bir ağacın dallarını budamaya çalışmaya benziyordu. Çaydan, yarışmadaki jüri üyelerinin gizli anılarını ortaya çıkarmasını istemiştim, şimdi de kâhyanın acısının nedenini ortaya çıkarmak istiyordum.

“Bırakın çay içinizden aksın ve sizi rahatlatсын,” diye fısıldadım. Kâhya çayı içerken ben gözlerimi kapattım. Bağ kurmaya hazırdım, almaya hazırdım.

Keskin bir acı alnımın ortasına iğne ucu gibi battı. Sonra dışa doğru kırılıp ortasından çatladı. Acının keskinliğinden tısladım, ardından ağzıma doldu ve dilimden boğazıma yayılan bir acılığa sebep oldu.

“Ne oluyor?” diyen belli belirsiz bir ses duydum uzaktan. Kendimi nefes alıp vermeye zorladım. Annem kendini açtığında böyle mi hissetmişti? Başkalarının acısını kendi içine mi alıyordu? Zihnime kâğıt üzerindeki suluboya gibi genişleyen bir görüntü yayıldı.

Kendimin hem içinde hem de dışındaydım.

Kolumun altında duran masanın sert yüzeyini hissedebiliyordum ama aynı zamanda başka bir yerdeydim. Üstümüzde süzülüyor, kâhyanın bana bakışını izliyordum. Bir kez daha annemin bana göstermek, öğretmek için burada olmasını diledim...

İnsanlar onu da böyle ılık saçan gözlerle, beklenti ve korkuyla mı izlemişlerdi?

Acı sadece kafamda değildi. Kökleri uzanıyor, vücuduma ve onun vücuduna ilerliyordu. Sarmaşıklar kalbimi boğuyor, organlarımı sıkıyordu; nefes almakta zorlanıyordum.

Onu mahveden şey endişeydi. Endişesi karnını kemiriyor, düşünceler onu gece geç saatlere kadar uyanık tutuyordu.

Nefes nefese gözlerim açıldı.

“Qing’er!” diye seslenince çocuk hemen yanımda belirdi. “Depoya git, birkaç parça dāngguī* ve beş avuç huáng qí** getir. Bulabileceğin en ince telleri seçmeye çalış.”

Başını sallayıp koşarak kapıdan çıktı.

* Geleneksel Çin tıbbında kullanılan, melekotu denen bir bitki kökü. (ed.n.)

** Astragalus bitkisinin kurutulmuş kökü. (ed.n.)

Kâhya Yang fincanını indirdi. “Neden? Ne gördün?” İhtiyaçlı olan istirahat olmadan vücudu gittikçe zayıf düşecekti.

Ağızda kuruluk, tat alma sorunları, uzuvlarında güç kaybı, nefes almada zorluk... ve eninde sonunda tablo çok daha ağırlaşacaktı.

“Sizi aşırı endişelendiren bir şey var sanırım...” Bulguları sebepten ayırmaya çalıştım, kafamdaki hayalet ağrı hâlâ çınlamaya devam ediyordu. “Hayır, bir şey değil... Biri. Size yakın, vücudunuzun bir parçası kadar yakın biri. Sizi geceleri uyutmuyor.”

“Organlarımı oymak gibi,” diye fısıldadı.

Annem bize canlarım, xīn gān bǎo bèi derdi. Kalbi ve organları. Yeri doldurulamaz parçaları. Shu ve ben onun abartılı sevgisine gülerdik ama ilgisini severdik.

Sonunda anladım. Daha önce anlamalıydım. “Kızınız.”

Kâhya başını salladı. “Chunhua, imparatorun hizmetçisi olarak seçildi. Çok gurur duydum... O çok zekidir. Bir keresinde imparatorun kendisi bile onu övmüştü. Geçen kış hastalık gelene kadar konumundan memnundu. İmparatorun kişisel hanelerindeki tüm hizmetkârlar iç avluya kapatıldı. Kimse girmiyor, kimse çıkamıyor. Kızımı iki mevsimdir görmedim!” Kadın titremeye başlayınca Lian elini omzuna koyup onu rahatlatmaya çalıştı.

“Hepimiz imparatorun hastalığını duyduk,” dedi Lian. “Haber çoktan sınır kasabalarına kadar ulaştı.”

“Evet, senin haberin var tabii, değil mi? Büyükelçinin kızının sonuçta.” Kâhya Yang burnunu çekti ama sesi artık teslim olmuş gibiydi. “Birtakım... söylentiler de var. İmparatorun kendisinin Gölge tarafından zehirlendiği, sürekli yatalak

olduğu ve bu yüzden aylardır ortalıkta görünmediği söyleniyor.”

Bu düşünce rahatsız ediciydi ama imparatorun varlığının eksikliğini açıklıyordu.

“İmparatorun yemeğe ihtiyacı olmalı,” dedim. “Kızınıza mutfak teslimatları aracılığıyla bir şekilde mesaj iletemez misiniz?”

Kâhya başını iki yana salladı. “İç sarayın kendi mutfağı var. Mallarımızı teslim ettiğimizde avluya bırakırız. Personel ihtiyacı olanı aldıktan sonra kalanı toparlamak için döneriz. Daha önce teslimatı denetlemeye çalıştım ama kapıdan konuşup gitmemizi istediler. Doktorlar bunun kendi güvenliğimiz için olduğunu söylüyor ancak... ben en kötüsünden korkuyorum.”

Qing'er elinde istediğim malzemelerle koşarak içeri girip kasvetli atmosferi bozdu. Malzemeleri, tıpkı daha önce kahvaltımızı koyduğumuz kap gibi kömür sıcaklığına dayanabilen toprak bir kaba boşalttım. Sıcak suyu kurutulmuş otların üzerine döküp suyun yatışmasını bekledim. Havaya yayılan şifalı misk kokusu burnumun direğini sızlatmıştı.

Ailemizi riske atsa ya da valinin dikkatini çekse bile köydeki herkese yardım etmek isteyen hep babam olduğunu düşündüm. Nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım. Yırtık pırtık giysilerimize, annemin bazı günler bir avuç pirinci pişirip lapa haline getirmesine içerlerdim. Annemin neden hiç sorgulamadan ona yardım ettiğini merak ederdim. Artık nedenini anlayabiliyordum. Bir başkasının acısını hissedebiliyorsanız nasıl gözlerinizi kaçırabilirdiniz ki?

Gözlerimi sulandıranın sadece buhar olduğuna ikna ettim kendimi.

Kâhya aniden ellerimi kavradı, ısrarcıydı. “Shén-nóng-shī’nin uzak mesafelere mesaj gönderebildiğini duydum. Gecenin içine bir kelime fısıldarsan hedefi bulurmuş. Bunu benim için yapabilir misin? Kızıma bir mesaj gönderebilir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Keşke yapabilsem. Duvarlardan nasıl mesaj gönderileceğini ya da rüyalarda biriyle nasıl konuşulacağını bilmiyorum. Gerçekten güçlü bir shén-nóng-shī bunu yapabilir belki ama ben bunu hiç öğrenmedim.”

Kâhya Yang kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak geri çekildi. “Bazen keşke Gölge ben olsaydım diyorum. Duvarlardan geçebilseydim, karanlıkta saklanabilseydim. Sarayın her zaman hayatın acımasız gerçekliğinden kaçmak için bir sığınak olduğunu düşünürdüm fakat artık buranın bir hapisane olduğunu biliyorum.”

Demlikteki toniği tahta bir kaşıkla karıştırarak kaynama-dan ısınmaya devam etmesini sağladım. İmparatorun büyük sarayına kapandığı düşüncesi beni tedirgin etmişti, Saygıdeğer Qian’ın ima ettiği şeyi hatırladım: Değişim geliyor.

Tonik hazır olduğunda kenardaki demliklerden birini kullanarak süzdüm, ardından da bir kâseye boşalttım. Sıvının rengi oldukça koyulaşmış, nahoş bir kahverengiye dönüşmüştü. Kâseyi kâhyaya götürüp önüne koydum.

“Uyumanız gerek,” dedim ona. “Uyumazsanız, kızınız size ihtiyaç duyduğunda hazır olamazsınız. Zihniniz çalışmazsa kalbinize nasıl bakabilirsiniz ki?”

Verdiğim öğüde karşılık olarak homurdandı ama ellerini kâsenin etrafına koydu. “Şu halime bak, bir çocuğu dinliyorum. Yaşlandıkça kafam karışıyor.”

“Büyükanne.” Qing’er ona arkadan sarıldı, malt şekeri kadar tatlıydı. “Sen hâlâ gençsin.”

Kâhya Yang buna gülümsedikten sonra toniğe üflemek için başını eğdi.

“Bekleyin!” Yerimden fırlayıp odama dönerek tuvalet masından küçük bir paket aldım. “İsterseniz, bu içmeyi kolaylaştırır.”

Dün mutfaktayken hizmetçinin tepsisinden birkaç parça armut şurubu şekeri almıştım. Bunlar annemin Jia’dan aldığı birkaç lüks eşyadan biriydi, bir teslimat aldığımızda onun yüzünü güldüreceği garanti olan tek şeydi. Şekerleri doğrudan ağzına atabiliyordu ama o kadar tatlıydılar ki benim dişlerimi ağrıtıyorlardı, bu yüzden annem yiyebilmem için bu şekerleri her zaman bir demlik sıcak suyun içine koyardı.

Kâhya Yang bana tuhaf, düşünceli bir bakış attı.

“Dilinizin altına koyabilirsiniz,” dedim ona, başkentte yaygın bir uygulama olmadığını düşünerek. “Tonığın acılığını hafifletecektir.”

Teklif ettiğim şekeri görmezden geldi ama diğer talimatlarıma uyarak kâsenin tamamı bitene kadar yavaşça yudumlamaya devam etti. “Gördün mü Qing’er?” diyerek boş kâseyi torununa gösterdi. “Büyükanne tüm ilacını içti.”

Torunu ona hayranlıkla bakıyordu. “Aferin!”

Kâhya Yang masadan mendilimi alıp üzerine dikilmiş kuşu incelemeye başladı. Mendili çekip alma isteğime karşı koydum; o Shu’ya aitti. Annemin shénnóng-shī kutusundan ayrıldığımdan beri elimde evimden kalan çok az şey vardı.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu kadın. “Kalitesiz malzemelere rağmen dikişi oldukça güzel.”

“Hayır, bunu kız kardeşim yapmıştı.” Uzanıp mendili ondan aldım –bunu yapmamın kabalık olup olmadığını umursamamıştım– ve kuşağımın içine, güvenle saklayabileceğim bir yere koydum.

“Lian, Qing’er’ı oynaması için dışarı çıkarabilir misin?” dedi kâhya. “Ning’le özel olarak konuşmak istiyorum.”

Lian sorgulayarak bana baktı. Ona hafifçe omzumu silktim ve o da küçük çocuğun elinden tutarak onu dışarı çıkardı. Çocuk çoktan gevezelik etmeye başlamıştı.

Kâhya tekrar bana döndü. Yalnız kaldığımız için kurnaz ifadesi yeniden belirdi; sanki kafasının içinde bir abaküs çalışıyor, benim değerimi ve kıymetimi hesaplıyordu.

“Bana birini hatırlatıyorsun,” dedi.

Lian bana Kâhya Yang’ın mutfaklarının tiranı olduğunu, en ufak bir şeyi bile fark edebildiğini söylemişti; sunumda eksik olan tek meyve, akşam yemeğinin sayımının iki eksik olması veya bir tepsideki kapların yanlış sıralanması. *Hafızası kusursuzdur, detaylara olan dikkati korkutucudur. Bu yüzden hem saygı hem de korku uyandırır*, demişti.

“Yıllar geçtikçe hafızam eski gücünü kaybediyor, bu yüzden hatırlamam biraz zaman aldı. Ama şimdi görebiliyorum. Gözlerinin ve yüzünün şekli, konuşma tarzın.” Armut şekeri küpünü eline alıp parlayana kadar ışığa tuttu. “Ama asıl hatırlamamı sağlayan bu oldu.”

Nabzım hızlandı. Annem başkentte yaşayan hiç kimseden bahsetmezdi. Daha fazlasını duymak için yalvardığımızda bile bu konuda çok az şey söylerdi.

“Eskiden sarayda çalışan bir kadın tanırdım. Hizmetkârlara bakan bir ebeydi ve bize en acı biraları içirirdi.” Hatırladıkça

kıkırdıyordu, bu kadına düşkün olduğu belliydi. “O biralar ayak parmaklarının kıvrılmasına ve midenin altüst olmasına neden olurlardı. İçmemizi kolaylaştırmak için hepimize armut şekeri verir, dilimizin altında tutmamızı hatırlatırdı.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Sen Yiting’in kızısın.”

Annemin adı odada çınladı. İnsanların üzerinde her zaman iyi bir etki bırakırdı. Şimdi bile, on yedi yılın ardından onu hatırlayan birileri vardı.

“Saraydan ayrıldığında ne durumda olduğunu merak ediyordum. Bir... skandal olmuştu. İlk birkaç yıl döneceğinden emindim.” Gülümsedi. “Yiting her zaman söylediğini yaptı ve buradan kaçtı. Dışarıda kendi ailesiyle bir hayat kurdu. Bunun için ona hayranım.”

“Öyle mi?” Gençliğinde nasıl biri olduğuna ve sarayı neden terk ettiğine dair o kadar çok sorum vardı ki. Annem o kadar çok soruyu geçiştirip sonsuza dek cevapsız bırakmıştı ki.

“Pek çok kişi saray zevkini tattıktan sonra başkent dışındaki hayata uyum sağlayamaz. Genellikle buraya dönerler. Bazıları sadece birkaç günde, bazıları birkaç ayda ama her zaman dönüş yolunu bulurlar. Ama o... Annen nasıl?”

“Öldü,” dedim düşünmeden, içimde kabaran duygulardan dolayı hâlâ bunalmış haldeydim. Elimi pat diye ağzıma kapattım.

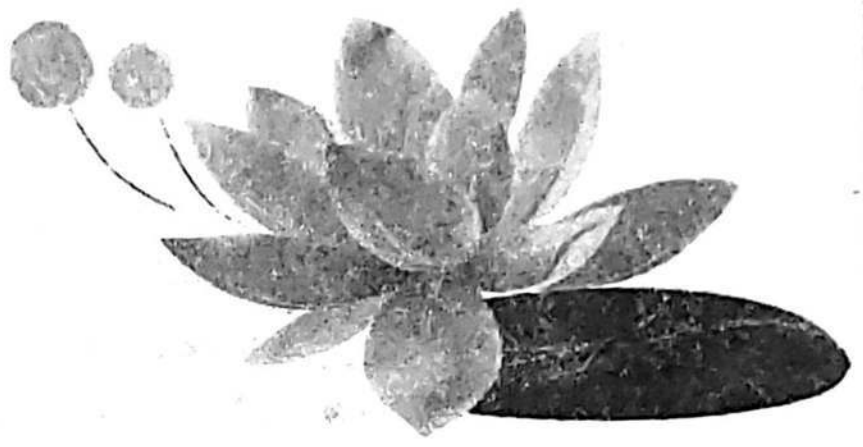
“Öldü mü?” Uzanıp omzumu okşadı. “Üzgünüm.”

Belli ki yaşadığım şoku üzüntüyle karıştırmıştı. Elimle yüzümü kapatarak buna inanmasına izin verdim.

“Ne zaman vefat etti?” diye usulca sorduğunda kendimi ona anlatırken buldum. Annemin ölümünü, zehri, tüm bunların adaletsizliğini anlattım. Çünkü bu kadın annemi tanıyordu.

Onun parlaklığını ve cömertliğini, onu içten içe aydınlatan güzelliğini biliyordu.

Ve mendilimle gözlerimi ovuşturduğumu görmemiş gibi davranarak yas tutmam için bana alan tanıyordu.

14

Kâhya Yang'a bir fincan çay daha koydum, içinde büyü olmadığından emin olduktan sonra kabul etti.

"Bana... annem hakkında daha fazla şey söyleyebilir misiniz?" diye sordum tereddütle. En ufak bir bilgi kısıntısına bile razıydim.

"Başka bir gün anlatırım," diye cevap verdi. "Mutfaklara dönmeden önce fazla zamanım kalmadı. Seninle ve Lian'le yarışma hakkında konuşmam lazım."

Lian, Qing'er ile döndüğünde ben çoktan yüzümü yıkamış ve üstümü başımı toplamıştım. Sanki içim boşalmış, gözyaşlarım sınıra ulaşmıştı.

Kâhya Yang, Lian'e bize katılmasını işaret edince titreyen ellerimi masanın altına sakladım. "İlk turda neler olduğunu duydum ve konumunun en iyi ihtimalle belirsiz olduğunu öğrendim."

İçimden bir utanç dalgası geçti. Sadece jürinin ve diğer yarışmacıların değil, başkentin diğer vatandaşlarının da önünde kendimi aptal durumuna düşürmüştüm. Tek suçlu bendim.

Lian, "Markinin antik bir çanta olması onun suçu değil," diye söylendi.

Kâhya Yang'ın sert olmaya çalıştığını görebiliyordum ama ağzının köşesi ona ihanet ediyordu.

"Baş ağrımı hafiflettin," dedi. "Yardımin için, anneni tanıdığım ve saygı duyduğum için, zengin shénnóng-tú'nun

kuralları küstahça hiçe saymasına dayanamadığım için ikinize de yardım etmeye karar verdim.”

“Öyle mi?” Nefesim kesildi.

Lian alkışlarken, “Çok minnettar oluruz Teyzeciğim,” dedi.

“Bir sonraki turda kullanacakları çayı biliyorum.” Kaşlarını çatarak fincanını inceledi. “Ama size adını söylemeden önce her birinizin bana bir söz vermesini istiyorum.”

Lian de ben de sabırsızlıkla bekliyorduk.

“İkinizi de bir daha mutfakta görmek istemiyorum, anladınız mı? İlgilenmem gereken insanlar var. Jüriden biri sizi yakalarsa... Diğerlerinin hayatını riske atamam.” Başını sallamadan önce ikimizin de onaylamasını bekledi. “Çayın adı Gümüş İğne. Faydalı olabileceğini düşünüyorsanız, sizin için bir örnek temin ederim.”

Kâhya Yang’la Qing’er yanımızdan ayrıldıktan sonra Lian ve ben heyecanla birbirimize döndük. Sonunda kullanabileceğimiz bir şey bulmuştuk. Karanlıkta tökezleme hissi yerine iyice odaklanabileceğimiz bir ipucumuz vardı.

“Gümüş İğne hakkında ne biliyorsun?” diye sordum. Annemin öğretilerinden hatırladığım bir isim değildi.

“Tanıdık geliyor. Sanırım bir keresinde bir yerde okumuştum.”

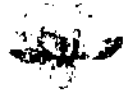
Odamıza döndük, Lian elinde bir kitapla gelmeden önce eşyalarını karıştırdı. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturup aradığı bölümü bulana kadar sayfaları çevirmeye devam etti.

“Gümüş İğne ince, narin yapraklarıyla tanınır, çok hafif bir gümüş tüy tabakasıyla kaplıdır,” diye yüksek sesle okudu. “Yabani olarak yetiştirilmesi için pek çok girişimde bulunul-

muş ancak hiçbirisi başarılı olamamıştır, bu da onu çok aranan bitki haline getirmiştir. Usta bir shénnóng-shī'nin elinde, herhangi birinden gerçeği öğrenmede kullanılabilir ama bir shénnóng-tú bile yalandan gerçeği ayırt etmek için bu çayı kullanabilir.”

“Doğruluk serumu mu?” diye sordum. “Onu içen herkes doğruyu söylemek zorunda mı kalıyor yani?” Böyle bir yeteneğe sahip olmak değerli bir kaynak gibi görünüyordu.

Lian kahkaha attı. “Bu kadar kolay olsaydı, sence Altın Anahtar’dan daha değerli olmaz mıydı? Ama Gümüş İğne’nin gücü, diğer tüm çay yaprakları gibi kullanana bağlıdır. Yalanın ciddiyetine ve diğer kişinin gerçeği ne kadar saklamak istediğine göre değişkenlik gösterir.”

Lian’le yemekten döndüğümüzde masamızda bizi bekleyen küçük bir paket görmüştük. Paketi açtığımda Kâhya Yang’dan bir not ve küçük bir kese içinde birkaç gümüşü sarı yaprak buldum. Çayı nasıl kullanacağımızı öğrenebilirsek bize avantaj sağlayacağını umarak yarışmanın bir sonraki turuna hazırlanmak için bunu bölüşme kararı aldık.

Dinlenme vakti gelene kadar yarın ne olacağına dair spekülasyon yapmaya devam ettik. Sonrasında kendimi orada uzanmış karanlığa bakarken ve Lian’in ağırlaşan nefes alıp verişini dinlerken buldum. Zihnim dinlenemiyordu, karanlıkta saray duvarlarını aşabilen o çocuğu düşünüyordum. Gerçek ismim için döneceğine söz veren çocuğu.

Düşüncelerimde kaybolmuşken çıkan gong sesi beni ürküttü.

“Sān gēng!” Tellalların uzaktan gelen sesi kulaklarıma ulaştı. Bu bana her çocuğun okulda öğrendiği ilahiyi hatırlatmıştı:

Yī gēng rén (Dinlenmeye hazırlanan halk için ilk saat)

Èr gēng luó (Yataklarında güvende olanları gözeten gong için ikinci saat)

Sān gēng guǐ (Karanlıkta ortaya çıkan hayaletler için üçüncü saat)

Sì gēng zéi (Geceden yararlanan hırsızlar için dördüncü saat)

Wǔ gēng jī (Şafakta yeni günü karşılamak için ilk uyanan horoz için son saat)

Üçüncü saatteydik, yani Hayalet Saati. Gecenin en karanlık, ruhların en aktif olduğu zamandı. Ayaklarım soğuk zemine değdi. Pelerinimi bulana kadar parmaklarım karanlıkta dolaştı. Odamızı girişten ayıran paravanın önünden sessizce geçip loş avluya açılan kapıdan çıkmadan önce onu etrafıma sardım. Diğer kafiyeyi hatırlıyordum: *Karanlıkta büyüyen İblis Doğumlu Sürgün Prens...*

“Hatırlayacağından emin değildim.” Bo söğüt ağacının gölgesinin arkasından çıkınca atacağım çığlığa engel olup irkilerek geri sıçradım.

Kang, diye hatırlattım kendime. Diğer adı. Gerçek adı.

“Affedersin.” Kirişlerden sarkan fenerin ışığında onu görebileceğim kadar yaklaşarak silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. Ellerim, beni koruyabilecek bir zırhmış gibi pelerinin önünü kavradı.

“İster...”

“Gel...” Aynı anda konuşup, sonra aynı anda durduk.

Kang basamakların dibine gelene kadar bana doğru dikkatle yürüyüp yukarı baktı.

“Bana saldırmadığın ilk karşılaşmamız bu,” dedi yavaşça sırtarak. Benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi beni tedirgin eden bir sırıtış vardı yüzünde. Bunu dayanılmaz bulmuştum. *Onu* katlanılmaz buluyordum ama yine de... onu görmek hoşuma gidiyordu.

“Her seferinde hak ettin,” diye karşılık verdim.

“Öyle olsun.” Gülümsemesi daha da genişledi, keskinliğimden rahatsız değildi. “Artık bana adını söyleyecek misin?”

Benim adım onunki kadar önem taşımıyordu. Benim ailem onunki gibi ünlü, kötü şöhret sahibi değildi. Adımı ya da kim olduğumu neden bu kadar önemsiyordu?

Ona çok uzun süre bakmış olmalıydım, aramızdaki uçurumun yeniden genişlediğini ve yüzünün ciddileştiğini hissedebiliyordum. Dönüp iç çekerek merdivenlere oturdu. Bir süre duraksadıktan sonra aramızda bir kol boyu mesafe bırakmaya dikkat ederek yanına oturdum.

“Tekrar gelmemi istediğini sanıyordum.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“İstedim!” Kelimeler ağızımdan çıktığı anda onları geri alabilmeyi diledim. Aceleyle açıklamaya giriştim, “Hâlâ sana güvenmekte zorlanıyorum. Bilgilerime dayanarak.”

“Neden? Kim olduğuma inanıyorsun?” diye sordu. “Hâlâ bir suikastçi olduğumu mu düşünüyorsun?”

Yumuşak ve savunmasız olmak yerine huysuz ve savunmacı olduğunda onunla başa çıkmak daha kolaydı.

“Söyle bana!” dedim bastırarak. “Gölge sen misin? Çay tuğlalarını zehirleyen sen misin?”

Şüphelerimi doğrulamak için herhangi bir aldatmaya dair ipucu, gözlerinde bir titreşim, belirli bir sinir seğirmesi aradım. Ama buna inanmama bile şaşırmış görünüyordu, konuşma yeteneğini yeniden kazanmadan önce bir an için kekeleydi. “Çayı neden zehirleyeyim ki? Bundan çıkarım ne?”

“İmparatorlukta huzursuzluk yaratmak.” Köyde, mutfaklarda ve diğer shénnóng-tú’lar arasında duyduklarımı tekrarladım. “Babanın tahtını geri almak. İnsanların güç için neler yapabileceğini gördüm.” Valinin Sü’daki korkunç nüfuzunun boyutlarını biliyordum. Korunmamız için ödediğimiz vergiler her yıl artarken halk “korunduğumuz” haydutların onun kiralık katilleri olduğundan şüpheleniyordu.

Kang’ın suçlamalarımı öfkeyle tepki vermesini, bu suçlamaların onu gitmeye ve bir daha benimle konuşmamaya teşvik etmesini bekliyordum ama o düşünceli görünüyordu.

“İmparatorluğun her köşesinde bu yükü hissediyoruz,” dedi. “Bu yüzden başkentteyim. Halkıma yardım etmesi için imparatora ricada bulunmaya geldim. Benimle görüşmeyecekse o zaman bir naip, o hasta olduğu sürece yönetmeye devam etmeli. Saray siyasi oyunlarına devam ederken halk yavaş yavaş açlıktan ölecek.”

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Doğruyu söylediğime seni nasıl ikna edebilirim?” Elini sıkarak yumruk yaptı. “Pazardaki bir yabancıyı bile ikna edemiyorsam, mahkemeyi nasıl ikna edebilirim ki?”

Her şey netleşince ağzım açık kaldı. “Senin hakkında ne düşündüğümü bu yüzden mi bu kadar önemsiyorsun? Ben

senin hitabet yeteneğin için kullandığın alıştırma tahtası mıyım? Eğitimsiz bir avamı davana katılmaya ikna edebilirsen, bilginleri ve soyluları da ikna edebileceğini mi sanıyorsun?”

“Kastettiğim...” Kaşlarını çattı. “Kastettiğim bu değildi. Olayları çarpıtıyorsun. Beni bilerek yanlış anlıyorsun.”

Gururum incinmiş olsa da Lian'in ne dediğini hatırladım: Başkentten gelen shénnóng-tú kazanmak için ellerindeki tüm araçları kullanıyorsa biz de güçlerimizi birleştirmeliyiz. Gümüş İğne gerçeği yalandan ayırabilirdi ve bunu Kang'dan daha iyi kim test edebilirdi? “Kanıtla o zaman,” dedim ayağa kalkarak. Ona bakma sırası bendeydi. “Bana yalan söylemediğini kanıtla.”

Bana baktı, temkinliydi. “Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Yarışmanın bir sonraki aşamasında dürüstlük sınavı yapılacaktır,” dedim ona. “Gerçeği yalandan ayırma sınavı. Pratik yapacak birine ihtiyacım var. Bana doğruyu söylüyorsan, korkacak bir şeyin yok demektir.” Belki de yarışmada ilerlememe yardımcı olabilecek bir şey bile söyleyebilirdi.

Hiç tereddüt etmeden kabul ederek şaşkınlığa sebep oldu. Sıradan bir shénnóng-tú'yu kandırabileceğine mi güveniyordu yoksa söylediği her kelimenin doğruluğundan mı emindi?

Hanenin içindeki ateşi yeniden yakarken bu olasılıklar üzerine kafa yorarak düşüncelerimi toparlamak için kendime zaman ayırdım. Bana bu tür bir büyü hiç öğretilmemişti ve düşüğüm şüphe beni endişelendirmeye devam ediyordu. *İsteksiz olandan gerçeği çekip çıkaramazdınız, kapalı bir zihinden bir şey koparamazdınız. Bu bir değiş tokuştu.*

Bana gerçeği söylemeye istekli olacak mıydı? Sakladığı sırlarla başa çıkabilir miydim?

Çay takımını avludaki taş masanın üzerine koydum, o bakmazken esnememi bastırdım. Yorgunluk sinirlerimi yıpratmaya başlıyordu, zira daha önce Kâhya Yang’a karşı büyülerimi kullanarak kendimi çoktan yormuştum.

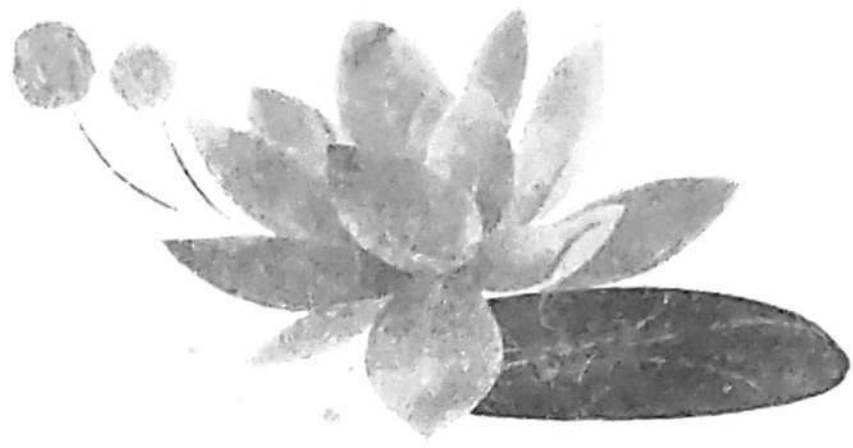
Gümüş İğne’den aldığım pay sadece tek fincan için yeterliydi. Suyu narin tellerin üzerine döktüm. Öğleden sonra Lian’le kitapları gözden geçirirken öğrendiğim şey şuydu: Gümüş İğne, her bir yaprağı ağaçtan tek tek elle koparılan bir haraç çayıydı. Ağırlığı o kadar hafifti ki suyun en ufak bir hareketi bile her bir telin bir girdap içinde dönerek bir noktaya inmesine neden oluyordu. İşte bu noktada perdeyi delebildiği, zihinden gerçeğin ince ipliğini çekip çıkarabildiği söyleniyordu.

İlk yudumu aldım, sonra fincanı onun önüne koydum. Böylece ona meydan okudum.

“Sadece içecek miyim?” diye sordu fincanı yavaşça kaldırarak. Son içkimizi paylaştıktan sonra nasıl kaçtığını hatırlıyordum. Başımı salladım.

Gözlerime bakarak çayın tamamını içti. Onu hatırlayınca içimdeki büyü hemen alevlendi. Her şey gümüş bir tonla aydınlanana kadar değişen avludaki ışık bizi bir kez daha çevreledi. Pipanın tıngırtısını duyabiliyordum, şarkıcının sesinin tatlı tınısı Yeşim Nehri’nin üzerinden süzülüyordu...

Benim için sorma, onun için de cevaplama zamanıydı.

“Gölge sen misin?” Büyü sesime işliyor, benim aracılığım la başka biri konuşuyormuş, gerçekten tanrıları çağırıyormuşum gibi alçak ve hırıltılı çıkmasını sağlıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı o da. Yüz hatları dalgalanarak ani bir sis tarafından gizlendi, kamelya çiçeklerinin kokusu bir kez daha etrafımıza yerleşti.

Bir şelalenin iki yakasındaymışız gibi birbirimize bakıyorduk. Elimi kaldırınc a onun kolu da kalktı ve birbirimize dokunana kadar sis aralanmaya devam etti. Karanlıkta dövüştüğüm, yüzü siyah bir maskeyle gizlenmiş figürü düşündüm.

Gölge... Gümüş İğne fincanın dibinde dönüyor, bir cevap arıyordu. Ama görüntü uyuşmuyordu. Gölge o değildi.

“Prensese zarar mı vermek istiyorsun?” diye sordum. “Neden buradasın Kang?” Adını duyunca elimin altındaki parmakları titredi. Sis parçalanıp değişti. Saray etrafımda kayboldu ve sis bana bir görüntü gösterdi.

Süslü bir köprü görüyordum. İki çocuk suyun üzerinde duruyor, aşağıdaki koi balıklarına yabanm ersini ve yabani pirinç dağıtıyordu. Biri Kang, diğ eri prensesti. Gülüyorlardı, arkadaşlık ve sıcak bir aşinalık içinde birleşmişlerdi.

Sis tekrar içeri girerek anıyı gizledi ve yerine bir başkasını koydu.

Prenses öne çıkmıştı, yüzü makyajdan arınmış, saçları süsten yoksundu. Törenlere başkanlık eden muhteşem güzelden daha gençti.

Bir bahçedeydiler. Prensesin bahçesindeydiler. Kang hatırlıyordu. Dallar hışırdıyor, bahar tomurcukları yeni yeni ortaya çıkıyordu. Nöbet tutan askerlerin farkındaydı. Hatırlıyordu: Her zaman izleyen birileri vardı.

“Neden buradasın Kang?” dedi prenses. Sesi keskindi, suçlayıcıydı.

“Daha iyi koşullar altında tekrar karşılaşacağımızı umuyordum,” dedi Kang.

“O zaman benimle bir içki iç, böylece hayatımı kurtaran kişiye teşekkür edebilirim.” Kızın dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı ve çocuk onun kendisiyle alay ettiğini anladı. Önünde bir tepsi, tepside bir çaydanlık ve fincanlar duruyordu.

“Bu benim görevimdi prenses.”

“Bir emre karşı mı geliyorsunuz?” diye sordu koruması kaba bir şekilde. Eli kılıcının kabzasında, ağacın altındaki yerinden çıkmıştı. Beyaz kıyafeti bronz teninin sıcaklığıyla tezat oluşturarak altın rengini ortaya çıkarıyordu. Bu özel bahçede bile prensesi herhangi bir tehdide karşı savunmaya hazır, zırhlı bir göğüs plakası takıyordu.

“Hayır...” dedi çocuk iç çekerek. “Merhaba Ruyi.”

Hizmetçi selamını kabul ederek başını eğdi ama eli hâlâ kılıcının üzerindeydi.

“Ben buna layık değilim.” Çocuk eğildi ve prensesin önüne oturdu.

“Muhafızlarım, beni suikastçıların oklarından korumak için gökten inmiş gibi görüldüğünü söylüyor.” Prenses bir eliyle

kolunu geriye çekerek demliğe bir kaşık çay yaprağı koydu. Sıcak su kabarıp mermer tepsinin üzerine döküldü. Başka birinden bahsediyormuş gibi, "Bir tehdit olsaydın seni kesmeye hazırdılar," dedi hafifçe.

"Benim sadakatim imparatora!" diye itiraz etti Kang. "Ona hayatımı borçluyum kuzen."

Onun bu halini görünce midem sıkıştı. Prenses onu alt etmek istiyordu.

Bir bilek hareketiyle suyu döktü. Işık akıntıyı güzel bir kavisle yakalamış, iki bardağı da dolduruyordu. Bardaklardan birini Kang'a itti.

Kang kıpırdamadı.

"İçmeyecek misin?" diye sordu prenses, sesinin tonu keskinleşmişti. Ölümcül bir soruydu.

"Sizden önce içmeyeceğim majesteleri." Başını eğdi, sesi sakin.

İçindeki kargaşayı hissedebilmeme rağmen kendini tutmasından, hiçbir şeyi belli etmemesinden etkilenmiştim. Kendime saklamaktan aciz olduğum bir şeydi bu.

Kang'ın önündeki fincan parlıyordu. Büyü değildi ama farklı bir silahtı.

"Babama sadakatten bahsediyorsun." Prenses gülümsedi ama daha çok dişlerini gösteriyor gibiydi. "Sana zehir vereceğimi mi sanıyorsun?"

"İçmeden önce talebimi duymanı istiyorum." Başını eğdi. "Sonra hayatım senin ellerinde olacak."

"Ne cüretle..." Ruyi öfkeyle bir adım öne çıktı fakat prenses ona eliyle engel oldu.

“Görev ve sadakat gibi kelimeler kullanıyorsun,” dedi prenses, her bir kelimesi yaralamaya yönelikti. “Ama yine de nereden geldiğini unutuyorsun.”

“Yerimi unutmadım,” dedi Kang. “Sadece amcamla konuşmak istiyorum.”

“Babama söylemek istediğin her şeyi bana da söyleyebilirsin. Kuzen.” Ailesinin soyunu tatsız bir şekilde hatırlatırcasına söylemişti son kelimeyi.

“Sadece sürgünüümüzü tekrar gözden geçirmesini rica etmek istiyorum.” Prensesin uyarısından yılmadan konuşmaya devam etti. “Ve sadakatimiz konusunda onu temin etmek. Tehlikeli zamanlardayız. Sınırlardaki huzursuzluk, haydutlar, kuzey klanlarının tehdidi... Bize güvenebilir çünkü biz aileyiz...”

“Aile.” Prenses parmağını fincanın kenarında gezdirdi. “Kendi ailemin ferdi benim elimle dökülen bir şeyi içmiyor.”

Tek hızlı hareketle fincanı dudaklarına götürüp kafasına dikti, sonra da fincanı prensese doğru kaldırarak selam verdi. Sabırsızlığını belli eden güçlü bir takırtıyla bardağı taşın üzerine bırakarak, “Bu yeterli mi?” diye sordu. “Şimdi onunla konuşmama izin verecek misin?”

Prenses elinde çelik bir parıltıyla masanın üzerinden atladı. Hançerin ucu Kang’ın boğazına dayanmıştı ancak o irkilmedi bile. Ellerini masaya dayayıp oturdu. Bekledi.

“Sana sürgün edildiğini, ölüm tehdidi altındayken asla Jia’ya dönmemen gerektiğini hatırlatırım.” Bıçağın ucu aşağı inerek kalbinin üzerinde, onu hain olarak damgalayan kırmızı mührün bulunduğu yerde durdu.

“Bu bir ölüm kalım meselesi prenses,” dedi Kang hiç kıpırdmadan oturarak.

“Kimin kalımı?” diye sordu prenses. “Ve kimin ölümü?”

Kang’ın eli benimkinden uzaklaşırken görüntü yok olup gitti. Büyü bizi serbest bıraktı, zihnimle onunki arasındaki bağlantıyı gevşetmişti. Konuşmalarını dinlemekle kalmamış, onun bedenindeymişim gibi her hareketini de hissetmiştim.

Ona zarar vermek istemiyordu. Tehlikede olan kendi hayatıydı.

Tekrar avlunun alacakaranlığında, taş masanın iki yanındaydık. Yüz ifadesinde ıstırap vardı ve ben çaresizliğinin, başarmak için yola çıktığı görevi başarma ihtiyacının çekimini hâlâ hissedebiliyordum. Halkı için savaşıyordu; annesinin, Kang’ı kendi halkından biri olarak kabul eden kadının halkı için.

“Şimdi bana inanıyor musun?” diye sordu. Başımı salladım. Sesime güvenmiyordum.

“Lùzhou, shénnóng-shī’lerin ziyaret etmeye özen gösterdiği bir yer değil,” diye devam etti. “Ama belki bir gün orada bana katılıp bize sanatını öğretirsin. Ününe rağmen çok güzel bir yerdir.”

Teklifi beni ürkütmüştü; Açelya Evi’nde neler yapabileceğimi öğrendiğinde duyduğu tiksintinin kendini benden geri çekmesine neden olduğunu hatırlıyordum.

“Şeyden değil...” Göz kırptı. “Düşündüğün sebepten dolayı değil...” Cümlesini tamamlayamadı çünkü ufak bir hatırlatma onu tekrar geri çekmişti. Havada süzülen bir flütün hayalet tınları duyuluyordu. Altın Anahtar’ın kalıntıları, bir kez daha parıldayarak hayata dönüp bağlantımızı keskin bir şekilde yeniden bir araya getiriyordu, ta ki ikimiz de bunun gücü karşısında nefes nefese kalana kadar.

Geri çekilmeye, anıyı koparmaya çalıştı ama artık çok geçti. Bahçeye döndük.

Hançer kalbine doğrultulmuştu. "Jia halkının imparatorun ölümünü saklayan bir naip hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Acaba yalanlarla dolu bir tahtta oturan bir prensesi kabul edecekler mi?" dedi.

Prenses koltuğuna tekrar gömüldü, yüziünde renk kalmamıştı.

İmparator ölmüştü. Bu ifşa karşısında nefesim kesildi.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken sis hızla dağıldı. Elleri omuzlarımı kavradı.

"Dinle, bu önemli," diye tısladı. Tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. "Çayın içine bir şey mi koydun? Daha fazla Altın Anahtar mı koydun?"

Başımı iki yana sallamaya başladım. "Hayır..." Sonra durdum çünkü bu yalan söylemek olurdu ve o bu yalanı anlayabilirdi. Gümüş İğne iki yönlü çalışırdı. "Bilmiyorum. Bunu yapan Gümüş İğne değildi. Sanırım daha... öncesinden kalmaydı. Altın Anahtar'ın geride bıraktığı bir şey."

"Bu tehlikeli," dedi. "Duyduklarını unutmak zorundasın. Anlamamıştım, gücünü hafife aldım..."

Rüzgâr hızlanıp etrafımızda ılık çalmaya başladı. Hatıralar ve şimdiki zaman arasındaki baş döndürücü boşlukta sıkışıp kalmıştık.

"Seni öldürürler." Bana çok yakın duruyordu. Yüz ifadesi vahşiydi. Korkmuştu. "Shénnóng-shī'nin yeniden dirilme yeteneğine sahip olduğunu sanmıyorum."

"Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?" dedim fısıldayarak. Sarayın böylesine büyük bir sırrı saklayabileceğine inanmak istemiyordum.

Elleri benden uzaklaştı. Aramızdaki bağ bir zitherin* koparılmış teli gibi titredi. “Birkaç haftadır başkentteyim,” diyerek arkasını döndü, yüzünün sadece yan tarafını görebiliyordum. “Saraya neyin girip çıktığını görmek için gözlem yapıyordum. Son raporlar imparatorun ağır hasta görüldüğünü söylüyordu ama şimdi... Zhen’in ne yaptığından emin değilim. Kimin potansiyel bir tehdit olarak ortaya çıkacağını görmek için mi bekliyor? Kimin ittifak teklif edeceğini mi görmek istiyor?”

Kang önümde volta atıp duruyordu, tüm soğukkanlılığını kaybetmişti. “Seni öldürürler, anlıyor musun? Tereddüt etmeyeceklerdir.”

Bu rüya ortamına girmeden önce uzaktan gelen gök gürültüsü sesini duymuştum, halbuki gökyüzü açıktı. Duygularının yoğunluğu rüzgârı harekete geçirmiş, saçlarımızı yüzümüze savuruyordu. Ayaklarımız bedenlerimizin hayaletimsi biçimlerinin üzerinde sallanacak hale gelene kadar bizi yukarı kaldırıp döndürdü. Bu ani hareket midemi bulandırmıştı. Ruhlarımız kopmadan ve fiziksel formlarımıza dönmenin yolunu bulamadan önce ikimizi bir arada tutmak zorundaydım.

“Kang!” Omzunu bırakmamak için rüzgâra karşı savaşıarak seslendim ona. Yukarı uzanarak parmaklarımı boynuna, oradaki basınç noktasına sapladım. Gözleri benimkileri yakıyordu. “Adım. Adımı öğrenmek istiyordun, değil mi? Adım Ning. Zhang Ning.”

“Zhang Ning,” diye tekrarladı usulca.

Aniden bedenlerimize döndük, baş döndürücü bir düşüştü. Destek için taş masaya yaslandım, bacaklarımın beni daha

* Parmaklarla çalınan, yassı gövdeli telli bir çalgı. (ed.n.)

fazla tutup tutamayacağından emin değildim. Kang tam karşımda, çok uzun bir mesafe koşmuş gibi nefes nefeseydi.

“Ben sadece Sùlu bir kızım,” dedim ona. “Onlara anlatmaya çalışsam bile bana kim inanır ki?”

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Ning,” diye iç geçirince içim ürperdi. “Sen... güçlüsün. Bildiğinden daha fazla. Dünyanın zorluklarından korunmuş, büyük malikânelerindeki o aptal soylulardan daha fazla gücün var hem de. Dışarının nasıl bir yer olduğunu biliyorsun, her gün bir sonraki gün hayatta kalıp kalamayacağını merak ederek yaşıyorsun. *Açlık* çektin.”

Bunu, babası tahtı devralmayı başarsaydı kendisinin de bir prens olabileceğini hatırlatan bir ses tonuyla söylemişti. Bugünkü durumunun aksine iç sarayda yaşayan, ipekler giymiş biri olabilirdi. Annemin hikâyelerinde prenslerin hayatı asla mutlu sonla bitmezdi. Derisi yüzülmüş kedilerle yerleri değiştirilir, gecenin karanlığında çalınırlardı. Başka bir güç yükselirken yataklarında öldürülürlerdi.

Prens olmak tehlikeliydi.

“Prenses başa geldiğinde danışmanları rakiplerinden kurtulmasını önerecektir. En azından annemin halkının hayatını bağışlayabileceğini umarak babamın haberi olmadan oradan ayrıldım.” Uzaklara baktı. “Kendimi... bir rehine olarak sunabileceğimi umdum. Bir teminat olarak belki... Bize zarar vermediği sürece Lüzhou halkı sadakat yemini edecek. Lüzhou ailem yüzünden yeterince acı çekti.”

“Peki kabul etmezse ne yapacaksın?” diye sordum.

Çenesi kasıldı. “Farklı davranacağını umuyoruz yoksa bizim olanı savunmak için savaşağız. Prenses...”

“Yapma,” diye uyardım. “Gümüş İğne’nin etkileri hâlâ aktif. Bana söylemek istemediğin hiçbir şeyi söyleme.”

Kang tereddüde düştükten sonra başını salladı. “Umarım barışçıl bir yolda yürür.”

Bu çocuk iyi eğitilmiş bir kılıç ustasıydı ve Zümrüt Adalar’ın halkı da aynıysa... İsyanı bahsediyordu.

Değişimin eşiğinde bir imparatorluktan. İttifaklar iktidardakilerin kaprislerine göre değişiyordu. Tıpkı Yükselmiş İmparator’un tahtını korumak için eyaletler arasında yol açması gibi, tıpkı oğullarının kontrolü ele geçirmek için savaşması gibi. Biri yönetmiş, biri sürgün edilmişti.

İmparator öldüğüne göre artık her şey mümkündü.

Hepimizin değer verdiği, uğruna canımızı verebileceğimiz insanlar vardı. Bizi tehlikeye atan da buydu, tehlikeli yapan da. Geldiğim köye biraz içerliyordum. Beni oraya bağlayan bağlara içerliyordum çünkü oradaki insanlar annemin bekâr ve hamile olarak köye döndüğünü hatırlıyordu. Benim beceriksizliğimi, sosyal incelikler konusundaki yeteneksizliğimi, birçok hatamı biliyorlardı. Ama onlar da benim bir parçamdı. Tırnaklarımın altındaki kir, damarlarımdaki kan. Ben o çay ağaçlarına, pirinç tarlalarına, nehir kenarlarındaki çamura, fırınlardaki ateşe aittim.

Ben bencil biriydim ve artık bunun için özür dilemeyeceğimi biliyordum. Shu yaşayabilecekse dünyanın yanması umurumda olmazdı.

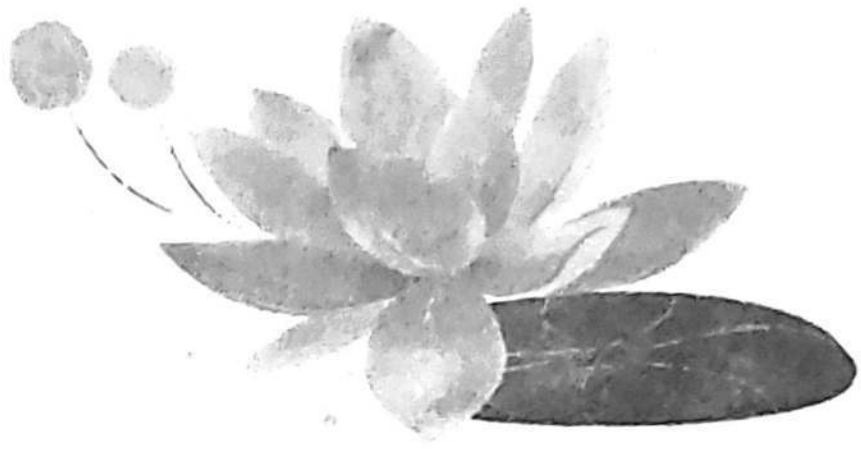
Gong sesi duyuldu. Hırsız Saati.

“Gitmem gerek,” dedi Kang ama hareket etmek için hiçbir çaba göstermemişti.

“Gitmelisin,” dedim kalmasını arzulayarak.

“Seni tekrar göreceğim.” Kulağa bir söz gibi geliyordu. Eğilerek selam verdi, benim gibi biri için heba edilen kibar bir jestti. Yine de aramızdaki bağda bulunan görünmez çekimin hâlâ uğuldadığını hissedebiliyordum.

O, gecenin içinde kaybolduktan çok sonra bile hissedebiliyordum bunu. Hiç yanımda bulunmamış gibi hissettikten çok sonra bile.

16

Öğle vakti jüriyle buluşmak için toplandık. Büyük avluyu geçerken güneş tepemize vuruyordu.

Kalabalık ve askerler olmadan kendimi bu geniş arazide sürenen küçük bir karınca gibi hissetmiştim. Bakan Song mermer basamakların başında bizi selamladı, Marki Kuang da yanıdaydı. Kendimi grubun en arkasında tutmaya özen gösterdim, iki gün önce hanesindeki kargaşadan sorumlu hizmetçi olduğumu aniden hatırlamasın diye yüzümü gizledim.

Kapalı balkonun çatısı bizi güneşten koruyordu ve Gelecek Vaat Eden Avlu'dan sarayın çatılarına, oradan da şehrin ötesine bakabiliyorduk. Manzara muhteşemdi, bir bakışta çok fazla şey görülebiliyordu. Uzakta siyah bir pagoda* duruyor, gözcü kulesi şehrin kırmızı kiremitli çatılarına bakıyordu.

“Ebedi Işık Salonu’nun önünde duruyorsunuz.” Bakan Song’un sesi bizi önümüzdeki mücadeleye geri getirdi. “Burası bir sonraki turun yapılacağı yer. Yarışma artık halka açık olmayacak.”

Bu sürpriz olmamıştı ancak yarışmacılar, bakan bizi susturmak için bir elini kaldırına dek aralarında mırıldandı.

“Yine de bu salonda bulunmak büyük bir onurdur. Burası Yükselmiş İmparatoru hem onurlandırmak hem de

* Budistlerin dini yapılarına verilen isim. (ed.n.)

alçakgönüllü kılmak için inşa edildi. Bu noktadan baktığında amacını hatırlayacaktı: Dàxī halkını korumak ve güneşin bile gökten indirilebileceğini hatırlamak.”

Bir zamanlar en yükseklerle çıkan okçunun efsanesi geldi aklıma. Yeryüzü altlarında alev alev yanarken Gök İmparatoru’nun kibirli oğullarından dokuzunu vurup düşürmüştü.

Tıpkı prensesi öldürmeye çalışan okçular gibi. Ama kimse bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti.

Bakan Song yanındaki adama eliyle işaret etti. “Marki Kuang?” Asilzade öne çıkıp neşeyle sırtarak kollarını açtı. “Size oldukça basit bir görev sunuyorum.” Bir hizmetçi üzerinde beş fincanın dengede durduğu bir tepsi tutarak öne çıkıp eğildi. “Aralarından seçim yapabileceğiniz beş fincanınız olacak. Fincanlardan biri güvenli. Diğer dört fincan ise zehir içeriyor.” El sallayıp hizmetçiyi uzaklaştırdı. “Zehir!” diye tekrar ilan etti yarışmanın zorluğundan duyduğu memnuniyetle. Ama gerçeği biliyordum: Bu yarışma onun lehine düzenlenmişti, seçtiği yarışmacılar onun yardımına ve Saygıdeğer Qian’ın rehberliğine sahipti. Dàxī’nin üzerinde yeni bir şafak doğduğunda hâlâ iktidarda olacaklarından emin, saray oyunları oynayan iki yaşlı adamdı onlar.

İmparatorun öldüğünü biliyor muydu? Hepsi biliyor muydu?

“Peki ne tür bir zehirle karşılaşacaksınız?” diyerek abartılı bir şekilde devam etti. “Vücudunuza tarifsiz acılar çektirecek bir zehir mi olacak? Her deliğinizden kan mı akıtacak? Sonsuza dek... uykuya dalmanıza mı neden olacak?”

Diğer shénnóng-tú’lar bu durum karşısında endişelenmişti ama kimse korkmuş görünmüyordu. Yaygın zehirlerin ayırt edilmesi bir shénnóng-tú’nun en temel eğitimiydi. Zehirleri

kokusu, tat ve görünüşlerine göre tanımlayabilmeleri beklenirdi. Ancak bugünkü mücadelenin Gümüş İğne'nin kullanımını içereceğini biliyordum, bu sadece basit bir beceri testi olamazdı.

"Jia'daki en iyi göstericiler size rehberlik edecek." Gülümsemesi bir yılanbalığı kadar kaypakı. Çalan zilin ardından salonun yan tarafından beş figür içeri girdi. Beyaz etek ve korse giyen beş kadın; kuşaklarında en ufak bir renk kalıntısı bile yoktu, omuzları parıldayan tüllerle sarılmıştı. Ellerini kalçalarının yanlarına koyup kavislendirdiler ve markinin önünde hep birlikte reverans yaptılar. Güzellikleri ruhaniydi. Doğrudan göksel sarayın yıldız tanrıçalarını tasvir eden bir tabloda fırlamış gibiydiler.

Yarışmacı arkadaşlarımdan çoğu gibi benim de ağzımın açık kaldığından emindim.

Tombul yanakları kızaran marki de alkışlıyordu. "Açelya, Şakayık, Nilüfer, Orkide ve Kasımpatı'dan –başkentin en eski beş çayevinden– gelen Jia'nın en nadide güzellerinin bazıları burada. Onlar da sizin gibi birer çirak ve isimlerini duyurmak istiyorlar." Yarışmacılar kendi aralarında fısıldaşıyordu, bazı erkekler genç kadınları bütün olarak yutmak istermiş gibi bakıyordu. Marki, "Bu hanımlar çay seremonisinin incelikleri konusunda eğitildi," diye devam etti. "Siz onlara içmeleri için bir fincan hazırlayacaksınız, onlar da size sırayla beş fincan hazırlayacak. Beş fincandan sadece birini seçmenize izin verilecek ve içeceğiniz fincan o olacak."

"Adalet bunun neresinde?" diye itiraz etti shénnóng-tú arkadaşlarımdan biri. "Zehri nasıl ayırt edeceğiz?"

"Bu mükemmel bir soru." Marki sırtıttı. "İmparator, sarayda kendisine yardımcı olabilecek, bir odayı okuyarak

delegelerden ve haraçlardan gelen tehlikeyi değerlendirebilecek bir shénnóng-shī'ye ihtiyaç duyuyor.”

“Bu hiç de zor değilmiş,” dedi başka bir genç adam, gruptan öne doğru bir adım atarak selam verdi. Sert kaşları ve sivri burnuyla dikkat çekici bir görünüme sahip olan bu gencin tıraşlı kafası, tanrılardan birinin manastırına adanmış olabileceğini gösteriyordu. “Af buyurun Saygıdeğer Kişi. Birinin yalan söyleyip söylemediğini çay kullanmadan anlamak oldukça basittir.” Ağır aksanından dolayı Yün eyaletinden olabileceğinden şüphelendim.

“Wūlín Dağı'ndaki saygıdeğer yarışmada, yeteneklerinizi sadece ölümüne dövüşerek mi gösteriyorsunuz?” diye tersledi marki, durumdan hoşlanmadığı açıktı. Sorgulanmaktan hoşlanmıyordu. “Geçen yıl bu yarışmanın finali bir Kule Ayini'ydi. Yarışmacılar bir bambu kuleye çıktı ve kimin galip geleceğini belirlemek için herhangi bir silah olmaksızın çıplak elleriyle dövüştü.”

“Yeşil Yılan ve Donmuş Kar...” Wūlín Akademisinden çıkan en saygın dövüş sanatları savaşçılarından ikisinin adını verdi. “Silahları mızrak ve kılıçtı ancak Yeşil Yılan, Donmuş Kar'a karşı mızrağı olmadan, doğrudan göğüs göğse dövüşte yarışmayı kazandı. Bu sadece kaba kuvvet testi değildi; denge, zekâ ve dayanıklılık testiydi.”

Marki Kuang'ın ifadesi buz kesti. “Mesele kimin çayı eğitilmiş bir köpek gibi kullanabileceği değil. Biz çayı en güzel şekilde dökabilenleri aramıyoruz. Saray halkına uyum sağlayabilecek, doğru danışmanlık yapabilecek birini arıyoruz. Ayrıca bu yarışmanın son ve nihai kuralından bahsetmedim.”

Hepimiz merakla bekliyorduk. Yanında duran göstericiler yüzlerinde mülayim ve hoş gülümsemelerle beklerken

böylesine güçlü bir adamın bu öfke gösterisinden etkilenmiş benzemiyorlardı.

“Size tek fincana yetecek kadar çay yaprağı verilecek. Tek kelime dahi edilmeden... doğruyu yalandan ayırmanıza yetecek kadar.”

Toplanan shénnóng-tú arasında şaşkın mırıltılar dolaşıyordu.

Yún’dan gelen yarışmacı meydan okumanın zorluğunu kabul ederek yerlere kadar eğilip sırasına döndü. Bunun gerçek bir yetenek sınavı olduğunu anlamıştık artık; bir yabancınn zihnini okumak için bir fincan çayımız olacaktı. Sessizlik içinde çalışacaktık ve bizim için sadece büyü konuşacaktı.

“Başka sorunuz var mı?” diye sordu marki alay eder gibi, kaypak gülümsemesi dönmüştü.

Hepimiz gözlerimizi yere diktik. Başka kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi.

“Güzel,” dedi. “Bir sonraki gong çaldığında sizi Ebedi Işık Salonu’nda tekrar göreceğim.” Kolunu savurarak balkondan çıktı, göstericiler de peşinden gitti.

Jüri için hazırlanmak üzere hanemize döndük. Hanemizin shénnóng-tú’larına hamama kadar eşlik edildi, burada çiçek kokulu büyük küvetlerde yıkandık. Hizmetçiler etrafımızda dolanıyor, saçlarımızı tutturup çekiyor ve yeni yıkanmış yüzlerimize makyaj yapıyordu.

İki hizmetçi kuşağımı sertçe çekiştirirken, “Kendimi bir ziyafet için kavrulmak üzereymişim gibi hissediyorum,” diye homurdandım. Lian gözlerini devirip getirilen tepside mcevherli bir iğne seçti.

Shu olsa yaygara koparılmasına bayılırdı. Tüm zamanını İşleme Bölümü’nde terzilerden yeni teknikler öğrenerek

geçirebilirdi. Ama bana göre cüppeler boğazımı ve sırtımı sıkmaktan, nefes almamı zorlaştırmaktan başka işe yaramıyordu. Sürekli kendi aşağılık kompleksim ve şüphelerimle boğuyorlardı beni.

Ebedi Işık Salonu, daha önce Qing'er ile geçerken kısa süreligine gördüğüm ahşap panellerden inşa edilmişti. Jia'nın en geniş seyir noktasına sahip olan pencerelerden her yer görülebiliyordu. Eyeri mücevherlerle parıldayan altın bir at heykeli, tek dizinin üzerinde duran, kolları gökyüzüne doğrultulmuş bir yayı çekmekten gerilmiş bir okçu heykelinin yanında duvara yaslanmıştı.

Bu salonda yüzlerce kişiyi ağırlamaya yetecek kadar yer vardı, bu yüzden her yarışmacı için bir tane olmak üzere on yedi masa alanı ancak doldurabilmişti.

"Majesteleri, Prenses Ying-Zhen!" diye anons edildiğinde hepimiz dizlerimizin üzerine çöktük.

"Lütfen ayağa kalkın." Prenses bu formaliteyi hemen bir kenara bırakmıştı. Biz de beceriksizce tekrar ayağa kalkarak onun adımlarını izledik. Kumaşı binlerce gözün kırışması gibi bir o yana bir bu yana hareket eden, tavus kuşu tüylerine benzeyen işlemeli bir cübbeye bürünmüş prenses hâlâ görülmeye değerdi. Bu görkemli cübbenin altına lacivert ince bir kılıf giymiş, beline de parıldayan altın bir kuşak takmıştı. Odanın ön tarafındaki oymalı sandalyeye yerleştğinde arkasındaki Anka kuşunun kanatları açıldı.

"Dàxì'ye hizmet etme şansı için hayatınızı riske atar mısınız?" diye sordu Marki Kuang. "Yanlış kupayı seçmekten korkuyorsanız şimdi çekip gidebilirsiniz."

Anında beş kişi eksilmişti. Yarışmadan çekilenler prensesin önünde eğildikten sonra aceleyle kapıdan çıkarken kimsenin duyamayacağı şekilde özürlerini ve teşekkürlerini mırıldandılar.

Kang'ın anısı aklıma geldi. Prensese ona iki fincan doldurmuş ve içmesini söylemişti. Yetenekli bir dövüş sanatçısı olmasına rağmen dövmek için sadece kelimeleri vardı ve onu sadece kelimeleri kurtarmıştı. Yine de içmişti. Halkı adına risk almıştı. Ben de benzer bir sınavla karşı karşıyaydım.

Kalanlara salonun diğer tarafındaki uzun masaya yaklaşmaları ve üzerimizde ismimizin yazılı olduğu tepsiyi almaları söylendi. Tepsimi saygılı ellerle aldım, aletlerime her zaman saygılı davranmaya dikkat ederdim. Çay takımları hanedeki takımlardan bile daha güzeldi. Porselen o kadar inceydi ki bir nefeste paramparça olacakmış gibi geliyordu. Kâsenin dibinde ince, tüysüz yapraklardan oluşan gevşek teller uzanıyordu.

Çay yapraklarına anlamayarak baktım. Yüzüm ısınıyor, kan yüzüme hücum ediyordu.

Görüşüm bulanıklaştı, sonra göz kırptıkça yeniden odaklanmayı başardım. Yapraklarda çaya adını veren ince gümüş tüyler yoktu.

Bu Gümüş İğne değildi.

Biri bardağıma başka bir çay koymuştu.

“Her şey yolunda mı?” Kolumda zarif bir el hissettim. Burnuma zambakların narin parfümü doldu. Bana atanan göstericiye baktım, onunla birlikte masamıza yürümemi bekliyordu.

Marki, tereddütlerime dikkat çekerek odanın karşısına geçti. “Korkuyorsan bu yarışmada daha fazla ilerlemene gerek yok.”

Yapılan hatayı söylemeli miydim? Ama tepsime yanlış çay yapraklarını koyan *oysa* bunun bir faydası olmazdı ve mutfakta birinden yardım aldığım ortaya çıkardı.

Gittikçe yaklaşıyordu ve ben ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Dönüp göstericinin beni masamıza götürmesine izin verdikten sonra ayağım boş bir tabureye takıldı.

Kendimi yere bıraktım.

Tepsi bir çatırtıyla düştü ve fincan yere çarpıp paramparça oldu. Çuval gibi yere yığıldım. Saygınlığım zedelenmişti ama diğer türlü olmasından iyiydi.

Çayevinden gelen kız şok olmuş gibi bakıyordu, ağzı o şekli-
ni almıştı. Kız bir an sonra kendine geldi. Bir çayevi çırağını bu
kadar rahatsız edebilmiş olmak gerçek bir başarıydı.

“Beceriksiz kız!” Marki aceleyle yanıma gelerek tiksintiyle
bana baktı. “O çay bir saray hizmetkârının bir yıllık maaşın-
dan bile daha pahalı. Ne cüretle böyle değerli bir kaynağı israf
edersin!”

Azarlanmış görünmek için elimden geleni yaparken içim-
den adama bir dizi küfür savurdum.

“Sû’lu kız,” diye mırıldandı. “Şu ana kadar seni tanıyama-
mıştım. Ama öyle bir yerden geldiğin için bu çayın ne kadar
değerli olduğunu bilemezsin tabii.”

Markinin hain sırıtışına bakarken damarlarımda nefret kay-
nıyordu. Benim aşağılanmamdan zevk alıyordu.

“Gel, sana yardım edeyim.” Göstericim beni yerden kaldır-
dı. Hizmetkârlar çay takımının kırık parçalarını süpürmek için
hızla devreye girdi.

Bir parçam kendimi markinin üzerine atıp yüzündeki o
kendini beğenmiş ifadeyi silmek, ona eziyet edebileceği biri
olmadığımı göstermek istiyordu fakat kızın koluma yapışan

eli beni bırakmıyordu. Bir uyarıydı. Aşağı bakarak kolundaki işlemeye odaklandım, kontrolümü kaybetmemek için savaşıyordum. Çiçekleri tanımıştım. Göstericim Şakayık Evi'nden gelmişti.

Derin bir nefes aldım.

“Özür dilerim Sayın Kardinal,” diye mırıldandım. “Ellerim böyle güzel porselenleri tutmaya alışık olmadığından kendimi rezil ettim.”

Ellerini üzerimden çektiğinde göstericimin rahatladığını anlamıştım.

Marki bir sonraki hamlesini düşünürken yanakları seğiriyordu. Beni yarışmadan tamamen ihraç etmeyi çok istiyordu ama bunu yapmak için uygun bir nedene ihtiyacı vardı.

Şakayık Evi'nden gelen kız alçak sesle ve saygıyla reverans yaptı. “Lütfen yarışmadan çekilenlerden birinin tepsisini getirmeme müsaade edin. Bunun majestelerini rahatsız etmesine izin vermeyin. Kırılan sadece bir fincan, başka bir şey değil.”

“Peki.” Marki Kuang isteksizce el salladı. “Kıza yardım edin.” Oturup genç kadının masaya bir tepsi daha getirmesini bekledim. Kendimi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu ve onun beni nasıl geri çektiğini fark etmiştim. Bunun için minnettardım ama şu anda ikimizi de daha fazla riske atmadan ona teşekkür edemezdim.

Önümde oturdu, yüz hatları pürüzsüzdü, artık duygudan yoksun hoş bir maskeden ibaretti. Başkentte kendimi açıkta hissediyordum; aksanım, yürüyüşüm, kıyafetlerim, her şeyim bana ihanet ediyordu. Ama hayatım boyunca istediğimi yapabilecek özgürlüğüm vardı, annem benden hiçbir zaman olduğumdan başka biri olmamı istememiş, kusurlarım ve her

şeyimle beni sevmiştii. Her zaman bu dikkatli yüz ifadesini takınmak zorunda kalmak nasıl bir şey olurdu?

Yaprakları bir kez daha kontrol ettim, az da olsa kâsenin aynı yalanı içermesini bekliyordum ama karakteristik tüyleri tanıımıştım. Titrek bir iç çekişle ellerimi sabit tutmaya, sıcak suyun akışına, köpüklü bir akıntıda yükselip alçalmaya odaklandım. Dönen girdap gerçeği gösteriyordu. Çay yaprakları merkezi işaret ediyordu. Kapak dikkatlice üstüne yerleştirildi, çay demlenmeye bırakıldı.

Birisi beni diskalifiye etmeye çalışarak zehre karşı savunmasız bırakmıştı ve Kâhya Yang bana yardım etmeseydi bunu bilemeyecektim. Marki olduğundan kesin olarak emin miydim? Başka kimlerin beni gözlemlediğini görmek için arkamı dönmek yerine kendimi buhara odaklanmaya zorladım, komplolarının başarıya ulaşp ulaşmadığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Çayı fincana doldurduktan sonra göstericiye bir yudum alması için işaret ettim. O da narin hareketlerle bunu yaptı ve performansının bir parçası olarak diğer koluyla yüzünü kapattı.

Arkamda ağır bir şey yüksek bir gümbürtüyle yere çarparak sıçramama neden oldu. Döndüğümde shénnóng-tú'lardan birinin yerde yattığını gördüm. İki asker, yüzükoyun yatan bedeni odadan dışarı taşımak için komut almadan içeri girdi.

Sessizlik kuralına rağmen diğer yarışmacılar arasında fısıltılar dolaşıyordu. "Öldü mü?" ve "Ona ne olacak?" diye soruyorlardı.

"Yarışmacılara kendi kaderlerine odaklanmasını tavsiye ederim," dedi marki, rahatsızlığımızdan duyduğu keyif açıkça belli oluyordu. Etrafındaki tüm kargaşadan etkilenmeden törenine çoktan başlayan göstericiye döndüm. Fincanların

durulanması, tencerenin hazırlanması, demlenme sırasındaki bekleyiş. Parlak bahar yeşili çayın hafif kokusu bana doğru yayıldı, öğleden sonra içmek için mükemmel bir seçimdi.

Dikkatimi önümdeki beş fincana verdim. Hepsi aynı renkteydi; dış kıvrım boyunca uzanan şeftali çiçeklerinin aynı boyalı tasarımına sahiplerdi ve hepsi boş görünüyordu. Şovmen her birine çayı döktü, buhar hafifçe yüzeyin üzerinde kıvrılmaya başladı. Çaylara bakarak benimle konuşmalarını istedim.

İnsan nasıl Shénnóng'un çırağı olurdu? Annemin temel derslerinden biri olan bir soru davetsizce zihnimde belirdi. *Büyü kulaklarıma cınlama gibi geliyordu. Başkaları farklı hissedebiliirdi. Bir tat mıydı? Tene değen bir dokunuş muydu?* Annem bize çay koyarken ikimizi de önüne oturtmuştu. Shu nefesini tutup onu görebildiğini söylemişti; bir dokuma tezgâhından çıkan kumaş gibi ellerinden renkli çizgiler çıktığını söylemişti. Ama ben kokusunu almıştım, hem de çok net bir şekilde.

Pomelo çiçeği gibi kokuyordu.

Bir daha asla büyülü bir fincan dolduramayacağımı düşündüğümde bu anıyı zihnimden sürgün etmişim. Ama yine bana geri gelmiş, yön bulmayı bekliyordu.

Dün gecedен sonra Gümüş İğne'nin etkisini göstermesi için uzun süreye ihtiyacı olmadığını biliyordum. Ama bunun tek nedeni Kang'ın benimle daha önce kurduğu ve Altın Anahatar tarafından yerine oturtulan bağlantı mıydı?

Onu ürkütmemek için yavaşça göstericinin eline uzanarak avcumu parmak eklemlerinin üzerine koydum. Gerilmişti ama geri çekilmedi. Büyü ona aktı ve bağlantıyı kurdu. O anda büyüyü kullanabilmek için çayı içmeme gerek olmadığını öğrendim. Alıcının onu yutması yeterli oluyordu.

Diğer elimin parmakları ilk fincanın üzerinde gezindi. Gözkapaklarım titredi, aniden uzuvlarımda tatlı bir ağırlık hissettim, uyku beni ele geçirmeden önce düşüncelerimdeki sükûnet... Elimi geri çekince bu his dağıldı.

Bir sonraki fincan midemde bir bulantı hissi uyandırmıştı, vapurda olmaya benziyordu. Bu çay kusturuyordu.

Üçüncüsünde hiçbir şey yoktu. Bomboştu.

Büyünün gerçek olup olmadığını test etmek için dördüncüye geçtim ve şakağıma keskin bir acı saplandı, sanki biri kafatasıma bir hançer saplamıştı. Üçüncü fincanı hızla kapıp içindekileri bir dikişte yuttuktan sonra masaya geri koydum.

Bakışlarım Şakayık Evi'nden gelen kızın gözleriyle buluşmak üzere yukarı kalkarken nefesim hızlandı. Gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz kıvrımı görebiliyordum. Neredeyse gülümseyecek olmasından doğru bardağı seçtiğimi anlamıştım. Gözleri kısa bir süreliğine aşağı kayınca hâlâ elini tuttuğumu fark ettim. Elini bırakıp ellerimi kucağıma geri koyduğumda aniden kendimi garip hissettim.

Duyularım hâlâ bana aitti. Uyku beni ele geçirmiyordu. Acı üzerime çökmüyordu. Etrafıma baktığımda shénnóng-tú'ların sayısının azalmaya devam ettiğini gördüm, ta ki kalanlara ayağa kalkıp markiyeye yaklaşmaları söylenene kadar.

"Turu geçtiniz," dedi marki, at heykelinin altın toynakları başının üzerinde şaha kalkmış duruyordu. "Elli küsurdan on yediye, on yediden sekize." Gözleri hâlâ önünde duran bana takıldı, ardından kaşları çatıldı.

Aniden çıkan güçlü bir rüzgârın heykeli kafasına devirmesini diledim fakat gökler buna müsaade etmiyordu.

"Bir sonraki tur üç gün sonra, yazın başlangıcında başlayacak. Uzun günleri memnuniyetle karşılıyoruz, her şeyin

yeniden başlaması için güzel bir zaman. Yarın sabah hazırlık yapabilmemiz adına size daha fazla talimat verilecek. Ondan sonra hak ettiğiniz istirahate çekilebilirsiniz. Tebrikler.”

Sözleri kutlayıcı olsa da bu sözlerde kanımı donduran bir şey vardı. Gün ışığının akşamın ilerleyen saatlerine doğru uzamaya başladığı Uzama Ayı’ndan çıkıyorduk. Yazın başlangıcına yaklaşıyorduk ancak mevsimin sıcaklık ve mahsul vaat etmesi gerekirken kesintisiz bir huzursuzluk yaratmış gibi görünüyordu. Ebedi Işık Salonu’ndan ayrılırken prensesin kendi bahçesinde dile getirdiği sorular zihnimde yankılanıyordu: *Kimin hayatta kalması? Kimin ölümü?*

Bunu sadece zaman gösterecekti.

Bu öğleden sonra kâhyayı bulmaya kararlıydım. Marki tarafından çay yapraklarımı değiştirmesi için görevlendirilen kişi o olabilirdi. Belki de verdiği ipucu bir uyarıydı. Yarışma için çayı tedarik edenin kendisi olduğunu söylemişti, yani aradığım cevabı bana vermesi en muhtemel kişi oydu.

Lian’le mutfaklara bir daha dönmeyeceğimize söz vermiş-tik ama ben bu yola tek amaçla çıkmıştım. Planlarıma başka kimseyi dahil etmeyecektim. Qing’er’ı bulmak istiyordum fakat onun yerine Küçük Wu’yla karşılaştım. Daha fazla hamuru yoğurmakla meşguldü, bu yorucu işi yaparken alnından ter damlıyordu.

“Kâhya Yang’ı nerede bulabileceğimi biliyor musun?” diye sordum.

Durup cevap vermeden önce yüzünü bir bezle sildi. “Bu saatlerde genellikle odasında mutfak hesaplarını inceler. Balık

Departmanı'nı geç ve en sondaki kapıdan kadınlar bölümüne git. Onlara adımı ver ya da bir sorunla karşılaşırsan A'bing'i bul."

Başımı eğerek teşekkür ettim. Mutfakların yanından geçip kıvrımlı koridorlarda hızla ilerledim. Kimse beni durdurmadı, herkes kendi işiyle meşguldü.

Kâhya Yang burada annemle olan tek bağlantımdı, onun geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenme umudumdu. Bana ihanet edenin o olmasını istemiyordum ama onun sadakatini önce ailesine, sonra da mutfaktaki çalışanlarına olduğunu biliyordum. Ben onun için sadece bir engel, potansiyel bir tehdittim.

Kadınların odasına girdikten sonra açık hava koridorunda her kapıyı kontrol ederek yürümeye başladım. İçeride yaşayanların rütbeleri kapıların yanındaki plakalara asılmıştı ancak hiçbirinin ismi yazılmamıştı. Kâhyanın odası koridorun sonuna yakın bir yerdeydi, kapının yanında sadece bir plaka vardı. Mutfakların amiri olduğu için kendi özel odası bulunuyordu. Açık olan kapıdan içeri bakınca onu elinde fırçasıyla bir masada otururken gördüm.

Yumruğumu kaldırıp kapıya iki kez vurdum.

Başını çevirip bana baktı ve ardından kaşlarını çatı. "Sana bir daha mutfağa gelmemeni söylediğimi sanıyordum."

Bir yanım hemen sinip bunun için özür dilemek istedi. Ama başka bir yanım da cevaplar arıyordu ve o cevapları bulmak için her şeyi parçalamaya hazırdı. Davet edilmeden kapı eşiğinden geçtim ve kollarımı kavuşturarak önünde durdum. Fırçasını masaya fırlattı, alanına izinsiz girdiğim için beni dışarı atmaya hazırlanıyordu.

“Tepsimdeki Gümüş İğne’yi sen mi değiştirdin?” diye sordum sözlerimin ilk darbeyi vuran yumruklar olduğunu hayal ederek. “Beni uyardın çünkü zaten Anhé Markisi tarafından beni sabote etmekle görevlendirilmiştin, değil mi?”

Kadının ifadesi öfkeden şaşkınlığa dönüştü. “Marki mi? Ona neden yardım edeyim ki?” Dudağını büktü, sonra bunu düşünürken orada dikilmemin nedeni kafasına dank etti. “Kapıyı kapat. Diğerleri bizi birlikte görmemeli.”

Ses tonunun şiddetine sinirlensem de isteğine itaat ettim.

“Şimdi otur.” Döndüğümde karşısındaki bambu sandalyeyi işaret ediyordu. “Bana her şeyi anlat.”

Ona yarışmanın ikinci turunda neler olduğunu anlattım; kuralları, ne yapmamız gerektiğini, fincanımda yanlış çay olduğunu fark edişimi. Ben olayları anlatırken yüzü soldu, parmağı masaya çılgınca vuruyordu.

“Gümüş İğne olmadığından emin misin?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Ama nasıl?” dedi, düşünürken alnında derin çizgiler oluşmuştu. “Kraliyet hekimlerinden biri bana çay yapraklarını verdi ve ben de tüm tepsileri hazırladım... Hizmetkârlardan biri olmalı.” Bunun farkına vardığında tedirgin oldu.

“Görünüşe göre yıldızların senin için farklı planları var. Annen buradan kaçarken bana asla dönmeyeceğini söylemişti. Şimdi onun yerine sen buradasın.” Başını iki yana salladı. “Ah, Yiting... kader sana karşı nasıl bu kadar acımasız olabildi?”

Anneme gerçekten değer veriyormuş gibi görünüyordu. Sanırım arkadaşları.

“Bir skandal yüzünden gittiğini söylemiştin. Sebebi neydi?” Ondan kalan tek şey anılardı ve başka bir şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

“Çok soğuk bir kıştı ve imparatoriçe prensese hamileydi...” diye anlatmaya başladı. “İmparatoriçe hastalandı, onun bakımından sorumlu olan ebe de. Kraliyet hekimlerinin çoğu da aynı şekilde hastalandı. Annen onu kurtarmak için

Shénnóng'un büyüsunü kullanarak imparatorun ve imparatoriçenin gözüne girdi."

Annemin erkek kardeşi, yani dayım her zaman imparatorluk üniversitesine gidebileceğini ama bunun yerine aile işinde kalmayı tercih ettiğini söyleyerek övünürdü. Shénnóng-shī olma süreci de benzer şekilde seçici olsa da annemin mesleğini her zaman küçümserdi. Annem neden imparatoriçeye bizzat hizmet ettiğinden hiç bahsetmemişti?

"İmparator, Yiting için uygun bir eş ayarlamıştı çünkü sarayda hizmet eden herkes yirmi beş yaşına gelince kendi ailelerini kurmak için buradan ayrılabilirdi. Ama o kış Yiting, gelecek vaat eden bir imparatorluk doktoruna, yani babana âşık oldu. Baban da ona. Ve imparatorun lütfunu reddetmek ölüm cezası anlamına gelecekti."

Zihnimde annem ve babamın bu genç versiyonunu canlandırdım; kendi hayalleriyle, hayal ettikleri gelecekleri gökyüzünde parlayan fenerler gibi önlerinde yanarken. Fırın için çömlek şekillendirirken onu izleyen babamın yüzündeki şefkat. Kilerde kurutmak için ot hazırlarken annemin yüzündeki tebessüm.

"İmparatoriçenin izniyle annem shénnóng-shī denemeleri için gizlice çalışmaya başladı. Sarayı ziyareti sırasında Saygıdeğer Xu'nun dikkatini çekmeyi başardı ve Hánxiá'daki bir sonraki denemelere kabul için bir jeton kazandı. Akademiden adı *Çay Kitabı*'na yazılmış olarak döndükten sonra imparator ve imparatoriçeyle görüşme talebinde bulundu. İmparatoriçe ve prensesin hayatını kurtardığında sundukları lütfu onurlandırmalarını ve imparatorun kendisi için ayarladığı nişandan azat edilmeyi talep etti. İmparator öfkeliydi ama imparatoriçe

anlayışlıydı. Yiting hamile olduğunu itiraf ettiğinde annenin kendi arabalarından biriyle saraydan kaçmasına yardım etti.”

“Ve annem, Sù’daki ailesinin yanına döndü,” dedim kendi kendime usulca. “Birkaç ay sonra beni doğurmuş.”

İşte bu yüzden ailesini sorduğumda babamın ağzı sert bir çizgi halini alıyordu. Shu yüksek sesle neden bazı çocukların iki büyükanne ve büyükbabası varken bizim sadece bir tane olduğunu merak ettiğinde annemin yüzü bu yüzden hep boş bir maskeye dönüşüyordu. Babamın ailesinin nerede olduğundan bile emin değildim. Tek bildiğim Jia’nın batısındaki eyaletlerden birinde olduklarıydı ama onlarla hiç karşılaşmamıştık. Babamın adı utanç içinde aile defterlerinden silinmiş olmalıydı.

Bu bilginin anlamı beni göğsümden bıçakladı. Annem hamile kalmasaydı, saraydaki rahat hayatına devam edebilirdi. İmparatoriçenin gözdesi olup ona shénnóng-shī ve danışman olarak hizmet edebilirdi. Tarlalarda çalışmasına hiç gerek kalmayacaktı. Soyluların ve saray görevlilerinin arasında dolaşabilirdi.

“Yarışmayı yarıladsın kızım,” dedi kâhya eğlenircesine. “Sen de en az annen kadar zekisin. Seni korumak için her şeyi riske attı. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin için savaştı ve sen de onun mirasını takip ederek buraya geldin. Sen onun gücünün sembolüsün. Dikkatli ol. Bu süreçte kendini öldürtme.”

Ayağa kalkarak teşekkürlerimi mırıldandım. Aldığım yeni bilgilerin yüküyle ağırlaşan, aniden boğucu hale gelen odadan çıkma telaşımıyla tökezledim.

Döndüğümde odamızı boş bulmak beni rahatlatmıştı. Ağır ağır yatağıma otururken Lian'ın benim için bıraktığı notu ezmekten kıl payı kurtuldum.

Sevgili Ning, babamın diplomasi yükümlülüklerinin bir parçası olarak bir tavuk gibi yolunmak ve küflü, ihtiyar memurların önünde geçit töreni yapmak üzere çağrıldım. Yarın görüşürüz.

Gözyaşlarımda boğulmama rağmen kıkırdadım. Lian'ın atılğanlığı ve kaygısız tavırları, kendi kaderini çizen anneme çok benziyordu. Kendime acımak yerine onları örnek almalıydım. Annemin kolyesini elime alıp Shu'nun mendiline sararak kuşağımın içine koydum. Onlar için güçlü olacaktım.

Lian yanımda yokken akşam yemeği için diğer yarışmacılara katılıp katılmamayı düşünüp taşındım. Sonunda açlık galip geldi. Kâhya Yang'a mutfak personeliyle daha fazla samimiyet kurmayacağıma dair söz vermiştim ve servis personelinden reddüt etmeden fazladan porsiyon isteyebilen Lian kadar kendime güvenmiyordum.

Yemeklerimiz her akşam Güzel Kokulu Bahar Bahçesi'nde, beyaz taşlarla döşeli süslü bir bahçenin ortasında yer alan çadır kümesi örtüsü altında servis ediliyordu. Sayımız azaldığından artık yemeklerimizi iki taş masanın ayırdığı orta çardak altında yiyorduk. Fenerler esintide sallanarak yolları aydınlatıyordu. Hava gardenya çiçeklerinin kokusuyla dolmuştu.

Shao, yüzlerini hafızama kazıdığım arkadaşlarından kalanlarla bir masada oturuyordu. Aralarında en gürültücü ve en hödük olanlardan biri, markinin evinde bulunan Guoming'di. Beni yakalayan sarhoş soytarı yarışmanın ikinci turunda

elenmiş olsa da hepsini entrikanın suç ortağı olarak görüyordum. Her fırsatta onlardan kaçmaya, gözlerimi yere dikmeye ve hiçbir tehdit oluşturmeyen taşralı sessiz kız gibi davranmaya devam ediyordum.

Bugün tatlı ekşi balık ziyafeti çekiyorduk; çiçek desenleri şeklinde güzelce kesilmiş olan sazan balığı, kızartıldıktan sonra yapraklar halinde kıvrılmıştı. Sirkeyle pişirilmiş ve üzerine kıpkırmızı bir sos dökülmüştü. Yumruğumdan daha büyük görünen aslan kafası köfteleri kendi sularında pişirildikten sonra kâselere doldurulup yeşillikler ve mantarlarla tatlandırılmış hafif bir et suyuyla servis edildi. Havuç ve salatalık gibi basit şeyler bile süs olarak çiçeklere dönüştürülmüştü, böylece tabaklar çiçek açmış bir bahçe gibi görünüyordu.

Kâhyanın anlattıkları yüzünden kafam hâlâ karışıktı. Bana anlattıkları, ailemin Shu'yla beni köyde tutmaya neden bu kadar özen gösterdiğini açıklıyordu. Neden nadiren seyahat ettiklerini ve imparator yaz turlarından birinde yakındaki bir kasabayı ziyaret ettiğinde neden asla orada olmak istemediklerini. Askerlerin dikkatini çektiğimde babamın neden bu kadar kızdığını da. Yemeğime o kadar odaklanmışım ki önümdeki masaya iki yumruk inene kadar yalnız olmadığımı fark edemedim. Yerimden sıçrayınca kaşığım elimden düşüp şangırtıyla kâseme çarptı. Ağzım pirinçle dolu halde başımı kaldırdığımda Shao'nun bana onaylamayan bir bakışla baktığını gördüm.

“Bugün bana para kaybettirdin kızım,” diye söylendi, başkent aksanı her zamankinden daha da belirgindi. Omzunun üzerinden diğer masadaki genç adamların birbirlerine dirsek attıklarını ve gülerek bize baktıklarını görebiliyordum.

Yutkundum, kafam karışmıştı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

Arkadaşlarından biri kıkırdayarak, “Bu turda başarısız olacağına dair bahse girerek bütün bir bozuk para cüzdanını ortaya koydu,” dedi bağırarak. “Yanıldığını kanıtlamana sevindim.”

Yüzümdeki sıcaklık arttı, göğsüm sıkıştı.

Kimin kazanacağı ya da kaybedeceği üzerine bahse mi giriyorlardı?

“Bu kızın sınavı geçmesi tamamen şanstı.” Shao soğukkanlılığını yeniden kazanarak bana döndü. Miskin gülümsemesi yüzüne tekrar yayıldı. Önümde küçük bir kese salladı, içindeki paraların şingirtisi duyulana kadar sallamaya devam etti. “Neden bunu sadece kalanımız için bir meydan okuma haline getirmiyoruz? Bu paraları al, sonra da burayı terk et. Geldiğin fakir köye dön. Kendini yenilginin utancından kurtar.”

Kese bir şangırtıyla masanın üzerine düştü, içindeki gümüşler döküldü. Taburemi arkaya devirerek ayağa kalktım, iki yanımda tuttuğum kollarım titriyordu.

Masamdaki diğer yarışmacıların yüzlerine baktım. Hepsi şok olmuş, şaşırmıştı; bazıları eğlenmiş görünüyordu ama kimse benim için konuşmuyordu.

Keseyi yavaşça elime aldıktan sonra her bir madeni parayı dikkatlice içine geri koydum. Elimle ağırlığını tarttım, içinde babamın dükkânının tamamını doldurmaya yetecek kadar çok para olduğunu söyleyebilirdim. Dükkânımızı köylüleri tedavi etmek için malzemelerle, mutfağımızı da rafları aylarca dolu tutacak yiyeceklerle doldurmaya yeterdi bu para...

Shao’yla bakışlarımız buluştu, o da bana giderek artan bir keyifle bakıyordu. “Utanılacak bir şey yok...”

Kolumu önce geri çektim, sonra keseyi Shao'ya olabildiğince sert şekilde fırlattım. Göğsüne isabet eden kese taş zemine düştü. Paralar her yöne yuvarlandı.

“Bana karşı bahis oynamaya devam et,” dedim ona, sesim çok hafif titriyordu. “Başka neler kaybedeceğini görmeyi çok isterim.”

Shao öne doğru adım atarken gözleri büyümüştü ama Yün'dan gelen shénnóng-tú daha da hızlı davranarak koluyla yolunu kesti.

“Yolumdan çekil Wenyi,” diye tısladı Shao.

“Dikkatli ol Shao,” dedi keşif. “Onu bir tehdit olarak gördüğünü düşünmemizi istemezsin... Değil mi?”

Shao bu düşüncenin saçmalığı karşısında tükürükler saçarak konuşmaya başladığında dönüp kaçtım. Onların alaycı bakışlarından uzağa. Taşlamalarından uzağa.

Shao'nun alayları bana ailemin geçmişini, utanç verici soyumu hatırlattı. Her fırsatta ailemi nasıl utandırdığımı da. Tıpkı yıllar önce, sonbahar yağmurları başlamadan askerlerin hasat vergilerini toplamaya geldiği ve ailemin onların gitmesini bekleyemedikleri için homurdandıkları zamanki gibi.

O gece, altı yılda bir çiçek açan ceset çiçeklerini aramıştım. Taşıyabildiğim kadarını toplamış, kokularının askerleri uzaklaştıracağını umarak kamp alanının etrafına yerleştirmiştim. Sabah olduğunda çığlık sesleri ve tepelerden aşağı ilerleyen dumanlara uyanmıştım. Askerler çiçeklerin gece yarısı açmasının uğursuzluk getirdiğine inanarak tarlaları yakmışlardı. Meyve bahçelerimiz, ailemizin çay bahçesinin yarısıyla birlikte yok edilmişti. Kararmış gökyüzü, yanmış ağaçların kokusu...

Karanlıkta çırpınarak uyandım. Vücudumun üzerinde bir ağırlık vardı, bir gölge bacaklarıma çömelmişti. Kollarımı saldırgana doğru çılgınca savurdum ancak ödülüm göğsümde ağır bir baskı oldu. Bir el boğazıma, diğeri de ağzıma kapana-rak beni boğmaya başladı.

Kısa bir süre Kang olabileceğini düşündüm ama üstümdeki, geceleri beni ziyaret eden yüz değildi. Bu bir kızdı. Bir bantla yüzünden uzaklaştırılan saçları başının tepesinde toplanmıştı. Ama saçlarının kalanı bir omzunun üzerinden dökülüyor, siyah dalgalar nefes aldıkça yüzümü okşuyordu.

Tanımıştım; prensesin yanında duran hizmetkârdı.

“Benim adım Gao Ruyi,” diye fısıldadı kimliğini doğrulayarak. “Prensesin hizmetkârıyım. Elimi ağzından çekersen çığlık atacak mısın?”

Başımı iki yana salladım. Üzerimden yuvarlandığında göğsümdeki ve boğazımdaki ağırlık kalkmış oldu. Cığerlerim sert muameleyi protesto ederken biraz hırıldayarak nefes aldım.

Beni dikkatle izlediğini, zayıf noktalarımı aradığını hissedebiliyordum. Yanlış bir hareket yaparsam beni nasıl susturacağını hesapladığını biliyordum. Avludan gelen fener ışığı, oymalı panjurların arasından süzülerek teninde ışık ve gölge desenleri oluşturunuyordu.

“Prenses varlığını talep ediyor,” dedi. Bir soru değildi. Bir emirdi.

“Giyinmeme izin ver,” dedim ona, sesimdeki hafif bir titremeyle. “Şu halimle onu göremem.”

“Uzun sürmez,” diyerek endişelerimi yok saydı. “Üzerine bir pelerin at. Bu yeterli olacaktır.”

Giyinme perdesinin arkasına geçerek pelerinimin bağlarını kurcaladım, kafamda sorular uçuşuyordu. Prensesin ne

kadarını bildiğini merak ettim. Mutfakta geçirdiğim zaman, markinin suçlamaları... Yoksa Kang'la gece görüşmelerim hakkında mı konuşmak istiyordu?

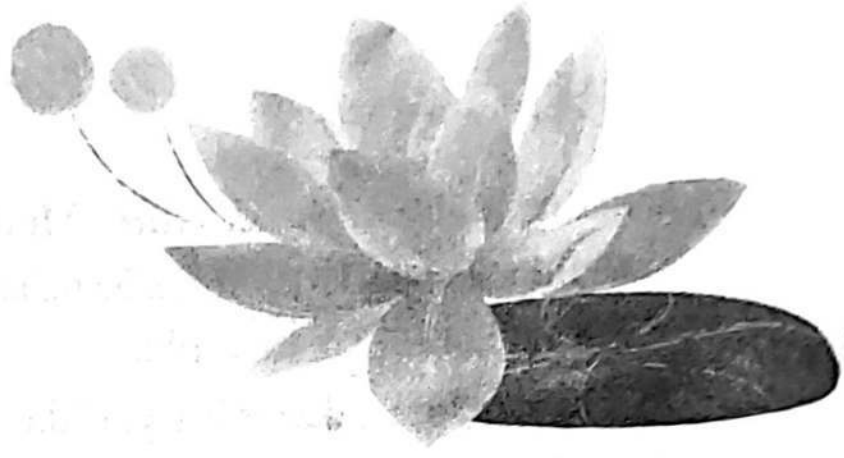
Hizmetçinin arkasından yürürken ayaklarım her adımda daha da ağırlaşıyordu. Sarayın koridorlarında ilerleyip askerlerin nöbet tuttuğu hiç bilmediğim kapıları geçerken konuşmadı. Başlarını eğerek bizi selamladılar, solmuş gibi görünen bir ağacın bulunduğu girintiye ulaşana kadar soru sormadan geçmemize izin verdiler. Elimi ağacın kabuğuna koydum, yapraklarının kahverengileşip ufalandığını, hayatının tükendiğini hissedebiliyordum. Ağacın dibinde taştan oyulmuş bir aslan vardı, yüzündeki ifade birine hırladığını gösteriyordu; bir patisini ileri uzatmıştı, pençeleri de dışarıdaydı.

Ruyi ağacın etrafından dolanıp duvara dokundu. Gözlerimin önünde bir kapı açıldı, arkasında karanlık bir tünel belirmişti. Böyle bir mekanizmanın nasıl mümkün olabildiğine hayret ederek aval aval baktım ama Ruyi beni hızla içeri çekerek açıklığı arkamdan kapattı. Karanlıktaydık. Uzanıp duvara dokundum. Taştandı.

Bir kibritin çakılmasının ardından burnuma gelen kükürt kokusuyla Ruyi'nin yüzü tutuşturulmuş bir meşaleyle aydınlandı. Karanlık tünelin derinliklerine doğru ilerlemeye başladık. Kendinden emin adımlarını koşarcasına takip ediyordum. Bu geçitlerden daha önce defalarca geçmiş birine benziyordu. Ağzından sivri dişler çıkan, burnundan demir halka sarkan taştan bir yabandomuzunun olduğu duvara ulaşana kadar dönüp durdu.

Halkayı çektiğinde bir kapı açıldı ve ayışıyla aydınlanmış bir bahçe ortaya çıktı.

Beyazlar giymiş bir figür ağaçların altında bizi bekliyordu.

Bahçe tıpkı Kang'ın anısındaki gibi görünüyordu: Yapraklarını yere döken salkım söğütler, yuvarlak saksılarındaki zarif bodur çamlar, çevrede uğur getirilecek yerlere yerleştirilmiş beyaz dekoratif kayalar. Prenses taş masada oturmuştu. Arkasındaki erik ağacının dalları çiçek açmıştı.

“Yaklaş,” dedi Ruyi bir eliyle sırtıma vurarak.

Bir adım öne çıkıp diz çöktüm, eğilerek alnımı soğuk taşlara değdirdim. Shu'nun en düşsel masallarında bile bu anı, prensesin önünde durup da bilmemi istemediğinden emin olduğum bir sırrı taşıyacağımı asla hayal edemezdim.

“Ayağa kalk,” dedi bana. Dàxī'nin naibinin, tahtın vârisinin yüzüne bakmak için ayağa kalktım.

Saçlarını süsleyen toka ve taraklar yoktu, onun yerine saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Soluk mor bir elbise giymişti, elbisenin tonu o kadar açıktı ki ilk başta beyaz sandım. Prenses, Ay Tanrıçası'nın ruhani bedenini bulmuş gibi görünüyordu, bense değersiz bir köylüydüm.

“Sù'lu kız,” dedi alay eder gibi gülümseyerek. Bu keyifli olduğu anlamına mı yoksa hoşnutsuz olduğu anlamına mı geliyordu? Bilemiyordum. “Sen bu yarışmanın heyecan yaratan shénnóng-tú'susun.”

Ellerimi arkama sakladım, birden kirli tırnaklarımın ve nasırlı derimin farkına varmıştım.

“Marki Kuang’ın ve ayrıca Büyük Bakan Zhou’nun dikkatini çektin. İkisi de yarışmada kalmana izin verilip verilmeyeceği konusunda, varlığının bulunduğumuz zamanlar için çok... yıkıcı olup olmadığı konusunda birçok kez tartıştı.”

İçimde şiddetli bir öfke parladı. Tanıdık isimler, tanıdık suçlamalar. *Bana yine baş belası deniyordu.*

“İçinde yanan bir şeyler görüyorum,” dedi. “Bana gerçeği söyle. Neden buradasın? İmparatorluğu devirmeyi mi hayal ediyorsun?”

Söyleyeceğim protesto sözlerinden daha güvenli olduğuna inandığım için cahil numarası yaptım. “Ben... Ne söylediğinizden emin değilim majesteleri,” dedim.

“Amacın huzursuzluk yaratmaksa, görevinde başarılı oldun demektir,” dedi prenses. “Ama bu kadar basit bir amacın olsaydı, fırsat verildiğinde giderdin.”

“Yarışmayı kazanmak istiyorum,” dedim ona, iki hırslı insan –prens ve marki– arasındaki bu tehlikeli yolda yürürken kendimi savunmam gerektiğinin farkındaydım. “Kendimden başka kimse için çalışmıyorum.”

Gözleri ilgiyle ve yoğun bir şekilde benimkilere dikildi. “Neden?”

Yarışmaya katılanların geçmişlerini ne kadar araştırmışlardı? Annemin adının *Çay Kitabı*’nda yer aldığını kesinlikle biliyordum ama başkentte Kâhya Yang’dan başka kimsenin onun ölümünden haberi olup olmadığını hâlâ bilmiyordum.

“Ben sadece kendim için buradayım. Annem geçtiğimiz kış vefat etti majesteleri.” Gerçeği yeterince anlatmalıydım ve bu bilgiyi kâhyaya çoktan vermiştim. “Kız kardeşim hasta. İkisi olmadan ailem zor duruma düşüyor. Bu yarışmayı,

bu pozisyonu kazanmak ailem için daha iyi bir hayat anlamına gelecek.”

Ama *ona* sormak istediğim çok şey vardı. Zehir, Gölge ve tüm bunların annemin ölümüyle nasıl bağlantılı olduğu hakkında sorularım vardı. Sorumlu kişiyi bulup ellerimle nasıl parçalamak istediğimi anlatmak istiyordum.

Söylediklerimi düşünürken gerçeği içimden çıkarmak istiyormuş gibi yüzümü inceliyordu.

“Yükselmiş İmparator’un kurmak istediği imparatorluğu iyice anladın mı? Büyükannemin desteklediği bir vizyon, babamın inanmaya devam ettiği bir miras? İnsanlar için daha iyi bir yaşam.”

Halkın açlıktan ölüyor, diye düşündüm. Kızgınlar. Sen ise görkemli bir imparatorluk hayaliyle kendini kandırıyorsun.

Prenses kırılgan bir sesle güldü. “Görüyorum ki bana inanmıyorsun, bunun için seni zindanlara göndermem gerek.”

Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmalıydım. Bu yarışmada bir gün daha hayatta kalmamı sağlamalıydım ama... Ama ben böyle biri değildim. Bu benim doğama aykırı gibi görünüyordu. Beni mahkûm etse bile.

Çabamı hissediyordu ve bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. “Belki de yalan söylemiyorsundur. Markinin önerdiği gibi yapmalı ve küstahlığın için seni kırbaçlatmalıyım.”

“Hepiniz aynısınız,” dedim. “Gerçeklerden korkuyorsunuz.”

Ruyi hemen yanıma geldi ve kollarımı arkamdan çekerek beni yere düşmeye zorladı.

“İkilemimi anlıyor musun?” Prenses Ying-Zhen bana baktı. “Senin gibi insanların huzursuzluk yaratmasına izin veremem.

Babamın hastalığı iyileşene kadar düzeni sağlamak zorundayım.” Boğazında atan damar seğiriyordu. Güzel bir yalandı. Ama sonra durakladı. “Hangi gerçekten bahsediyorsun?”

“Her mevsim bizden vergi bekleniyor,” dedim dişlerimi sıkarak ve Ruyi’nin tutuşu yüzünden omzumun acıyla bükülmesine aldırmadan. “Hasat kötü olduğunda bile, kilerlerimizde ve tahıl ambarlarımızda hiçbir şey olmadığında bile.”

“Raporlardan habersiz olduğumu mu sanıyorsun?” diye çıkıştı prenses bana. “Halkımın acı çektiğini bilmek beni memnun mu ediyor sanıyorsun?”

“Beni eve gönderirseniz benim yerime başkaları çıkacak,” dedim ona. “Sesimizi duyurmayı talep edeceğiz.”

Ruyi, “Ağzından çıkana dikkat et!” diye uyarırken kolumu öyle bir sıktı ki acıdan haykırdım.

“Affedin majesteleri.” Acı içinde nefes almaya çalışıyordum. “Acıyı yaşamakla onun hakkında okumak arasında fark var.”

Uzun bir süre bana bakıp bunu düşündükten sonra arkasını döndü. “Bırak onu.”

Ruyi beni bıraktığında kolumu kavrayarak vücuduma bastırdım. Acı kalbimin her atışıyla zonkluyordu.

Prensес soğuk bir keyifle, “Cesaretini koru,” dedi. “Senden istediğim şey için buna ihtiyacın olacak.”

Anlamıyordum.

“Sarayda başka birinin dikkatini çektiğini fark ettiğimde çok şaşırdım,” diye devam etti. “Kuzenim hanelere taşındığında onu takip ettirdim. Muhafızlarım bana her gece Hayalet Saati’nde ayrıldığını ve Hırsız Saati’nde döndüğünü bildirdi. Seni... ziyaret etmek için.”

Ağzımda ekşi bir tat oluştu. Yutkundum. Bu Kang'la ilgiliydi. Beni ona, onu da kadına bağlayan bağlar. Kaderin bağları aramızda titreşiyordu.

Prences gölgesi üzerime düşene dek yaklaştı. "Söyle bana Ning. Onunla mı çalışıyorsun? Ne planlıyor?"

"Bilmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Onunla yarışmanın başladığı gün pazarda tanıştım."

Çenemi tutup boynum geriye bükülene kadar çevirerek beni ona bakmaya zorladı. "Bana yalan söylüyorsan," dedi sakince, "aileni öldürtürüm."

Bana geri adım attıracak tek tehdit buydu. "O... O bana imparatorun öldüğünü bildiğini söyledi."

Prences beni susturmak için kullanabileceği tüm parlak yöntemleri düşünüyormuş gibi duygusuzca bana bakıyordu.

Kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye, yavaş ve dikkatli konuşmaya zorladım. "Size doğruyu söylediğimi biliyorsunuz."

Beni bıraktığında gözlerimi kapattım.

"Söylediği yalanları kimseye anlatma," dedi sessizce. "Ona yaklaşacak, ne planladığını öğrenecek ve bana rapor vereceksin. Faydalı bilgiler verirsen, yarışmadan sonra seni ödüllendirir ve ailen için ihtiyacın olanı sağlarım. İşe yarar hiçbir şey vermezsen, o zaman..."

Tehdit çok açıktı. Casusu olmamı istiyordu. Babasının planlarını öğrenmek için Kang'ı kullanmamı istiyordu. Kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

Kazanacak ve kaybedecek çok şeyim vardı. Başımı salladım. "Yapacağım."

“O zaman hemen gitmelisin. Hayalet Saati yaklaşıyor.” Prenses uzanıp erik ağacından bir dal kopardı. Çiçeklerin bazıları solmaya başlamıştı bile. Güzel olan hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

“Paylaşacak bilgim varsa sizi nasıl bulacağım?” diye sordum.

“Ruyi sana bana nasıl ulaşacağını gösterecek.” Elini sallayarak beni başından savdı.

Ruyi bana tekrar yaklaşıp onu takip etmemi işaret etti. Az konuşan bir kadındı. Beni bahçenin diğer tarafındaki bir kapiya götürdü. Başka bir taş tüneldi ama öncekinden çok daha kısaydı.

Bir arka koridora çıktık, beyaz duvarlardan saray kütüphanesinin arkasında olduğumuzu anlamıştım. Korunaklı bir yol vardı, taş çakıllar bilginlerin ayakkabılarını çıkarıp zihinsel beraklık ve keskinlik için üzerinde yürüdükleri, tanrıların desenlerini takip ettikleri bir yürüyüş yolu oluşturmuştu. Yolu çevreleyen taş aslanlar bir öncekiyle aynı vahşi hırıltıyı takınmıştı.

“Güney ucundan iki tane say,” dedi Ruyi, sözkonusu aslanı işaret ederek. Bana sarı ipten yapılmış, annemin yas düğümüne benzer bir tasarıma sahip, işlemeli bir kolye verdi. Uzaktan fark edilmesi kolay bir kolyeydi. “Akşamın ilk gongundan önce bunu pençesine bağla. Seninle burada Hırsız Saati’nde buluşurum. Prensesin seninle konuşması gerekirse, aynı kolyeyi avlunun önündeki aslana takacağım. Benimle aynı saatte buluşman için.” Ruyi elini omzuna götürerek bana doğru eğildi.

“İyi avlar Sù’lu Ning.” Hafif bir hışırtıyla gölgelerin arasına karışarak beni haneye dönüş yolunu tek başıma bulmak zorunda bıraktı.

Dördüncü gongdan bir süre sonra Kang'ın bu gece ortaya çıkmayacağını anlayarak uykuya daldım. Sanırım bu beni casusluk işinde çoktan başarısız kılmıştı ama bu erteleme için de minnettardım. Prensesle görüşmemden sonra sinirlerim yıpranmış durumdaydı ve bu gece onunla yüzleşmek için gereken rolü oynamayı başarabileceğimden emin değildim.

Sabah, Lian ve ben Küçük Wu'nun mutfağındaki bambu buharlı pişiricilerden yeni çıkmış kabarık baozi* ile kahvaltı ettik. İçindeki dolguyu –doğranmış frenk soğanıyla karıştırılmış ve susam yağı gezdirilmiş, öğütülmüş domuz eti– ortaya çıkarmak için hamuru ayırdık ve buharda pişen iç kısımları soğutmak için üflemeğe başladık. Burada olduğum için bile minnettar olmalıydım fakat huzursuzluk iştahım kaçana kadar boğazımın arkasına doğru ilerlemeye devam etti.

Prensesin, imparatorun sağlığı hakkındaki yalanını daha ne kadar sürdürmeyi umduğunu merak ediyordum. Aldatıldıklarını anladıklarında halk nasıl da öfkelenecekti. Daha önce izlediğim sahnede, Kang'ın gözlerinden ve ilk elden tanık olduğum maskesinin birçok yüzünü görmüştüm. Yavaş yavaş sınıra ilerlemeye zorlanan birinin bakışı vardı yüzünde.

“Ning!” Lian elini yüzümün önünde salladı. “Çok sessizsin!”

* Çin mutfağında buğulanmış, doldurulmuş ekmek benzeri bir atıştırma (ç.n.)

“Ben...” Ona dönerek çörekten büyük bir ısırık aldım, neredeyse boğuluyordum. “Ben... Ben sadece bir sonraki tur için endişeleniyorum.”

Yalan söyleme konusunda hem daha iyi olmalıydım hem de hızlı yoksa tüm sırlarım ortaya çıkacaktı.

Başını salladı. “Anlaşılabilir bir endişe. Bundan sonrası daha da zorlaşacak. Özellikle de bir sonraki mücadeleye hazırlanmak için iki güne ihtiyacımız varsa.”

Lian bana dün geceki ziyafetin hikâyelerini anlatarak dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Şarap serbestçe akarken çok fazla konuşma eğilimi olan bazı alt düzey yetkililerin yanına oturmak zorunda kalmıştı. Her yer, imparatorun varlığıyla, hatta bir bakışıyla bile onları onurlandırıp onurlandırmayacağına dair spekülasyonlarla çalkalanıyordu. Ama imparator ortaya çıkmamıştı.

Prenses bunu saraydan saklamayı başarmışken Sürgün Prens nasıl olmuştu da imparatorun ölümünü öğrenebilmişti? Söylentiler tekrar düşüncelerime sızdı, casuslarının her yerde nasıl kulakları ve gözleri olduğu... Karanlık krallığının sakinleri olsunlar diye çocukları nasıl kaçırdığı...

“Bana prenesten biraz daha bahsedebilir misin?” diye sordum. Lian’i bir kaynak olarak kullanabilirsem, belki de son birkaç gündür gördüklerimi anlamamda bana yardımcı olabilirdi.

“Burada geçirdiğim kışlarda bütün çocuklar birlikte vakit geçirirdi,” dedi. “Zhen... ciddiydi. Sessizdi, derslerine odaklanırdı. Büyükannesinin dul imparatoriçe olduğunu düşünürsek buna şaşırmamak gerek.” Yüzünü buruşturdu.

Wu hanesini demir yumrukla yöneten kendi büyükannemi hatırlayarak başımı salladım. Biri onu kızdırmayı başardığında sadece büyükbabam onu sakinleştirebilirdi.

“Biz ona hū gū pó verdik.” Lian bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. Büyükanne Kaplan, ormanda dolaşan, kötü adamlardan hoşlanan ve dişlerini onların kemikleriyle temizlemeyi seven efsanevi dişi kaplandı. Mitlerin hayata yansımaysıydı.

“Hū gū pó bu salonlarda dolaşan en korkunç şeydi,” diye devam etti. “Ve tüm dikkati Zhen’in üzerindeydi. Li ismine uygun yaşadığından emin olmak istiyordu. Prenses, uyandığı andan itibaren gece geç saatlere kadar ders almaya devam ederdi.”

“Kulağa... yalnız geliyor.”

Lian başını salladı. “En yakın arkadaşın büyükanneinin küçük yaştan itibaren gölgen olması için seçtiği biriye... Bu benim yaşamak isteyeceğim bir hayat değil.”

“Korumasını mı kastediyorsun?” *Ruyi*. Tek sıçrayışla uçan bir kuş gibi kendini havaya fırlatan kız, prensesin hayatını koruyordu.

“Ailesi nesiller boyunca kraliyet ailesine hizmet etti ve dul imparatoriçe Yükselmiş İmparator’la evlendiğinde kendi adamlarından bazılarını yanında getirmesine izin verildi. Ruyi de onlardan biriydi. Sadece ailesindekilere aktarılan gizli bir dövüş sanatıyla eğitildi.”

Biri yönetmek için doğmuştu, biri hizmet etmek için.

“Sanırım tüm ailesinin hayatı buna bağlıysa bir insanın sadakatine sahip olmak kolaydır,” diye mırıldandım.

“Ya da onlarla ilgilenebilirler,” dedi Lian zihnindeki kargaşadan, acıma karşı koyduğundan habersizdi. “Hatırladığım kadarıyla Zhen, Ruyi’ye karşı hep nazikti. Aslında herkese karşı nazikti. Asla bir prensesin davranması gerektiğini düşündüğüm gibi davranmazdı.”

Prensesin bakışlarındaki soğukluğu, sözlerindeki gelişigüzel tehdidi hatırlıyordum. Aradan geçen yıllar içinde Lian'ın hatırladığı o nazik kıza bir şeyler olmuştu.

Mingwen içeri girerek selam verdi. Mutfakta karşılaştığımızdan beri tavırları bize karşı daha sıcaktı. Kıdemli hizmetçi olarak hanemizin bakımını üstlenmişti, artık mutfak personelinin kalanıyla ilişki kurmamıza izin verilme de tanıdık bir yüz görmek güzeldi. “Yarışmacılar, jüri üyeleri tarafından Yansıma Salonu’nda hazır bulunmanız isteniyor.”

“Bu kadar çabuk mu?” Lian çayını aceleyle höpürdeterek içti, bense midemi yatıştırmak için daha fazla yemediğime pişman oldum. Yargıçların önünde kusarsam, zaten uzun olan kabahatler listeme bir yenisi daha eklenmiş olacaktı.

Geriye kalan birkaçımız, kütüphaneyi çevreleyen Bilgin Bahçeleri’nde yer alan küçük, kapalı bir köşk olan Yansıma Salonu’na girdik. Zemin soluk beyaz mermerden yapılmıştı, içinde bulutlara benzer girdaplar ve desenler vardı. Duvarlar, önlerinde durduğumuzda yansımalarımızı gösterecek kadar parlak mavi-siyah taştandı. Tepemizdeki çatı baş döndürücü bir şekilde yükseliyordu. İlk başta yükselen bir spiral gibi görünüyordu. Daha yakından bakınca bunun bir yansıma olduğunu fark ettim. Aslında rafların içine yazıtlar yerleştirilmişti. Ölülerin anısına isimlerle oyulmuşlardı.

Melodik sesler havayı doldurarak dikkatimi başka yöne çekti. Stantların üzerine yerleştirilmiş altın kafesler vardı; her birinde tek kuş bulunuyordu, bir dizi çağrı ve şarkıyla konuşuyorlardı. Odaya güzel bir dokunuştı, bir imparatorun hayran

kalacağı canlı süslemelerdi hepsi. Yaşam ve ölümün bir arada varoluşu gibiydi.

Yaşlı Guo onların arasında duruyor, sert bir ifadeyle bize bakıyordu. Herhangi bir süslemeden yoksun sade gri cübbesiyle bile dingin bir güven yayıyordu.

“Shénnóng’un mirasının bir vasiyeti olarak siz kalanlar, hoş geldiniz.” Bizi selamlamak için kollarını kaldırdı.

Âlimler ve keşişler hayatlarını, onurlandırdıkları tanrılara layık uğraşlar edinmeye adandı. Tıpkı Hánxiá’nın Mavi Sazan’a adanmış olması gibi Wúlín de dövüş sanatları ve askeri teknikler çalışmalarıyla ünlü Kara Kaplan’a adanmıştı. Yéliü Akademisi ise felsefe ve tarih eğitimi için gidilebilecek bir yerdi. Shao’ya karşı benim için konuşan shénnóng-tú, yani Wenyi adındaki keşişin, Yéliü’nün Zümrüt Kaplumbağa’sına bağlı olduğunu gösteren bir kolye taktığını fark ettim. Sadece Güneyin Leydisi’nin manastırı ya da akademisi yoktu. O, ağaçlarda ve tarlalarda varlığını sürdürürdü.

“Hánxiá’da biz kendimizi Shénnóng’un hizmetine adadık. Onun öğretilerini, tarım ve hayvancılıkla ilgili aktardığı her şeyi ve elbette çay sanatını öğreniyoruz.”

Hánxiá hakkında bildiğim tek şey, Yeşim Nehri’nin batısında, Yún ve Ānhé’yi ayıran dağ sırasının sınırında, Dàxí’nin en verimli vadisine bakan bir konumda olduğuydu. Annem bu ismi her zaman saygıyla anardı, en ünlü shénnóng-shī’ler annemin de rütbesini aldığı bu kutsal salonlardan geçmişti. En nadide çay yaprakları o yükseklikte yetişir, bazılarıysa yalnızca kraliyet ailesi ve saray görevlileri tarafından tadılırdı.

Yaşlı Guo’nun ifadesi kasvetli bir hal aldı. “Şimdiye kadar hepiniz zehirli çay tuğlaları aracılığıyla imparatorluğa sızmaya

çalışan çürümeyi duymuş olmalısınız. Büyük imparatorun yönetimini baltalamaya yönelik haince girişimleri de.”

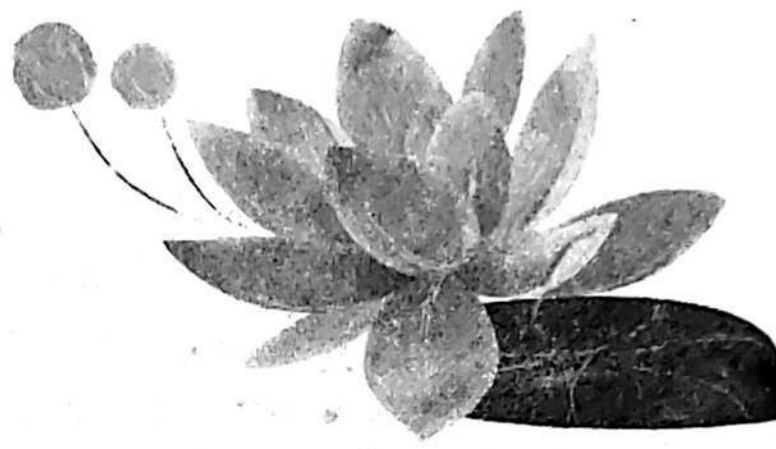
Kulaklarım uğuldamaya başladı. Annemin ölümünden sorumlu olan çaydan bahsediyordu. Şimdiye kadar bize çayın kökeni, zehirlenmelerin arkasında kimin olabileceği hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Vali ve adamlarının birçok bahanesi vardı ve sadece tehdidin kontrol altına alındığına dair söz veriyorlardı. “Üçüncü etabınız bilgelik erdemini onurlandırıyor. Bir sonraki tura çiftler halinde devam edeceksiniz,” dedi. “Eşinizi seçin.”

Kendi ittifaklarımızı kurmamıza izin vermesine şaşırmıştım. Lian ve ben tereddüt etmeden birbirimize yaklaştık. Aralarında çoktan bağ kuran diğerleri de aynısını yaptı.

“Biz...” Sözleri kesilirken Yaşlı Guo’nun gözleri kısıldı. Ayaklarımızın altındaki zemin sallanmaya başlamıştı. Kadın başını kapıya doğru çevirdi. Uzaklardan davul sesleri geliyordu.

İlk öne atlayan Wenyi oldu, pencereleri açarak aşağıdaki avluyu ortaya çıkardı. Sıra sıra asker, sarayın zemininde sarsıntılar yaratarak yürüyordu. Hava aniden kanat çırpma sesleriyle doldu, kafesteki kuşlar tehlikeyi sezmiş uçmaya çalışıyordu.

Biri feryat ediyordu, çatılarda net bir şekilde çınlayan sözleri herkesi dizlerinin üzerine çöktürdü: “İmparator tahtta! Hiç unutulmasın! İmparator tahtta! Hiç unutulmasın!”

21

Yansıma Salonu'ndan çıkarılıp hanelerimize yönlendirildik. Ancak hızla kaosun içine girdik, bahçeler askerlerle dolup taşıyordu. Diğer yarışmacılardan ayrıldım, yönümü bulmaya çalışırken bana tanıdık gelen kapıdan girmeme izin verilmedi, sonra tekrar kaybolana kadar başka bir koridora yönlendirildim. Pazardakiyle aynı paniğe kapıldım, uzaktan gelen davul sesleri kalp atışlarımdan hızlanmasına neden oluyordu.

“Yolu açın!” Askerler, çoğu ağlayan bir grup hizmetkâra bağıyordu.

Başımı çevirdiğimde soylu kıyafetleri giymiş başka bir grup insan gördüm fakat içlerinden biri baygınlık geçirmiş gibi görünüyordu. Beni ait olduğum yere, hizmetkârların kanadına geri götüreceklerini umarak aceleyle yanlarından geçtiğim başka bir hizmetkâr grubunu takip etmeye başladım. Ama biri bana çarptı ve sonra da zırhlı bir kol beni tutup başka bir yöne çekti.

“Durun!” dedim itiraz ederek. “Yanlışı yakaladınız!”

Beni tutan asker durup bana doğru eğildi ve miğferini hafifçe kaldırarak altındaki yüzü gösterdi.

“Kang?” Nefesim kesilir gibi oldu, sonra bu ismi açıkta söylemekle hata ettiğimi fark edip kimsenin duymamasını umarak hızlıca konuştum. “Dün gece gelmedin.”

Ama hemen bu sözlerden pişmanlık duydum. Kulağa gelmesini çok fazla istiyormuşum, kendimi çok fazla açığa vuruyormuşum gibi geliyordu.

“Beni tekrar görmek isteyip istemediğinden emin değilim,” dedi. Bir kez daha kaskın altına gizlenmeden önce anlık bir gülümseme yakaladım yüzünde.

Ben daha bir şey söyleyemeden başka bir gölge belirdi; siyah miğferinden altın kanatlar yükselen bir askerdi. Omuzlarındaki ince desenler ve göğüs plakasındaki yüzünü buruşturan iblis gravürleri yüksek rütbeli biri olduğunu gösteriyordu. Askerin, Kang’ın kılık değiştirdiğini anladığından emin bir şekilde donup kaldım.

“Hizmetkârlar hanelerine dönsün,” diye bağırdı. “Büyük bakanın emri üzerine.”

“Anlaşıldı mareşal.” Kang ellerini hızla kavuşturup selam verdikten sonra eli dirseğime gitti. “Hadi gidelim.”

Bahçelerden geçip bir başka ay kapısını geçene kadar adımlarım onunkilere ayak uydurarak birlikte olabildiğince hızlı ilerledik. Kütüphane pagodasının siyah kulesinin yanındaki Bilgin Bahçesi’ne döndük.

“Bu taraftan.” Kang’ın eliyle işaret ettiği yöne gidip köşeyi dönerek Tefekkür Yolu’na girdik. Şok içinde taş aslanları, siyah ve beyaz çakıtaşlarını tanıdığımı fark ettim. Prensesin talimatları önümde belirdi: *Ne planladığını öğren.*

Birden kendimi dikenli bir labirentin içinde dolaşıyordum gibi hissetmeye başladım, her dönüş bir tehditti.

Bizi duyacak kimsenin olmadığından emin olunca Kang miğferini çıkardı. “İmparatorla ilgili haberlerin yayınlandığını duyduğumda, bunun benimle ilgili bir seçim yapması için pencerenin hızla kapandığı anlamına geldiğini biliyordum,” dedi. Çok yakınımda duruyordu ve oldukça ciddiydi. Muhtemel idamından bahseden bir adama göre hiç de rahatsız görünmüyordu.

“Ama senin tarafından sözünü tutmayan bir adam olarak hatırlanmak istemiyorum.”

Tekrar görüşeceğiz. Düşen yapraklar kadar yumuşak bir sözdü.

“Sence prenses ne karar verecek?” diye sordum. “Sürgünü kaldıracak mı yoksa...” Söyleyemiyordum bile.

Başını eğdi. “En azından halkım için savaşmış olarak öleceğim.”

Bu bana, kendisi için değil ama yaşadığı yerdeki herkes için merhamet dileyeceğini söylediği zamanki samimiyetini hatırlattı. Gümüş İğne bana zaten gerçeği söylemişti. Ondan öğreneceklerim prensesin şüphelerini giderebilirse, belki de hayatı bağışlanırdı.

“Saraydan çıkmanın yolunu biliyor musun?” diye sordum.

Duvarın diğer tarafından ayak sesleri duyulunca beni başka bir oyuğa çekti. Bu seferki oyukta küçük bir bambu korusu ve ahşap bir çiçek oyması vardı.

“Neden sordun?”

Seninle daha fazla zaman geçirmek için. Daha fazla sırrını öğrenmek için. Seni kurtarmak için... ya da seni ifşa etmek için.

Sözlerimin kalanını dikkatle seçmem gerektiğini biliyordum. “Yollarımız bir bakıma paralel ilerliyor. Yakında sen prensesin yargısıyla yüzleşeceksin, benim geleceğim de yarışmanın bir sonraki turunda belirlenecek.” Parmağım bambunun pürüzsüzlüğünde gezinirken kısıtlı gökyüzü çemberinde boğulan doğa parçasının bu küçücük toprak alanda nasıl büyüyebildiğine hâlâ hayret ediyordum. “Ama Jia’daki günümüzden bahsettiğin zaman, o gün benim de ne kadar mutlu olduğumu hatırladım. Daha önce hiç hissetmediğim kadar özgürdüm. Acaba bir saatliğine bile olsa buna dönebilir miyiz?”

İlk başta tereddüt içinde bu kırılgan bağlantılara tutunmaya çalıştım ama konuşmaya devam ettikçe kelimelerim güç kazandı. Dilimde armut şekerinin tatlılığını hissedebiliyordum ve bu tat diğer anıları ateşledi: dokunduğumuzda Altın Anahatar'ın verdiği sıcaklık, birbirimizde nasıl kaybolduğumuz, hem korktuğum hem de arzuladığım yakınlık. Ben büyüü çekerek onu kendime yaklaştırmıştım belki ama büyü de beni çekerek ona daha da yakınlaştırmıştı.

“Peki şehre gidebilseydin nereye giderdin?” diye sordu.

“Kemikten ya da fildişinden oyulmuş çay fincanları satan dükkânlar olduğunu duymuştum. Daha önce hiç görmediğim kuzey yiyeceklerini de. Tüm bunları henüz deneyimlemedim. Ama yarışmada başarısız olursam, eve dönmek ve shénnóng-shī olma hayallerimden vazgeçmek zorunda kalacağım. Eğitimi tamamlamak ve sınavlara katılmak için param yok.” Ve elbette, bu görevde başarısız olursam Shu'yu kaybedecektim. Sesimdeki titreme utanç verecek kadar gerçikti.

Annem, var ettiğimiz kelimelerin ve umutların içinde güç olduğunu söylerdi. Tam önümde sallanıyordu bir zamanlar gökyüzündeki yıldızlar kadar ulaşılmaz olan hayalim ve farklı bir yaşama dair özlemim. Annemin sahip olduğu, sonra da kaybettiği hayat. Annem daha sonra mutluluğu bulmuştu ama ben hâlâ mutluluk özlemi çekiyordum.

“Önceden olsa... mümkün olabilirdi,” dedi. “Ama şimdi yüzüm tüm şehir muhafızları tarafından biliniyor. Bu kılıkla kolay kolay seyahat edemem ve miğfer olmadan pazarda özgürce dolaşabileceğimi sanmıyorum.”

“Aptalca bir düşünceydi.” Ne kadar önemsedığimi gizlemek için omuz silktilim. Ama umursuyordum, sandığımdan çok daha fazla umursuyordum.

Küçük bir parçam belki de bir shénnóng-shī'nin yarışma sırasında benimle ilgileneceğine, potansiyelime dayanarak beni çırak olarak alacağına inanıyordu. Ancak ilk turdaki beceriksizliğimden sonra artık birilerinin beni isteyeceğinden şüpheliydim. Yarışma artık halka kapalı olduğu için başka şansım yoktu. Kazanamazsam, Shu'yu kurtaramayacaktım.

Tabii casusluğum karşılığında prensesin vaat ettiği yardımı –kız kardeşim için her derde deva bir taş ve aileme bakmama yetecek kadar para– alamazsam.

“Annem bana bilgin ailelerin yetiştirdiği özel bahçelerden, hatta Jia'nın halka açık bahçelerinden bahsetmişti. Burada herkes yürüyüp çiçeklere hayranlıkla bakabilirmiş,” dedim, yalnız ve kesintisiz vakit geçirebileceğimiz başka bir olasılığa tutunarak. “Bazen herkesin sürekli izlediği, hata yapmanı beklediği bu yerde boğulduğumu hissediyorum...” Sesim kısıldı.

“Anlıyorum,” dedi usulca. “Burası insanların sana zarar vermek isteyip istemediğinden ya da iyi niyetli olup olmadığından hiçbir zaman emin olamadığın bir yer. Lüzhou'da bulmayı beklemediğim tek şey buydu. İnsanların ne demek istiyorlarsa onu söyledikleri ve söylediklerini kastettikleri bir yer orası.”

“Lüzhou hakkında daha fazla şey duymak isterim,” dedim. “Tabii bana anlatmak istiyorsan.”

Daha fazla asker geçerken duvarlar tekrar sallandı. Birden elimi tutup beni kendine çekti. Başımı kaldırıp ona bakınca utanca kapıldım. Umutla bir randevu istediğimi mi düşünüyordu? Görevimi yerine getirmek için ödemem gereken bedel bu muydu?

“Seni götürebileceğim başka bir yer var aklımda,” diye fısıldadı. “Tanınmayacağım bir yer. Tabii bana güvenirsen.” Elim

kaldırdı, parmaklarımızı birbirine değecek şekilde açarak avcunu benimkine bastırdı. *Güven.*

Utancın keskin bıçağını içimde hissedebiliyordum. Flört hayalleri kuran tek kişi bendim. Sesimin bana ihanet edip etmeyeceğine güvenemeyerek başımı salladım. Bana hâlâ nabzımı hızlandıran o şimşek gibi sırtışı attı. Umarım aramızdaki bağ o kadar sıkı olmazdı ve hain zihnimin içinde hâlâ savaşıyor düşüncelerden habersiz kalırdı.

Yakınlarda asker olmadığından emin olmak için etrafı kontrol ederken Kang'ı izledim. Ardından başka bir oyuga koştuk. Burada bir erik ağacı vardı, beyaz yaprakları aşağıdaki taşların üzerine saçılmıştı. Başka bir taş aslan, pençelerini kaldırmış dibinde bekliyordu.

Duvardaki demir halkayı çektiğinde mekanizma kayarak gizli bir tüneli ortaya çıkardı, tıpkı Ruyi'nin beni prensesle konuşmaya götürdüğünde içinden geçirdiği zamanki gibiydi. Buradan başka kaç tane tünel geçiyordu acaba?

Güvenli bir şekilde kapının arkasına geçtiğimizde bana, "Yakınımda kal," diye fısıldadı. "Tünel yer yer daralıyor, arada sırada da muhafızların yanından geçmemiz gerekecek."

Uyarısını dikkate alarak arkasından yakın takibe başladım. Başlangıçta yan yana rahatça yürüyebiliyorduk ama sonunda birbirini ardına yürümek zorunda kaldık. Bir süre sonra tünel yavaş yavaş genişledi ve küçük bir odaya girdik. Ortada büyük bir demir mangal vardı; yanıyor, sıcaklık yayıyordu. Ateşin ışığı duvardaki levhalardan yansıyarak yazıları aydınlatıyordu. Yerde toz yoktu, böcek ya da hayvan izi yoktu. Bu odaya iyi bakıldığı belliydi.

Başımızın üstünde bir yerlerde bir çan çalıyordu. Sesi o kadar yakındı ki tüm vücudumda yankılanıyordu. Ama tonu tanıdık gelmişti. Günün değişimini, sabahtan öğleden sonraya ve akşama geçişi simgeliyordu.

“Çan kulesine yaklaştık!” diye haykırdım. Kule sarayın güneybatı köşesinde yer alıyor ve sesi Jia’nın her köşesinden duyulabiliyordu.

“Tam altındayız,” dedi Kang, köşedeki bir yığından yanmayan bir meşale çıkararak. Yakmak için mangalın alevlerini kullandı. “Yükselmiş İmparator sarayı inşa ettiğinde saldırı durumunda kaçış yolları olarak sarayı Jia’nın çeşitli noktalarına bağlayan bu tünellerin inşa edilmesini emretti. Çocukluğumun büyük bir kısmını öğretmenlerimden veya eğitmenlerimden saklanmak için bu tünelleri ezberleyerek geçirdim.”

Mangalın dans eden ışığına baktı, ateş gözlerine yansıyor-du. “Tünellerden biri kuzey rıhtımına çıkıyor. Bir diğeri çayevi bölgesine. Orası Büyükanne’nin isteği üzerine inşa edildi, böylece gösterilere yanında muhafızlar olmadan katılabilecekti.”

Büyükanne. Dul İmparatoriçe Wuyang. Dàxī tarihinin efsanevi hükümdarlarını, aile sahibi insanlar olarak düşünmek garipti. Kang onları benim Shu’yu ve babamı tanıdığım kadar iyi tanıyor olabilirdi. Bu düşünce rahatsız ediciydi.

“Yola devam etmeliyiz,” dedi bana. Tünellerden birine girdik, yürüdükçe ayaklarımın altındaki zeminin kademeli olarak eğim aldığını hissedebiliyordum. Hava sanki yeryüzünün derinliklerine gidiyormuşuz gibi daha nemli bir hal almıştı.

“Buraya dönmek tuhaf bir duygu,” diye mırıldandı patika-daki bir yarığa ulaştığımızda. Meşaleyi kaldırıp her iki yöne de baktı.

“Saraydan ayrılalı ne kadar oldu?” diye sordum, çocukluğunun geçtiği bir yerde olmanın onu sorularıma karşı daha duyarlı kılacağını umuyordum.

“Dokuz yaşındaydım,” dedi. “Tam on yıl oldu. Her şey tanıdık ama yine de...” Cümlesini bitirmesini bekledim ancak devam etmedi.

Çocukluk evinden kovulmanın, bir hainin fiziksel damgasını taşımanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Ancak dışlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Elimi koluna koyduğumda bir an için burada olduğumu unutmuş gibi şaşkınlıkla elime baktı.

“Artık hatırlıyorum,” dedi gülümseyerek. “Neredeyse vardık.”

Tünelde fazla ilerlemeden bulunduğumuz taraftan ağır bir kırıle kapatılmış ahşap bir kapıya geldik. Etrafımızdaki havayı dolduran tozu solumamak için yüzümüzü kollarımızla kapatarak kapıyı açtık. Kapının uzun süredir açılmadığı belliydi. Basamakları alçak ve sessiz bir şekilde çıktık, işgal edilmiş bir alana giriyor olabileceğimizi düşünerek temkinli davranıyorduk.

Odanın kalanı görüldüğünde ilk fark ettiğim şey yoğun ve iğrenç bir tütsü kokusuydu. Odanın beş duvarı vardı ve her birinde oyulmuş, taş bir panel bulunuyordu. Tanrıların tasvirleri olduklarını anladığımda her birine hürmetle yaklaştım.

Güneyin Leydisi dalgalanan bir cübbe giyyordu, elinde de bir flüt vardı ve terlikli ayakları büyük kanatlı bir kuşun sırtındaydı. Bir başka panelde Okçu Kral, şaha kalkmış büyük bir ata binmişti; atın devasa toynakları gökyüzünü dövüyordu. Shénnóng uzun sakalıyla, elinde çiçekle bir nilüfer yaprağının üzerinde yüzerken resmedilmişti, sudaki yansımasındaysa uzun bıyıklarıyla dev bir sazan görülüyordu. Yanında, elinde bir davul tutan, şiş gözlü ve vahşi dişlerini sırtarak gösteren bir adam vardı. Arkasında gökyüzünü aydınlatan şimşekler, yanındaki kadının tuttuğu aynadan yansiyordu. Her zamanki siyah giysileriyle Gök Gürültüsü Kaplanı Tanrısı ve karısı Şimşek Tanrıçası da oradaydı.

Kapıya en yakın panelde Zümrüt Kaplumbağa yer alıyordu. Hepsi de Dàxī'nin çocuklarından herhangi birinin bile aşına olduğu hikâyelerdi.

Üzerimizde, koyu mavi bir zemin üzerine gümüş çizgilerle çizilmiş takımyıldızların resmedildiği tavan vardı. Gökyüzünde iki figür uçuyordu; bir ejderhayla yılan ebedi bir savaşın içinde sarmaş dolaş olmuştu. Uzaklarda bir yerden ilahi sesleri geliyordu.

“Burası neresi?” diye sordum usulca.

Kang, “Língyǎ Manastırı, eski imparatorların mezarı,” dedi. “Tüm Jiá'daki en güzel bahçelerden birine sahipler.”

“Bahçeler mi?” Aklım bana bu numarayı sürdürmem gerektiğini, bu kadar umursamamam gerektiğini söylese de bu düşünce kalbimi yerinden oynatmıştı. Meyve bahçelerinde gezinmeyi, ağaçlardan meyve koparmayı özlüyordum. Çay ağaçlarından yaprak toplamayı özlüyordum. Her ne kadar dikenli doğalarından ve tam çiçek açmalarını sağlamanın zorluklarından hoşlanmasam da çiçekleri özlüyordum. Saray bahçeleri her ne kadar güzel olsa da her zaman gözetim altındaydılar ve burada oyalanmama asla izin verilmezdi.

“Şu anda gün ortası ilahisini icra ediyorlar,” dedi Kang. “Bu seansı tamamladıktan sonra genellikle yemek salonuna giderler. Ancak imparatorun vefat haberiyle birçoğu yardım için saraya çağrılacaktır. Fark edilmeden bahçeye çıkabiliriz ama o zamana kadar burada kalmamız gerekecek.”

Tekrar portrelere doğru çekildim. Bu kez taşa işlenmiş detayların parlayan yanardönerliğini fark etmiştim. Kuşun gagası, Şimşek Tanrıçası'nın aynası, Shénnóng'un sazanının pulları.

“Çok güzeller.” Onlara dokunmak istesem de korunmaları gerektiğini biliyordum. “Oldukça eski olmalılar.”

“Bunlar annemin halkı tarafından Zümrüt Adalar’ın kayalıklarından alınan taşlarla yapılmış,” dedi sesinde bir parça hüznle. “Yükselmiş İmparator’la evlendiğinde dul imparatoriçenin çeyizinin bir parçasıymış. Lüzhou ve Yün bir zamanlar... ittifak içindeymiş.”

Hiç düşünmeden, “Ama orası...” dedim. Ona baktığımda yüzündeki acıyı fark ettim ancak küstah sözlerimi durdurmak için çok geçti.

“Evet, soysuzların ve haydutların sürgüne gönderildiği yer. Ama bir zamanlar bunun gibi oymalarla tanınan, zanaatkârların toplu halde yaşadığı ve muhteşem şeyler yarattığı bir yerdi.”

Parmak uçlarını sazanın pulları üzerinde saygıyla gezdirdi. “Mücevher olarak ya da başlık ve diğer süslemelerde kullanılan siyah incilerle yaptıkları işlerle ünlüydüler. İstiridyelerin kabukları da oymalarda ve heykellerde ek parça olarak kullanılırdı. İnciler ayrıca tıbbi amaçlar için toz haline getirilebilir, savaşta dinçlik için yutulabilir veya gençliği korumak için kozmetikte kullanılabilir. Orada toprak zengin değil, tarım yapmak zor. O sert kaya yarımadasında yaşamamanın başka yollarını bulmuştuk ta ki...”

Kang’ın yüz ifadesi kararırken dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Ta ki imparator babamı ve onunla ilişkili herkesi ibret olsun diye cezalandırmaya karar verene kadar. İnci satışını yasakladı, tuz çiftlikleriyle taş ocaklarını adalardaki tek endüstri haline getirdi. Sonra da kendisine karşı çıkan herkesi ölüme gönderdi.”

“Tüm bunlardan sonra nasıl hayatta kaldılar peki?” diye sordum imparatorun gazabından etkilenen tüm masumlar için duyduğum sempatiyle.

“Fiziksel olarak iyi durumda olanlar orduya katıldı; aileleriye onların gönderebildikleri az miktardaki maaşları beklerken açlıktan ölecek hale geldi. Bazıları yerinden yurdundan olup başka bir yerde sıfırdan hayata başladı. Yapamayanlarsa silahlanıp kuzey komşularımıza mal taşıyan imparatorluk gemilerine saldırdı.”

Etraftaki herkesin acı çekmesini izlemek korkunç bir varoluş biçimiydi. Bu tanıdık bir hikâyeydi, Sü’da da salgın hastalıklar ya da kuraklık nedeniyle hasadın az olduğu yıllar oluyordu. Babamla ağlayan çocuk sesleriyle dolu bir eve gittiğimde yanaklarının çukurlaşmış olduğunu görürdüm.

“Haydutların haklı olduğunu söylemiyorum,” dedi Kang hızlıca, sessizliğimi tiksintiyle karıştırarak. “Ama pek çok kişi incilere bel bağlamıştı. Değerleri düştüğünde umutları da...”

“Bana nedenini açıklamak zorunda değilsin.” Başımı sallayarak ona anlayış gösterdiğimi belirttim. “Anlıyorum. Bizim köyde de mahsulün para etmediği zamanlar oldu ama yine de her sezon aynı vergiyi öderdik, hatta ödemeler bir hafta bile gecikse iki katına çıkardı. Hepimiz ailelerine yük olmamak için dağlara çekilip haydut olan bir ya da iki kişi tanıyoruz.”

Bir ailenin yarısı zehirden yok olduğunda hoşgörü gösterilmemişti. Ölülerimizi gömerken bile haraç talepleri geri çekilmemişti.

“Babam valiye bir sezonluk erteleme için ricada bulunmaya devam ediyor ama merhamet adamın lügatinde yok.” Gecikmiş vergiler yüzünden ceza olarak pazarda dövülen adamı

gördüğüm anı hatırlayınca titremekten kendimi alamadım. Babamla bu olaydan bir ay önce karısını, ondan bir hafta önce de oğlunu gömmesine yardım etmiştik.

Bu kez elini koluma koyan, sıcaklık ve güvence sunan Kang oldu.

“Aynı adaletsizliklerle büyümüşüz gibi görünüyor,” dedi nazikçe. “Çarşıda seni fark etme nedenim buydu. Başı dertte olan çocuğa yardım ettiğinde kafamdaki birkaç soruya cevap buldum.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Hangi sorular?”

Bakışları hâlâ cevap arıyormuş gibi yüzümü taradı. “Ning, ben...”

Çanların tatlı sesi yankılanarak aramızdaki samimiyeti bozdu.

“Gün ortası ilahisinin sonu geldi,” diye mırıldandı ama yerinden kıpırdamamıştı.

“Gitmeliyiz,” dedim ona. Bir parçam aramızdaki mesafeyi kapatıp başımı göğsüne koyarak ona aynı türden bir rahatlık sunmayı hayal ediyordu. Bunun yerine dönüp yürüdüm ve kendimi kafamı toplamaya zorladım. Prensesin aradığı bilgiyi ondan almam gerekiyordu ve aynı zamanda ona ilgi duyamazdım. Yükümlülük hissettiğim başka birini daha hayatıma alamazdım yoksa gerektiğinde ona nasıl ihanet edecektim?

Zaten verecek çok az şeyim varken, bir başkasına nasıl kendimden bir parça daha verebilirdim?

Dışarıda bir sahanlığa çıkana kadar boş koridorlardan gizlice geçtik. Önümde uzanan bahçelerin şaşaalı görüntüsü neredeyse sindirilemeyecek kadar fazlaydı. Sü'da geride bıraktığım

yeni açmış tomurcuklar artık tamamen açılmış, bazı ağaçlarsa çoktan çiçek açmış olmalıydı. Yusufçuklar tepemde vızıldıyor, diğer böceklerse çalıların arasında uyukluyordu. Uzaktaki orman örtüsü esintiyle sallanıyordu; sık korunun önünde sıra sıra çalılar, çiçeklerle bezenmiş yeşil dalgalar oluşturunuyordu.

Merdivenlerden indikten sonra manastırdan bahçelere doğru kıvrılan, tuğlalarla kaplı üstü kapalı bir patikada yürümeye başladık. Kırmızı sütunlar başımızın üzerinde duran karmaşık desenlerle boyanmış çatıyı tutuyordu. Gökkuşağının göz kamaştırıcı tonlarına boyanmış kuşlardan oluşan bir duvar resmi vardı.

Kuşların altında gezinirken Kang, “Bu, büyükannem evlenme teklifini kabul ettiğinde büyükbabamın ona verdiği hediyeydi,” dedi. Çevremizin güzelliği o an için ruh halimize iyi gelmişti. “Yün dağları nadir kuşlarıyla ünlüdür. Büyükannem onları özlemiş, bu yüzden büyükbabam bunu yaptırmış ve keşifler tarafından bakımları yapılmış.”

“Canlı gibiler.” Renklerin canlılığına hayret etmiştim. Bu tonları korumak için her yıl rötuşlanıyor olmalıydılar. Ama ben kapalı yollardan hoşlanan biri değildim; bitkilerin arasında olmaya, güneş ışığını tenime çekmeye ihtiyacım vardı.

Bir sonraki köşenin yürüyüş yolundan çıkıp çiçek tarlasına girerek etrafımı her renkten şakayıklarla çevreledim. Derin bir nefes alıp çiçeklerin ve altındaki toprağın kokusunu içime çektim. Tüm shénnóng-shī’lerin bitkilerle bu doğal yakınlığı var mıydı yoksa bu annemin yeteneklerine özgü bir şey miydi bilmiyordum ama eski tanrıların bir parçasının hâlâ bizimle kaldığından emin olduğum yer burasıydı.

Gözlerimi açtığımda Kang’ın hâlâ patikadan beni izlediğini gördüm, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum,” diye seslendim ona. Taş duvarlarla kapatılmamış, büyüyen şeylerin arasında olmaktan duyduğum sevinci zapt edemiyordum.

Temkinli hareketlerle patikadan bir adım attı ve sonra onları incitmekten korkuyormuş gibi tereddütle çiçeklerin arasından yürümeye başladı.

“Düşündüğün kadar kırılgan değiller.” Bir sapı tutup çiçeği ona doğru sallayarak Kang’la dalga geçtiğimde irkilmesine neden oldum. “Eğilirler ancak kolay kolay boyun eğmezler. Bitkileri yerle bir edebilirsin, yakabilirsin ama bazıları her zaman bir sonraki yıl ve ondan sonraki yıl geri gelir.”

Meyve bahçeleri ve bostanlar yandığında ne kadar ağladığımı hatırlıyordum, ağaçların öldüğünü hissetmişim sanki. Shu, geceleri yatağında burnumu çekerken bile yanımdaydı. Annemin bize söylediklerini, geri geleceklerini fısıldardı kulağıma. Kız kardeşimin dudaklarından çıkan sözlere inanmak daha kolaydı.

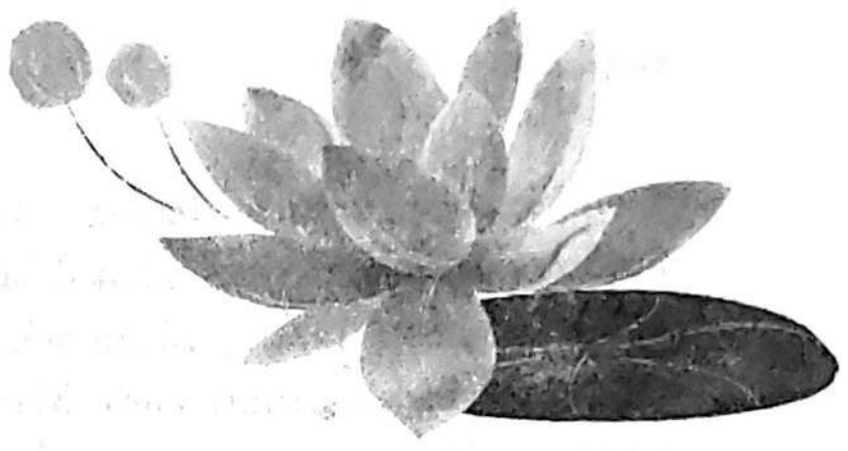
Boğazımı temizleyip babamın metanetini takınmaya çalıştım. “Bazen bitkinin yeniden sağlıklı olabilmesi için dallarını kırmak ve hastalıklı uzuvları almak gerekir. Kemikleri düzeltmek için kırmaktan ya da enfeksiyonu kurutmak için şişmiş bir uzvu kesmekten çok da farklı değil.”

“Sana inanıyorum,” dedi gülerek, görünüşe göre benim saçmalamamdan keyif alıyordu.

“Siz ikiniz!” Uzaktan gelen bağırışlar yaşadığımız anı böldü. Manastıra doğru baktığımızda iki keşişin bize doğru koştuğunu gördük.

Yakalanmıştık.

Ağzım bir karışık Kang’a baktım ama o hemen tepki verdi. Eli benimkini buldu, omzunun üzerinden, “Koş!” diye bağırırken beni de peşinden sürüklemeye başladı.

Çiçek denizine daldık, biz koşarken dallar bizim için ayrılıyordu. Çiçekler başlarını eğip, *Acele edin, acele edin*, diye fısıldıyordu. Çalıların arasından çimenli bir yamaca fırladık. Keskin gözlü keşişler destek çağırmıştı ve etrafımızı sarıp bizi sıkıştırmak umuduyla ikiye ayrılmışlardı.

Önümüzdeki ağaç korusunun yanından geçip nilüfer yapraklarıyla bezeli göle akan bir kanala vardık. Kanalın içinden geçen suyun üzerinde yarımay şeklinde bir köprü kıvrılıyordu. Söğüt dallarının altından eğilip köprünün üzerinden uçarak geçtik. Dallar saçlarımda kaşındıran kalıntılar bırakmıştı. Yol burada, sarı kayadan oyulmuş insan yapımı küçük bir dağın etrafında kıvrılıyordu. Kang'ın bizi patikadan geçirip diğer ağaç korusuna götürmesini bekledim, orada etraftan dolanıp peşimizdekileri atlatmamız daha kolay olacaktı fakat bunun yerine kayalara doğru koşmaya başladı.

“Bekle...” dedim Kang dekor amaçlı dağın yamacına tırmanmaya başladığında.

“Güven bana,” dedi. Ağzının kenarı yukarı kıvrılmıştı, gözleriye arkasındaki sular kadar parlaktı.

Omzumun üzerinden baktım, keşişler artık görünmüyordu ama çok geride olmadıklarından da emindim. Kang'la sarayın dışında yakalanma riskini göze alamazdım. Onun peşinden gitmek zorundaydım.

Yukarı tırmanmak yerine dar çıkıntının üzerinde denge-
de durarak kayanın etrafından dolaştı. Kayarsam aşağıdaki
bulanık suya sert bir düşüş beni bekliyordu. Sadece yan yana
çömelecek kadar yerimiz vardı. Manevra yaparak dağın ke-
narındaki küçük bir mağaraya girdik. Ancak patikadan aşağı
yürüyen ve gölete yaklaşan herkes tarafından hâlâ görülebile-
cek haldeydik. Ne yapmamız gerektiğini görmek için Kang'a
döndüm fakat o, iki kaya çıkıntısının arasına girdi ve sonra...
ortadan kayboldu.

Bizi arayanların seslerinin hızla yaklaştığını duyabiliyor-
dum, düşünecek zamanım yoktu. Ellerimle dizlerimin üzerine
çömelip peşinden giderek kayalardaki yarığa daldım. Güneşin
ısıttığı kaya nemli ve kaygan hale gelirken ellerim tutunacak
yer aradı. Bu daracık yerde fazla ışık olmadığından dikkatli
adımlarla ilerlemeye çalıştım, bu sırada eteklerimi çamura bu-
layıp kirletmişim.

Gözlerim karanlığa alıştıkça dar yol genişlemeye başladı,
taşa oyulmuş basamakları seçebiliyordum. Kang'ın peşinden
giderek kendimi iki kayanın arasına sıkıştırıp yol bir yeraltı
mağarasına çıkana kadar inmeye devam ettim.

Yukarı bakınca mağaranın tepesinde bir çatlak gördüm; ka-
yaların arasında, aşağıda bulunanları gizlemek için bu boşlu-
ğun üzerine taşınarak konduğunu düşündüğüm bir aralık var-
dı. Güneş ışığı alanı boydan boya kesmiş, mağaranın dibindeki
havuzun yüzeyinde dans ediyordu. Sular, imkânsız bir serap
gibi mavi-yeşil bir renkle parlıyordu.

Ayaklarımı yan yana koymama yetecek genişlikteki çıkıntı-
nın üzerinden ilerleyerek havuzun etrafından dikkatle dolanın-
ken Kang'a, "Burası neresi?" diye fısıldadım.

“Bir yeraltı kaynağı,” diye yanıtladı sorumu. “Büyükannem öldükten sonra burada çok zaman geçirdim. O zamanki baş-rahibe, sarayda ortalık... çalkantılı olduğu zamanlarda benimle ilgilenmeye can atıyordu.”

Çalkantılı. İlginç bir kelime seçimiydi.

“Küçükken o kayaların arasından geçmek çok daha kolaydı.” Kıkırdadı ama neşesinde gergin bir hava vardı. Burası onun derinliklerindeki bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi.

“Bu kayaya tırmanmamız gerekiyor, diğer tarafta bir kumsal var. Keşifler bizi aramaktan vazgeçene kadar orada bekleyebiliriz.” Kang önündeki taşı okşadı.

Emin olamayarak pürüzsüz yüzeye baktım. Yapacağımız şey, ellerimi ve ayaklarımı koyabileceğim açık yerlerin olduğu bir çatıya tırmanmaktan farklıydı.

“Bu suların kutsal olduğunu biliyor muydun?” Kang gerginliğini hissetmiş gibi sırtarak anlatmaya başladı. “İlk İmparator’un Kızıl Yağmur Savaşı sırasında savaş lordu Guan Yong tarafından mağaralara kadar kovalandığı ama klanı bu mağaraların perili olduğuna inandığı için peşinden gitmediği söylenir. İlk İmparator ve adamları mağaralardan çıktıklarında Guan Yong ve takipçileri kılıçlarını bırakmışlar çünkü düşmanlarının mağaralarda saklı ruhlarla yüzleşip galip geldiklerini düşünmüşler. Halkı bu sulara hiçbir balığın yaşayamayacağını ve hiçbir böceğin burada büyüymeyeceğini biliyormuş ancak İlk İmparator gölden su içtiğinde tek aldığı tat, tatlı su tadıymış. Daha sonra Guan Yong’un yardımıyla güney klanlarına karşı zafer kazanmış.

Yıllar sonra Yükselmiş İmparator başkentin inşaatına başlamış ancak bu bölgede inşaat yapmak istediklerinde toprak

çökmüş. Yeraltı kaynağını ve mağaraları bulmuşlar. Yükselmiş İmparator bu keşfi duyduğunda bölgeyi ziyarete gelmiş ve bu sulara yüzen dev bir sazan görmüş. Ancak Yükselmiş İmparator'un adamları sazanı bulmak için kaynağa atladıklarında yaratıktan hiçbir iz bulamamışlar. O zaman buranın Shénnóng tarafından kutsandığı ve Língyǎ'nın bu bölgeyi korumak için inşa edildiği söylenmiş."

"Bu hikâyeyi hiç duymamıştım." Bir zamanlar tanrılar tarafından ziyaret edilmiş bir yerde durma fikri beni büyülemişti. Derinliklerinde sihrin saklı olup olmadığını görmek için suya baktım fakat tek gördüğüm durgunluktu.

"Suyu kendin de deneyebilirsin," dedi şakayla. "Bak bakalım tadı efsanede anlatıldığı gibi mi."

Kaşımı kaldırdım. "Çocukken kutsal sulardan birçok kez tattın galiba?"

Alaycı bir tavırla elini göğsüne götürerek güldü. "Sözlerin can yakıyor. Beni tanrıların önünde utandıracak mısın?"

"Saygısızlığımız yüzünden yere serilmeden önce bana yolu göster." Kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Kang tereddüt etmeden kayanın kenarına tırmandı. Hayatı boyunca zırh giymiş biri gibi hareket ediyor, zırhı ona engel olmuyordu.

"Burada ikimize birden yetecek kadar yer yok," diye seslendi yukarıdan. "Seni diğer tarafta bekleyeceğim."

Ellerim taşın üzerinde gezinip parmaklarımla tutunacak yerler ararken onu onayladım. Çukurlar ve çatlaklar buldum, destek için ayak parmaklarımı kullandıktan sonra kendimi yukarı çektim. Bu sırada kayada tutunacak boşluklar

keşfetmiştim. Kang'dan daha yavaş, daha dikkatliydim ama kendimi tepeye ve yukarıdaki çıkıntıya çekmem uzun sürmedi.

Burası daha da güzeldi. Aşağıdaki çakıllı kumsalda duran Kang sırtarak bana bakıyordu. Yakışıklı, karmakarışık ve vahşiydi.

Ta ki ifadesi değişene kadar.

Sessizce ve korku içinde, "Ning..." dedi. "Yanında..."

"Ne?" Söylemek üzere olduğum şeyi yutarak bakışlarını soluma doğru takip ettim.

Yeşil-sarı bir yılan tıslayarak başını bana doğru uzatmıştı. Küçük siyah gözleri tehditkâr bir şekilde bana odaklanmıştı.

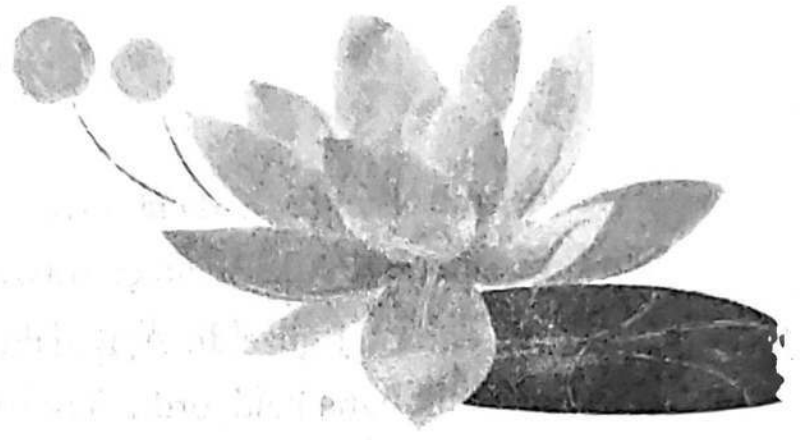
Yavaşça hareket ederek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ağırlığımı taşıyabileceğim bir yer bulana kadar ayağımı geri kaydurdım.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim sesimi alçak tutarak. "Ben sadece..."

Yılan ileri atılıp kolumu ısırarakken elimi geri çekip dişlerinin derime batmasına engel oldum. Ama bu hareket beni diğer yöne, epey uzağa fırlatmıştı. Ardından ayağım kaydı.

Geriye doğru yalpalayıp boşluğa düştüm.

Gördüğüm son şey Kang'ın şok olmuş yüzüyle bana uzanan eliydi. Sonra kutsanmış suların yüzeyini delerek soğuk derinliklerine battım.

Su hızla kıyafetlerimin kollarına ve uçlarına dolup onları ağırlaştırmıştı. Nefes almak için çabalarken burnuma ve açık ağzıma hücum ederek beni boğmaya başladı. Kollarımı hareket ettirip bacaklarımı çırpacak kadar kendime geldiğimde çoktan üzerimdeki kumaşa umutsuzca dolanmıştım.

Soğuk, uzuvlarımı kavrayıp kemiklerime işlerken bile göğsümde bir ateş yanıyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı içimi yakıyordu.

Su dudaklarımda ve dilimde tatlı bir tat bırakarak beni boğarken boğazımın arkasında hafif kabarcıklar hissediyordum. Histerinin eşliğindeyken, *İlk İmparator'un efsanesi doğruymuş*, diye düşündüm.

Önümde birbiri ardına ışık patlamaları belirliyordu. Gökyüzünde akan bir yıldız denizi vardı. Akıntı beni sıcaklık vaadiyle çağırıyor, kendimden vazgeçmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ama sonra karanlıkta Shu'nun yüzünü gördüm; bana söylediklerini duydum: *Sana inanıyorum*. O andan sonra suyun beni almasına izin veremeyeceğimi biliyordum.

Sıcaklığın içinden bir şey kollarıma tutundu. Akıntının hoşluğuna karşı savaştım fakat çekimin beni alıp götürmesine karşı koymadım. Ben sırtüstü düşene, dünya tepemde renk lekelerine dönüşene dek yıldızları arkamızda bırakarak yükselmeye devam ettik. Görüşüm önce dalgalandı, ardından netleşti ve ortaya bir yüz çıktı.

Sanırım adımı duyuyordum. Sert eller omuzlarımı kavrayıp beni yuvarlayarak yan tarafıma döndürdü. Güçlü darbeler sırtıma iniyordu. İçimdeki suyu yere çıkardıktan sonra tekrar nefes alabilmeye başladım. Derin nefesler alırken bir dirseğimle kendimi yukarı itmeye çalıştım, o sırada vücudumun etrafına bir örtü sarıldı. Örtülene dek sıcaklığı ne kadar istediğimi bilmiyordum, dişlerim birbirine çarpıyordu. Onun yardımıyla ayağa kalktım, hâlâ kekeliyordum.

“İyi misin?” Kang dikkatle beni izliyordu. İçimde bir şeyler tutuşmaya çalışan çıra gibi titriyordu.

Nefes nefese, “Hayatımı kurtardın,” demeyi başardım, sesim öksürükten ötürü hâlâ boğuk çıkıyordu.

“Bekledim,” dedi özür dileyerek. “Yüzeye çıkmanı bekledim, bekledim, sonra çıkmayınca çok geç kaldığımı düşündüm.”

“Yüzmeyi bilmiyorum,” diye itiraf ederken örtüyü etrafıma daha sıkı sardım, sonra üzerimdeki ne olduğunu fark ettim: Kang’ın tuniği. Zırhının parçaları etrafımıza saçılmıştı. Göğüs plakası, miğfer, bacak parçaları. Peşimden atlamak için acele ederken hepsini bir kenara atmıştı.

Akıntının çekimini hatırlayarak titremeye başladım. Shu olmasaydı, beni hâlâ evde bekleyen kız kardeşimle olan bağım olmasaydı, teslim olmak ne kadar kolay olurdu. Saç telleri gözlerimin önüne kayarak görmemi zorlaştırdı. Saçları uzaklaştırmayı denedim fakat ellerim titremeye devam ediyordu.

“Özür dilerim,” dedi. Yavaş ve kasıtlı hareketlerle uzanıp saçlarımı nazikçe gözlerimden uzaklaştırırdı. Dokunuşu alnımın kıvrımına, oradan da yanağıma kayarken kulağımın ucuna sürtündü.

“Ne...” Nefesim tılandı. “Ne için özür diliyorsun?”

“Sana daha önce ulaşamadığım için,” diye fısıldadı. Dokunuşu çenemin altındaki yumuşak yerde durmuştu, nabzımın çılgınca atışını hissedebildiğinden emindim. Gözleri karanlık havuzlar gibiydi; içine düştüğüm denizden bile daha derinlerdi. O karanlıktaki ışık zerresinde kendi yansımamı görebiliyordum.

Kang’ın endişesi beni içine çekiyordu, dokunuşu bir vaat gibiydi. Cevabımı beklerken aramızdaki mesafeyi kapatmak için öne eğilerek bu çekime teslim oldum. Dudaklarım onunkilere hafifçe değdi. Başımı kaldırarak öpücüğü derinleştirdi; öpücük farklı bir boğulmaya dönüşene ve biz nefes almakta zorlanana kadar da öpmeye devam etti. Beni daha yakınına çekip vücudunun sıcaklığıyla sararken tunik omuzlarımdan düşürdü.

Birbirimizi bıraktığımızda ikimiz de biraz nefessiz kalmıştık.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandıktan sonra sözlerimi toparlamaya çalıştım: “Yani... hayatımı kurtardığın için.”

“Her seferinde böyle öpüleceksem seni on kere kurtarmaya razıyım,” diyerek beni güldürüp utancımı uzaklaştırdı.

“Ning...” İfadesi bir anda eğlenmekten ciddiyete büründü. Duygularını böylesine kontrol edebilmesinin, üzerinde çalışılmış bir şey olduğunu biliyordum. “Sen beni kavalkemiklerime hızlı bir tekme atarak karşılayan ilk kızsın. Bana kendimi... normal hissettiren ilk kızsın.”

Bir anlık duraksamanın ardından, “Bu kesinlikle anormal,” dedim. Başka nasıl yanıt vereceğimi bilememiştim.

“Bana daha önce... Lüzhou hakkında soru sormuştun.” Göğsüne dokundu. “Bizi bir hain damgasıyla işaretlediler. İlk geldiğimde bunu saklamaya çalıştım ama herkesin göğsü çıplakken tunik giymek beni tuhaf gösteriyordu. Sonra hepsinin

beni zaten tanıdığını fark ettim, bu yüzden saklanmayı bırakmak daha kolay oldu. Beni kabullenmeleri uzun zaman aldı.”

Sanırım tıpkı benim bildiğim gibi o da ait olmamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Benden uzaklaştı, çakıtaşlarını parmaklarının arasından geçirirken gözlerime bakmadı. “Babama saygı duyarlardı çünkü dağlardan gelen akıncılara karşı savaşmıştı. Vatanlarını savunmuştu ve annem de... onların soyundan geliyordu. İmparatorla nişanlanacaktı, bunu biliyor muydun? Babam akıncıları durdurduğunda büyükannemin isteği üzerine annemi imparatorla evlendirmek için başkente getirdi ama evlilik hiç gerçekleşmedi.”

Tarih derslerinde bana öğretilenleri tekrarlayarak, “General onun kendisine ait olduğunu söyledi,” dedim. Dài Prensi’ne yapılan pek çok suçlamadan biri de buydu. Kendi çıkarı için siyasi bir evliliği zorlamak, kardeşlerin arasını açmak...

“Hayır!” dedi sertçe. “Lüzhou’dan Jia’ya yolculuk sırasında yakınlaşmışlar, annem başka birini istememiş. Dul imparatoriçe buna zamanla razı olmuş... ama tarih babamı her zaman bir başkasının kismetini çalan kişi olarak hatırlayacak.”

Tarihin asla bu kadar basit olmadığını anlamaya başlıyordum. Ne benim ailemin hikâyesi ne Kang’ın ailesinin hikâyesi ne de ikimizin hikâyesi... Tehlikeli bir şey olduğunu, hayal etmeye cesaret edemediğim bir şey olduğunu bilerek düşüncelerimi çabucak gömdüm.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu fakat bunu prensesin benden ortaya çıkarmamı istediklerini ve daha fazlasını öğrenmek için bir fırsata dönüştürebileceğimi fark etmiştim. “Ondan nefret mi ediyorsun? İmparator’dan yani.”

“Ben... Bilmiyorum,” dedi tereddütle. “Ailemi yok etmek için elinden gelen her şeyi yaptı ama bazı açılardan da yetenekli bir hükümdardı. Hepimizi idam edebilirdi ama bunun yerine kendi danışmanlarının tavsiyelerine karşı çıkarak bizi sürgüne gönderdi.”

Sevdiğim insanları tehdit eden biri hakkında bu kadar mantıklı konuşabileceğimden emin değildim.

“Onunla tanışmak, bunca yıldan sonra amcamın nasıl bir adam olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim.” Başını iki yana salladı. “Artık bu şansı asla elde edemeyeceğim.”

“Saraydaki insanlar... Babana hâlâ sadık olduklarını söylediklerin...” dedim daha fazla soru sormaya cesaret ederek. “Sana imparatorun nasıl öldüğünü anlattılar mı?”

Kang başını çevirip bana baktı; bakışları aniden sertleşmişti. “Bunun ne önemi var ki?”

Dikkatli ol Ning...

“Gölge tarafından zehirlendiğine dair söylentiler var.”

Bekleyişini sürdürüyordu, ben de bariz şüphesini ortadan kaldıracığı umuduyla ona anlatmaya karar verdim. “Annem zehirli çay tuğlalarının kurbanlarından biriydi,” diye açıklamaya başladım. “İşte bu yüzden buradayım. Bu yüzden prensesin gözüne girmem gerekiyor.”

Kaşlarını iyice çatarak söylediklerimi düşündü. Sonunda, “Acını paylaşıyorum. Bu acının keskinliğini bilirim. Öz annem beni doğururken ölmüş. Öz babamsa Kăiláng taburunda bir komutandı ve savaş alanında öldü. Üvey annem beni yanına alıp yanlarında istenildiğimi hissettirdi. Kendi evinde varlığımdan rahatsız olanlar olsa bile beni korudu. Onu kaybettiğimde... benim de bir parçam öldü,” dedi.

Beni tekrar kendine çekti, bu seferki kucaklaşmanın amacı sadece sıcaklık ve rahatlık bulmaktı. Bu kısacık an için minnettar olmamam gerektiğini bilsem de başımı omzuna yasladım.

“Ama...” dedi bir süre duraksadıktan sonra. “Annenin ölümünün prenesten istediğin iyilikle ilgili olduğunu söylüyorsun. İntikam peşinde misin?”

“Elimden gelse Gölge’nin kellesini isterdim,” diye çıkışırken sesimdeki sertlik bana yüzeyin altında kaynamaya devam eden öfkeyi hatırlatmıştı. Gözlerimi kapatarak yüzümü başka yöne çevirdim. Hayal kırıklıklarımı ve başarısızlıklarımı fazlasıyla görmüştü.

Kang’ın patlamama tepki vermemesi takdire şayandı. Tek yaptığı saçlarımla oynayıp parmaklarını tellerin arasında gezdirmektir.

“Zümrüt Adalarındaki kadınların...” derken nefesi saçlarıma karıştı, “...çok vahşi olduğunu biliyor muydun? Mızrakla balık tutmayı ve inci avlamayı erkekler kadar iyi bilirler. Mızrak dövüşünde de bir o kadar ustalar. Babamın annemi herhangi bir şeyi yapmaya zorlayabileceğinden şüphelenmişimdir hep. Evlenmek için babamı düelloya davet ettiği söyleniyor.”

“Gerçekten mi?” Üzüntümü dağıtmak için kendisinden bir parça paylaşmasına minnettardım. Gururlu bir kadın hayal ettim, vatanını işgalcilere karşı savunmak için silah taşıyabilen. Hiç tanımadığı bir adamla evlenmek için kendi isteğiyle hayatından vazgeçen ama onun yerine başka birini bulan. “General’le dövüşme cesareti mi göstermiş?”

Attığı kahkahalar omuzlarını titretti. “Kimin suyun altında daha uzun süre kalabileceğini görmek için ona meydan okumuş. General kaybetmiş.”

Ben de güldüm. "Sanırım annemle iyi anlaşırdı."

"Öyle olurdu, evet." Kısa bir süre bekledikten sonra, "Annen de senin gibiyse," diye ekledi.

"Kang..." Tekrar doğrularak yüzünü görebilmek için karşısına oturdum. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Bir keresinde prensesin tüm hastalıkları iyileştirebilen bir taş olduğundan bahsetmiştin... Gerçekten böyle bir şey var mı?" Cevap verince ellerini tuttum, böylece aramızda titreyen bağ sayesinde kendisi de hissedebilecekti. Kafamın içinde, tıpkı bir baraja çarpan su gibi bir basınç yükseldi. Tüm umutlarım tehlikeli bir şekilde vereceği cevaba bağlıydı.

"Bilmek zorundayım."

Kavrayışımın uyguladığım güç karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Söylentiler duydum," dedi. "Ama..." Ellerini yavaşça benimkilerden çekip omuzlarıma koydu. "Böyle bir taş varsa, imparator onu imparatoriçesini ya da dul imparatoriçeyi kurtarmak için kullanmaz mıydı sence? Babam onu annemin hayatını kurtarmak için çalmaz mıydı? Prensес onu babasını kurtarmak için kullanmaz mıydı? Sence böyle bir şey olsaydı, tüm bu insanlar ölür müydü?"

Sözlerini duyuyor ama anlamıyordum. Böylesine korkunç bir gerçeği, beni sarayda -alaylara, tehditlere, utançlara rağmen- tutan aptalca umudun bir yalan olduğunu kabul edemiyordum. Her etabı kazanıp sonunda galip gelsem bile Shu ölebilirdi.

"Kim?" Çok fazla şey görmeye devam eden gözleriyle bana bakıyordu. "Kimi kurtarmak istiyorsun?"

"Kız kardeşimi," diye fısıldadım. "Kız kardeşim ölüyor."

Onunla hayatım hep iç içe geçmiş, aynı odada uyuyup uyanmıştık. En eski anılarımdan biri doğduktan sonra onu kucağıma almaktı ve şimdi benim ellerimde ölebilirdi.

Tıpkı ondan önce ölen annemiz gibi.

Bu baskı çok fazla gelmiş, dayanma gücümü yerle bir ederek gözyaşlarımı serbest bırakmıştı. Kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Paramparça, acınası, dokunduğu her şeyi mahveden biriydim ben.

25

Kang beni kollarının arasına alıp sıkıca sararken hiçbir şey söylemedi. Biriktirdiğimi hayal ettiğimden daha fazla gözyaşı beni terk ederek parmaklarımın arasından dökülüyordu.

“Kız kardeşim ölürse, geriye hiçbir şeyim kalmaz,” dedim hıçkırırken. “Babam zaten yaşadığı kederle ruhunun yarısını kaybetti. Shu da ölürse onu kurtarabileceğimi sanmıyorum.”

Başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını dikkatlice silmeye çalıştı ama ben onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Onun tesellisini hak etmiyordum, bana acımasını da istemi-yordum.

“Onu zehirleyen çaysa, bu nasıl senin hatan olabilir?” diye sordu. “Bilmiyordun ki.”

“Çünkü çayı koyan bendim.” Kolumu öfkeyle gözlerimin üzerinden geçirerek gözyaşlarımı sildim. “Zehirli mi diye kontrol etmem gerektiğini bilmeliydim. İşaretleri görmeliydim.”

Buna burnundan gülerek karşılık verdiğinde ağzım ince, düz bir çizgi halini aldı. “Ning...” Beni kendine doğru çekerken o ciddi ifade geri geldi. “Beni dinle, bir shénnóng-shī olmak ne kadar sürüyor? On yıl mı? Kaç yıldır eğitim alıyorsun sen? İki yıl? Üç?”

O kadar bile değil. Orada burada, annem ortak derslerimiz sırasında beni oturmaya zorladığında aldığım derslerden ibaret bir eğitim. Ama bunu bilmenin tatminini ona yaşatmadım.

“Biz imparatora güveniyoruz. Memurlar Divanı’nın bizi koruyacağına inanıyoruz.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedim boğuk bir sesle.

“Bunun senin suçun olmadığını söylüyorum,” dedi. “İmparator, yani Dàxī’nin hükümdarı, tüm muhafızları tarafından kuşatıldığı halde kendisine kötülük etmek isteyen kişiyi durdurup kendi ölümünü engelleyemedi. Zehri önceden fark edemezdin. Eğitimli bir shénnóng-shī olan annen bile içmeden önce bunu fark edememiş.”

“Ama...” dedim kararsızca. *İşaretleri okumam gerekirdi...*

“Birileri huzursuzluk yaymak amacıyla Dàxī halkını öldürüyor,” diye ısrarla devam etti sözlerine. “Birini suçlamak istiyorsan, o zaman zehri dağıtanları suçla. Yetkilileri suçla, bakanlıkları suçla. Ama kendini suçlama.”

Karşımda duran çocuğa baktım; verdiği güvenceyle, bu sözleri söylerken duyduğu güvenle mazeretlerimi yerle bir ediyordu. İhanet sınırında sözler söylüyordu. Ayrıca başka bir şeyi daha açıklığa kavuşturmuştu: İmparatorun hastalık dışında bir sebepten öldüğünü biliyordu. Ama ölümünü Sürgün Prens mi ayarlamıştı? Yoksa başka biri mi sorumluydu?

Prensesin benden hassas sorular sormamı ve gerçeği ortaya çıkarmamı istediğini biliyordum. Ama ben hiçbir zaman gülümsemelerle flörtlerin arkasına saklanabilecek türden biri olmamıştım.

“Babanı tahta oturtmak için mi buradasın?” diye sordum ona. Tehlikeli sorular ve tehlikeli oyunlardı bunlar.

Kang şaşırarak gözlerini kırıştırdı. “Babamın sadık memurları bile bana bunu sormaya cesaret edemez.”

“Benim saray halkından birine herhangi bir sadakatim yok.” Omuz silktim, sesimi kısık tutmuştum. Her ne kadar kalbim küt küt atsa da aileme yönelik tehdidini göz önünde bulundurarak prensese geri götürecektir bir cevap için çaresizce çırpınıyordum.

Bir an beni süzdükten sonra alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. “Hayır, sen onlar gibi değilsin.” Kararlılıkla devam etti. “İmparatorluğun üzerine çöken bir karanlık var. Zehir, evet ama aynı zamanda seller ve depremler de oluyor. Babam ejderha tahtı için yeni bir şafağın yaklaştığına inanıyor ama ben hâlâ sarayda birlikte büyüdüğüm kızı hatırlıyorum. Büyükanemiz bir aptal yetiştirmiş olamaz. Zhen’le barış için hâlâ bir şans olup olmadığını kendim görmek istiyorum.”

Saatin ilerlediğini gösteren çan sesi mağarada yankılandı. Akşam yemeği için saraya dönmem gerektiğini yoksa yemeği kaçıracığımı fark ettim.

“Gitmeliyiz,” dedi ama suya bakmaya başladı, gözlerinin altında gölgeler vardı.

Aklıma gelen tek şeyi yaparak eğilip yüzünü avuçlarımın içine aldım ve onu minnetle öptüm. Ben ağlarken bana sarıldığı, beni boğulmaktan kurtardığı ve o suçluluk gölgelerini kovaladığı için. Çan tekrar tepemizde çaldı ve nihayet ayrıldığımızda şaşkın görünüyor ama gülümsüyordu.

Saraya döndük. Dudaklarımda hâlâ onun tadı vardı. Fakat verdiği cevaplar aklımı kurcalayan daha fazla soruya yol açmıştı.

Tıpkı sarayın kendisi gibi karşıma tünel üstüne tünel çıkıyor, yol hiçbir yere varmıyor ve görünürde bir çıkış bulunmuyordu.

Lian'ın nerede olduğunu merak ederek hanemizde beklediğinden endişeleniyordum ama içeride sadece iki hizmetçi vardı. Banyo yapmama yardım ederken nemli giysilerimden hiç bahsetmediler. Ben saçlarımı kuruturken, Lian örgüsünde çimenlerle ısıtılı teni bir ton daha koyulaşmış halde, ağzı kulaqlarında sırtarak içeri girdi.

“Bugün güneş ıslıl ısıldı, ata binmek için mükemmeldi,” derken ahşap paravanın arkasında kirli kıyafetlerini kenara fırlatarak üstünü değiştiriyordu. Harika bir ruh hali içindeymiş gibi görünüyordu.

“Sen neredeydin?” diye sordu. Küvete girerken çıkardığı sesi duydum. “Bildiriden sonra seni bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde yoktun.”

“Kütüphanede saklandım,” dedim aklıma gelen ilk yeri söyleyerek.

“Hepimizin dikkatini dağıtacak şeyleri var sanırım,” diye yanıtladı.

“Sence yarışma ertelenecek mi?” diye sordum.

“Bir tahminde bulunup prensesin bu gece en yakın danışmanlarıyla toplantı yapacağını söyleyebilirim.”

“Peki sence şimdi ne olacak, yani imparator...” Kendimi bunu söylemeye zorlayamadım bile, kelimeler kulağa aşırı saygısız geliyordu.

“Saray erkânı yaptıkları törenlere bayılır,” dedi Lian hiç istifi bozmadan. “Gökbilimcilere danışılacak, sonra da yeni imparatoriçenin yükselişine hazırlanmak için uğurlu bir zaman seçilecek. Eminim bir saray shénnóng-shī'sinin atanmasıyla ve verebilecekleri diğer unvanlarla devam edeceklerdir.”

Bu memur ve soylulardan kaç prensese karşı harekete geçip onun yönetme kabiliyetinden şüphe duyacaktı?

Diğer yarışmacılar akşam yemeğinde prensesin tahta çıkma töreninden önce ne kadar bekleyeceği hakkında tahminlerde bulunarak tartışıyor, bölge yetkililerini olanlardan haberdar etmek için imparatorluğun dört bir yanına nasıl ulaklar gönderildiğini konuşuyorlardı.

Mevcut siyasi durum vahim olsa da dün gece Shao'yla yüzleşmemden sonra üzerimdeki dikkatin azaldığı anlamına geliyordu bu. Akşam dinlenmek için kalktığımızda Yéliü'dan gelen keşiş Lin Wenyi ve arkadaşı Hu Chengzhi beni başlarıyla selamladıklarında ben de onlara aynı karşılığı verdim. Sözlerini yanlış yorumlamış olabilirdim, belki de Shao'nun alayına katılmayıp beni savunmuştu.

Küçük adımlarla ilerliyordum. En azından bunu yapabiliyordum.

Hanemize döndüğümüzde gözüm binanın önünde duran aslan heykelinin üzerindeki altın ışıltısına takıldı. Ortasında yeşim taşından bir kolye olan karmaşık işlemeli bir düğüm vardı.

Çağrılıyordum.

İzlendiğimi zaten biliyordum ama yine de içimi sızlatan rahatsızlık hissi kesilmedi. Keşke shénnóng-shī'nin söylentilere konu olan tüm yeteneklerine sahip olabilseydim; ortalıkta dolaşarak durmak ve bu sırada ölümle burun buruna gelmek yerine duvarların arkasını görebilseydim ya da rüyalara ulaşabilseydim.

Masanın üzerinde uzun ince bir kutu duruyordu, üzerine bir yabancının karalamasıyla adım yazılmıştı. Lian fark

etmeden önce kutuyu kolumun içine soktum. Bunun prenses ve onun imkânsız göreviyle ilgili olmasından korkuyordum.

Daha sonra düşüncelerim eşliğinde yatağıma uzandım ve Lian'ın nefes alıp verişini tanıdık bir ritme dönüşene kadar bekledim. Sarayın seslerine, kırılganlara çarpan ağaç dallarının *tıkırtısına*, seslerin uzaktan gelen mırıltısına alıştığımı fark etmiştim. Nasırlarıma takılmadan kayan ipek örtülere, midem yemeklerin zenginliğinden rahatsız olmadan doyana kadar yiyebilmeye alışmıştım artık. Tıpkı Kâhya Yang'ın dediği gibi bu şımartılmış hayatı, bu fanteziyi yaşamak çok kolaydı.

Prensesin bana ne bıraktığını görmek için gizemli kutuyu çıkardım. Kolum uzunluğundaki kutu sıradan bir ahşaptan yapılmıştı. Üst paneli kaydırarak açtığımda içinde beni bekleyen küçük bir hançer buldum. Hançeri elime alıp ağırlığını tartarken süslü kılıfın içine oyulmuş dalgalara benzeyen desen dikkatimi çekti. Hançeri çekip çıkardığımda keskin kenarından ışık yansıdı. Kabzanın dibindeki siyah inci kendiliğinden parlıyordu.

Kutunun alt kısmında bir not vardı: *Senin için.*

Kang.

Língyâ'daki tanrılar odasına olan hayranlığımı fark etmişti. Halkının sanatından bahsetmiş ve bunun bir parçasını benimle paylaşmak istemişti. Bu düşünceyle yüzüm kızardı. Bu silahı nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da onu tıniğimin içine sokup ferahlık veren ağırlığının tadını çıkardım.

Bacaklarımı yataktan kaydırıdıktan sonra dikkatlice kabul odasına doğru ilerledim. Lian yatmaya hazırlanırken

sakladığım tepsiyi dolaptan çıkardım. Bu gece çayın sakinleştirici etkisine ihtiyacım vardı. Suyun fokurdamasını bekledim, sonra kapları ve demlikleri kaynar sudan geçirdim. Buhar açıklığının üzerinden çıkmaya başlayınca çay yapraklarını demliğe yerleştirdim.

Sana inanıyorum. Shu beni bu güvenceyle göndermişti fakat ben kendime acıyıp suçluluk duyarak kendimi kaybetmiştim.

Aslan Yeşili telleri suya sızarak onu kendi adını taşıyan rengin en açık tonuna dönüştürdü. Yüzeye birkaç parça kurt üzümü koydum, Lian'in bu bitkinin zindeliği besleme özelliğinden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. Kırmızı meyveler dolgunlaşıp özlerini suya bıraktı. Kendime birkaç tane daha üzüm koyma izni verdim çünkü bu gece ek güce ihtiyacım vardı. Pek de tanıdık olmayan bir şeyi ilk kez kullanıyordum.

Saraydan ayrıldıktan sonra gerçekten özleyeceğim tek şey buydu: düşük statüme rağmen kolayca erişebildiğim geniş çay yelpazesi.

Soğumasını beklemeden içtiğim çay boğazımı yakarak ilerledi. İçimdeki sihir hemen ortaya çıktı. Sihrimi güneşe açılan bir taçyaprağı kadar kolayca çağırabiliyordum. Kamelyanın hafif kokusu burnuma geldiğinde prensesle yüzleşmeye hazır olduğumu anladım.

Pelerinimin başlığı altında gizlenip gölgelerden gitmeye çalışarak duvarların yanından ilerledim. Tellallar zamanın akışını takip eden bir program izliyordu ve herhangi bir sapma kesinlikle cezalandırılıyordu. Saray muhafızları daha az tahmin edilebilir olsa da rutine düşmeye meyilliydi.

Yiyeceklerimiz için böyle işaretlere bağlı olarak büyüdüğümden her zaman canlıların doğal düzenini takip etmiştim. Kışın erken geldiğini haber vermek için gökyüzünde uçan kuşlar ya da baharın gelişine işaret eden ormandaki kargaşa izleri bunlardan bazılarıydı. Nöbetçiler takibe alınacak başka bir düzen değil de neydi ki?

Binaların arasından süzülerek gölete giden yolu geçip mutfağın önünden ilerlerken alçak sesle adımlarımı saydım. Burayı, ailemin sahip olduğu küçük toprak parçası kadar iyi biliyormuşum gibi davranıyordum.

Üzerimizdeki dağların baskısı ve taş zirveleri gökyüzüne karşı boyun eğmez ve insanı rahatlatır. Ebedi Işık Salonu'nun yükselen çatılarından pek de farklı değillerdi.

Yabanmersini çalılarının gür karmaşası minik, yerlerinden fırlayan kuşların varlığını gizler. Eğilerek minik pembe çiçeklerle kaplı mor yapraklı çalılarının arasından ilerledim.

Bahçenin ortasına geldiğimde uzaktaki fenerlerin sallanan ışıklarını fark ettim. Kendimi duvara yaslayıp kütüphanenin

önünden geçişlerini izledim. Çay midemde çalkalanırken dilime acı bir tat geliyordu. Çayı gereğinden fazla demlenmeye bırakmıştım. Derim garip bir hisle karıncalanıyor, başım hızla dönüyordu. Işıktaki gezinen kanat çırpınışlarını yakaladım ve aniden karanlıkta, tepede süzülen bir şahin oldum. Yanımdaki tuğlaya tırmanıp ağını örmeye çalışan örümcek oldum. Etrafımdaki tüm canlıların sesleri kafamın içine dolmuş dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Gong sesinin beni dizlerimin üzerine düşürmesiyle altımda ezdiğim bitki keskin bir koku yaydı. Bağırarak için elimi sıkıca ağzıma bastırdım.

“Üçüncü saat!” diye bağıyordu tellallar. “Üçüncü saat!” *Hayalet Saati*. Geç kalacaktım.

Ayağa kalkmaya çalıştım fakat başım hâlâ dönüyordu. Yıldızlar tepemde alay eder gibi mırıldanıp adımı fısıldıyordu sanki.

Kütüphaneye giden boş yolda, muhafızlardan uzakta tökezleyerek ilerledim. Ellerimle duvarın kıvrımlarına tutunuyordum. Vücudumdan kopacakmışım gibi hissetsem de duvarın sertliği beni fiziksel dünyaya bağlıyordu. Ayak bileğimi burkana kadar yerdeki hafif eğimi fark etmemiştim, keskin acı beni bedenime döndürerek zihnimi biraz açtı.

Çaya çok fazla kurt üzümü koyarak başka bir hata yapmıştım. Bazı katkı maddeleri o kadar güçlüydü ki siz rüzgâra kapılıp dönemeyecek kadar uzaklaşana dek sizi vücudunuzun dışına çekerlerdi. Fiziksel bedeniniz, içinde ruhunuz olmadan kuruyup giderdi.

Göz ucuyla bir hareket yakalayınca kendimi bir heykelin arkasına attım. Figürün duvara doğru kayışını, gölgelerin

arasına karışmasını ve çalılıkları kendi lehine kullanmasını izledim. İçtiğim çay olmasaydı bunu fark edeceğimden emin değildim. Vücudun içeriden aydınlanan dış hatları dalgalandı. Ağaçların arasındaki boşlukların birinden geçerken ayışığı yüzüne yansıdı, ben de gördüm. Yüz hatlarının düzlüğünü, rüyalarımın musallat olan maskeyi gördüm.

Gölge'ydi bu.

Alarm vermeliydim ama etrafıma baktığımda bahçenin kalanında bir hareket olmadığını gördüm. Muhafızlar bir süre buradan geçmeyecekti.

Gölge duvara dokunduğunda gizli kapı kayarak açıldı. Fenerlerin ışığı, bıçağının parıltısını yakaladı. Tünellere adım atması prensesin iç bahçesine doğrudan erişebileceği anlamına geliyordu. Çıglık atarsam, Gölge beni sonsuza dek susturmadan önce muhafızlar onu bulabilirdi belki ama bu sadece beni duyabilirlerse mümkün olurdu.

Zihnimde babamın sesi yükseldi: *Her zaman bir seçeneğimiz vardır.* Ayağa kalkmak ve doğru olanı yapmak bir seçenektir. Çocuksu cehaletimle anlamadığım zamanlarda bile babam, çoğu zaman kendisi için büyük bedellere sebep olduğu halde köylüler adına konuşmuştu.

Panel kapanmanın eşiğindeydi. Bir sarp kayalığın, kararsızlık uçurumunun eşiğinde duruyordum. Seçim yapmaya zorlanıyordum: Kal ya da git; atla ya da korkup sin.

Boşluktan kayarak geçtim ve kolu çekerek kendimi Dàxì'nin canavarıyla aynı yere kapattım.

Gölge tünelde ilerlerken gözlerimi arkasından ayırmadım. Büyü damarlarımda dolaşıyordu. Bedenime çıkıp girdiğimi hissediyordum. Kafamın içindeki ses bağırtıyordu: *Maskeyi*

çıkar! Zehirden sorumlu olanların adını talep et! Yaratıcı mı yoksa sadece dağıtıcı mı olduğunu, ellerine bulaşan kanın farkında olup olmadığını sor.

Duvardaki demir halkayı çektiğinde kapı kayarak açıldı.

Ölümcül amaçları doğrultusunda içeri adım attı.

“Dur!” diye bağırdım.

Önümdeki figür duraksadı ama durmadı. Hava dalgalandı, dünya kendi üzerine katlandı ama ben aramızdaki boşluğu tek nefeste aştım. Son hızla ona çarptığımda bir homurtuyla yere düşüp yuvarlandı. Ona bu kadar yakın olmamı beklemiyordu.

Kurt üzümü meyvelerinin içinde bir şey olmalıydı. Büyü her şeyi çok parlak gösteriyordu, bedenim hareket ederken zihnim bir adım geride kalıyor, sanki uzaktan donuk bir şekilde izliyordu. Dizimi göğsüne dayadım ama çoktan yuvarlanmaya başlamıştı. Dikkatim sol kaburgasının altındaki karanlık bölgeye, o tarafı tutuş şekline çekildi. Bir çığlık duymak için ağırlığımı o noktaya verdim. Vahşi, dehşet verici bir acı ve öfke sesi duymak istiyordum.

Diğer eli kılıcı almak için çırpındı fakat hançer, elimle bir anda kınından çıkarılıp bir başkasının boğazına dayanmıştı bile. Metal deriyi kestiğinde hareketsiz kaldı; gözleri bana bakıyor, nefesi maske sebebiyle boğuk çıkıyordu.

“Söyle bana!” dedim. “Çay tuğlalarını zehirleyen sen misin?” Keşke boğazından dökmek ve gerçeği içinden söküp almak için demlenmiş Gümüş İğne olsaydı.

Bir anda bir başkası üzerime çullandı ve beni arkamdan yakalayarak çekip götürmeye başladı. Hançeri çılgınca savurarak mücadele ettim ama demirden bir pençe bileğimi kavrayarak

elimini basınç noktasına baskı yaptı. Hançer işe yaramaz bir halde yere düştü.

Çığlık atmak için nefesimi içime çektim ancak bir pirinç çuvalı gibi kolayca yere fırlatıldım. Zayıflığıma kükremek istiyordum ama bunun yerine toprakta geriye doğru debelenmekten başka bir şey yapamadım, beni Gölge'den çekip alan kişiyle yüzleşmek için döndüm... ve çığlık boğazımda düğümlendi.

Prenses Zhen suikastçının bedeninin yanına çömelmişti. Anlamıyordum.

Uzaktan davul sesleri geliyordu. Biri alarmı çalmıştı.

Prenses bana çılgınca elini sallıyordu. Yaklaştığımda, "Onu odama götürmeme yardım et," dedi.

"Ama... buraya sizi öldürmeye geldi," diye mırıldandım.

"Hayır, seni aptal." Uzanıp Gölge'nin yüzündeki maskeyi çıkardı. Bu Ruyi'ydi; gözleri kapalıydı, ağzı yüzü buruşmuştu. Boğazını kestiğim yerden kırmızı bir çizgi halinde kan sızıyordu. "Bacaklarından tut. Muhafızların seni bulmasını istemiyorsan tabii."

Kendimi eğilmeye ve prensesin Ruyi'yi kaldırmasına yardım etmeye zorladım. Hâlâ Ruyi'nin kimliğinin ortaya çıkmasının etkisindeydim. Prenses benim yardımımıyla Ruyi'nin bedenini kolayca kaldırdı. Kavrayışımı nasıl zayıflatacağını bildiği için baskı noktasına tereddüt etmeden vurmuştu. Bu bilgiyi hafızama kazıdım; o sinmiş bir çiçek değildi.

Prensesin odasına ulaştığımızda Ruyi'yi yatağa yatırdık, ardından prenses kanıtların kalanını temizlemem için beni bahçeye yönlendirdi. Hançeri kuşağıma yerleştirip bir elimle Gölge'nin kılıcını diğer elimle taşların üzerine düşen maskeyi aldım. Parmaklarımla pürüzsüzlüğünü hissettiğim ahşap, Ruyi'nin yüzünden dolayı hâlâ sıcaktı.

İç odalara döndüğümde, hanede özenle hazırlanmış paravanlara ve duvarlarda asılı duran güzel suluboya portrelere dikkatle baktım. Prenses birçok hazinenin ortasında yaşıyordu. Bir imparatorluğun hem ışığı hem de yıkımı olacağı söylenen bir prensesti o.

Odanın etrafında yanan çok sayıda mangalın altın ışığında kendisi de bir portre gibi görünüyordu. Adım atarken yüzü endişeyle buruşmuştu. Ruyi'nin vücudu kasıldı ve ardından yan tarafına dönerek koyu renkli bir sıvı kusmaya başladı. Prenses Zhen hiç tereddüt etmeden hemen yanına giderek korumasının alnına bir bez bastırdı.

"Ona ne yaptın?" diye hırladı.

"Hayır..." diye zayıfça itiraz etti Ruyi. "O değildi."

Sonra ahşap zemine vuran ayak sesleri ve ardından, "Majesteleri! Majesteleri!" diyen bağırışlar duyduk.

Prenses vahşi gözlerle kapının ötesine baktı. Odanın kenarındaki perdeyi işaret edince perdenin arkasına saklandım, kılıç ve maske hâlâ elimdeydi. Kokulu elbiseler ve lüks kumaşlar etrafımı sardı, burası onun giyinme alanıydı. Dışarıdan gelen sesleri dinlerken ipeklerin içine daha da çekilerek kendimi gizledim. Perdenin arkasından tek görebildiğim silüetlerdi ama gelenlerin silahlı adamlar olduğunu biliyordum.

"Bu saatte yatak odama girmeyi uygun buluyor musunuz?" Prenses ölçülü bir tonda konuşuyor, bir dakika önce sergilediği duygusallığa dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"Özür dilerim majesteleri." Muhafızlar endişeyle ayaklarını sürüyerek ilerledi. "Saray duvarlarında bir yarık tespit ettik, güvenliğiniz için endişeliyiz."

"Gördüğünüz gibi burada benden başka kimse yok. Dışarıda davetsiz misafiri bulmaya çalışmalısınız."

“Emredersiniz prenses.” Askerlerden biri selam vermek için silahını kaldırdı. “Huzurunuzu bozmaya cüret edeni bulup size kellesini getireceğiz.”

“Bunu yaptığınızdan emin olun,” dedi prenses, sesi sakın ve soğukkanlıydı.

Botların ayak sesleri bölgeyi terk etti, gitmişlerdi. Üzerimden dökülen kumaşları iterek aceleyle yatağın yanına ilerledim. Prensese, Ruyi’nin bedeninin üzerine örttüğü yıgınla örtüyü çekip kaldırarak yüzünü ortaya çıkardığında nefesim kesildi.

Cam gibi, kırışmayan gözler. Ağzının kenarında siyah bir damla.

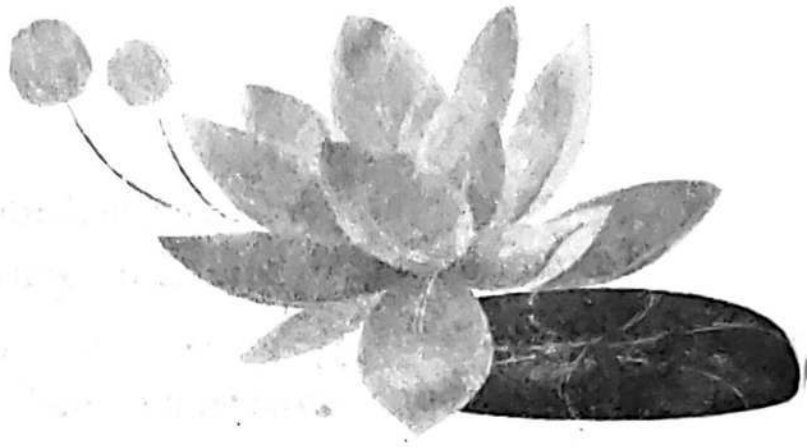
“Ruyi!” diye fısıldadı prenses dişlerini sıkarak. Ruyi’nin omuzlarını sarsıyordu, tüm soğukkanlılığını yitirmişti. “Uyan!”

Bir an için onu ölüme terk etmeyi, zehri imparatorluğa gerçekten o dağıttıysa, bu sapkın adaletin tecellisine izin vermeyi düşündüm. Ama bu düşünceden kolayca sıyrıldım. Shu’nun hayatını kurtarmak intikam arzumdan daha önemliydi ve Ruyi’nin hayatını kurtarırsam, bu beni gerçeğe daha da yaklaştıracaktı.

“Çekilin,” dedim prensese tüm nezaketimle. Dinlemeyince onu oradan uzaklaştırdım.

“Ne yapıyorsun?” Paniğe kapılmış halde bana bakıyordu. Elleri pençe şeklini almıştı, dişlerini gösteriyordu, Ruyi’ye zarar verdiğim an beni parçalamaya hazır. Bu sadakatin ve hizmetçisiyle ilgilenmenin ötesinde bir şeydi, bu... başka bir şeydi.

“Yaşamalarını istiyorsanız,” dedim ona, “yolumdan çekilin.”

Prenses Zhen dudağını ısırarak kenara çekildi.

“Babam bir hekim,” dedim ona, hastalarının aile üyeleri histeri krizine girdiğinde kullandığı tonda konuşuyordum. “Ona zarar vermeyeceğim.”

En azından zaten çoktan verilmiş zarardan fazlasına sebep olmayacaktım ama bunu ona söylemedim.

Başını sallayarak devam etmemi işaret etti.

Bu benim için farklı bir ritüeldi. Sabit eller, sakın sinirler. Bir shénnóng-shī olmaktan çok da farklı olmadığını fark ettim.

Hançeri çekip çıkardıktan sonra yanımdaki itiraz soluğunu duymazdan gelerek yara ortaya çıkana kadar Ruyi’nin tünığinin katmanlarını kestim. Yan tarafına saplanan bir okun parçalanmış sapını gördüğümde tısladım. Kan okun etrafında fokurduyordu.

Yaranın üstündeki deriye dokunduğumda Ruyi altımda kıvranmaya ve sayıklamaya başladı. Hâlâ tepki vermesi hiç yoktan iyiydi fakat bunun sıradan bir ok ucu olmadığını biliyordum. Acı vermek için tasarlanmış bir zehirle kaplanmıştı.

Bu zehri daha önce de görmüştüm. *Karga Kafası*.

Bitkinin güzel mor çiçekleri vardı ama bitkinin tamamı, özellikle de kökü zehirliydi. Kökün küçük bir parçası bile yutulursa, insanı bir saat içinde öldürebilirdi. Dağ haydutları

tarafından kullanıldığını görmüştüm, askerler bir hekime zamanında ulaşamadığında zehirli oklardan ölüyordu.

Yan tarafını nazikçe yokladım. Yaranın etrafındaki et sertleşmeye, siyah damarlar dışarı doğru yayılmaya başlamıştı, zehir vücuduna işliyordu.

“Söyle bana,” dedi prenses, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. “Durumu ne kadar kötü?”

“Zehirlenmiş,” dedim. “Ok ucunu çıkarıp kanamayı durdurabilirim ama aynı zamanda onu öldürmeden önce zehri çekip etkisiz hale getirmem gerekiyor.”

“Neye ihtiyacın varsa...” Duruşunu düzeltti. “Neye ihtiyacın varsa kullanabilirsin.”

Önümdeki acil duruma rağmen içimdeki daha karanlık bir parça bunun ihtiyacım olan cevapları almak için bir şans olduğunu fark etmişti. Kang’a Gölge’nin başını isteyeceğimi söylemiştim. Artık elimde sadece onun kimliği değil, hayatı da vardı.

“Ruyi neden Sü’daydı?” diye sordum.

Prensес Zhen anlamayarak gözlerini kırptırdı.

“Bana neden Sü’da olduğunu söyleyin!” diyerek cevabı talep ettim. “Zehirden sorumlu olan o mu? Sizin emrinizle mi dağıtıyor?”

“Bu ne cüret!” diye çıkışıp bana doğru bir adım attı, yumrukları iki yanında sıkılıydı.

“Ne kadar beklerseniz,” diye hatırlattım ona, “zehir vücuduna o kadar derinlemesine işleyecek ve onu kurtarmak o kadar zor olacak.” Kraliyet doktorlarından birinin yardımını istemek yerine bir doktorun eğitimsiz asistanına güvenmeye istekli olduğu şüphesi üzerine kumar oynuyordum. Bu, saklayacak bir şeyi olduğu anlamına geliyordu.

Prenses durumu tarttıktan sonra Ruyi'ye bakarak iç geçirdi. "Onu zehirlenmelerin arkasında kimlerin olduğunu ve babamın başına gelenlerde doğrudan bir parmakları olup olmadığını araştırması için gönderdim."

"Babanızın ölümünü neden bu kadar uzun süre sakladınız?" diye sordum. "Çay tuğlalarını kullanarak kurduğunuz komploya karşı mı çıktık? Huzursuzluğa kendiniz neden olup güzel bir tedaviyle dönmeyi mi planlıyordunuz? İnsanların kalbini mi kazanacaktınız?"

Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Yerinde olsam bundan sonraki sözlerimde çok dikkatli olurum. Bu odadan dışarı adımını attığın anda seni idam ettirebilirim."

Ruyi'nin vücudu avuçlarımın altında yeniden çırpındı. Gırtlaktan bir inilti çıkardı. Onu olduğu yerde tutup çabucak gözkapaklarını geriye çektim. Gözlerinin sadece beyaz kısmını görebiliyordum.

"Ona bakın!" diye bağırdım prensese. "Söyleyin bana. Neden Sù'daydı?"

"Dur! Tamam!" Prenses yatağa tırmanıp hizmetkârının başında diz çökerek hızla konuşmaya başladı. "Orada benim adıma araştırma yapıyordu, davetiyelerimi imparatorluğun dört bir yanına ulaştıran alayı takip ediyordu, birilerinin müdahale edip etmeyeceğini kontrol ediyordu. Ama her seferinde birileri onu takip etti, güvensizlik tohumları ekti, ta ki kılık değiştirmesi zorlaşana kadar. Ama sana yemin ederim..." Uzanıp kolumu kavradı. "Zehirlenmelerle hiçbir ilgim yok. Dàxī'nin yeniden bir araya gelmesini ve güçlenmesini istiyorum ben. Bunu halktan insanları öldürerek yapmayacağım."

Bana hâlâ yalan söylüyor olabilirdi ama gözleri sadece Ruyi'yi görüyordu ve endişelendiği çok açıktı.

“Bir cana karşılık bir can,” dedim ona, pazarlığa hazır bir şekilde. “Onu şimdi iyileştirirsem, bana bir iyilik borçlu olacaksınız. Her derde deva taş sizde mi?”

Prenses Zhen gözlerini kırptırdı, sonra tedirgin bir hareketle elini salladı. “O sadece bir halk hikâyesi. Öyle bir şey yok. Gerçek olsaydı şimdi kullanılmasını talep etmeyeceğimi mi sanıyorsun?”

O zaman Kang bana doğruyu söylemişti ama kafamda hâlâ yerine oturmayan bir şey vardı.

“O halde kraliyet hekimlerinizin kullandıkları,” dedim. “Zehrin tedavisi için kullandıkları...”

Hayal kırıklığını gizleyemeyerek bir hırıltıyla sözümü kes-ti. “Anlamıyor musun? Babamı öldüren şey zehirdi. Kraliyet hekimleri zehrin seyrini yavaşlatamadı. Onu durdurmanın tek yolu panzehri bulmak.”

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Biri imparatoru zehirlemeye cüret etmişti ve artık... yeni bir amacım vardı. Panzehri bulmak zorundaydım.

“O zaman bana depolarınıza giriş izni vereceksiniz,” dedim çabucak. “Bulunduğunda da panzehre erişim istiyorum.”

“Tamam, olmuş bil,” dedi tereddüt etmeden. “Şimdi ona yardım et. Lütfen.”

“Mutfaklarınız nerede?”

Kâhya Yang’la konuşmalarımdan iç saraya ait daha küçük bir mutfak olduğunu biliyordum. Gecenin bu saatinde fırınlar sessiz, ocaklar karanlıktı ama ben yine de temkinliydim.

Demlikleri ve çekmeceleri karıştırırken hem annemin sanatından hem de babamın uygulamalarından yararlanıyordum. Meyankökü dilimleri, yuvarlak, kurutulmuş acı karabuğday parçaları. Yaşlı bir adamın sakalı gibi uzun ginseng tutamları. İhtiyacım olan her şeyi toplayıp aceleyle prensesin yanına döndüm.

Geride bıraktığım talimatlar nedeniyle oda neredeyse dayanılmaz derecede sıcak olmuştu. Mangallar yatağa yaklaştırılmıştı. Prensese sargı bezi için giysileri şeritler halinde yırtmış, bıçağı dezenfekte edebilecek kadar sıcak olana dek ateşi körüklemişti.

“Bu normal bir ok ucu olsaydı olduğu gibi bırakıp yarayı tıkamasına izin verirdim,” diye açıkladım prensese, böylece hizmetçisini kestiğim için bana saldırmazdı. “Ama zehir yüzünden onu çıkarmak zorundayım. Kanlı olacak.”

Başını salladı.

Kang’ın hançerini tuniğime sildikten sonra metali dezenfekte etmek için birkaç kez ateşten geçirdim ve ardından oku çıkarmak için hazırlandım.

“Tutun onu,” diye emrettim ve iyi kavradığından emin olduktan sonra elimi kırık sapın üzerine koydum. Hançeri kullanarak okun başını gevşetmek için bir kesik açıp oku dışarı kaydardım. Fıskıran kan tuniğimin ön tarafına sıçradı. Ruyi’nin vücudu önce kavislendi, sonra tekrar yatağa yığıldı. Prensese gözlerini kısmıştı ama dişlerini sıkarken Ruyi’nin ellerini sıkıca tutuyor, yataktan indirdiği bacağıyla kendine destek sağlıyordu.

Acıdan kaynaklandığını bilsem de emin olmak için Ruyi’nin nabzını kontrol ettim. Zayıftı, çırpınıyordu ama kalbi hâlâ atıyordu. Yavaşlayan vücuduna karşı hızlı çalışmalıyım. Tüm kan kalbe ilerleyecek ve zehri de beraberinde taşıyacaktı. Zamanım tükeniyordu.

Yaranın boyutunu incelediğimde prensese, “Zehri çıkara-bilirim ama vücudunu güçlendirecek bir şey olmadan hayatta kalacağını sanmıyorum,” dedim. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Yardım derken ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Başka bir shénnóng-shī’ye ya da en azından bir shén-nóng-tú’ya ihtiyacım var,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Yapamam... Başka kimseyi dahil edemem. Bu çok tehlikeli. Zehir...” Devam etmeden önce bir an tereddüt etti. “Bu işin ucu Ayin Bakanlığı’ndan birine, hat-ta belki de konseyin kendisine kadar uzanıyor.”

Neredeyse onu sarsıp ağzından laf almaya çalışacaktım ama ifadesindeki dehşet gerçektir. Ruyi’yi tutuşu, saçlarını yüzün-den uzaklaştırışı. Gerçeği söylemeye karar verdim.

“Bir seçim yapmak zorundasınız: Planınız mı yoksa onun hayatı mı?”

Ruyi’ye baktı, yaşadığı iç çatışma görülebiliyordu ama sonra suratı ifadesizleşerek Gölge’nin taktığı tahta maske kadar anla-şılmaz oldu.

“Sen kimi önerirsin?” diye sordu. Gerçek duygularına iha-net eden tek şey yanağındaki titremeydi.

“Lian. Kallah elçisinin kızı.”

Prenses başını salladı. “Sadece o. Başka kimseye gerek yok.”

Lian’i söylenildiği gibi gizli tünellerden geçerek iç saraya geri götürdüm, yol boyunca daha fazla malzeme almak için mutfaklarda kısa bir mola vermiştim. Lian tünellerdeki yürü-yüşümüz sırasında sürekli bana bakıp kendi kendine mırıl-da-nıp durdu. Dağınık saçlarım ve tuniğimdeki kanla onu mese-lenin aciliyetine ikna etmek kolay olmuştu.

Prensesin hanesine yaklaştığımızda bana söylediği tek şey, “Kütüphanede geçirdiğin onca zaman, ha?” demek oldu.

“Sana söz veriyorum...” Onu kapıdan geçirdim. “...sonra her şeyi açıklayacağım.”

Prenses biz içeri girince başını kaldırarak Lian’i selamladı.

“Becerilerine ihtiyacım var.” Yatağın üzerindeki bedeni işaret ettim. “Akıl hocanın güç konusunda uzmanlaştığını söylemiştin. Ben zehri çıkarırken vücudunu güçlendirip onu hayatta tutabilir misin sence?”

Lian dudaklarını çigneyerek bunu düşündü. “Zehir mi?”

“Evet. Karga Kafası’na batırılmış bir ok.”

“Of.” İsmi tanıdı. “Yapıldığını görmüştüm ama kendim denemedim.”

“Yǐ lí cè hǎi,” diye mırıldandım kendi kendime. Görevimiz yalnızca bir sukabağıyla denizi ölçmeyi denemeye benziyordu. Yaşımın getirdiği sınırlamalar ve bilgi eksikliğimle neredeyse imkânsızdı.

Lian burnundan güldü. “Yardıma ihtiyacın olmasına şaşmamalı. Tek yapabileceğimiz denemek.” En azından birimiz başarı şansımız konusunda iyimserdi.

Lian mutfaktan topladığımız malzeme tepsisini kullanarak tonik üzerinde çalışmaya başladı.

“Kendime şifacı demezdim,” diyerek malzemelerden birer çimdik ve birkaç parça koparıp demliğe koydu. “Ama öğretmem insan vücudunun fiziksel sınırlarını nasıl zorlayacağını biliyor. Belki bu yaptığım onu bir arada tutmaya yardımcı olur.”

Kendi seçtiğim malzemelerin, Lian’in yaptığı toniğin etkilerini yok etmeyeceğinden emin olmak için malzemelerine göz

attım. Dolaşımı iyileştirmek için pelin otunu, kalbi güçlendirmek için de kızıl mantarı seçmişti.

“Normalde bunu bir gece boyunca demlerdim,” dedi bitkileri sallayarak. “Ama vaktimiz yok.”

Ruyi’nin cildindeki nem, gözlerinin etrafındaki siyah halkalar ve kalbine gittikçe yaklaşan siyah damarlar düşünüldüğünde kesinlikle yoktu.

Otlar sıcak suyun içinde demlendikten sonra Lian torbayı demlikten çıkarıp bir kâsenin içine sıktı. Kâseyi iki eliyle kavrayarak derin bir nefes aldı, sonra da üfledi. Karışımında hiç tarçın olmadığını bilsem de büyüünün demlenmesini, baharatlı tarçın kokusunu hissedebiliyordum.

“Oturt onu,” dedi Lian, sesinde ince bir değişim vardı. Emredici bir tonda, sanki onun aracılığıyla başka biri konuşuyordu. Kâsenin yüzeyi dalgalandı.

Prenses hizmetkârını bacaklarının arasına yerleştirip sırtı kendisine yaslanacak şekilde ayarlayarak Ruyi’yi oturttu.

“Ağzını aç.”

Hiçbir esinti olmamasına rağmen odadaki ışık titremeye başladı. Prenses Zhen itiraz edecek gibi görünüyordu ama başını iki yana salladım. Boyun eğerek kabullendi ve Ruyi’nin başını geriye doğru eğdi. Sıvı içeri girdi fakat Ruyi öksürünce tonik ağzının kenarından dışarı damladı.

Lian kâseyi tekrar Ruyi’nin başının üzerinde tutarken, “İçinde kalsın,” diyerek yapılması gerekeni söyledi.

Prenses, Ruyi’nin ağzını açtıktan sonra benim de yardımımla toniğin tamamı döküldüğünde ağzını kapatarak onu yutmaya zorladık. Havadaki gerginlik azaldı ve oda bir kez daha hafifçe tütsü koktu.

Lian koltuğuna geri çökerek gözlerini kırptırdı. “Bitti,” diye fısıldadığında sesi yine kendisi gibi çıkmıştı.

Ruyi’ye yaklaşırken titrek bir nefes aldım. Prenses ve Lian’in bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmemi bekliyorlardı.

Shu için, dedim kendi kendime ve yatağa tırmanıp önümdeki göreve hazırlandım.

İkilemim apaçık ortadaydı. Zehri Ruyi'nin vücudundan atmam gerekiyordu ama zayıflamış haliyle daha fazla kan kaybetmemesi gerekiyordu. Tepsiyi parmaklarımla karıştırarak bir o malzemeyi bir bu malzemeyi düşünüp durduktan sonra her eczacı dükkânında bulunabilen şemsiye ağacı kabuklarında karar kıldım. Keşke hú huáng lián ya da gülibrişim ağacının kabuğu gibi daha güçlü malzemelerim olsaydı fakat bunlar olsa olsa bir hekimin deposunda olurdu ve kolayca erişilebilir bitkiler de değillerdi.

Kabuk ve yaprak karışımını ellerimle kolayca kullanabileceğim bir hale sokana, akışkan bir lapaya dönüştürene kadar parmaklarımla arasında ezmeye devam ettim. Sonra macunu yarasına sürerek cildinde koyu lekeler bıraktım. Kalıntıları da bir top haline getirip dilimin altına yerleştirdim. Tadı iğrençti ama dudaklarımı kapanmaya zorladım. Annemin, babamın yanında çalıştığı zamanlar bu ritüeli yaptığını görmüştüm daha önce, ikisi de kendi sanatlarını karmaşık bir dans gibi yan yana icra ediyordu.

Ellerimi Ruyi'nin başının iki yanına koyarak gözlerimi kapattım.

Shénnóng paylaşmaktır, ruhunu başkalarıyla birleştirmektir. Hassas ol, açık ol...

Artık anlıyordum. Sihir, çayın dökülme seremonisinde ya da bardağın paylaşılmasında değildi; bağlantının kendisinde, ruhların kısa süreli birleşmesindeydi. Çay yaprakları bir kanal, malzemelerse işaret levhalarıydı.

Ruyi'yi büyük bir ağacın köklerinde yatarken görebiliyordum, etrafı dönen bir karanlıkla çevriliydi. Korkumu bastırarak ona yaklaştım, duman ayaklarımın altında dağılıyordu ama hiç ateş kokusu yoktu.

Dumanın yayıldığı yerde derisinin ve kaslarının ötesini görebiliyordum. Vücudu yarı saydam, kırmızı ve altından oluşan göz kamaştırıcı yollarla aydınlanıyordu; kan ve yaşam özü bedeninde hareket ediyordu. Ama orada, yan tarafındaki yaradan yayılan, kıvranan, titreşen bir karanlık vardı. Dalları çoktan bağırsaklarını ve karaciğerini sarmış, yukarıya, atan kalbine doğru yol almaya başlamıştı.

Öne doğru eğilerek elimi omzuna koydum. Şaşkın gözlerle bana baktı.

“Kimsin sen?” Bir şeylerin doğru olmadığını biliyor ve korkuyordu. Ne yapacağımı bilemedim.

Başımızın üstündeki ağaç hışırdadı, ardından yaprakların arasından bir turnanın başı çıktı. Bembeyaz tüyleri ve canlı bir kırmızıyla taçlanmış kafasıyla çok güzel bir kuştı. Güneyin Leydisi.

Sesi kafamın içinde çınladı: *Alıcı rıza göstermeli.*

Prencesin Ruyi'nin alnındaki teri nasıl dikkatle sildiğini düşündüm. Hizmetkârını zarar görmekten korumak için hiç tereddüt etmeden kendini nasıl tehlikeye attığını. Her dokunuş, paylaşılan yakınlıkların göstergesiydi.

“Beni Zhen gönderdi,” dedim Ruyi'ye. “Sadece yardım etmek istiyorum.”

“Zhen mi?” Yüzünü bana çevirdiğinde biraz kendine gelmişti, sonra hafifçe başını salladı. Üzerimizdeki kuşu görüp görmediğini bilmiyordum.

Tanrıçaya bakıp bundan sonra ne yapmam gerektiğini sordum sessizce. Başını eğdi. *Uzan ve tut.*

Bir tanrıça talimat verdiğinde dinlemem gerektiğini biliyordum. Her parçam o... karanlığa dokunma düşüncesini protesto etmek için çığlık atsa da uzandım. Elim ılık suya batıyormuş gibi hissetmiştim, tıpkı Altın Anahtar’ın yardımıyla Kang’a dokunduğum zamankine benziyordu. Parmaklarımın arasından kaygan bir ürperti süzüldüğünde kendimi tiksintimi bastırmaya zorladım.

Onu geri çekmeye çalıştığım da kalbini bedeninden söküp çıkarıyormuşum gibi çığlık attı Ruyi. Karanlık diken diken büyüyordu, ete batan ısırganotları gibi organlarına batıyordu. Çenemi sıkarak, karanlığı iki elimle kavradım ve tüm gücümle ona tutunmaya çalıştım. Karanlık çırpınıyor, daha derine inmeye, kalbine ulaşmaya çalışıyordu ama Lian’in toniği gümüş bir kafes gibi parıldıyor ve karanlığın tutunma çabasını geri püskürtüyordu.

“Dur!” diye haykırdı Ruyi. “Beni öldürüyorsun!”

Başımızın üzerindeki hisirtti daha da arttı, sanki ağaç hissedemediğim vahşi bir rüzgârla savruluyordu. Turna kayboldu.

Mide bulandırıcı bir *pat* sesiyle serbest kalan karanlık ellerimdeydi; nabız gibi atan, kaslı bir et parçasına benziyordu. Koluma saldırarak kırmızı yaralar açmaya başladı. Tenimde yakut gibi boncuk boncuk kan damlaları belirdi. Kötü niyet zihnime sızdı, zihnimin kenarlarına sürtünen diller kımıl kımıldı. Tüketmekten başka bir şey istemiyordu. Kendisi yaşamadığı için yaşamı arzuluyordu ve ben kendimi ona açmıştım.

Göğsümden yukarı kaydı. Kendini ağzıma zorla sokarken açlığını ve hevesini hissedebiliyordum. Boğuluyordum, gözlerim yaşla dolarken ellerim boğazıma gitti. Bozulmuş et ve çürük tadı alıyordum; ihanetin çürümüşlüğü ve unutulmuşluğun kızgınlığını tadıyordum. Kendisine vaat edileni alacaktı. Kan ve anılar, can ve hayat...

Nefes nefese bedenime döndüm. Kendimi yataktan atıp ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktükten sonra ilaç topunu tükürdüm. Mide bulandırıcı bir cızırtıyla ahşap zemine sıçradı, posasından dumanlar yükseliyordu. Duman kendini kıvrak, yamuk bir forma soktu. Yılana benzeyen gövdesinden grotesk çıkıntılar filizlenmeye başladı; ortaya üç kafa çıkmıştı, yüz hatları bir heykeltıraşın ıslak kile şekil vermesi gibi gözlerimizin önünde şekilleniyordu. İnsan yüzlü üç kafa, gri solgun bir ten. İnce dudaklar, soluk gözler ve açılmış ağızlarının aralıklarından çıkan diş gıcirtısına benzer bir ses. Bu iğrenç görüntüye bakarken bedenim dehşet içinde donup kaldı. Sarmal gövdesi üzerinde kendini yukarı kaldırdıktan sonra ağızları bana gülümseyerek keskin, hançer gibi dişlerini ortaya çıkardı.

Prenses çılgılık atarak önüme geçti; elinde kavisli, yarım bir kılıç vardı. Kılıç ölümcül bir yay çizdi, kafalar yere düştüğünde yuvarlanarak ayaklarımın çok yakınında durdular. Gövde yan yatmadan önce biraz sallandı. Canavar olduğu hızla dumanın içinde kaybolup gitti. Geride biri meşaleyi ahşap zemine çok yakın tutmuş gibi siyah bir iz ve çürümüş et kokusu bırakmıştı.

Kılıç bir takırtıyla yere düştü ve prenses önümde çömeldi.

Ağzı hareket ediyordu ama ben hiçbir şey duymuyordum.

Hatırladığım son şey kutsanmış karanlığın derinlerine baktarken kutsal pınar sularının beni ele geçirmesiydi.

Bir gong sesi bana yapmam gereken bir şey, buluşmam gereken biri olduğunu hatırlattı. Hırsız Saati gelmek üzereydi. Panik göğsümü sıkıştırarak nefes almamı zorlaştırdı. Battaniyeleri çekiştirip tekmeledim. “Ning! Ning!” Lian yavaşça kendine geldi, kaşları endişeyle çatılmıştı. “Uyanmışsın,” dedi iç geçirerek.

“Nerede...” Etrafıma bakınca odamızda olduğumu gördüm. Buraya geri geldiğimi hatırlamıyordum. Şakağımda hafif bir zonklama vardı, tahriş olan boğazım yanıyordu.

Lian ellerime bir fincan tutuşturdu. Hevesle içtiğim sıvı aşağıya inerken beni biraz yatıştırdı. Hiçbir katkı maddesi yoktu, sihir yoktu. Sadece tatlılıkla demlenmiş, bir annenin kucaklaması kadar tanıdık, iyi bir fincan çaydan ibaretti.

“Buraya tekrar nasıl geldim?” diye sordum.

Lian yatağımın yanına koyduğu bir taburede oturuyor ve onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu. “Prenses seni muhafızlarından birine taşıttı,” dedi.

“Of.” Başımı sallamaya çalıştım ama bu hareket kafatasımda keskin bir acıya yol açtı. Yüzümü buruşturup parmaklarımı alnıma bastırmak da acıyı hafifletmemişti.

“İyileşmen biraz zaman alacak,” dedi Lian, sonra aceleyle ekledi: “Muhtemelen bunu zaten biliyorsundur. Senin başardığın şeyi yapabilmek...” Gözlerinde artık kim olduğumdan emin değilmiş gibi şaşkın bir ifade vardı.

“Tanrıçayı gördüm,” diye fısıldadım, ben de kim olduğumdan emin değildim. “Bana yardım etti.”

“Tanrıça mı?” diye tekrarladı sözlerimi.

“Bir kuş... Güneyin Leydisi?”

Anlayışla başını salladı. “Biz onu Bi-Fang, yani Ateş Tanrıçası olarak biliriz.”

Bir süre duraksadıktan sonra Lian sonunda bana zihninde dönüp durduğunu anladığım soruyu sordu. “Dün gece ne oldu? Neden iç saraydaydın?”

Kang’la karşılaşmamdan döndüğüm gün hissettiğim tereddüdün aynısı beni ele geçirdi. Yargılanmaktan korkuyordum, beni hile yapmakla suçlamasından korkuyordum. Ama Lian bana her zaman sorgusuz sualsiz yardım etmişti. Mutfak personeline karşı nezaketini, hizmetçilerden en üst düzey memurlara kadar herkese aynı saygıyı gösterdiğini görmüştüm. O bana dostluk teklif etmişti fakat ben en başından beri ona yalan söylüyordum. En azından gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu.

İlk başta tereddüt ederek, annemin ölümü ve kız kardeşimin zehirlenmesiyle başladım anlatmaya. Gölge’yle nasıl boğuştuğumu, sonra pazarda Kang’la nasıl tanıştığımı ve onun prensesle karşılaşmama nasıl yol açtığını ve son olarak dün geceki olayları anlattım. Hakkında konuşmadığım tek şey Kang’la aramızdaki samimi anlardı. Onları kendime sakladım.

“Bunu herkesten nasıl sakladın?” diye sordu sözümü bitirdiğimde. Odamızda volta atarken saç örgüsü sallanıyordu, ona anlattığım her şeyi değerlendiriyordu. “Prensesle gizli toplantılar? İmparatorun yeğeniyle gizlice dolaşmak?”

“Tüm bunları geride bırakmaktan mutluluk duyarım, yeter ki kız kardeşim için panzehri temin edebileyim,” dedim kararlı bir ifadeyle.

“Öyleyse...” Bana baktı. “Sonra ne olacak? Orada mı kalacaksın?”

“Annem bunu yaptı,” dedim, bu sözleri söylerken içimde bir sızı yokmuş ve hayatımın çoğunu o köyden kaçmak için harcamamışım gibi.

“Annen seçimlerini ailesi için yapmış gibi görünüyor. Peki ya sen? *Sen* ne istiyorsun?”

Annem hakkında konuşmak istemiyordum. Hayali ya da değil, geleceğim hakkında konuşmak istemiyordum. “Tek bildiğim panzehri bulmaya odaklanmam gerektiği. Ruyi’yi etkileyen zehir annemi öldürenle aynıysa... O yılanımsı yaratık... Onu daha önce görmüş müydün?”

Lian ürperdi. “O yüzler iğrençti. Böyle bir şey var olmamalı.”

“Sanırım öncesinde tanrıça beni uyarmaya çalıştı,” dedim ona. “Zehirli çayla ilk karşılaştığımda ben de bir yılan görmüş-tüm. İkisi bir şekilde bağlantılı olmalı.”

Lian bunu düşünürken kollarını kavuşturdu. “Birisi prensese en yakın kişiyi öldürmeye çalıştı. Kendi hayatına yönelik birden fazla girişimden bahsetmiyorum bile.”

“Biri de imparatorlukta en güçlü ve korunan kişi olan babasını çoktan öldürdü.” Hayatıma değer veriyorsam, bu bilgiyi kendime saklamalıydım. Ama sarayın inceliklerini bilen birine ihtiyacım vardı. Lian bana kimlerle konuşabileceğimi ve kimlerden uzak durmam gerektiğini söyleyebilirdi.

Arkadaşım buna şaşırılmış görünmüyordu, sadece endişeliydi. “Bu kesin bilgi mi?”

“Prenses inkâr etmedi.”

“Tıpkı babamın dediği gibi.” Başını iki yana salladı. “Dài Prensi kendisine ait olduğuna inandığı şeyi geri almak için dö-necek.”

“Bunca zaman sonra?” On yıl bir imparatorluğun değişmesi, sadakatlerin kayması için uzun bir süreydi.

“Dài Prensi imparatoru devirmeye çalıştığında ben saraydaydım.” Sesi yumuşaktı ama gözlerindeki korku ona ihanet ediyordu. “Ufaktım ama hâlâ hatırlıyorum. Babam beni arka kapıdan gönderdiğinde çok korkmuştum. Sarayın yanışını izledim. Saray halkı parçalara ayrıldı. İsyan başarısız olunca birçoğu idam edildi.”

Adımlarına ara verip onu yaşından daha büyük gösteren bir ciddiyetle bana baktı. “Ama bu işte hiçbir parmağı olmayan birçok masum da öldü. Senin zarar görmeni istemiyorum. Dikkatli ol Ning.”

Karanlıkta parmak uçlarıma basarak evden çıktığım gece, benden yaşça küçük ama her konuda daha bilge bir kızın bana benzer bir uyarıda bulunuşu geldi aklıma.

“Arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim,” dedim, ondan bir şeyler sakladığım için özür dileme şeklim buydu.

“Öyleyiz.” Bana gülümsediğinde bir an için de olsa önümüzdeki yolun ürkütücülüğü azalmıştı.

O akşam yarışmacı cübbelerini giydik, yeni kıyafetlerimizde renk ya da süsleme yoktu. Sadece kraliyet ailesi matem beyazı giyebiliyordu ancak saray sakinlerinin kalanı siyah giyerek saygı gösterisinde bulunuyordu. Dàxī'nin kaybını hatırlatmak için girişlerden ve her bir kapının üstünden beyaz sancaklar sarkıyordu.

Yarışmaya Yansıma Salonu'nda devam etmedik, bunun yerine bilgelik erdemine yakışır şekilde kütüphane köşkünün en üst katında buluştuk. Buradaki kafesli pencereler çiçek şeklinde kesilmişti, saray arazisinin ve ötesindeki şehrin ışıklarını gözler önüne seriyorlardı. Dışarıda ılık bir bahar yağmuru çatıların üzerine çiseliyor, her şeyi puslu bir tona bürüyordu.

Bu oda meditasyon ve kaligrafi alıştırımları yapılan bir oda gibi görünüyordu çünkü duvarda asılı duran ve üzerinde üç karakterin süslemelerle yazıldığı yalnızca bir parşömen vardı:

人之初*

Filozoflar tarafından ortaya atılan ebedi soru ve çatışma şuydu: İnsanın doğasında iyi olmak mı var, kötü olmak mı?

Kaç imparator ve imparatoriçe tam da bu odada durup başlarını kaldırarak Dàxī halkına rehberlik etmek için bu soruya verecekleri cevabı düşünmüştü? Prenses Zhen hiç benim şu anda durduğum yerde durup aynı soruyu düşünmüş müydü? Peki, onun cevabı neydi?

* (Çince) İnsanlığın Başlangıcı,

Kuşlar yine altın kafeslerindeydi, daimi ikametgâhları ilk başta düşündüğüm gibi Yansıma Salonu değildi. Bu kez tüyle-rine dikkatle baktım; gür, koyu mor, uçları yeşile dönük. Göz-leri ıslıl ıslıl parlaklığa sahip koyu lekelerle benziyordu, kırmızı gagalarının kıvrımı keskin bir noktayla bitiyordu.

“Yarışmanın üçüncü turuna dönüyoruz.” Yaşlı Guo, siyah cübbesi içinde kendine malum olmuş korkunç kehaneti dile getirmek üzere olan bir falcı gibi görünüyordu. Şu anda bura-da bulunan tek jüri üyesi oydu. Bu akşam saygılarını diğerleri aracılığıyla zaten iletmişti. Onlar şu an için imparatorluğun geleceğiyle meşguldü.

“Çabalarımıza devam etmemiz şart,” diye devam etti. “Mu-haliflerin yarışmanın gidişatını bozmasına izin vermeyeceğiz. Çünkü Dàxī güçlü bir nehirdir ve o insanlar sadece akıntıya kapılıp giden kırık dallardan ibaret.”

Sözleri güven vermeyi amaçlıyordu ancak mahkeme yetki-lilerinin basmakalıp sözlerinin arkasını görmeyi öğrenmiştim, eylemlerinin bazen görkemli söylemleriyle nasıl çeliştiğini bili-yordum. Her şeye rağmen yeterli sayıda muhalifle en güçlü ne-hirlerin dahi yönünü değiştirebilecek bir baraj inşa edilebilirdi.

“Arkamda ‘zehre zehirle saldır’ deyiminin vücut bulmuş hali olan Piya var. Kuşları doğumlarından itibaren eğitiriz. Hem zehre karşı bağışıklık kazanana hem de kendileri zehirli kuşlara dönüşene dek durmaksızın zehirli yaratıklarla beslenirler.” Yaş-lı Guo bu tür yaratımlara aşına olmamamız ve ortak şaşkınlığı-mız karşısında gülümsedi.

“Onların efsane kuşlar olduğunu sanıyordum,” dedi Guo-ming. “Gerçek değiller ki.”

“Sizi temin ederim,” dedi Yaşlı Guo, “oldukça gerçekler. Onları başka bir isimle tanıyor olabilirsiniz: zehirli tüy kuşu.

Isırıkları, pençeleri, gözyaşları, dışkıları... Hepsi zehir içerir. Aynı zamanda mükemmel birer zehir detektörüdürler çünkü dayanamayacakları bir şeyi yutmazlar. Şimdi, sıradaki göreviniz...” Kuşları işaret etti. “Sadece ortağınızla yakın çalışarak başarılı olabilirsiniz. Biriniz ölümcül bir zehri dönüştürecek, böylece Piya doğasına aykırı davranıp onu isteyerek yutacak. Diğer zehre karşı koyup kuşun hayatını kurtaracak. Piya zehri yutmayı reddederse, başarısız sayılacaksınız. Kuş ölürse, başarısız sayılacaksınız. Ekibiniz her iki görevi de yerine getirdiği takdirde ilerleyebileceksiniz.”

Wenyi, “Ne tür bir zehrin dönüştürülmesi gerekecek?” diyerek hayatını akademiye adanmış birine yakışan bir soru sordu.

Yaşlı Guo’nun gözleri parladı. Sevdiği bir çocuğun adını söylercesine şefkatle, “Jīncán,” dedi.

Benimki de dahil olmak üzere tiksinti dolu nefesler kuş seslerine katıldı.

“Delirmiş,” dedi Lian alçak sesle, ona katılıyordum.

Jīncán altından bir ipekböceği, doğanın bir iğrençliği idi. Annem bunun bir folklor olduğunu, karanlık büyülerle uğraşanlar tarafından uygulanan eski bir ritüel olduğunu söylediler. Bu kaotik bir büyüydü ve içine çok derinlemesine dalan herkesi sonunda yiyip bitirirdi.

Kozasını oluşturmak üzere olan ipekböceği toplanır, yeni ayın en karanlık gecesinde toplanan zehirli yaratıklarla bir kavanoza kapatılırdı. Kavanoz gömüldükten bir hafta sonra açılırdı. O bir hafta içinde yaratıklar birbirlerini katletmiş olur, bu sırada pupa da yanında birbirlerini yiyenlerin kanıyla beslenerek altın rengine dönüşürdü. Pupa kozadan asla çıkmaz, orada asılı bir halde beklerdi. Canlı olmazdı ama gerçekten ölü de olmazdı.

Bazıları ipekböceğinin ruhunun bedeni tamamen terk ettiğini ve ruhun yalnızca kanla tatmin olabileceğini söylerdi. Yaratıcının kanının bir damlası jīncán ruhunu emirlerini yerine getirmesi için bağlardı ancak onu beslemeye devam etmezse yutulma riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Bir zamanlar böyle bir dehşetin saçmalığına gülüp geçerdim. Ama gelin görün ki dün gece bir kadının vücudundan üç insan yüzü olan bir yılan çıkarmıştım. Şu uçsuz bucaksız dünyada benim sınırlı hayal gücümle kavrayabileceğimden çok daha karanlık ve tuhaf güçler vardı.

“Yarın kraliyet hekimlerinin deposuna erişiminiz olacak. Yaz ayinleri yapıldıktan sonra akşam tekrar toplanacağız.” Yarının Yaza Çağrı günü olduğunu, mevsimler arasındaki değişimi simgeleyen bir festival yapılacağını unutmuştum. “Bu gece bu kuşlardan birini seçecek ve hanelerinizde onunla ilgilenacaksınız. Bu kuşlar ulusal hazinedir,” dedi Yaşlı Guo, Piya’yı inceleyip önümüzde duran zorlu görevi değerlendirirken. “Zarar görürlerse, endişelenmeniz gereken tek şey yarışmadaki konumunuz değil, aynı zamanda nasıl bir ceza alacağınız da olacaktır.”

Shao ve Guoming, tehditten endişe duymadan, kendinden emin sırtışlarla birbirlerine dirsek attılar. Kaidelere ilk koşanlar onlar oldu, seçtikleri kuşu hızla uzaklaştırdılar. Lian’e baktım, o da bana omuz silkerek karşılık verdi. Hayvanların bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama çok geçmeden bizim adımıza seçim kendiliğinden yapıldı. Kalan tek kuşu kaidesinden kaldırdığımda itilip kakıldığı için bana kızgın kızgın ciyaklamaya başladı.

Hepimiz ellerimizde kuşlarla yerimize döndüğümüzde Shao, “Jīncán ne olacak?” diye sordu.

Wenyi ve Chengzhi yeterince dost canlısı olsalar da Lian dışındaki diğer yarışmacıların hiçbirine güvenmiyordum. Ama kalan shénnóng-tú'lar arasında en az güvendiğim kişi Shao'ydu, özellikle de onu markinin evinde gördükten sonra.

"Yarın akşam yalnızca bir kurutulmuş pupa kullanmanıza izin verilecek," dedi Yaşlı Guo. "İnceleme yapabilmemiz için dönüşümü gerçekleştireceksiniz."

Odadan çıkarken eğilerek selam verdik. Asılı duran kaligrafi parşömenindeki soruya bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım.

İyi mi, kötü mü?

Odamıza döndüğümüzde, "Bu kuşlar hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum Lian'e. Kuşu yan masalardan birinin üzerine koydum. Başını esrarengiz bir şekilde çevirip her hareketimizi izlemeye başladı. "Çok şey bilmiyorum," diye itiraf etti kafesin parmaklıkları arasından kuşa bakarak.

"Onlar... doğaya aykırı yaratıklar. Onları yaratmak için kaç kuşun ölmesi gerektiğini hayal bile edemiyorum."

"Jīncán için de aynı şey geçerli." Ürperdim. "O kadar çok kişi ölmek zorunda kaldı, peki ne için?"

Lian ciddiyetle başını salladı. "Shénnóng sanatına, halkımın *t'chi* dediği şeye aykırı bu çünkü tek amacı can almak. Her ne kadar Yaşlı Guo daha yüksek bir amacı varmış gibi davranmayı sevse de o yaratık silahtan başka bir şey değil. Bakanlığın onun kullanımını onaylamasına şaşırdım."

"Belki de prensesin zehir kullanırken kimin rahat davrandığını görmesinin yoludur bu ve böylece bulduğu kişi onu

zehirli çay tuğlalarının sorumlusuna götürecektir,” diye tahmin yürüttüm.

Çaresiz insanlar korkunç şeylere başvurur. Prensesin önünde, sarayın bulanık havuzunda kimin sadık kimin düşman olduğunu belirlemek gibi ürkütücü bir görev vardı.

“Beni hatırladı,” dedi Lian boş boş, masadan bir fındık alıp kafesin kenarına koyarken. Piya cik cik ötüp fındığı gagalamak için aşağı uçtu. Yenilebilir bir şey olduğunu anlayınca havaya fırlatıp hızla yedi.

“Kim?”

Kuş tüylerini karıştırıp cıvıdayarak yeri gagladı. Lian daha fazla fındık itince açgözlü yaratık hepsini teker teker yuttu.

“Zhen,” dedi, sesi hafızasını kaybetmiş gibi çıkıyordu. “Ona eskiden abla derdim. Çocukken birlikte oynamamıza izin verildi. Ama sonra isyan korkusu baş gösterdi ve kendi güvenliği için bizden ayrı tutuldu. Babam durumu görüp günün birinde birilerinin, benim aracılığımla aileme ve kendisine zarar vermek isteyebileceği konusunda beni uyardı. Bu yüzden dikkatli ve faydalı biri olmam gerektiğini çünkü o günün beklenenden daha erken gelebileceğini söyledi.”

Sarayda geçirdiğim zaman boyunca öğrendiğim her şey çocukluğuma dair anlayışımı değiştirmeye başlamıştı. Eskiden her şeye nasıl çarpık bir aynadan baktığımın ve hâlâ nasıl bir netlik arayışında olduğumun farkına varıyordum.

“Kime güveneceğini bilmiyor,” dedim ona. “Nasıl bilebilir ki?”

Lian kuşa fıstık uzatınca kuş sinirli bir şekilde ciyakladı. “Bir açıdan haklı olabilir. Zehrin kaynağını ortaya çıkarıp panzehri bulabilirse, en azından insanların bir kısmını yatıştırabilir.”

“Birçoğu sadece yorgun ve korkuyor.” Benim gibi kayıplardı.

“Babam bugün için hazırlık yapıyordu. Yıldızlar bunu çoktan haber vermişti. İmparatorluk bölünecek ve değişim gelecek.” Bunu kendine güvenerek söylemişti. Güneşin doğudan doğması kadar kesin oluşunu, gökbilimcilerin sözlerine olan sarsılmaz inancını kısıkanıyordum.

“Ne görüyorlar? Prensesin hükümdarlığı önceden mi bildirilmiş?” diye sordum merakla. “Neden kimin iyi kimin kötü bir hükümdar olacağı konusunda halkı temin edemiyorlar?”

“Herkes yıldızları görebilir, tehlikeli olan yorumlamaktır.” Lian kaşlarını çatı. “Yıldızlar düz bir yola değil, bölünmüş bir akıntıya benzer; her biri daha küçüklerine ayrılır ve gökyüzünde sonsuz olasılıklar belirir. Bu riskli bir meslektir. Güçlü bir insanı kızdıracak bir şey söyleyebilirsin ve sonra...” Boğazını keser gibi bir hareket yaptı.

“Herkes geleceğin görülmesini istemez,” dediğimde o da bunu başını sallayarak onayladı.

Lian kuşun bulunduğu kafesi kaldırıp onu uyuduğumuz yere getirmeye hazırlandı.

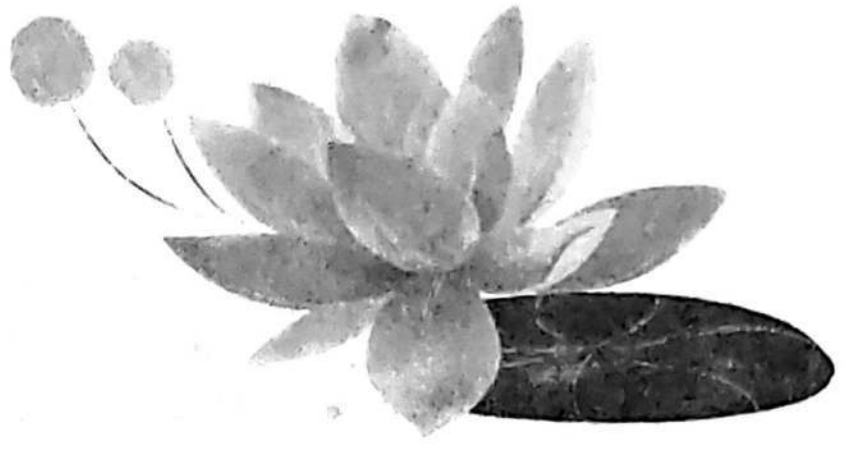
“Piya’yla uyumamızı istemiyorsun, değil mi?” Rüya görürken o gözlerin beni izlediği düşüncesiyle tüylerim diken diken olmuştu.

“Yaşlı Guo’nun bize yaptığı uyarıyı duydun. Kuş ölürse, yarışmadan atılırız ve sonra daha da kötüsü olur.”

Bunun üzerine düşünüyorum ama anlamıyordum, sonunda kafama dank etti. Kuşu öldürürsek, yarışmadan atılacaktık. Kuş bize emanetken, sabotaja karşı savunmasızdık.

Entrikadan bıkmış bir halde, “Oyun içinde oyun,” diye mırıldandım. Bu bana yine kendi cehaletimi hatırlatmıştı.

“Sana daha önce de söyledim, Shao’nun ailesinin sarayda güçlü bağlantıları var,” dedi Lian. “Hem kraliyet hekimleri bölümünde hem de Memurlar Mahkemesinde ama ailesinden Shénnóng’a yakınlık gösteren ilk kişi o. Liu Guoming markinin uzaktan akrabası ve ailesi nesillerdir çay işi yapıyor. Aileleri çay ve eğlence bölgelerinin yetkililer nezdinde nasıl işlediğini yakından biliyor. Sarayda bir kulağa sahip olmak ya da Hánxiá’da nüfuz sahibi olmak onlara avantaj sağlıyor. Oyunlar bu gece sarayda da devam edecek. Tetikte olmamız en iyisi. Biraz dinlen Ning. İkimizin de buna ihtiyacı olacak.”

30

Çıglık sesine uyandım, beni rüyamın derinliklerinden çekip çıkararak sertçe karanlık odaya fırlatan tiz bir iniltiydi duyduğum. Gürültü aynı anda her yerden geliyordu sanki.

Yorganı üzerimden atıp, acı çekenin o olmadığından emin olmak için hemen Lian'e baktım. Battaniyeyi göğsüne bastırırken gözleri odanın içinde iki parlak nokta gibi görünüyordu. Kolunu kaldırarak titrek bir hareketle köşeyi işaret etti. Açık pencereden süzülen ışığı fark ettiğim esnada bacaklarımın etrafında bir esinti dolaştı.

Başımızın üstünde bir gölge belirmişti. Eğildik, o korkunç feryadın kaynağının yataklarımızın arasından pencereye doğru ilerleyen bir kuş olduğunu gördüm.

“Lian,” diye bağırdım. “Pencereyi kapat!”

Ayağa fırlayıp kuş kaçacak bir yer bulamadan pencereyi kapattı. Piya sinirli bir şekilde tekrar feryat etti, sonra dolaplardan birinin üzerine yerleşerek hararetle tüylerini kabarttı.

El yordamıyla kibritleri bulup mumları yaktım.

Nihayet oda aydınlanmaya başladığında köşedeki devrilmiş tabureyi fark ettim. Perdenin arkasında siyah pantolonun altına siyah çizmeler giymiş iki bacak görünüyordu. Kang'ın hançerini alıp kınından çıkardıktan sonra titrek elle önümde tuttum. Yaklaştıkça burnuma kustumuk kokusu gibi bir koku gelmeye başladı.

“Bu... ne bu?” dedi Lian.

Ayağımı kullanarak bacaklardan birini dürtünce yana doğru düştü. Hançerim hazırды, yerde yatan adamın yüzünü ortaya çıkarmak için perdeyi kenara çektim.

Lian’ın çığlığı boğuktu ama buna rağmen ağzına kapadığı kolunun ardındaki dehşeti duyabiliyordum. Yan tarafına düşen adamın bir kolu altında kalmış, diğer eliyle de boğazını tutuyordu. Şişip moraran dili sümüksükböcek gibi ağzının kenarından dışarı fırlamıştı. Her delikten kan sızıyordu. Burnundan ve kulaklarından süzölüyor, gözlerinin kenarından gözyaşı gibi akıyordu.

Acı içinde, vahşetle, son anlarında huzur bulamadan ölmüş gibi görünüyordu.

“Ben... ben öldüğünden oldukça eminim,” dedim Lian’e. Onu rahatlatmaya çalıştım ama sesimin titremesi beni ele veriyordu.

Biri büyük bir gürültüyle odamıza daldı, ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Hançeri hızla kolumdan içeri sokup gözden uzaklaştırdım. Aniden küçük odamızda muhafızlar tarafından kuşatıldık. Gözlerini kaçırıp kılıçlarını alınlarına kaldırarak selam verdiler. İçlerinden biri öne çıkıp bize doğru eğilerek, “İzinsiz girdiğimiz için özür dileriz,” dedi. “Bu gece hanenizi korumakla görevlendirildik ancak görünüşe göre herhangi bir yardımda bulunmak için çok geç kaldık. Şansölyeyi çağırttım, hanenizde bir rahatsızlık yaşanırsa kendisine haber verilmesini istemişti.”

“Büyük Bakan Zhou mu?” Lian’in kaşları çatıldı. “Güvenliğimiz için neden endişelensin ki?”

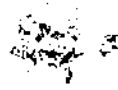
Avludan gelen ayak seslerini duymamın ardından bakanın

kendisi odaya girdi. Üzerinde alelacele giyilmiş gibi görünen gündelik bir cübbe vardı. Saçları sarayın alışlagelmiş saç modeli yerine basit bir düğümle arkadan bağlanmıştı. Yüz ifadesi kasvetliydi.

“İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum.” Muhafızlardan birinin ölü adamın yanında diz çökerek zırhını incelediği yere doğru yürüdü. “Görünüşe göre birileri ikinizi de yarışmadan uzaklaştırmaya kararlıymış.”

Muhafız ayağa kalkıp selam verdi. “Rapor veriyorum efendim. Üzerinde görebildiğim kadarıyla kimlik yok.”

“Yakında öğreniriz. Onu dışarı taşıyıp kıyafetlerini çıkarın.” Büyük Bakan Zhou muhafızı el sallayarak gönderdikten sonra bize dönerek, “Hazır olduğunuzda bana katılın. Yüzbaşı Wu size yolu gösterecek,” dedi.

Askerlerden birinin sert eldivenlerle kuşu almasını bekledik, yiyeceklerle ikna edip dikkatle kafese geri koyduk. Muhafız Piya'yı almaya çalıştı ama Lian onu ikimize yakın tutarak bir sonraki tura kadar kuşun bize emanet edilmesi gerektiğini hatırlattı. Muhafız sonunda bir şeyler homurdandı fakat istegimize razı olarak bizi büyük bakanın huzuruna çıkmaya hazırlanmamız için yalnız bıraktı.

Yüzbaşı Wu, saray uykudayken bizi koridorlarda yönlendirdi. Tellallardan bize saati haber verecek bir duyuru gelmedi ancak bedenem ve zihnim yorulduğumu hissedebiliyordum. Bahçelerdeki ağaçlar ve heykeller uğursuz şekillere bürünüyor, gölgeler grotesk şekillere dönüşüyordu. Keşke düşüncelerimi toparlamak için taze bir fincan gingkolu yaz çayı içseydim.

Yan kapıların birinden girdiğimizde iç saraya kabul edildiğimizi fark ettim, bu sefer tünellerden gizlice geçmek yerine düzgün bir şekilde içeri girmiştım. Eskiden imparatoriçenin ayaklarıyla bizzat bastığı taşların üzerinde yürüyerek, duvarlardaki boyalı duvar resimlerinin, savaşçı, bakire ve bilgin tasvirlerinin yanından geçtik. Her adımımızı takip eden çok fazla göz varmış gibi hissediyordum.

Eşikten adımımızı attığımızda mangalların yanarak kızılgaçtan panellerin yoğun tonlarını aydınlattığı büyük bir odaya girdik. Odanın ortası çukurdu, eğlence için tasarlanmıştı. Ama bizi büyük bakan yerine bekleyen kişi prensesti, platformlardan birinde durmuş elindeki kadehten su içiyordu. Lian'le önünde diz çöktük.

Prenses, "Bizi yalnız bırakın," diye emredince Yüzbaşı Wu ve diğer muhafızlar ortadan kayboldu.

"Gelin," diyerek bizi ayağa kaldırdı.

Bir gece önce prensesi tehdit ederek onu zorlamıştım. Sonuç ne kadar iyi olursa olsun, nedense bana bağışlayıcı biriymiş gibi gelmiyordu.

"Ben... Umarım Ruyi iyileşiyordur majesteleri," dedim boğazımı temizleyerek.

Cevap vermeden önce bana düşünceli bir bakış attı. "Gerçek bir hekimin kızı gibi konuştun," dedi. "Bana karşı bu kadar resmi olmanıza gerek yok. Sevgilimin hayatını kurtardınız ve bunun için size minnettarım. Üçümüz baş başayken bana Zhen diye hitap edebilirsiniz."

"Bu büyük bir onur, teşekkür ederim," deyip eğildi Lian, ardından ben de eğildim.

"Oturun," diye talimat verince alt platformdaki minderlerin üzerine diz çöktük.

“Günün büyük bölümünde huzursuzdu ama biraz da olsa yemek yiyebildi,” dedi Zhen. Sesinden sızan endişeyi duyabiliyordum.

Lian başını iki yana salladı. “Birinin böyle bir şey yapması beni dehşete düşürdü. Zehir aşağılık bir silahtır ama soğukkanlılığını koruduğun için seni takdir ediyorum. Babamdan duyduğuma göre bugün erken saatlerde mahkemeye hitap ederek gelecek günler için morallerini yükselten bir konuşma yapmışsın.”

Prenses, “Büyükannenin... derslerini hatırlarsın,” dediğinde Lian’in ekşiyeen yüzü o günlerin yansıması gibiydi.

Arkadaşım başını salladı. “Yılın sadece birkaç ayı ona katlanmak zorunda kalırdım ama sıram gelmeden konuşursam beni çiğneyip kemiklerimi tükürdüğü kâbuslar görürdüm.”

Zhen kıkırdadı, ardından hafifçe iç geçirdi. “Burada olmasını ne kadar isterdim... O olsa ne yapacağını bilirdi. Mahkemenin nasıl yönetileceğini, nasıl...”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Lian ciddiyetle. “O olsa ne yapacağını bilirdi.”

“Tüm konuşmalarımız aramızda kalacak.” Prenses Zhen kasti bir hareketle öne eğildi. “Bu odanın içindeyken bütün dikkatim sizindir. Siz bana karşı dürüst olursanız, ben de size karşı dürüst olacağım.”

Önce Lian’e hitap ederek: “Bir zamanlar genç yoldaşım olan sana sesleniyorum. Büyükannem bana ailenizin güvenilir olduğuna dair söz verdi. Tavsiyen ve sağduyun konusunda sana güvenebilir miyim?”

Lian elini onun omzuna dokundurarak sözlerini onayladı. “Halkım bir zamanlar büyükanne-ni nasıl Barış Prensesi olarak

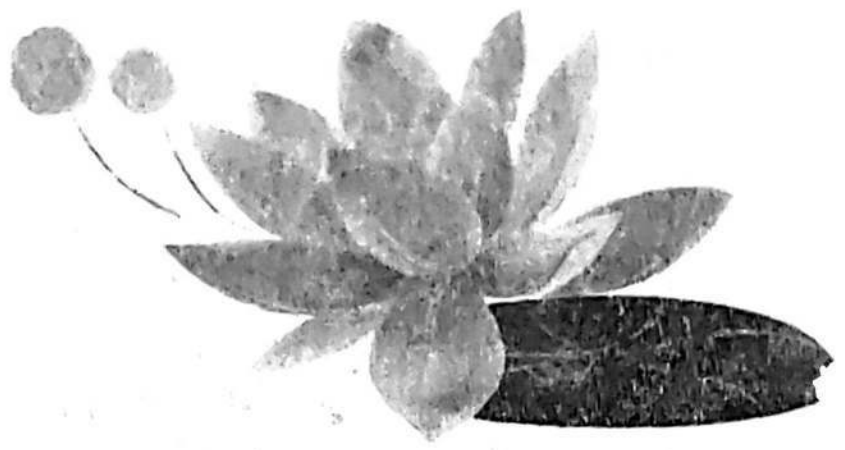
tanıdıysa ben de öyle tanıyacağım, sen de ailelerimiz arasındaki anlaşmayı tanımaya istekliysen.”

Prences başını salladı, sonra bakışlarını yavaş yavaş üzerime çevirdi. “İlk başta küstahlığından hoşlanmadım ve bunu bir suç olarak gördüm,” dedi. “Ama süslü sözlerden fazlasıyla arınmış bir sadakat ilanına ihtiyacım olduğunu fark ettim. Halkımı hayal kırıklığına uğratiyorsam bana meydan okuyabilecek kişilere ihtiyacım var demektir. Ne dersin Sù’lu Ning?” Herhangi bir tereddüt olup olmadığını arar gibi yüzümü inceledi. “Devrimciden alıntı yaptığında markinin sana yaptığı suçlamadaki gibi değişim sinyali mi veriyordun? Dàxī’nin refahı için halkın sesi olmaya ve babamın mirasını sürdürmeme yardım etmeye istekli misin?”

Bir an için böyle bir yük karşısında umutsuzluğa kapıldım. Onun iyi bir yönetici olup olmayacağını nereden bilebilirdim ki? İnsanların açgözlülük ve yolsuzluk yüzünden nasıl acı çektiğini görmüştüm ama iddia ettiği gibi yetkililerin işlediği suçlardan habersizse, o zaman belki de yapılması gerekeni yapmaya istekli olacaktı. Belki de değişimi yürürlüğe koymaya istekli olacaktı.

“Halkın içinde bulunduğu kötü durumla ilgilenip verdiğin sözleri tutma becerini göstereceksen...” Kelimelerimi dikkatle seçtim, ağırlıklarının farkındaydım. “O halde söz veriyorum, sana karşı dürüst olacağım.”

“Güzel.” Zhen yeminlerimizden tatmin olarak arkasına yaslandı. “Şimdi bu gece olanları ve bundan sonra olacakları konuşalım. Yapılacak çok şey var.”

“Sınırlardaki huzursuzluğu takip etmeye çalıştım,” dedi Zhen bize. “Bazı memurların imparatorluk otoritesini kendi çıkarları için kullandığını biliyorum ama yolsuzluğun ne kadar yayıldığını ancak son birkaç ayda öğrenebildim.”

Prensesin imparatorluğun sorunlarından bu kadar habersiz olduğunu bilmek bana acı veriyordu. Hastalanmadan önce imparatorun prensese bilerek mi bilgi vermediğini düşünmeden edemedim.

“Yasadışı toprak işgalleri, fahiş fiyatlarla çay ve tuz satışı, rüşvet, tehdit, güç kullanımı... ama hiçbir şey beni zehirli çay kadar rahatsız etmiyor.” Eliyle önündeki masaya vurdu, hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu. “Araştırmalarımı finanse etmek için kaynaklarımı kullandım ancak bu çok zor oldu. Casuslar babama sadık kalmaya devam ediyor, evet fakat kaçının saraydaki diğer kişilere de rapor verdiğinden emin değilim.”

Artık neden bizi kendi davasına dahil etmek istediğini anlıyordum. Başkentte nispeten tanınmıyorduk, sadakatimizi sağlamak da daha kolaydı.

“Memurlar Divanı’ndan biri olduğuna inanıyorsun,” dedi Lian bir kaşını kaldırarak. “Belki bakanlardan biri bile olabilir. Dàxī’nin gücünü zayıflatmaya çalışan başka bir krallık değil.”

Zhen başını iki yana salladı. “Talum’un batısında iç savaş yaşanıyor ve yönetimdeki aile kendi dertleriyle meşgul. Kuzey

krallıkları kendilerini bir tehdit olarak gösterebilmek için Gök-yüzü Sütunları'ndan geçmek zorunda. Donanmaları önem arz etmeyecek kadar kısıtlı.”

Lian tanıdık bir sözden alıntı yaptı; “Ağaç sağlam görünebilir ama çürüme içten başlar.”

Zhen yüzünü buruşturarak devam etti, “Dış güçlerin huzursuzluk yaratmaya çalıştığını düşünmek normal ancak tüm kaynaklarım saray içinde etkili olan yetkililere işaret ediyor. Tahtta daha fazla hak iddia ettiğine inandıkları birini desteklemek için bir araya gelmişler.”

“Kǎiláng Generali.” Bu sonuca ben bile varabilirdim.

“Evet,” dedi prenses iç geçirerek. “Hırslı amcam. Sarayda onun yıllar önce imparator olması gerektiğine inananlar olduğunu biliyorum.”

“O zaman işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun? Zehirlenmelerde parmağı mı var?” Duygularıma hâkim olamıyordum, bilmeye o kadar ihtiyacım vardı ki. “Zehirli çay tuğlalarının bu etkiyi kimin yarattığını bulmanın anahtarı olduğuna mı inanıyorsun?”

“Kesinlikle,” dedi Zhen. “Bu, halkın kalbine yönelik yapılan büyük bir saldırı ama bunu yaparken kendilerini önceki suikast girişimlerinden çok daha fazla açığa vurdular. Hedef aldıkları eyaletleri, bir şablon olup olmadığını analiz etmeye çalışıyorum. Ancak çay tuğlaları üzerindeki analizimiz bizi tek sonuca götürüyor: Zehir büyüyle yaratılmış. Çok yetenekli bir shénnóng-shī'nin işi bu.”

Daha başından anlamam gerekirdi. Tespit edilemez doğası, panzehrin anlaşılmazlığı...

Lian kaşlarını çattı. “Soruşturmaya devam etmek için shénnóng-shī ve en çok umut vaat eden shénnóng-tú'yu saraya toplamamanın bir yolunu bulman gerekiyordu.”

Zhen başını salladı. “Saray shénnóng-shī’sinin göreve başlaması uzun ritüeller içerir. Bu özel yarışma için çağrıda bulunmasaydım diyardaki tüm shénnóng-shī’leri Jia’ya çağırmak için başka bir neden bulamazdım.”

Oturduğu yerden kalktıktan sonra bir duvar parşömenine doğru yürüyerek onu kenara çekti. Parşömen akıllıca gizlenmiş bir kapı aralığını örtüyordu. Prenses minderine dönmeden önce yan odada kim varsa ona seslendi.

Büyük bakan, muhafızlar tarafından kuşatılmış bir halde içeri girdi. Böylece sebebi doğrulanmış oldu. Zehrin arkasındaki beyni ortaya çıkarmak için prensesle işbirliği yapıyor, bu yüzden hanelerimizi bu kadar dikkatle izliyordu.

“Kuşa saldırmaya çalışan kişinin kimliğini ortaya çıkardınız mı?” diye sordu Zhen ve büyük bakanın tereddüt ettiğini görünce elini salladı. “Onların yanında özgürce konuşabilirsiniz.”

Büyük bakan başını öne eğerek raporunu sundu. “Hırsız çatıdan ve açık pencereden haneye giriş yapmış. Eldivenleri vardı, kuşu yakalamaya çalışmış ama kuş gözlerine tükürerek onu kör etmiş. Kuşu bıraktığında da kuş onu bileğinden ısırılmış. Tükürük kanına karışınca zehir seyrini izlemiş, adam da ölmüş.” Sonuç olarak evimizin zemininde pislik bırakmıştı.

“Bu lanetli kuşlar karaborsada yüksek fiyatlara alıcı bulabiliyor,” dedi Lian. “Onu öldürmek yerine çalmaya çalışmasına şaşırmadım.”

Büyük bakan, “Bu iki amaca hizmet ederdi: Hem cebine para koyar hem ikinizi de yarışmadan elemiş olurdu,” dedi.

Prenses başını salladı. “Sanırım yarın kimin kuşla gelip kimin gelmeyeceğini göreceğiz.” Bir duraksamadan sonra Zhen’in dikkati tekrar bana döndü. “Kang hakkında konuşmalıyız.”

Ah evet, Şu korktuğum tartışmaya gelmişti sıra. Hepsinin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum, tıpkı duvar resimlerindeki tüm o figürlerin gözlerini hissettiğim gibi. Bana büyük bakanın önünde sorduğuna göre anlaşmamızdan onun da haberi vardı.

Sesim titreyerek başladım. “Beni Língyă Manastırı’na götürdü.” Büyük Bakan Zhou beni yepyeni gözlerle görüyormuş gibi bakıyordu; bakışları acı bir şekilde babamın onaylamayan bakışlarını anımsatıyordu. Ben de başımı dik tutarak bakışlarına karşılık verdim.

Sorular birbiri ardına geliyor. “Língyă mı?” diye sordu Zhen. “Neden Língyă?”

Büyük bakan, “Seni baş rahibeyle görüşmeye mi götürdü?” diye sordu. “Babasıyla ittifak hakkında bir şey söyledi mi ya da planları hakkında ipucu verdi mi?”

“Beni oraya bahçeleri görmeye götürdü. Neredeyse keşişler tarafından yakalanacaktık, bu yüzden onlar bizi ararken bir yeraltı mağarasında saklandık.” Ben suya düştüm, o beni kurtardı ve ikimizin de nefesi kesilene dek beni öptü. “Ve... konuştuk.”

“Konuştunuz mu?” Prenses devam etmem için beni cesaretlendirdi.

“Onun sarayda, sizinle birlikte büyüdüğü zaman hakkında konuştuk.”

“Prenseseye karşı herhangi bir kötü niyet besliyor mu sence? Onun için bir risk teşkil ediyor mu?” Büyük Bakan Zhou sorularına devam etti. Verdiğim cevaplardan memnun değilmiş gibi görünüyordu, daha fazlasını istiyordu.

“Halkı iş bulamadığı için Lüzhou’nun acı çektiğini söylüyor,” diye cevap verdim. “Geçimlerini sağlamak için sınırlı

yolları varmış ve hayatta kalmak için yasadışı işler yapmak zorunda kalıyorlarmış.”

Zhen büyük bakana döndü. “Ben de size bunu söylemiştim. Saraydan ayrılmama ve konuştuğumuz politikaları yürürlüğe koymama izin vererseniz, çektikleri acıların bir kısmını hafifletebiliriz.”

Büyük bakan, “Sizi güvende tutmalıyız majesteleri,” dedi. “Bunu yapmazsam babanızın, büyükannenizin ruhuna nasıl hesap verebilirim?”

“Güvende olmaktan yoruldum!” diye sesini yükseltti Zhen, gözleri parlıyordu. “Şımartılmaktan ve korunmaktan bıktım! Nasıl hükmedeceğimi öğrenme vaktim geldi. Çok geç olmadan bu meçhul düşmanı ortaya çıkarmak zorundayız.”

Prensesin öfkesini yatıştırmaya hazır bir şekilde, “Gerçeğe yaklaşıyoruz. Kang’la ilgili edindiğimiz bilgilerin farkındasınız,” dedi büyük bakan hızla. “Ona güvenilmeyeceğini biliyorsunuz.”

“Ne bilgisi?” diye sordum ama Lian kollarını kavuşturup sorunun üzerine soru sordu. “Ning’i yem olarak mı kullandınız?”

Zhen ona kararlı bir ifadeyle bakarak, “Ona herhangi bir zarar verdiğimi sanmıyorum,” dedi.

Ben daha bunun ne anlama geldiğini düşünemedim büyük bakan tekrar konuşmaya başlamıştı bile. “Casuslarımız Kang’ı, Anhé Markisiyle babasının nüfuzunu güneydoğu bölgelerine yayarken görmüş. Marki ve general, bakanlık yetkililerine rüşvet vererek daha fazla insanı tuz bataklıklarına gönderiyor ve gizlice kendi orduları için eğitim kampları kuruyorlar.”

“Kang zehrin adilik olduğuna inandığını söylüyor,” diye itiraz ettim. “O sadece halkını savunmak istiyor.”

Onu neden savunmaya devam ettiğimi bilmiyordum, sadece gizli su kaynağının yanında konuştuğum çocuğun

sözlerinde samimi olduğundan emindim. Altın Anahtar bana bunu söylüyordu; kalbime bunu fısıldıyordu.

“Bunlar bizim şüphelendiğimiz şeyler,” diye onayladı prenses. “Amcamın aleyhindeki kanıtlar açık ama Kang’ın sadakatinden henüz emin olamıyoruz.”

“Bilmiyor olabilir mi?” Lian çekingen bir tavırla ileri atıldı. “Babası onu karanlıkta bırakmış olabilir mi?”

“Senin de onu tanıdığını unutmuşum,” dedi Zhen. “Önceden tanıdığını.”

“Bu kadar saf olmayın,” diye tersledi büyük bakan. “İkiniz de törende nasıl davrandığınızı gördünüz. Prensesin güvenini kazanmak için üzerine çullandı, onu bıçaktan kurtaracakmış gibi yaptı ama o suikastçılar muhtemelen babası tarafından gönderilmişti. Özenle hazırlanmış bir numaraydı. Muhtemelen yürümeye başladığı andan itibaren kılıç kullanmış, gençliğinde imparatorluğun kanun kaçaklarıyla eğitim görmüştür. O çocuk bir silah. Bu çok açık. Kanıtların zamanla ortaya çıkacağına inanıyorum,” diye bitirdi sözlerini. Yüzünde soğuk bir gülümseme vardı. Sonra Zhen’e hitaben, “Ona siz mi söylersiniz yoksa ben mi söyleyeyim?” dedi.

Karşılıklı bakışmaların ardından prenses tekrar bana döndü. “Çay tuğlalarında saklı olan zehrin bir bileşeninin Lüzhou’ya özgü olduğu bilgisini aldık *güvenilir* bir kaynaktan. Bir tür sarı deniz yosunu, künbù.”

Kulaklarım aniden uğuldamaya başladı. Gerçek, dalgalar halinde üzerime çullanıyor, beni ağırlığı altında boğmakla tehdit ediyordu.

“Özür dilerim,” dedi nazikçe. “İddia ettiği kadar habersiz olması pek mümkün değil.” Yüzündeki acıma ifadesinden nefret ettim.

“O zaman tedaviyi bulmaya yaklaştınız mı? Zehre karşı bir panzehir bulmaya?” diyerek cevabı talep ettim.

Başından beri buna odaklanmalıydım, pazardaki yakışıklı bir çocuk yüzünden dikkatimin dağılmasına müsaade etmemeliydim. Beni shénnóng-tú yeteneklerim yüzünden haince bir amaç uğruna kullanmak isteyip istemediğini ya da iddia ettiği gibi beni gerçekten tanımak isteyip istemediğini merak ederek vakit kaybetmemeliydim.

Yollarımız asla kesişmemeliydi.

Büyük bakan bana, “İlerleme kaydediyoruz,” dedi. “Ama sadece zehrin seyrini geciktirebiliyoruz, tamamen yok edemiyoruz.”

“Endişelenme Ning,” dedi prenses. “Sözlerimi tutarım. Panzehri bulursak sen alacaksın, bulamazsak depolara erişimin olacak. Ama ikinizin de yarışmada kalmasını istiyorum. Rakiplerinize göz kulak olun ve tuhaf davranışları, garip görünen ilişkilerini bana bildirin.”

Lian ve ben anlayışla başımızı salladık.

“Ayrıca içinizden birinin benim saray shénnóng-shī'm olmasını çok isterim,” dedi. “Bana yakın insanlara ihtiyacım var. Güvenebileceğim insanlara.”

Odadan çıktığımızda göğsümde bir damganın hayaletini hissediyordum. Kang'ın onu doğuran ve yanına alan annelerinin kaybından söz edişini hatırladım, bu benim annemin kaybına çok benziyordu. Nefretini bu kadar iyi gizleyebilir miydi? Ya da intikam arzusunu?

İhanetten dolayı acı çeken cılız bir ses içimden itiraz ediyordu: *Bana yalan söyledi.*

Aklım başıma gelmişti.

Büyük Bakan Zhou bizi hanemizden çıkardı çünkü burası daha ileri bir soruşturma için mühürlenmişti. Yaklaşan cenaze törenleriyle yarışmanın kalan turları için saraya çağrılan bakan ve yetkililerin akını nedeniyle hizmetli haneleri dolduydu. Lian ve ben artık kütüphanenin üstünde, beşinci kattaki âlimlerle kalıyorduk. Basit mobilyalarla döşenmiş dairesel bir odaydı. Daha önceki konaklama yerimize göre daha sade olması hoşuma gitmişti; hassas, kırılabilir şeylerle çevrili olmaktan yorulmuştum.

Son birkaç günün yorgunluğu bir dalga gibi üzerime çökünce çabucak uykuya daldım. Gözlerimi tekrar açtığımda oda çoktan güneş ışığıyla dolmuştu. Işık, kafesinin üzerindeki kumaştan süzülürken Piya şarkı söyleyip ilgi bekliyordu. Örtüyü çektiğimde beni daha fazla öterek selamlayıp durduğu yerden atladı. Kafesinin dibini gagalayarak yiyecek aradı.

“Özür dilerim,” dedim ona. “Şu anda sana verecek bir şeyim yok.” Başını eğerek meraklı gözleriyle yine beni izledi. Ürperdim. Bu kuş beni ısıtırsa hızla ve acı içinde öldürdüm. Ondan mümkün olduğunca uzak durmaya karar verdim.

Kahvaltımızı getiren Qing’er, penceremizden manzarayı seyrederken haykırdı. Kendimi güvende hissedebilmek adına dün gece olanları konuşmak için onun gidişini bekledim, giderek daha tehlikeli hale gelen bu teşebbüslere başka kimseyi

dahil etmek istemiyordum. Yabancı, büyük bakanın muhafızlarına fark ettirmeden penceremizden kolayca içeri girmişti. Kuşu almaya çalışmak yerine bizi yataklarımızda öldürebilirdi.

Hafif et suyunda tatlı yeşil kabak parçaları ve domuz eti şeritleriyle harmanlanmış yağlı erişteleri höpürdeterek yedik. Qing'er bunun bir kuzey geleneği olduğunu, eriştelerin özellikle gündönümü yaklaşırken yaz için, köftenin ise kış için yapıldığını söylemişti. İmparator çok sevdiği için köftenin sarayda genellikle tüm yıl boyunca yendiğini de söylemişti gerçi. Tahta bir başkası çıktığında mutfaktaki lezzetlerin nasıl değişeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Lian kuşa kabaktan bir lokma uzattı ama kuş yeşilliği tatsız bir ifadeyle reddetti.

Kâselerimiz boşaldığında nihayet Lian'e Kang'la karşılaşmalarımın ayrıntılarını anlattım. Gerçek niyetini sınamak için onunla içtiğim bir fincan Altın Anahtar'ı, sonra da Gümüş İğne'yi nasıl paylaşıp nasıl başarısız olduğumu. Lian'in beni azarlamamasına şaşırıyordum. Aksine etkilenmiş görünüyordu.

"Dönüşüm'de ustalık kazanabilmek büyük bir armağan," dedi Lian sesinde huşuyla. "Yeteneklisin Ning."

Bu düşünce beni memnun etti ancak bana daha öğrenmem gereken ne kadar çok şey olduğunu hatırlattı. Tanrıçanın konuştuğu karanlıktaki şu büyük ağaç...

"Ara bölgeye Dönüşüm mü deniyor?"

"Sanırım dün ilk kez hissettim." Gözleri parlıyordu. "Deneyimlediğin, bedeninin dışına çıkma hissini yani. Zaten güçlü olan adamlara güç aşılamaktan farklıydı, ateşe odun atmaktan daha fazlasıydı. Ruyi'ye yardım ettiğimde... onun dünyayla bağlantısını ben sağladım. Onu korudum. Sen karanlık

yaratıkla boğuşurken onunla konuştum, öbür dünyaya kaymasına engel oldum. Efsanelerimizde ölümden bir uçurum, ebedi bir düşüş olarak bahsederiz. Oradayken Ruyi'yi uçurumun kenarından uzaklaştırdım ama başka bir şeyin adımı söylediğini duydum.”

Titredi. Onun için, kız kardeşimi kurtarma macerama sürüklediğim bu nazık kız için üzülüyordum. Uzanıp elini tuttum.

“Teşekkür ederim,” dedim ona. “Sana ihtiyacım olduğunda tereddüt etmeden bana yardım ettiğin için. Gerçek bir dost olduğun için teşekkür ederim.”

Ona sunabileceğim tek şey sözlerimdi. Zengin değildim, nadir malzemelerim yoktu, dostluğum dışında pazarlık edecek ya da takas edecek hiçbir şeyim yoktu. Lian ise bunu Dàxī tarihindeki herhangi bir prenses kadar asil bir şekilde kabul ediyordu.

Piya'nın gizemiyle ilgili mevcut metinleri gözden geçirmek için merdivenlerden kütüphanenin ana katlarına indik. Âlimlerden biri kuşu fark edip isimlerimizi sorduktan sonra bizi bir dizi taş basamaktan alt katlardaki küçük bir odaya indirdi.

“Burası neresi?” diye sordum çatlamış bambu parşömenleri ve koruyucu bezle sarılmış kitapları fark edince.

Âlim başını eğerek selam verdi. “Burası kütüphanenin yasaklanmış bölümü. Büyük bakan buradaki kitaplardan istediğinize erişebileceğinizi belirtti.” Büyük Bakan Zhou prensesin emri üzerine bize yardım etmeyi kabul etmiş olmalıydı.

Lian rafları inceleyerek ünlü Ānhé hekimlerinden biri olan Qibo'nun *Kuzey Zehirleri ve Bitkisel Tedavi Üzerine Bir İnceleme* adlı kitabını seçti. Ben de Yükselmiş İmparator'un sarayını ziyaret eden büyük shénnóng-shī'lerden biri tarafından kaleme alınmış bir metin olan *Lingshu*'yu ve Hǎnxiá'nın zehir etkileşimleri ile toksin nötralizasyonu üzerine yazdığı ince kitabı seçtim.

Yün Bölgesi Çay Çeşitleri Üzerine Tartışma ve İçme Deneyimini Geliştirmek İçin Çay Gereçlerinin Seçimi Üzerine gibi eserlere özlemle baksam da *Elli Hastalık İçin Tarifler*'i seçerek bir hevesle *Göksel Saray'dan Harikulade Öyküler*'i alıp üstüne yerleştirdim. Lian'ın gözlerinin başlığa takıldığını gördüm ama Dàxī'nin en batıl inançlı vatandaşının bile mitolojik diye reddedeceği böylesine hayali bir metni seçmemi eleştirmede.

Odamıza döndüğümüzde eski metinler üzerinde tartışarak sanatın ustaları tarafından yazılmış ve birbiriyle çatışıyor gibi görünen bölümlerden notlar aldık. Bu ciltlerdeki tüm bilgilere çaresizce erişmek istiyor, buradaki belirsiz bir maddenin aradığım zehrin panzehri olduğunu umuyordum. Gergedan boyunuzunu öğrenmiştik, güya tüm zehirlere karşı bir panzehirdi fakat başlı başına nadir bir maddeydi; sadece uzak bir krallıkta bulunan bir canavardan alınıyordu. Bana Kang'ı hatırlatan Lūzhou'nun siyah incisinden bahsediliyordu ancak o da zehir karşıtı olmaktan ziyade belirli bileşenlerin özelliklerini artırıyor gibi görünüyordu.

Birbirimize sorular sormaya ve bunları cevaplamaya devam ettik. Dönüp dolaşıp geldiğimiz yer ise başımızdaki zorluğun temel sorularıydı: Jīncánı nasıl dönüştürebiliriz ve onu bir yem olarak nasıl kullanabiliriz? Sonrasında kuşu ondan nasıl kurtarabiliriz?

Uyuyakalmıştım, Lian'ın Piya'ya hoş bir melodi söylediğini ve kuşun da ona karşılık verdiğini duyunca sarsılarak uyandım. Görünüşe göre ben dinlenirken ikisi birbirini sevmeye başlamıştı.

“Onu zehirlemeye katlanabilecek misin?” dedim alay eder gibi, o da elini sallayarak beni başından savdı.

“Zehirlemeyi sen yaparsın, kurtarmayı da ben,” diye karara bağladığında kabul ettim.

Piyaların doğumlarından itibaren kendilerine özgü diyetleriyle nasıl beslendiklerini, tohumlardan böceklerle, oradan da daha büyük canlılara geçerek farkındalıklarını ve bağışıklıklarını nasıl geliştirdiklerini okudum.

Yeterince büyüdüklerinde, yiyeceklerde bulunan zehri tespit etmeye başlayabilecekleri insan yemeklerine geçiyorlardı. Beş zehir okumuştum: akrep, yılan, güve, kurbağa ve kırkayak. Bu zehirlerin hepsi efsanevi jīncánda yoğunlukla bulunuyordu ve kuş bunu kolaylıkla anlayabilirdi.

Öğleden sonra Qing'er bize bir tabak meyve ve kuruyemişle birlikte öğle yemeğimizi getirdi. Hafif bir zehir deneyi yaptım, mideyi tahriş eden ama göze hoş gelen bir meyveydi. Kuş meyve bölünene kadar gagaladı ama sonra yutmayı reddetti. Kurnaz bir yaratıktı.

Şalgamlı keklerimizi soya sosu ve acı bibere batırarak yerken Piya'nın ne yiyeceğini test etmeye devam ettik. Evde şalgamlı keklerimiz sade yapılı ve buharda pişirilirdi ama burada, yani sarayda içine sosis parçaları ve kurutulmuş karides karıştırılıyordu. Kuş sosisleri de reddetti fakat karidesleri ve kek parçalarını kemirmişti.

Bu bilmeceyi çözmeye devam ederken kuşa hayal kırıklığı içinde baktım.

Kuşu bir üzümlle kandıran Lian'e, "Onu fazla beslememelisin," dedim. "Fazla beslersen, bu geceki zehri midesi kaldırmaz."

"Zavallı Peng-ge," diye iç geçirdi.

"Peng-ge mi?"

Lian kahkaha attı. "Kallah'ta erkek çocuklara takılan bir lapkap. Bence ona yakışıyor."

Önümüzde duran zorlu göreve rağmen ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım. Ben yatağında uzanırken Lian volta atmaya devam ediyordu, bir yandan da tartışmamızı sürdürüyorduk. Onun mırıldanmaları artık bana ateşin çıtırtısı ve çanların sesi kadar tanıdık geliyordu.

Bir saat daha geçti, güneş gökyüzünde alçalırken üçüncü turun zamanı yaklaştı. İçimdeki belirsizlik büyüyüp iltihaplanmaya devam ediyordu, daha fazla dayanamayıp elimdeki parşömeni yere attım. Peng-ge ve Lian duydukları sesle yerlerinden sıçradı.

"Bu metinlerde hiçbir şey yok!" diye homurdandım. "Hiç... hiç... hiç!" Sonuncusu tatmin edici bir gürültüyle diğer hepsini devirene kadar kitapları teker teker yatağımın üzerine fırlatmaya devam ettim.

"Daha iyi misin bari?" diye sordu Lian.

Kollarımı kavuşturarak ona hırladım. İkimiz de tüylerini düzelten Peng-ge'ye baktık.

"Kuş eninde sonunda zehirden tiksineye başlayacak," dedim yüksek sesle. Önümüzde duran bulmacaya dönüp bu kez sorunu çözebileceğimizi umarak, "Ve ona zarar verebilecek şeyleri yemeyi reddedecek," diye belirttim.

Lian de kollarını göğsünde kavuşturup, “Ben de bununla uğraşıyorum,” dedi. “Bazı zehirlere karşı koymak için başka bir zehir yutman gerekir ancak her zaman birinin toksiklik miktarına karşı koyup diğerine yenik düşme riski vardır.”

“Yaşlı Guo o gün imparatoru öğrenmeden önce bize ne demişti?” diye sordum. Sözlerini hatırlamakta zorlanıyordum.

Lian, “Kuş sadece dayanabileceği kadarını alır,” dedi hatırlayarak. Ona bakarken çözüm, elle temizlenen buğulanmış bir ayna gibi zihnimde kendini göstermeye başladı. “Zehre karşı zehirle savaş,” dedim ona heyecanla. “İşte bu! İşte cevap bu!”

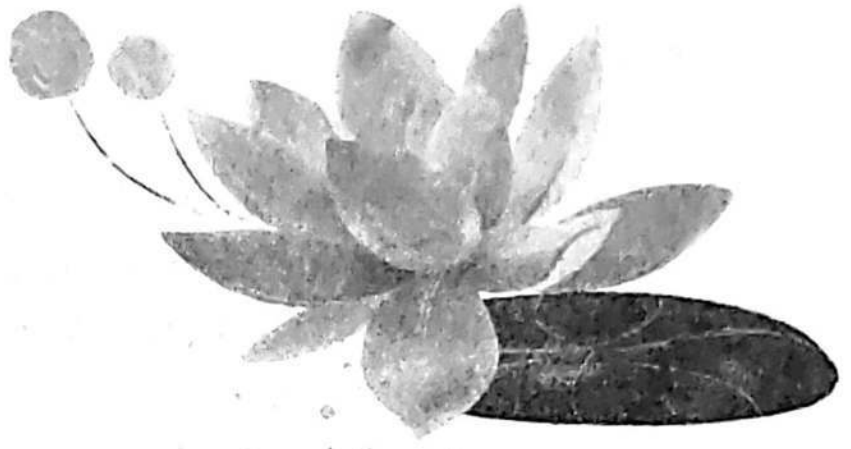
Lian bana bakarken hâlâ kafası karışıkta.

“Kuşu bir şekilde zehri yutmaya zorlayacağız. Kendini kurtarmak için bunu yapacaktır. Jīncándan daha büyük bir tehdit olduğuna inanırsa yapacaktır.” Zihnim hemen birini etkiye daha açık hale getirecek malzemelerin listesini gözden geçirmeye başlamıştı. Annem bunları zihinsel sıkıntı içinde olanları sakinleştirmek için kullanırdı, ben de bu malzemeleri farklı bir tepki ortaya çıkarmak için kullanabilirdim.

“Ona zarar vermek istemiyorum.” Lian’in dudakları büküldü.

Güven vermek için elimi omzuna koyarak, “Onu kurtaracağız. Bundan kesinlikle eminim,” dedim.

Uzun bir duraksamadan sonra Lian nihayet başını sallayarak korkunç ama uygulanması gereken planımı kabul etti.

33

Batan güneş gökyüzüne pembe ve turuncu huzmeler gönderiyor, çadırın arkasındaki zambak havuzunun suyuna yansıyor. Yarışmanın üçüncü turu için güzel bir fondu ama benim böyle manzaralara hayran olma lüksüm yoktu. Bunun yerine, önümüzdeki zorlu mücadelenin adımlarını içimden prova ettim. Piya'yı kandır; Piya'yı kurtar.

Jüri üyelerimiz çadırın içine yerleştirilen taş sandalyelere oturmuş, yarışmanın başlamasını beklerken birbirleriyle konuşuyordu. Üçü yas ritüeline bağlı kalıp saray süslerinden arınarak siyahlara bürünmüştü. Prenses beyaz, sade bir cübbe giymiş, saçları gümüş çiçeklerle süslenmiş halde oturuyordu. Eteğinin kıvrımlarında altın rengindeki ufacık kasımpatı işlemleri görülüyordu.

Annem cenazelerle ilişkilendirdiği için kasımpatıları hiç sevmezdi. Onu toprağa verdiğimizde görünürde bir tane bile kasımpatı yoktu. Aptalca bir düşünce olduğunu bilsem de onları görmek kötü bir alamet gibi gelmişti.

Sadece altı kişiydik, Shao ve Guoming'in yoldaşları olan iki shénnóng-tú bize katılmamıştı. Onların yokluğunu jürinin önünde dururken fark ettim. Sadece üç kaide ve üç kuş vardı. Bir şeyler olmuş olmalıydı.

Yaşlı Guo ayağa kalktı. "Bakan; gökler yatışsın, tanrılar bizi güzel hava ve bol hasatla kutsasın diye yaz ayinlerini

gerçekleştirdi. Dàxī için hayırlı bir zaman olması gerekirken biz yarışmamızda hile yapmak için uygulanan bir komployu ortaya çıkardık.” Bir görevli arkamızdan çadıra girerek jüri üyelerini selamladı.

Kuşağında sallanan kolye ucu, onun Adalet Bakanlığı’ndan olduğunu gösteriyordu. Kılıcı süslü bir kın içinde olmasına ve Sù’dan uzakta olmamıza rağmen bu manzara karşısında hâlâ tanıdık bir ürperti hissediyordum.

“Yarışmayı oğullarının lehine çevirmek amacıyla Zhu ailesi tarafından paralı askerlerin kiralandığını tespit ettik,” diye rapor verdi muhafız. “İtiraflarını sundular, yargılanmayı beklemek üzere evlerinde tecrit edilecekler.”

Yan tarafımda biri kıkırdadı. Şöyle bir bakınca Shao ve Guoming’i gördüm, sevinçlerini zar zor bastırabiliyorlardı. Bu ikisinin diğer yarışmacıları hileye teşebbüs etmeleri için etkilemiş olmaları beni şaşırtmazdı. Fısıltıyla yapılan öneri, bir dürtme ve göz kırpış. En azından Wenyi’nin ifadesi sarsılmaz görünüyordu, Chengzhi ise bu keşiften iğrenmişti.

“Açgözlülük Dàxī halkının içinde kalmaya devam ediyor,” dedi Yaşlı Guo tiksintiyle. “Bilgelige giden yolun kendimize hâkim olmaktan geçtiğini unutmamalıyız. İlkel benliklerimize teslim olmamalıyız.” Prenses bu yorumdan rahatsız olmuşa benziyordu ama ihtiyarın sözünü kesmedi.

“Önce, bu mücadelede nasıl bir performans göstereceğinizi görelim.” Yaşlı Guo, Shao ve Guoming’e doğru başını salladı. “Talep ettiğiniz eşyalar zaten çadırda mevcut ve isimlerinizle işaretlenmiş durumdalar.”

Jüri üyelerini nazıkçe selamladıktan sonra ikisi birbirinden ayrıldı; Guoming malzemelerin yerleştirildiği masaya, Shao ise kaideden Piya’larını almaya gitti.

Hizmetkârlar tarafından çadırın ortasına bir çit yerleştirildi; en uygun görüş için bel yüksekliğinde bir masanın üzerine konulan tel örgü kenarlı, ahşap bir çitti. Shao, Piya'yı çitin içine bıraktıktan sonra kuş bir taraftan diğer tarafa uçarak yeni alanını test etti. Sahne hazırды.

Shao, Yaşlı Guo'ya başıyla işaret verdi, o da bir keşişi öne çıkardı. Keşiş, Shao'ya avuç içi büyüklüğünde, köşeleri kırmızı balmumuyla mühürlenmiş kapalı bir kap uzattı. Kırmızı balmumu, içindeki tehlikeye dair bir uyarıydı.

“Bugün yargıçların huzuruna çıkmaktan ve bu nadir yaratıklara göz kulak olmaktan onur duyuyorum.” Shao güzel bir hareketle eğildi. Guoming onun yanında durmuş ortasında bir fincan bulunan ve içinde buharlı bir şey olan tepsiyi tutuyordu. Shao balmumu mührünü dikkatlice kırarak kabı önündeki masaya koydu. Ellerini sabit tutarak bir çift yemek çubuğu yardımıyla herkesin görebilmesi için jīncánı yukarı kaldırdı.

İpekböceği krizaliti* sadece bir başparmak büyüklüğünde, çok küçük bir şeydi. Rengi soluk altın sarısıydı, zehir tüm rengini akıtmış gibi yarı saydam bir görüntüsü vardı. Shao onu dikkatlice tabağa yerleştirdikten sonra da üzerini başka bir kâseyle örttü.

Guoming'in tepsisinden fincanı alarak jüriyi selamladı ve ardından çayı bir dikişte bitirdi. Yağmur kokusu alıyordum, aynı tuhaf hissin alnımı sızlattığını fark etmiştim. Shao bir hamleyle tabağı açtı, ortasında pırıl pırıl parlayan tombul, kırmızı bir hurma duruyordu. Jīncán ortadan kaybolmuştu.

Yanımda duran Lian, “Göz yanılması,” dedi nefes alırken.

Shao gülerek ona döndü, büyüünün etkisiyle ilk kez dostça

* Bazı böceklerin çevresine ördüğü kozanın içinde böceğe dönüşme evresindeki durumu. Pupa olarak da bilinir. (ed.n.)

davranıyordu. "Göz yanılması değil, dönüşüm. Piya için tadı hurma gibi olacak."

Marki Kuang yaklaşıp, "Muhteşem!" dedi, yüzü kurnaz bir ifadeye bürünmüştü. "Bu dönüşüm ne kadar sürüyor?"

Shao omuz silkti. "Shénnóng-tú'nun becerisine bağlı. Yetkin bir çırak bir tütsü çubuğu süresi kadar dayanabilir." Açıklama esnasında Shao'nun kibri hızla dönmüştü. "Benim sınıfımda rekor bende. Demleme süresi iki saatin üzerinde."

Bu beklenen sürenin iki katından fazlaydı.

"Etkileyici." Marki başını sallayıp koltuğuna döndü.

"Jīncánın sadece başka bir şey olarak görünmesi yeterli değil," diye seslendi Yaşlı Guo. "Kuşun onu yutması gerekiyor."

"Elbette." Shao eğilerek tabağı çitin içine kaydırды.

Piya tabağın yanına yerleşip ona baktı. Yenilebilir bir şey olduğunu varsayarak tabaktaki hurmayı kapıp bütün olarak yuttu. Kasılmaya başlamadan önce sadece bir an geçti. Jīncánın doğası gereği, birkaç küçük parçasını zamanla yutmak yavaş bir ölümle sonuçlanırdı ama bu kadar büyük bir miktarı bir kerede yutmak?

Kuş acı ve çaresizlik dolu, yüksek bir ses çıkardı. Köşkteki diğer iki Piya endişe içinde çığlık atıyordu. Guoming hemen kafesin içine uzandı. Eldivenli elleriyle Piya'nın ağzını açıp boğazından bir tonik döktü. Dövüşemeyecek kadar zayıf olmasına rağmen Piya, birkaç kanat çırpışıyla onu savuşturmaya çalıştı.

Bir, iki kez sarsıldıktan sonra hurma kaygan bir sıvıyla kaplı vücudundan başarıyla dışarı atıldı. Kuş orada sersemlemiş halde göğsü kabararak yatıyordu ama hâlâ hayattaydı. Köşkün kenarında bekleyen keşiş hızla yaklaşıp dönüşmüş jīncanı çömleğe geri koydu. Amacına ulaşan kuş oradan uzaklaştırıldı.

“Aferin,” dedi Yaşlı Guo. “Ortaya konan ikilem için değerli bir çözüm ürettiniz. Şimdi, sıradaki shénnóng-tú çiftimiz yeteneklerini gösterecek.”

Beklentiyle bana ve Lian’e döndü.

Kürsüye yaklaşıırken içimde bir şeyler çalkalanıyordu. Anem bana bir kişinin, bir shénnóng-shī’nin elinde öldüğü tespit edilirse katilin adının *Çay Kitabı*’ndan silineceğini söylemişti. İçimizden biri, Shénnóng yolunda sahtekârlıkla yürüyen birinin yarattığı bir zehirle ölmüştü. Üstelik saraydan biri bunun kim olduğunu biliyordu.

Bu buz gibi düşünce, yapacağım acımasız eylemi gerçekleştirmeye hazırlanırken ellerimi sabitleyen tek şeydi.

“Özür dilerim Peng-ge,” diye fısıldadım kuşa, kafesini çite taşıırken. Kendisini bekleyen kaderden habersiz bana cıvıldıyordu. Kapıyı kapatıp kuşun kafesten dışarı zıplayışını izledim.

Demlik, ağır ve soğuk kütlesiyle ellerimdeydi. Tırnaklarım mührün yumuşaklığına batarak kapağı açtı. Dibinde oturan jīncána baktım. Çok küçük ve doğaya aykırı bir şeydi. Onu kaldırıp bir kâsenin içine koydum. Lian bana bir kavanoz su uzatınca ben de ince bir akış tutturarak suyu jīncánın üstüne döktüm. Altın ipekböceği yükseldi, ardından suyu emdikçe batmaya ve özünü serbest bırakmaya başladı.

Kâseyi Peng-ge’nin bulunduğu çitin içine kaydırdım. Artık varlığıma alıştığından kâsenin içindekileri keşfetmek için ileri atıldı. Suyu test edişini izlerken duyduğu güven bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir an için ihtiyarın sözünü ettiği kadar akıllı bir yaratık olmadığını, suyu görüp içeceğini sandım. Ama içindeki tehlikenin farkına varmış gibi görünüyordu. Suyu ilgisiz kalarak uçup gitti.

Masamdaki tepside sadece üç şey vardı. Bir bıçak. Bir tuğla çay. Bir kâse.

Tuğla çayı elime alıp kokusunu içime çektim. Çay yaprakları bir araya getirilmiş ve elim büyüklüğünde bir tuğla şekli verilerek mayalanması için karanlıkta bırakılmıştı. Taşınması ve saklaması kolaydı.

Yassı bıçağı kullanarak çaydan bir parça kesip bekleyen kâseye koydum. Altta zencefil kökü telleri duruyordu.

Lian ağır çaydanlıkla ilerlerken, su çoktan uyanmıştı. Kâseye döktüğünde şiddetli bir cızırtı çıktı. Onu bir silah olarak kullanmak için güçlü ve etkili olması gerekiyordu. Tıpkı anne-mi öldüren shénnóng-shī gibi.

Gözlerimi kapatarak kâseyi iki elimle kaldırıp dudaklarıma götürdüm.

34

Shao, jīncánnı başka bir şey gibi göstererek duyuy hilesi yapmıştı. Ben bunun yerine sihrimi doğrudan Piya üzerinde kullanacaktım.

Çayın tadı yoğun ve ağırdı, dilimde acı bir tabaka bırakmıştı. Büyü hızla uyanıyor, vaat edilen amacına doğru çekiliyordu. Babam zencefil kökünü boğazı ve genzi temizlemek için kullanırdı, aynı zamanda ısıyı vücutta dolaştırmaya da yarardı. Ama shénnóng-shī için bu başka bir amaçla, bir başkasının zihnine ulaşmak, hafif bir ikna gücü sağlamak için kullanılırdı. Avcumda, kafesinin tabanından topladığım Peng-ge'ye ait bir tüy tutuyordum.

Lütfen, diye tanrıçaya yakardım. Bana daha önce yardım etmiştin. İlkelerine aykırı olarak korkunç bir etki yarattığımı bilsem de yine bana yardım et.

Büyünün izlerini takip ederek bedenimden çıktım, ellerimin Piya'ya uzandığını hayal ederek adını sevgiyle çağırdım. Kuş yaklaştığımı görüyormuş gibi başını kaldırdı ancak jürinin beni yalnızca gözlerim kapalı, dudaklarım hafifçe kıpırdarken göreceğinin farkındaydım.

Peng-ge başını eğdi, basit bir zihni vardı ve kavrayamıyordu. Sadece temel şeyleri biliyordu; Hánxiá'nın sınırları içinde, begonyalar ve sarmaşıklarla kaplı kafesinde büyümüş, açık gökyüzünün özgürlüğünü hiç bilmemişti. Açlığı, susuzluğu ve onu neyin hasta edeceğini bilirdi.

“Susamışsın,” diye fısıldadım Piya’ya, o hastalıklı duyguyu ele geçirerek. “Uzun zamandır susuzsun. Günlerdir susuzsun.”

Rahatsızlık zihnine sızarken kuş ciyaktadı, büyüümün dalları ona tutunmak için içeri girdi. Her adım yanlışı geliyordu. Kuşun susuzluğunu ortaya çıkarmak, bu hissin kendime de yansımalarına neden oluyordu. Dudaklarım çatlıyor, ağzım kuruyordu.

Büyük bakan zehrin bileşenlerinden birini ve Kang’ın bana her seferinde yalan söylediğini ortaya çıkardığından beri sahip olduğum tüm kızgınlık duygusunun, her acı düşüncenin hassas noktasını ve bükülmüş ısırganotlarını buldum içimde. Karanlık ve baştan çıkarıcı bir çekim gücü olan bu büyü, beni onu bir başkasına karşı kullanmaya, benim çektiğim acıyı onlara çekirtmeye çağırıyordu.

Boğazım acıyla gerilip iğne gibi inceldi, bir damlaya muhtaçtı. Piya kendini kaldırmaya ve büyüünün etkisinden kaçmaya çalışıyordu ama düşmeden önce sadece zayıf hareketlerle birkaç kez kanat çırpmayı başarabildi.

“İç,” diye yalvararak onu zehre yönlendirdim.

Tereddüt içinde ve yalpalayan adımlarla su dolu kâseye ilerledi. Hayatta kalmakla hastalanmak, yaşamakla ölmek arasında gidip geliyordu. Kendisine öğretilen her şeye karşı savaştı ama sonunda yenik düşerek başını eğip kana kana içti.

Geriye sendeledim. Kuş bilincini kaybettiğinde Peng-ge’yle aramızdaki bağlantı koptu. Lian beni yakalayarak, “İyi misin?” diye sordu sessizce. Başımı sallayıp bana uzattığı şişeyi kafama diktim, ağzımdaki pis tadı temizlemek için sabırsızlanıyordum. Zalimlik ve gücün tadı, Karga Kafası’ndan çok da farklı bir tat değildi. Ama daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan midem bulanmaya başladı.

Lian, zehri Ruyi'den çekip çıkarırken öğrendiklerimizi kullanarak zehri Peng-ge'nin bünyesinden atmaya çalıştı. Güç için kızıl mantar, sonra da toksinle mücadele etmek için şemsiye ağacı kabuğu. Kuş sadece demlenmiş suyu içtiği, jīncánın kendisini yemediği için zehrin etkileri zayıfladı.

Midemdekileri çadırın köşesindeki bir kaba çıkarırken anemin Shénnóng'un fiyatı hakkında ne demek istediğini daha iyi anlamıştım. Büyü zarar vermek için kullanılırsa kullanana on kat zarar verirdi. Ama daha önce onun öğretilerine hiç karşı gelmemiştim, o yüzden bu onun anısına karşı saygısızlık gibi geliyordu.

Kusarken aklımdan kısacık bir düşünce geçti: Çay tuğlalarından sorumlu olan shénnóng-shī öylesine güçlü olmalıydı ki zehri bu kadar çok kişiye yöneltebildiği halde kendisine hiçbir etkisi olmuyordu.

"Al." Başımı kaldırdığımda Wenyi'nin gözlerini kaçırarak bana bir mendil uzattığını gördüm. Darmadağınık görüntümün farkındalığıyla bir teşekkür mırıldanarak mendili kabul ettim. Mendili dudaklarımdaki ve yüzümdeki tükürükleri silmek için kullandıktan sonra kendimi yeniden toparladım. Wenyi ise Chengzhi'nin yanındaki yerine dönmeden önce başını sallayarak görünüşümü onayladı.

Lian'in yanına döndüğümde hizmetkârlar çoktan çiti temizlemişti. Bana görevini başarıyla tamamladığını belirten küçük bir baş selamı verdi.

Testi geçip geçmediğimizi duymaya hazırlanarak jürinin karşısında yerimizi aldık. Yaşlı Guo çekik kaşlarıyla öylece duruyordu, kafası karışık görünüyordu. Marki bana kaşlarını çatarak bakarken, Bakan Song başını yavaşça iki yana sallıyordu.

Büyük bakan, prensese bir şeyler fısıldadı, o da başını sallayarak cevap verdi.

“Jüri üyeleri görüştü ve yarışma kurallarına uygun davrandığınıza karar verdi,” diye duyurdu yaşlı adam. “Bu tür çaresiz yaratıklar üzerinde böylesi bir etkiye göz yummasak da Piya’ya kirli suyu içmesini teklif ettiğinizi ve içindeki zehri temizlediğinizi kabul ediyoruz. Yarışmanın final turuna devam edeceksiniz.”

Umdukları gibi güzel bir çözüm ya da devlet büyüklerine ve yetkililere cömertçe sunabilecekleri türden bir gösteri değildi ama bilmeceyi çözmüştük. Artık başkentte yaygın olan güzel büyü türüne yönelik tercihlerini biliyordum ve bu beni öfkeliyordu. Şu çok açıktı: Bu güzel duvarların dışındaki hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Mendili avcumun içinde sıkıca kavrayarak onların saraya uygun davranış beklentilerine nasıl uymadığımı bir kez daha hatırladım.

Lian, karanlık düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi elini omzuma koydu. O kuşu incitmek için beslemek zorunda kaldığım duyguların çirkinliğini biliyor ve onlardan utanıyordum.

“Başardık,” diye fısıldadı. Keşke başarımızdan dolayı korku değil de sevinç duysaydım.

Hizmetkârlar köşkün çatısına fenerler asmaya gelirken kısa bir ara verilerek son çift için aydınlatma sağlandı. Uzaktan cırcırböceklerinin sesi geliyor, karanlıkta bir yerde bir kurbağa vıraklıyordu.

Wenyi ve Chengzhi platforma yaklaşp jüriyi selamladı. Kuşu serbest bırakan Chengzhi’yken zehrin sorumluluğunu üstlenen Wenyi oldu. Yüzünün alt kısmını bir örtüyle kapatarak jīncánı öğütüp toz haline getirdi; geleneksel yaklaşıma

göre jīncán kokusuz ve tatsızdı, kenarda bekleyen herhangi bir yiyeceğe ya da içeceğe karıştırmak için mükemmeldi.

Chengzhi büyük bir kap getirip Wenyi'nin önünde yere koydu, o da tozu içine döktü.

Kap sallanmaya başladığında hareket eden şeyin sesini hepimiz merakla dinledik. Nefesimizi tutmuştuk, içindeki şey kıpırdandıkça sesin daha da yükseldiğini duyuyorduk. Sonra... ses kesildi. İçindeki her neyse, jīncánın zehrine yenik düşmüştü.

Chengzhi iki uzun sopa kullanarak kaptan sırlıklam bir yılan çıkardı. Siyah benekli kahverengi gövdesiyle bir suylanıydı bu, şeklinin inceliğinden tanımıştım. Chengzhi onu çite götürüp Piya'larıyla aynı alana kapatırken gevşek bir şekilde sopada asılı duruyordu. Kuş kafesin arkasına çekilerek davetsiz misafiri dikkatle izledi.

Lian'le birbirimize baktık, zehir zaten yılanın içindeyse Piya'nın onu nasıl yutacağını anlayamıyorduk. Wenyi tepsisindeki keseden siyah ve ufalanan bir şey çıkararak dilinin altına yerleştirdi.

Tuhaf, serin bir rüzgâr çadırın içinde dolanıp saçlarımızı ve kollarımızı süpürdü. Fenerler başımızın üzerinde sallanıyor, gölgeleri taş zeminde zıplıyordu. Bir parça çam kokusuyla buz kokusu havada asılı kalmıştı. Kışın yabani mantar toplamak için dağlara doğru dar patikaları tırmanıp ormana adım atmak gibiydi. Yüzümü gökyüzüne çevirdiğimde, karın yağmaya başladığından neredeyse emindim...

"Hareket ediyor!" diye soluk soluğa bağırdı biri.

Dikkatimi muhafazaya verdiğimde yılanın vücudunun seğirdiğini gördüm. Tahta parçalarından yapılmış bir oyuncak gibi garip hareket ediyordu. Ölü olması gerekirken yaşıyormuş

gibi kendini toparladı. Yılanın başı sarsakça savrularak doğrulduğunda dili dışarı fırladı ve havanın tadına baktı.

Soluk bir tabakayla kaplı gözlerinde sorun vardı. Hâlâ anormal şekilde sallanıyordu, döndüğünde başını ağa çarptı. Sallandı, savruldu, sonra gözlerimle buluştu. Bir an için ikimiz de birbirimize kıpırdamadan baktık, sonra kafasını çevirip arayışına döndü.

Bunu sadece hayal ettiğimden emindim.

O sırada yılan kuşu fark ederek meydan okurcasına havaya kalktı. Gölgesi taş zemin üzerinde uzamıştı. Piya kanatlarını açıp kaçış yolu arayarak uyarı çığlığı attı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Yılan dişlerini göstererek tısladı. İleri atılıp ilk saldıran yılan oldu. Kuş öfkeli bir ciyaklamayla kurtulmak için çırpınmasına rağmen yılanı pençelerine almayı başardı. Piya yılanı tekrar tekrar ısırarak kafesin zeminine kan sıçrattı. Sonunda yılan yaralarına yenik düşerek hareketsiz kaldı. Kuş da kanlar içinde titremeye başladı ve hemen ardından zehrin etkisiyle sarsıldı.

Gölgeler yerde titreyerek gizemli şekiller oluşturdu, ardından pençeli yaratıklara dönüşüp ayaklarımıza yaklaştılar. Onların sadece gölge olduklarından emin olmama rağmen geri çekildim... Buz kokusu güçlendi ve nefesimizden buhar çıkmaya başladı; yazları görülmesi imkânsız olan bir şeydi bu.

Chengzhi elinde küçük bir tabakla ilerleyerek tabağı kuşun önüne koydu. İçindeki ateş böğürtleni olduğunu anlamıştım. Daha önce kütüphanede Peng-ge'ye ikram ettiğim, hafif kusmaya neden olan böğürtlenin aynısıydı. Kuş onu gagalayarak böğürtlen kümesini hızla yedikten sonra siyah bir sıvı kustu. Zehir dışarı atılmış, ölümün önüne geçilmişti.

Wenyi iç çektiğinde çadırdaki gölgeler çekilerek normal şekillerine döndü. Alnını silip bir yudum su içtiğinde teni normalden daha solgundu.

Jüri üyeleri kibarca alkışladı. Marki kaşlarını çatıp yüzünü bir mendille kapattı, hoşnutsuzluğu açıktı. Yüzü biraz solgun görünen Bakan Song da suyundan hızlıca bir yudum aldı.

“Bu kesinlikle görülmeye değer bir manzaraydı.” Yaşlı Guo kaşlarını kaldırarak ilerledi. “Zehri bir tehdit yaratmak için kullan, kuşu savunmaya geçmeye zorla ve bunu yaparken yılanın kanındaki az miktarda jīncánı yuttur. Arındırma yoluyla kolayca dışarı atılabilecek bir şey üstelik.”

“Yılan yeniden canlandırılabilir mi?” diye sordu prenses, sıkıntılı görünüyordu.

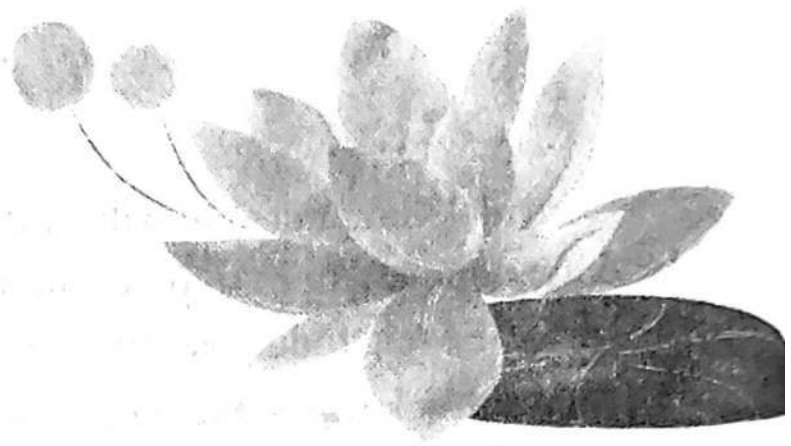
“Hayır majesteleri,” dedi Wenyi başını eğerek. “Bu bir animasyon, hareket benzerliği, daha fazlası değil.” İpte dans eden bir kukla gibi. Zekice bir çözümdü ama jüri tarafından takdir edilmemişti.

Büyük bakan, “Yazık,” diye yorum yaptı. “Yılanın yaşaması tercih edilirdi.”

Acınası sesler çıkaran Piya çitten alındı ama benim dikkatim yılanda kalmıştı, kayanın üzerinde bana saldıran yılanı hatırladım. Hareket etmiyordu, görünen tek soluk gözü hiçbir şeye bakmıyordu. Hizmetkâr onu tekrar kabın içine kaydırduğunda yılan yüksek bir şap sesiyle suya düştü. Kan, masanın kenarından damlıyordu.

O öldü, diye tekrarladım kendi kendime. Ve gölgeler sadece gölgedir.

Sanki bunu yeterince sık tekrar edersem doğru olacaktı.

35

Yaşlı Guo'nun önünde durmuş gönderilmeyi bekliyorduk, tur sona ermişti.

"Sadece altı kişi kaldı," derken ellerini birbirine kenetledi. "Altı yarışmacımız var ancak final turunda sadece üç kişi için yer var."

"Üç mü?" diye haykırdı Guoming, kendine güveni bir anda kaybolmuştu. Dört genç adam huzursuzca birbirlerine bakarak kimin en büyük tehdit olduğunu değerlendiriyordu. Lian ve beni özellikle görmezden geliyorlardı.

"Efsaneye göre dünya ilk yaratıldığında altı tanrı varmış. Güneyin Kuşu, Kuzeyin Kaplanı, Doğunun Sazanı ve Batının Kaplumbağası. İkiz tanrılar, yani nehrin Yeşim Ejder'i ve bulut denizinin Altın Yılan'ı hepsine hükmediyormuş. Ancak Altın Yılan, atalarımızın bereketli topraklarına su getirdiği için Yeşim Ejder'e tapınılmasını kıskanmış ve suyun altındaki sarayını dolduran muhteşem hazinelerini sunmuş onlara."

Daha önce defalarca dinlediğim bir hikâye olsa da sözleri havada hipnotize eder gibi çınlıyor, bizi içine çekiyordu.

"Kardeşini kandırarak kendi dağlık bölgesine çekmiş ve onu Kūnmíng'in granit zirvelerinin altına hapsetmiş. Altın Yılan, zavallı insanlara duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için Mor Vadi'yi fırtınalarla sular altında bırakınca pek çok kişi hayatını kaybetmiş.

“Kalan dört tanrı Altın Yılan’ı devirmeye çalışmış ancak o, diğer tanrılar için bile çok güçlü olduğunu kanıtlamış. Bir araya gelip Yeşim Ejder’i hapishanesinden çıkarmışlar. Savaşın şiddetinden dolayı gökler gürlemiş. Kardeş kardeşe karşı. Tanrı tanrıya karşı.”

Gecenin içine anlatılan kadim hikâye kendi kendine güç kazanmış gibi görünüyordu. Rüzgâr duruldu. Kurbağalar bile vıraklamayı bıraktı. Yaratılış masalının sonunu dinlerken sadece sessizlik vardı.

“Altın Yılan sonunda gökten düştüğünde kanı Dàxī’nin göllerini ve göletlerini yağmur gibi kaplamış. Kanının suya değdiği yerlerde nilüferler açmış. Ama Yeşim Ejder de yok olmuş; dört tanrı onu göklere kaldırmış. Bir daha asla insanlar arasında yürüdükleri görülmemiş.”

Yaşlı Guo’nun sesi yumuşadı. “Nilüfer çiçek açtığında tanrıların bir zamanlar yeryüzünde nasıl dolaştıklarını hatırlarız. Arkamdaki gölette, çiçeklerinin içinde hazine saklı olan üç nilüfer var. İçlerinden birini bulup bize geri getiren ilk üç kişi yarışmaya devam edecek. Tanrılar arayışınızda size rehberlik etsin.”

Eğilerek bizi selamladığında yarışma başlamış oldu.

Guoming çoktan taş basamaklardan inmişti, yüzen yaprakları kenara iterek suya girince yüksek bir sıçrama sesi duyuldu. Chengzhi de onun çok gerisinde değildi ama bitkilere çok az dikkat veriyordu. Shao dikkatle suya girerek uzanıp kapalı bir tomurcuğa dokundu. Wenyi göletin kenarında durmuş, dalgın bakışlarla önündeki nilüferleri inceliyordu. Kırılğan ittifaklar çoktan bozulmuştu ve artık her biri kendi başının çaresine bakıyordu.

“Hazine.” Lian suyun kenarında bana katıldı. “Sence bu ne anlama geliyor?”

“Emin değilim,” dedim kaşlarımı çatarak. Guoming ve Chengzhi’nin vücutlarıyla kendilerine yol açtığı zambakların arasından geçen patikanın yanında diz çöktüm. Parmağımın bir yaprağa dokunduğumda kökleri rahatsız edilen bitkilerin attığı çığlıkları hissedebiliyordum. Aramızda köprü kuracak çay olmasa bile bitkiler benimle her zaman konuşurdu. Güneşli günlerde ya da küçük çocuklar gibi heyecanla, “Yağmur geliyor,” diye keyifle mırıldandıklarında onları duyabiliyordum. Ancak büyü onları hissetmemi, birbirlerine fısıldadıklarını duymamı kolaylaştırıyordu. *Daha önce gelen insanlar da oldu. Onlar suya da girdiler ama dikkatliydiler. Bu vahşiler gibi değildiler. Aradıklarını bulamayacaklar.*

Hatırladıkları şey şuydu; parmaklar bir çiçeği dikkatlice açarak yaprakları birbirlerinden ayırmıştı. İçine küçük boyutlarda bir şey yerleştirilmişti. Yuvarlak, keskin kokulu bir şey. Onlara bu sırların nerede olduğunu bana gösterip göstermeyeceklerini sordum.

Gözlerimi açtığımda Lian’in dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

“Nerede olduklarını biliyorum,” dedim, diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltarak. “Sana bir tane getireceğim. Gel, final turuna birlikte gidebiliriz.”

Her zamanki coşkusu ve sevinciyle haykırmasını beklediğim Lian’in gülümsemesi dalgalanmıştı, nedenini anlamadım.

“İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?” Su sıcratan, karanlıkta tökezleyen adamları gösterdim. “Onlara Jia’nın dışında da shénnóng-tú olduğunu göstermek istemiştik. Yanıldıklarını kanıtlamak istemiştik. İşte fırsat!” dedim. Bu, finalde rakibim olmayacağından emin olmak için yaptığı bir nezaket

girişimi olabilirdi ama ben orada onunla birlikte olmak istiyordum. Değerli bir dost ve rakipti.

“Özür dilerim Ning.” Başını iki yana salladı. “Bu yarışmaya devam edemem. Bu akşam, bu tur bittikten sonra sana söyleyecektim. Ailem Kallah’a dönüyor.”

Yarışmanın doğası gereği eninde sonunda ayrılmak zorunda kalacağımızı bilsem de babasının konumu nedeniyle sarayda kalmaya devam edeceğini ummuştum. Böylece hâlâ bir arkadaşım olacaktı ve yalnız kalmayacaktım.

Yüzümdeki ifadeyi görünce daha da yaklaşarak fısıldadı. “Prenses beni başka bir amaç için gönderdi. Benim için endişelenme,” dedi. Omzumu sertçe dürttü. “Git!”

Nilüferlere döndüm, hâlâ isteksizdim. Bu adil değildi. Ama bitkiler hevesle fısıldayarak beni ödülün saklı olduğu yere yönlendiriyordu. *Orada... Orada...*

Teşviklerinin ardından çok da uzak olmayan bir yerde, içinde saklı olan sırrı fısıldayan bir çiçek buldum. Su ayakkabılarıma ve eteğimin altına sızarken eğilip elimi çiçeğin etrafına koyarak içine uzanmak için izin istedim.

Şairler onlara “Uyuyan Güzeller” derdi çünkü gün ortası sıcağıyla açarlar ve gece hava soğuduğunda kapanırlardı. Ancak parmaklarımın altındaki taçyaprakları yavaşça açılarak merkezde duran küçük siyah bir topu ortaya çıkardı. Onu elime aldığımda tenim tuhaf bir sıcaklıkla titreşti. Nilüferlere sessizce teşekkür etmemin ardından çevredeki çiçekler de beni onaylarcasına yerlerinde sallandı.

Göletten dışarı adım attığımda çadıra dönen ilk kişi olduğumu gördüm. Topu Yaşlı Guo’nun incelemesi için ona verdim. Koklayıp başını sallayarak iyi olduğunu söyledi. Bir başka

yarışmacı bir sonraki gizli hazineyi keşfederken bir diğerrinin bağıırışı duyuldu. Ödülleri bulmak adına rahatsız edilen nilüferlerin sayısına bakıp irkildim. Bahçırvanların onlarla ilgilenebileceğini umuyordum.

Bir süre sonra hepimiz çadıra döndük. Wenyi ve Shao'nun yanında galip gelenlerden biri olarak yerimi almıştım. Guoming'in karanlık ifadesi, sona bu kadar yakın bir zamanda kaybetmekten duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemiyordu, Chengzhi ise kavuşturduğu kollarıyla teslim olmuş görünüyordu. Omuzlarından bir yük kalkmış gibi hâlâ memnun görünen tek kişi Lian'dı.

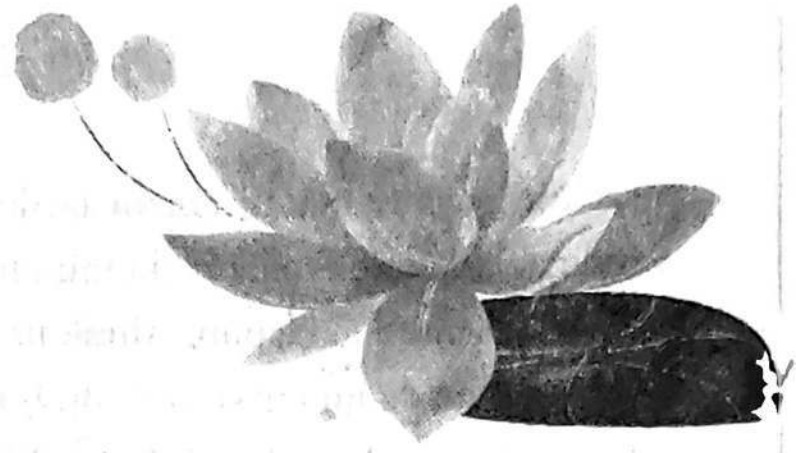
Bakan Song, Ayin Bakanı rolünü sürdürerek, "İlerleyemeyecek olan üçünüze, yarışmanın bu noktasına ulaşabilmenizden ötürü takdirlerimi iletiyorum," dedi. "Evlerinize takdirnameler, shénnóng-shī'nize gönderilen övgüler ve aileleriniz için hazinelerle döneceksiniz. Yarın onlarla yeniden bir araya geleceksiniz. Bu gece iyi dinlenin."

Üçü de selam verip çadırdan ayrıldı. Lian beni yüreklendirmek için göz kırpıp el salladı, sonra da gitti. Bir sonraki tura geçtiğim için mutlu olmam gerekse de kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Şimdi..." Bakan Song bize döndü ve dikkatle bizi izledi. "Yarışmanın son turu. Geleceğin saray shénnóng-shī'si karşında duruyor." Zayıflıklarımızı, şüphelerimizi ve tereddütlerimizi görebiliyormuş gibi sırayla gözlerimizin içine baktı.

"Gökbilimciler konuştu," dedi. "Bir hükümdar yükselecek ve saray shénnóng-shī'si sizden önce öğüt verenler gibi ona bilgelik ve rehberlik sağlayacak. Son turunuz saray sakinlerinin önünde yapılacak. Shénnóng'un mucizelerine tanık olacaklar

ve içinizden birini bu makama layık görecekler. Nilüferlerin içinde bulduğunuz ilaç topunu saklayın. Bir sonraki turda ona ihtiyacınız olacak.” Hepimiz final turunda bizi neyin beklediğine dair bize ne gibi bir ipucu sağlayabileceğini merak ederek elimizdeki önemsiz şekle baktık. “Eşyalarınız bu gece Uyumlu Bahar Hanesi’ne taşınacak. Ve yarın... yıldızlarınızdan hangisinin Jia üzerinde en parlak şekilde parlayacağını göreceğiz.”

Cılız sabah ışığı çevremi saran alışkın olmadığım lüksü aydınlattı. Lian'in sabah selamlaması ve hatta Peng-ge'nin cıvılcıvıl serenadı olmadan oda soğuk gelmişti.

Son tura kadar gelmiştim. Hedefime ulaşmak üzereydim ama yine de huzursuzdum.

Harikulade Masallar'ı okuyarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım ancak bu hikâye, diğer hikâyelerin genellikle taşıdığı o çekiciliğe sahip değildi.

Avludaki bahçede yürürken Shao'nun odasının açık kapılarından Shao ve Wenyi'nin strateji oyunu oynadıklarını gördüm. Birbirlerinin yansıması gibiydiler, dirsekleri dizlerinde önlerindeki tahtaya odaklanmışlardı. Atlarını ve savaş arabalarını tahtada yönlendiriyorlardı. Bana sunulan bir davet olmadığından ben de araya girmedim. Bu parfümlü koridorlarda nereye ait olduğumun gayet farkındaydım.

Hiç olmazsa bahçelerde dolaşayım diye haneden ayrılmayı denedim ancak büyük bakanın emriyle, kendi güvenliğimiz için kapıya askerler konmuştu. Ama saraya girip çıkmanın ne kadar kolay olduğunu, duvarların içinden geçen tünellerin sayısını görmüştüm. Herhangi birimiz sarayda ne kadar güvende olabilirdi ki?

"Bekle!" diye seslendi askerlerden biri bana. "Sana bir mektup geldi." Eğilip bana sicimle tutturulmuş bambu bir

parşömen uzattı. Kabul odamdaki kızılağaç tabureye oturup bunun Lian'den bir veda mektubu olmasını bekleyerek parşömeni incelemeye başladım. Ancak parşömeni çekmeye çalıştığım da açılmadığını fark ettim. Bu bir parşömen değil nakliye için tasarlanmış bir tüptü, içine mühürlenmiş bir şey konmuştu; rulo haline getirilmiş bir kâğıt ve işlemeli kumaştan yumuşak bir parça.

Çiçeklerin imparatoriçesi olan şakayık, kumaşın ortasında canlı bir kırmızıyla çiçek açmıştı. Her bir taçyaprağı altın iplikle astarlanmış ve özenli detaylarla dikilmişti. Koyu kırmızıdan koyu mora doğru tuhaf bir renkle dalgalanan çimenlerin yatağında büyüyordu. Arka fonda pembenin çeşitli tonlarında ağaçlara benzer benekli dallar vardı. Ay gökyüzünde dikkatli bir göz gibi parlıyordu.

Köşede, annemin en sevdiği şiirlerden birinden, bize sık sık ezberlettiği şiirin bir cümlesini tasvir eden kırmızı işlemeli karakterler vardı. Bu şiir bana bunun Shu'nun eseri olduğunu söylüyordu.

海底有明月

圓於天上輪

Denize yansıyan parlak bir ay.

Gökyüzünde, tekerlek kadar yuvarlak.

Babamın eliyle yazılmış siyah mürekkepli mesajdan korkarak titreyen ellerimle kâğıdı açtım.

Ning'im,

Umarım bu mektup sana zamanında ulaşır.

Farklı bir yaşam arayışıyla bizi terk ettiğini biliyorum ve bunu sana çok görmüyorum. İtiraf etmeliyim ki başarısız olacağını, bu aptallıkla birkaç gün oyalanıp evinin güvenliğine döneceğini düşünmüştüm. Ancak haftalar geçtikten sonra kızlarım yerine gururumu seçtiğimi fark ettim.

Kendi başınızın çaresine bakabileceğinize inanarak tüm zamanımı köylülere ayırmamalıydım. Kız kardeşin adına böyle bir yükü üstleneceğini hayal etmemiştim. Bu benim görevim olmıydı.

Ama artık ikinizi de hayal kırıklığına uğrattığım başka şeylerin de farkına vardım. Shu çay tuğlalarıyla deneyler yapıyor, panzehri kendi üzerinde deniyor. Gençliğinin kibrini görmeli ve onu durdurmaya çalışmalıydım. Sana ulaşmamı engellemeyi denedi ama artık itiraz edemeyecek kadar güçsüz düştü. Sadece seni düşündüğünü bilmen için işlemesini eklememi istedi. Başarılı olup döneceğine inanıyor.

Fazla zamanı kaldığını sanmıyorum.

Lütfen, senden rica ediyorum, geri gel ve kız kardeşine veda et.

—Baban

Bir gözyaşı damlası sayfaya düşüp mürekkebi dağıttı. Kimse ağladığımı görmeden yatak odama çekildim. Parmaklarım el yordamıyla kolumda sakladığım boncuk kolyemi aradı. Ama aradığım teselli elimden kaçmıştı.

Herkes tarafından sevildiği halde ve beni kolayca geride bırakabileceği zamanlarda bile kız kardeşim beni asla terk

etmemiştir. Hayallerimi hatırlayan, beni zorlayıp *git* diyen oydu. Eve bir tahtırevanın taşıyabileceği tüm zenginlikleri getirmek, küçümsedikleri hamile kadının prensese danışmanlık yapan bir kızı olduğunu göstermek, annemin ailesine onların takdirine layık olduğumuzu kanıtlamak istediğimi sanıyordum. Ama sonuçta beni harekete geçiren her zaman Shu'yu düşünmek, sonunda beni beklediğini bilmek olmuştur.

Babamın sözlerini tekrar tekrar okudum.

Ben burada sarayda panzehir için çalışırken, Shu da hasta yatağında aynı şeyi yapıyordu. Neden bu kadar pervasızca bir şey yapıyordu? Sù'ya dönüp bir cevap talep etmek istedim. Ama bir yanımsa gülüyor ve böyle bir kumar oynayacak inatçılığa ancak onun sahip olabileceğini biliyordu. Yarışmalarda onun adına savaşmam için bana güvenirken bile bir tedavi bulmak için hayatını riske atıyordu. Peki başkente kaçmakla benim elime ne geçmişti?

Büyük bakandan yetersiz bir ipucu. Gizli bir gölün kıyısındaki plajda öpmemem gereken birinden bir öpücük.

Kendime verdiğim sözü tutmam gerektiğini biliyordum; o günün güzel bir anı, aptalca bir buluşma olarak kalması gerektiğini biliyordum. Ama ona çok fazla bağlanmıştım. Her şeyin çözüleceğini bilsem de o gevşek ipliği çekmek zorundaydım.

Mingwen öğlen yemeğini getirmek için odama gelerek beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. Yaz geleneğini sürdüren soğuk eriştelere, fıstık yağı ve susam sosuyla karıştırılmış, ağız sulandıran bir koku yayıyordu. Eriştelere azar azar konan başka yemekler de eşlik ediyordu; ince dilimlenmiş haşlanmış domuz kulağı, sarımsak parçalarıyla karıştırılıp rendelenmiş salatalık. Tabakları masaya koyduğunda varlığıyla

bana hizmetkârların sarayda serbestçe dolaşabildiğini hatırlatmış oldu.

Cevabımı alacaktım. Zamanım –Shu’nun zamanı– dolmadan önce tedaviyi bulabilmemin tek yolu bu olabilirdi.

Gerekirse tedaviyi Kang’dan söküp alacaktım.

Ayağa kalkıp kapıyı kapatarak Mingwen’e işaret ettim.

“Üniformanı bir saatliğine ödünç almam gerekiyor,” dedim ona, mutfak malzemelerini masaya bırakırken. Kaşlarını çatıp bana dönerek isteğimi reddetmeye hazırlandı. Fakat ben kolu-na yapışıp ona yalvarmaya başladım.

“Sadece bir saat,” dedim, elimdeki az şeyle plan yapmaya çalıştım. “Tek yapman gereken benim evimde kalmak, seni bulmaya gelirlerse de onlara dinlendiğini, sessizce düşünmek için mahremiyete ihtiyacın olduğunu söylemek.”

Kaşları daha da çatıldı. “Nereye gideceksin? Büyük bakanın doğrudan verdiği emre karşı gelmiş olacaksın. Yakalanırsan devam etmene asla izin vermezler.”

Yatak odama koşarak annemin saç tokasını bulmak için eşyalarımı karıştırdım.

“Lütfen.” Onu Mingwen’e uzattım, mücevherler ışıktaki parlıyordu. Annem başkentten getirdiği güzel eşyaların çoğunu para karşılığında satmış ama bunu saklamıştı. Altın dallar üzerinde incilerle bezeli kiraz çiçekleri, saraydaki hayatını hatırlatıyordu. Bana yaşattığı tüm mutlu anıların ve asla paylaşmadığı çok daha fazlasının bir temsiliydi.

Mingwen tokayı alıp incelerken kafası karışmış gibi görünüyordu. “Bunu vermeye razı mısınız?” diye sordu.

“Bana kıyafetlerini ödünç verip sırrımı saklarsan senin olur,” dedim.

Elini iğnenin üzerine kapatıp başını sallamadan önce toka-ya tekrar baktı. “Bir saat.”

Kolumdaki sepeti ayarlayarak kapıdaki muhafızlara başımı salladım. Mingwen'in tepeme toplayıp kendi tokasıyla sabitlediği saçlar ağır ve orantısız geliyordu. Haneden uzaklaşırken nefesimi tuttum; içlerinden birinin adımı söylemesini, hilemi ortaya çıkarmasını bekledim ama kimse beni durdurmadı.

Kırmızı sütunları ve kahverengi duvarlarıyla markinin hanesini uzaktan tanımıştım. Diğer patikadan aşağı yürüyüp öbür hizmetkârların yanından geçerken göze çarpmamayı umarak bakışlarımı ayaklarımın üzerinde tuttum. Mingwen'le, Sürgün Prens'in oğlunun ikamet ettiği yer olduğunu teyit ettiğim Kış Rüyası Hanesi'nin kapısında durdum. Yüksek beyaz duvarlar siyah bir çatıya dayanıyor, taş kurtlar kapıyı koruyordu. *Bu bir onur mu yoksa bir hapisane mi?*

Kapıdaki muhafızlar beni kimliği önemsiz bir mutfak hizmetkârı olarak görüp geçmeme izin verdi. Seçkin saray muhafızlarından olduklarını gösteren kırmızı miğferleri ve zırhları dikkatimi çekti. Kang'ın yeteneklerinin farkında olduklarından onu korumak için yüksek eğitilmiş adamlar görevlendirmişlerdi.

Bu avlu diğer hanelerinkinden çok daha küçük olmasına rağmen zarafetle korunmuştu. Beyaz ve siyah taşlar, yükseltilmiş platformlar üzerindeki küçük bonzai ağaçlarını çevreleyen kavisli desenler oluşturuyordu. İlerideki açık kapı, bir çift oyma ahşap sandalye ve aralarında bir masa bulunan küçük bir kabul odasını ortaya çıkarıyordu. Arka duvarda asılı olan fırçayla boyanan parşömen şehrin çatılarını tasvir ediyordu.

Tereddütle basamakları çıkıp eşikten geçtim. Sağımda ve solumda, oyma telkâri ile işaretlenmiş kemerli kapılar vardı. Kuşlardan oluşan ahşap bir perde sağdaki odayı görüş alanından gizliyordu. Soldaki kapı, sakinleştirici benzoin kokusu yayan daha büyük bir odaya açılıyordu.

Benzoin stresi azaltır ve huzursuz zihinleri yatıştırırdı. Kang'ın hangi düşünceleri kovmaya çalıştığını merak ettim.

Bir adım daha yaklaştım. Önümdeki oda bir çalışma odası gibi görünüyordu ama raflar çoğunlukla boştu. Sadece birkaç parşömen vardı; bazıları açılmış, diğerleriyse gelişigüzel üst üste yığılmıştı. Saksının arkasına bir cübbe atılmıştı.

Kang kollarını açmış yuvarlak bir masanın başında duruyordu, düzgün yakası ve güzelce bağlanan saçlarıyla masaya doğru eğilmişti. İmparatorun ailesine özgü yas beyazı ya da bakanların giydiği yas siyahı değil, sarayın genç üyelerine uygun görülen açık mavi bir kıyafet giymişti. Lian olsa, prensesin bunu bir hakaret, kraliyet ailesine arasına koymayı tercih ettiği mesafenin bir işareti olarak görüp görmediğini sorgulardı. Ama benim tek düşünebildiğim mavinin ona ne kadar yakıştığıydı.

“Tepsiyi kapının yanına koyabilirsin,” dedi dikkatle incelediği şeyden başını kaldırmadan.

“Ben...” Sesimi, prova ettiğim konuşmamı bulmaya çalıştım. İğneleme dolu sözlerimi ona savurmak istiyordum. Beni incittiği kadar onu incitmek istiyordum ama kelimeleri bir türlü bir araya getiremiyordum.

Dönüp bana baktı, biraz zaman aldı ama beni tanıyınca yerinden doğruldu. Bir yığın parşömen, kolunun ürkekçe savrulmasıyla yere düştü.

“Ning,” diye soluduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Aynı anda diz çöktük. Yardım etmek için sepetimi kenara koydum. Kang parşömenleri kollarına toplarken ben de ayağımın dibine yuvarlanan iki tanesini aldım, bir yandan da onu inceliyordum. Saçlarının açıkta kalan kısımları omuzlarına dökülmüştü; beni Jia sokaklarında gezdiren, zengin tüccarın umursamaz oğlu gitmiş, onun yerine sınavları bekleyen saygın bir âlim gelmiş gibi görünüyordu. Ben elimdekileri rafa yerleştirirken o da parşömenleri masanın üzerine koydu. “Sen olduğunu bilmiyordum,” diye başladı tereddütle. “Yoksa ben...”

Dönüp sepete sakladığım şeyi bulmaya çalıştım, sözünü kesip tekrar karşısına geçerek tahta kutuyu ona doğru ittim. Duygularımın yüzüme yansımalarını engellemeye, ikimizin de pişman olacağı bir şey söylemesini önlemeye çalışıyordum. Altın Anahtar mırıldandı; onu tanıyor ve bizi birbirimize daha da yaklaştırmaya çalışıyordu.

Kapağı kaydırıp çıkarırken yüzüne bir şaşkınlık yayıldı. Ruyi’nin kanından arındırılmış o güzel hançer orada duruyordu. Duyularım büyüyle hassaslaştığında onu ellerimde hissetmek hoşuma gitmişti ama buradan ayrıldığımda onunla ilgili hiçbir anının benimle gelmesini istemiyordum.

“Bu bir hediyeydi,” dedi anlamayarak.

Söylemem gerekeni söylemek için kendimi vahşi canavarlarla çevrili bir kaleye kapattığımı hayal ettim. Aramızdaki bağları onarılamayacak şekilde koparmam gerekiyordu. Bir hançer kadar keskin olan gerçekleri kullanacaktım.

“Zhen’le konuştum,” dedim ona. “Bana zehirli çay tuğlalarının arkasında babanın olduğunu, ana maddenin sarı künbû olduğunu ve bu maddenin sadece Zümrüt Adaları’nda yetişen bir deniz yosunu olduğunu söyledi.”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra ağzı ince bir çizgiye dönüştü. “Şu anda sana bunu bilmediğime dair eski tanrılar üzerine yemin etsem, bana inanır mısın?”

Kendime onun usta bir oyuncu olduğunu, ifadesini herhangi bir maske takar gibi yumuşak bir geçişle değiştirebildiğini hatırlattım.

“Fark eder mi?” diye sorduğumda ona vurmuşum gibi irkildi. “Tanıştığımız ilk andan beri bana yalan söyledin. Her seferinde Altın Anahtar’la ve Gümüş İğne’yle kendini gösterdin ama yine de gerçek niyetini gizleyebilmek için kelimeleri çarpıtmaya devam ettin.”

“Peki neymiş benim niyetim?” Sözleri ısırganotu kadar keskindi.

“Prensese yaklaşmak,” dedim ona. “Onun güvenini kazanmak, ona zarar vermeyeceğine söz vermek, çocukluk arkadaşlığınızı kullanarak sempatisini kazanmak. Onun güvenini kazandıktan sonra babanın tahta geçmesine yardımcı olmanın bir yolunu bulacaksın.”

Ben konuşmaya devam ettikçe öfkesi önce üzüntüye sonunda da teslimiyete dönüştü.

“Herkes babamın hırslarını, intikam arzusunu biliyor. Onu bir tehdit olarak görmekte haksız da sayılmazlar,” derken sesi

ifadesizleşmişti.

“Bana baban gibi olmadığını mı söyleyeceksin? Çünkü onun *evlatlık* oğlusun, değil mi?” diyerek karşılık verdim. Ama sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz rüzgâra kapılmış yapraklar gibi havada dönerek yeni niyetler edindi. Alay ediyorlardı. İncitmek istiyorlardı.

“Senin olabileceğini düşündüğüm pek çok şey var,” dedi çenesini sıkarak. “Ama kasten bu kadar acımasız olacağını düşünmemiştim.” Yüzünü görememem için arkasını döndü.

O zaman geçmişi hakkında bildiklerimi kullanıp tek yargıyla onu ne kadar incittiğimi fark ettim. Önce generalin evinde, sonra da Zümrüt Adalar’a sürgün edildiklerinde kendini iki kez nasıl yabancı gibi hissettiğini biliyordum.

Bana tekrar eskisi gibi bakmasını, bana sarılmasını umutsuzca istesem de bu bıçağın mümkün olduğunca derine girdiğinden emin olmalıydım. Kendimi ve başarısız olursam kaybedebileceğim her şeyi korumak için bunu yapmak zorundaydım.

“Sen de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim sessizce. “Beni saraydan çıkarman için sana yalvardığımda yalan söyledim, yalnızlığım hakkında yalan söyledim. Prensesin emriyle sana yaklaşmak zorundaydım ve aklıma gelen tek yol buydu.”

Omuzları kamburlaşırken yüzünün renklendiğini görebiliyordum. Paylaştığımız tüm sözleri, tüm o yakınlaşmalarımızı düşündüğünü, neyin gerçek neyin yalan olduğunu merak ettiğini biliyordum. Haklı çıkmanın iğrençliğini yaşıyordum. *Bırak o da benim gibi kararsızlığa düşsün.*

Tekrar bana döndü, sesi sertleşmişti. “Peki aradığın şeyi bulabildin mi?”

“Pek sayılmaz. Bazı şeyleri daha farklı yapabiliyordum.”

Gözlerini kırpıştırarak tereddütle bana bakıyor, daha nazik bir şey duymayı bekliyordu ama ben bu umudu hemen kırdım. “Davayı önemsiyormuş gibi davranmalı, babandan panzehri alman için seni yüreklendirmeliydim.”

“Yani ağzından çıkan her şey yalan mıydı?” dedi titreyerek. “İki yalancı gibi birbirimize diğerinin duymak istediğini düşündüğümüz sözler mi söylüyorduk yani?”

Ben hiçbir şey söylemeyince birden gülmeye başladı. Öne doğru eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koydu ve sesi kusacakmış gibi çıkana kadar gülmeye devam etti.

“Bitirdin mi?” diye sordum biraz duraklayıp hırıltılı bir nefes aldığı anda.

“Ben...” Kıkırdamakla boğulmak arasında bir ses çıkardı ve canı acıyormuş gibi kollarını ovuşturdu. “Söylediğim her şeyde ciddiydim. Her kelimesinde. Kız kardeşin için panzehrim olsaydı, sana verirdim.”

Bir yanımın hâlâ ürpermesinden, ona inanmak istemesinden nefret etsem de, “Beni yalanlarına inandırmaya çalışmayı bırakabilirsin,” dedim.

Kang uzanıp yanağıma dokundu. Onu tokatlayıp uzaklaştırmam, çılgılık atmam ve ona hain demem gerekse de bir parçam hâlâ o dokunuşa doğru eğilmeyi, Altın Anahtar’ı suçlayıp suçlayamayacağımı bilmediğim bu aramızdaki ısrarlı çekime kapılmayı arzuluyordu. Bizler ait olacak bir yer bulmaya, rol yapmadan, ailelerimizin karmaşık geçmişleri olmadan bir hayat yaşamaya çalışan iki insandık. Ama aramızdaki mesafe çok uzak, bir taht için savaşılan kardeşler ya da bir kıtayı parçalayan tanrılar arasındaki uçurum kadar büyüktü.

“Halkımın bir kutsama şekli var,” diye fısıldadı, gözleri kutsal havuzlar ve dağ gölleri kadar derindi. “*Deniz rıza göstereyin. Aradığınızı sana getirsin. Bunu senden asla esirgemem.*”

Eli tekrar yanına düşünce elini tutmamak, onu kendime çekmemek, tüm kelimeler uçup gidene, artık hiçbirinin önemi kalmayana dek onu anlamsızca öpmek için tüm çabamı, tüm gücümü harcadım.

Ve başardım.

Adımımı kapıdan içeri attığımda Mingwen ağzını açtı fakat ben başımı iki yana sallayınca soru sormadı.

Babamın mektubunu tekrar okudum. Bu kez, dikkatle kısıtlanan satır aralarındaki endişeyi, hatalı olduğunu kabul etmek için harcadığı çabayı deşifre edebiliyordum.

Fazla zamanı kaldığını sanmıyorum.

Mektubu parçalara ayırma dürtüsüne direndim. Bunun yerine *Harikulade Masallar* kitabını duvara fırlattım ve kitap tatmin edici bir çatırtıyla duvarı boyladı.

Aptal çocuklar için aptalca hikâyeler, demişti babam bir keresinde.

Haklıydı da.

Her şey, dikkatle hazırladığım tüm aldatmacalar, yapabileceğimi asla düşünmediğim her şey beni bu noktaya getirmişti. Giyindim, pudralandım, saçlarımı taradım ve şık görünmek için tokalar taktım. Lian'in ziyafetlerle ilgili kötü şakalarını özlüyor, yine burada benimle olmasını diliyordum.

Geçit töreninde üçüncü sırada, Shao ve Wenyi'nin arkasındaydım. İlaç topunun hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için kuşağımı onuncu kez tekrar yokladım. Bir zamanlar Jia vatandaşlarının önünde gösteri yaptığımız Gelecek Vaat Eden Avlu'ya girdik. Duvarlar boyunca dağılmış askerler dışında kimse yoktu.

Büyük merdivenlerden çıktık. İlk kez bizden önce birçok onur konuğunun yürüdüğü yolda yürümemize izin verilmişti. Bu, içimizden birinin yakında saraya hizmet edecek bir sonraki shénnóng-shī olacağının bir göstergesiydi.

Dişlerimi sıktım. Yaptığım seçimler beni buraya getirmişti ve ben de bunu sonuna kadar götürecektim.

Ebedi Işık Salonu'na girdik. Pencereler tekrar açıldı. Jia'nın uçsuz bucaksız manzarası hayranlık uyandırıyor, ziyarete gelen mevki sahibi kişiler ve yabancı güçlerin Dàxī İmparatorluğu'nun ihtişamına tanıklık etmesi için hazırlanmıştı.

Oda Memurlar Sarayı üyeleri, soylular ve bilginlerle doluydu. Sarayın iki yüzü karşımdaydı: nüfuz ve bilgi. Hepsi siyah matem kuşağı takmıştı.

Gözlerim, resmi toplantıya geçmeden önce çoğu gündelik sohbete dalmış olan memurların üzerinde gezindi. Aralarından kim imparatora ihanet etmişti? Hangisi Sürgün Prens'e sadakat yemini etmişti? Dàxī aracılığıyla zehri kim dağıtmıştı?

Gong, turun başladığını duyurdu. Görevliler cüppelerini hışırdatarak yerleşirken bakanlar prensesi karşılamak üzere kürsüde ayakta durdu. Yarışmacılara da salonun arka tarafına yakın minderler verilmişti, biz de diz çöktük. Boş taht hepimize hükmediyordu.

Elçi onun geldiğini duyurunca hepimiz selam verdik.

Prenses Zhen, cübbesinin içinde bir rüya gibi odayı adımladı. Omuzlarından şakayıklar dökülüyor, koyu mor çiçekleri altınla çevrili, beyaz fona karşı çarpıcı bir görüntü oluşturunca. Başında küçük, resmi bir başlık vardı; başını çevirdiğinde mücevher işlemeli kuşlar ışıpta parlıyordu. Ancak Ruyi'nin yerine, şakayıkların rengine uygun koyu mor bir cübbe giymiş, belinde siyah bir kuşakla onu takip eden tanıdık bir figür daha vardı.

Kang, Sürgün Prens'in oğlu. Sadece kraliyet mensuplarının giymesine izin verilen renkte giyinmişti.

Görevliler kararsızlıkla fısıldaşıyor, ben ise arkamdaki ahşap paravanın içinde kaybolmayı ve duvarla bütünleşmeyi diliyordum. Onun evinde birbirimize söylediğimiz sert sözleri hatırlamıştım. Ancak o bana doğru bakmadı. Kalbim bunun için minnettar olmalıydı ama yine de bir parçam bu umursamazlık karşısında acı çekiyordu.

Zhen, Dàxī'nin naibi ve yakında hükümdar olacak kişiye yakışır bir hareketle boş tahtın sağındaki koltuğa otururken, Kang onun arkasında duruyordu.

Elçi tekrar öne çıkarak prensesin başını sallamasıyla parşömenini açtı. “Kraliyet bildirisini dinlemek için ayağa kalkın Dàxī halkı!”

Saray erkânı mırıldanırken memurlar ayağa kalktı. Bu sıradan bir olay değilmiş gibi ifadelerinde yalnızca şaşkınlık vardı ama yanımda olanları yorumlayacak bir Lian yoktu.

“Şanlı Yükselmiş İmparator’un naibi Prenses Ying-Zhen, şu andan itibaren Hayırseverlik İmparatoru olarak tanınacaktır. Kendisi, yas dönemine saygıyla hareket edecek, danışman atalarımız adına adımlar atacak ve krallığın tamamında barışı teşvik etme görevini icra edecektir. Dul İmparatoriçe’nin bir zamanlar nasıl Barış Prensesi olarak bilindiğini hatırlamak ve anlamak adına, onun yolunda ilerleyecektir. İmparatoriçe Wu-yang’ın Yükselmiş İmparator ile nişanlanıp iki krallığı birleştirmesinin ve savaşa son vermesinin onuruna...”

Elçi duraklayıp boğazını temizledi. Prenses tüm görevlilerin başlarının ötesine uzak bir ifadeyle bakıyordu fakat gözleri görmüyordu.

“Dàxī Prensesi, Dài Prensi’nin evlatlık oğlu olarak resmen tanınan Xu Kang ile nişanlanacaktır...”

Oda arı kovarı gibi patladı. Ama tek duyduğum zihnimde durmadan tekrarlanan üç kelimeydi: *Prenses. Nişan. Kang.*

Yarışmanın ikinci turunda bana şans dilemek için çatıdan avluma atlayan Kang. Bana anavatanından güzel bir hediye veren, çocukluğunun gizli kalmışlarını gösteren, halkı için hayallerini anlatan Kang. Gözetlemek için gönderildiğim, incittiğim ve ihanet ettiğim Kang.

Alnımızı yere koyup bildiriye kabul ederken yüzüm yanıyordu. Gözlerimi kapattım. Büyük bakanın ne kadar haklı

olduğunu anlıyordum; saftım, kendimi yetenekli sanıyordum ama ben sadece tahtada kayıp giden bir piyondum.

İkisi birbirine karşı beni kullanmıştı ve ben ikisine de inanamayı çok istemiştim.

Görevliler bağırmaya başladı, hepsi diğerlerini bastırmaya çalışıyordu. Sözcükleri anlaşılmasız bir telaş içinde birbirine karışıyordu.

“Sessizlik.” Prenses onları tek kelimeyle susturdu.

Gözlerimi açtığımda onu elini kaldırmış halde gördüm. Kürsüdeki iki figür bulanıklaşıp yıldızlar kadar uzaklaştı.

“Majesteleri,” diye bir ses gürlledi odanın öbür ucundan. Kendimi çimdikleyerek acının odaklanmamı kolaylaştırmasını sağladım. Gözüme çarpan adam tören zırhına bürünmüş, kırmızı renkte parıldıyordu. “Savaş Bakanlığı yıllar sonra, ilk isyan bastırıldıktan sonra bile darbenin etkilerini hissetmeye devam etti. Bu bağları yeniden kurmak akıllıca mı?”

Odada bir tasdik nehri akıyor, kafalar onaylarcasına sallanıyordu.

“Dài Prensi’nin kaybı tarihimiz için her zaman bir kara leke olmuştur.” Bakan Song elinde tuttuğu açık kitapla öne çıktı. “*Ayinler Kitabı*’na bakarak, Xu Kang’ın ikisi arasında uygun bir köprü olacağına inanıyorum. Prens onu evlatlık almış olabilir ama öz babası orduda komutan rütbesi almış, İki Nehir Savaşı’nda savaşmıştı. Adı aile metinlerine bizzat Dul İmparatoriçe tarafından yazıldı. Kendisine Dài Prensi rütbesi verilerek tarihimiz onarılacaktı.”

Diğer yetkililer de destek için konuşarak odadaki kalabalığı taraflara böldü.

Bir başkası öne çıkarak kendisini Lüzhou yönetiminden sorumlu yetkili olarak tanıttı. “Tüm bu yıllar boyunca onu

yakından takip ettik. Söylentilere konu olan ayaklanmaya hiç karışmadı. Tuz çiftliklerinde çalışarak büyüdü ve generalin eski birliklerine kolayca katılabilecek olmasına rağmen başka bir taburda eğitim gördü. İlk görevine izci olarak başladığı ve yüz-başılığa kadar yükseldiği biliniyor.”

Bakan Song kitabında yeni bir sayfaya geçti. “İmparator yükselmeden önce kızına uygun bir eş bulma arzusunu dile getirmişti. Tahtın boş kaldığı bu geçiş döneminde hepimiz umutlu bir mesaj yaymayı hedeflemeliyiz. Muhafiflerin sesini bastırmak için bunu yapmalıyız. Bu birliktelik gidişatı değiştirebilir.”

Büyük Bakan Zhou ayağa kalkıp keskin bakışlarıyla odayı taradığında salondaki hava değişir gibi oldu. “Prensesin bizzat kendisi Kang’ı çocukluğundan beri tanıyıp onun karakterinin lehine konuşarak buna rıza gösterdi. Yarışmanın ilk gecesinde onu suikastçılardan kurtardığını da mı unuttuk?”

Memurların homurtuları kısık bir uğultuya dönüştü.

Bu noktada prenses oturduğu yerden kalktı, sesi bir çan gibi net ve otoriterdi. “Babama ve babamın babasına yol gösterdiğiniz için sarayın danışmanlığını memnuniyetle karşılıyorum. Bu karanlık zamanlarda düzeni sağlamak için yardımınıza güveniyorum. Gökbilimcilere danışıldı, üç sayısının hükümdarlığım için uğurlu olduğuna karar verildi. Benim yükselişim, benim nişanım ve yeni bir shénnóng-shī’nin atanması.”

Cübbesini bir kez daha toplayarak oturdu ve konuyu kapattı.

“Son sınav başlasın.”

İlk turdan beri bu büyüklükte bir izleyici kitlemiz olmamıştı. Gözlerin üzerimde olması, karıncaların tenimde gezinmesi gibi istemediğim bir histi. Bekleyen memurların yanından geçip salonun önündeki jüri üyelerine katılırken başımı öne eğdim.

Büyük Bakan Zhou karşılama için öne çıkan kişi oldu. “Jüri üyeleri, bu üç shénnóng-tú’nun yarışma boyunca sergilediği çeşitli yeteneklere tanıklık etmekle kutsandı. Bu insanlar anıları canlandırdı, duyularımızı kamaştırdı, zehirlere karşı koydu ve yalanları gerçeklerden ayırdı. Dünyevi varlığımıza rehberlik eden erdemlere saygılarımızı sunduk.

Uyum,” diye seslenerek bir kalabalığı nasıl kontrol edebildiğini bir kez daha gösterip sarayın dikkatine hükmetti. “Yemekle çayın eşleştirilmesinde, büyük imparatorluğumuzun yapısına katkıda bulunan bölgesel farklılıkların farkına varır. Dürüstlük ve alçakgönüllülük,” diye devam etti. “Bir shénnóng-shī, gerçekten zarar verebilse bile gerçeği sunmakla yükümlüdür. Çünkü bir hükümdar ancak gerçeği kabul ederek güvenle liderlik edebilir.

Bilgelik ve merhamet. Shénnóng’un bir öğretmen ve hekim, bir çiftçi ve filozof olduğunu hatırlatır. Bir shénnóng-shī, iç ve dış arasındaki dengeyi herhangi bir hekim kadar iyi bilir. Ölüm karşısında kibrimiz kırılır ama ona boyun eğmeyiz.

Son olarak bu gece adanmışlık erdemini, shénnóng-shí'nin hamilerine olan kutsal bağıni onurlandırıyoruz.”

Ellerini üç kez çırttı. Hizmetkârlar dolapları ve masaları aralarında taşıyarak içeri akın etmeye başladı. Odanın ortasında dairesel bir sahne oluşturulurken memurlar seçilen alandan uzaklaştı. Üç sandık. Üç masa. Biz üç yarışmacı masaların yanında durmak üzere yönlendirildik, dairenin etrafından birbirimizi izledik. Ellerim masamın kenarını kavrayınca kıvrımı avuçlarımda iz bıraktı.

Bakan Song elinde bambu bir tutacakla bize yaklaştı; üstünden kırmızı piyango çubukları* çıkıyordu; tıpkı tanrıların kutsaması için sadece bir tapınaktan elde edilebilecek olanlara benziyorlardı. “Kura çekeceksiniz.”

Shao ilk çubuğu çekip masasına koydu. Wenyi de aynı şeyi yaptı, kasvetli görünüyordu. Sonunda sıra bana geldi. Gözlerimi kapattım, tutucuyu eğip çubuğu kaydırdım.

Shao'nunkinde Zümrüt Kaplumbağa, Wenyi'ninkindeyse Kara Kaplan ortaya çıktı. Titreyen ellerle açtığım benimkindeseyse Beyaz Turna çıktı. Tanrıçanın bana yol göstermeye devam etmesini umarak bunun iyi bir alamet olması için dua ettim.

Elçi şampiyonların girmesi için seslendi. Her biri kendi renklerinde giyinmiş iki erkek ve bir kadın salona girdi. Kaplumbağa'nın temsilcisi sağlam yapılı, kara kaşlı ve karmakarışık siyah bukleleri olan bir adamdı. Bol, çuval benzeri bir gömlek ve dizlerine kadar uzanan bir şort giymişti. İri ağaç gövdelerine benzeyen bacakları kaslarla dalgalanıyor ve çıplak ayaklarla son

* Kau chim veya kau cim: Çin'de insanların, üzerinde yazı veya sayılar bulunan düz çubuklara sorular sorduğu ve cevapları yorumladığı bir falcılık uygulaması (ç.n.)

buluyordu. İki eliyle prensesi selamladığında yumruklarındaki devasa kızılağaç asalarını fark ettim.

Kara Kaplan şampiyonu kaslı bir kadındı, bileklerine sarılı kırmızı sargılar dışında kolları çıplaktı. Dökümlü pantolonu ayak bileklerine doğru daralıyor, parmaklarındaysa altın yüzükler parıldıyordu. Bir kulağına yalnızca bir altın halka takılıydı. Sırtında bir çift, çapraz olarak asılmış kılıç vardı.

Son temsilci, Beyaz Turna'nın şampiyonu, beyaz bir cübbe giymiş ince bir adamdı. Saçları şık bir topuzla bağlanmış ve bir gümüş tokayla tutturulmuştu. Yanındaki mavi kınlı kılıç olmasaydı, onun bir âlim olduğunu düşünebilirdim. Ellerini alnında kavuşturup belini büküp eğilerek prensesi selamladı.

Mükemmel duruşları ve hareketlerindeki zarafetle, bunların yetenekli dövüş sanatçıları olduğuna şüphe yoktu.

“Dàxī'nin tarihi boyunca şehirler kadim düello geleneğine göre yükselir ya da alçalır. Bir şehre sahip olmak ya da onu savunmak, onuru için hayatlarını feda etmeye hazır iki şampiyonun hünerine bağlıdır,” diye mırıldandı büyük bakan. Sonra dönüp odadakilere baktı. “Jia'yı kim savunacak?”

“Ben.”

Kang kürsüden inip çemberin içine doğru yürürken kafalar ona döndü. Omuzlarının duruş şeklinde bir askerin oğlunu görebiliyordum.

Elim ağzıma gidip çıkardığım boğuk iniltiyi bastırdı. Bir anda kendimi ele verdiğim korkusuna kapıldım ama tüm dikkatler Kang'ın üzerindeydi.

Büyük bakanın önünde eğilerek, “Prensesin nişanlısı,” dedi. Büyük Bakan Zhou gülümsedi. “Kendini tehlikeye atıp Jia ve

Dàxī'nin yanında duracak mısın? Prensese layık olduğunu kanıtlayacak mısın?"

"Dàxī tahtına olan sadakatimi göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi Kang kendinden emin ve korkusuzca.

Hizmetkârlar her birimizin yanındaki kapalı sandıkları eş zamanlı bir gösteriyle açarak dikkatimi başka yöne çekti. Hepsi de herhangi bir eczanede bulunabilecek, tanıdık görünen çekmeceli sandıklardı. Her çekmecenin üzerinde küçük bir tabela vardı. "Şampiyonumuza yapacağınız içeceği seçmek için bir tütsü çubuğu uzunluğunda süreye sahip olacaksınız," dedi Büyük Bakan Zhou. "Shénnóng'la olan bağınızı güçlendirmek için dün nilüferden topladığınız dān topunu kullanacaksınız."

Topu kuşağımdan çıkarıp aldım, artık amacını anlıyordum. Ruyi'den zehri uzaklaştırmak için öğütülmüş bitkilerden oluşturduğum pürenin daha güçlü bir formuydu ve Dönüşüm'ü gerçekleştirmemize yardımcı olması için yapılmıştı. Bu konuda bildiğim çok az şey, dān topunu geliştirme sürecinin her zaman kayıplara karıştığı, yöntemlerin çok dikkatli bir şekilde korunduğu ve tarihe gömüldüğü yönündeydi. Dağın bir tarafından diğer tarafına duyulana kadar dar uçurumlar arasında taşınan ses gibi sihirli bir yükselteç olduğu söylenirdi.

Shao çoktan kendinden emin, kasıtlı hareketlerle çekmece-sine doğru ilerlemeye başlamıştı. Wenyi şampiyonları dikkatle inceledikten sonra Kang'ı yetersiz bulmuş gibi kaşlarını çatı. Sandığa doğru tereddütlü bir adım attım, ellerim abanoz yüzeyde gezinirken oyulduğu ağacın nabzını neredeyse hissedebiliyordum. Annem olsa bu dolabı çok severdi; ahşabının, içindeki bileşenleri bozabilecek güçlü bir kokusu yoktu ve sertliği, malzemelerin zamanla içine işlemesine engel oluyordu.

Üst çekmecelerde farklı çeşitlerde çay yaprakları vardı, hepsi de imparatora layık nadir çaylardı. İçlerinden ikisi bana özellikle hitap ediyordu. Cennetin Buğusu çok az işlem görmüş, sadece en genç tomurcukların toplanmasıyla yapılan bir çaydı ve Saklı Sonbahar ise daha eski bir çaydı, sonbaharda tamamen büyümeğe bırakılıyor, ardından içindeki tatlılık açığa çıkana kadar güneşte kurutuluyordu. Mücadeleye nasıl yaklaşmak istediğime bağlı olarak birbirine zıt özellikler taşıyorlardı. Diğer katkı maddelerine göz gezdirdim. Altın çiçeği, yasemin, bal ağacı ve kurutulmuş yalancı safran. Huáng qí de ilginç bir seçenektir, güçlendirici özelliklerini daha önceki kullanımlarından zaten biliyordum.

Lian'le yaptığı toniğe nasıl güçlendirme büyüğü kattığını konuşmuştuk, yani uzmanlık alanım olmasa da temellerini biliyordum. Kang'ın farkındalığını artırabilirdi tabii ama benim Aslan Yeşil'iyle şahsen deneyimlediğim gibi uluorta kendinden geçmesini sağlayacak kadar güçlü bir karışım değildi. Ya da belki de ona dövüşün acısını azaltacak bir şeyler vermiydim. Ancak sorun, dövüş stilleri hakkındaki bilgimin son derece yetersiz olmasıydı çünkü hiç turnuvaya katılmamıştım. Şampiyonların yetenekleri hakkında sadece tahminde bulunabiliyordum.

Üç malzeme arasından seçimimi yaptım; farkındalık için kurt üzümü, dolaşımı iyileştirmek ve ağrıyı dindirmek için acı yù jīn ve dayanıklılığı artırmak için mor mantar. Tanrıların temsilcilerine meydan okumaya layık bir fincan çay hazırlayacaktım.

Tütsü çubuğu küle dönüşür dönüşmez ilk tur başladı ve büyük bakan bir dizi talimat verdi. "Seçiminizi hazırlamanız,

sunmanız ve ardından şampiyonunuzun rakibini yenmesi için bir spiral tütsü uzunluğunca süreye sahip olacaksınız. *Yenilgi*. Eşitlik ya da ikinci şans olmayacak. Savaşçı teslim olmak zorunda. Çemberi terk etmek başarısızlıktır. Kanı ilk akıtılan başarısız sayılacak.”

Çok fazla bilinmeyen vardı. Malzemelerime bakarak seçimlerimi sorgulamaya başlamıştım bile.

“Jüri üyeleri kalan yarışmacıları şu ana kadarki performanslarına göre sıraladı. İlk olarak Jia’dan Chen Shao başlayacak.” Büyük bakan, spiral tütsüyü yakan elçiye başıyla işaret ettiğinde yarışma başladı.

Shao fincanındaki çayı demlemek için ilerledi. Otlar suda ıslanarak aromalarını saldıığında altta yatan büyü kokusu boğazımı sızlattı. Kang çayı bir selamla kabul ederek tereddütsüz içip yarışma alanına adım attı.

Hizmetkârlar zemini dokuma hasırlarla kaplamıştı. Kaplumbağa ağır ağır hareket ediyor, asayı vücudunun bir uzantısı gibi savuruyordu. Kang hızla hareket ederek onun darbelerinden kaçıyor. Asa yere her vurduğunda altımızdaki zemin sarsılıyordu. Sonunda asa gök gürültüsünü andıran bir çatırtı sesiyle kılıçla buluştu. Kang darbenin şiddetiyle geriye kaydı, neredeyse çemberin dışına çıkacaktı. Kendini tekrar toparlayıp karşılaşmaya kaldığı yerden devam etti. Ahşap büküldü, sonra geri çekildi; rakipler çarpışıp ayrıldıktan sonra tekrar karşılaşırken kılıç darbeye darbeye karşılık verdi. Kang dönerek yan adımlarla ilerledi, asanın darbesiyle ezilmemek için vücudunu bir yay gibi kıvrırmıştı.

Shao sandalyesinde oturuyordu, efor sarf etmekten alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu. Dudakları sessizce

kıpırdıyor, tıpkı annemin özellikle zor bir hastalıkla boğuştuğu zamanlardaki gibi tanrılarla iletişim kuruyordu. Acaba Kang kafasının içinde fısıldayan Shao'nun sesini duyabiliyor muydu?

On hamle sonra Kang'ın kılıcı Kaplumbağa'nın boğazına dayandı ve iri adam eğilerek yenilgiyi kabul etti.

Salon alkışlarla doldu. Seyirciler ilk baştaki tereddütlerine rağmen şampiyonları karşısında mest olmuştu.

"Bravo!" diye bağırıyorlardı. Shao yüzünü bir mendille sil-di, her zamanki sırtışı kaybolmuştu. Titrek bacakları üzerinde durdu, destek için kolçağa yaslanıp eğilerek selam verdi.

"Lin Wenyi, Yéliü'nün yardımcısı," diye anons etti elçi. Büyük Bakan Zhou, Wenyi'nin ilerlemesi için eliyle işaret verdi. Uzun boylu figür, aldığı eğitimi yansıtan bir zarafetle hareket ediyordu. Temiz, düzgün tavırları vardı. Seyirciyi eğlendirmek için abartılı bir çaba göstermiyordu. Kendi karşılaşmam yaklaşmasına rağmen onun ritüelinin içine çekildim.

Fincan yerine yemek için kullanılan tipik bir kâsedden daha yüksek taş bir kâse kullanmıştı. Kâseyi bir tarafa eğerek sıcak suyu yan taraftan dökerken suyu kavisten yukarı sıçratarak sahile çarpan dalga yanılsaması yarattı. Eliyle kâseyi hafifçe sallayıp suyun tüm malzemeleri kaplamasını ve iyi bir dem için gereken altın rengini almasını sağladı.

Dān topunu dilinin altına yerleştirdikten sonra kâseyi Kang'a uzattı, o da başını sallayarak kabul ettiği çayı dudaklarına götürdü. Yutkunurken aldığı tat üzünü buruşturmasına sebep oldu. Çok sert olmalıydı. Kara Kaplan'la arenaya girmelerinin ardından çakılan kibritle bir sonraki tur başladı.

Kaplan ayaklarını yeri süpürür gibi hareket ettiriyor, net bir yön duygusu vermeden ileri geri daireler çiziyordu. Kang geri

çekilerek onun hareketlerini gözlemleyip ayağını bir sonraki adımda nereye koyacağını belirlemeye çalıştı. Kara Kaplan'ın dizlerinde sadece hafif bir bükülme vardı, sonra zıplayarak aralarındaki boşluğu kolayca kapattı. Şimşek gibi hızlı yumruklarını kullanarak Kang'ı bastırıp savunmaya geçirdi. Kang darbeleri bloke edip onu geri püskürtmek için kınındaki kılıcını kullandı fakat henüz onu kınından çekememişti. Kaplan dengesini yeniden kazandıktan sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Gözleri ışıktaki parlıyordu.

Tekrar sıçrayıp bu kez sırtındaki kılıçları ikiz gümüş yaylar gibi çekerken boğazından boğuk bir çığlık yükseldi. El için keskin uçla sonlandırılmış bir siperi olan benzersiz kabzalar zaten dikkatimi çekmişti ancak bıçaklar da daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ucunda kötücül görünümlü kancalar olan çelik, ince bir kavis çizdi. Kang saldırıyı engellemek için kınını kullanarak onu kuvvetle geriye itti, sonra kılıcını yumuşak bir hareketle çekti ve çarpışan metallerin çınlaması duyuldu.

Saldırı başladı. Kaplan kılıçlarını çaprazladı ve ardından dönmeye başlayıp kılıcını savurarak ilerledi. Kılıçlar daireler çiziyormuş gibi görünüyordu. Zaman zaman sağ eli bir yöne dönerken sol eli yükselmek yerine alçalıyor, Kang'ın gardını kırmaya çalışıyordu. Kang hepsini engelledi ama kadının hızı kendisine avantaj sağlıyordu. Vuruşlarının gücüne dayanmaya çalışırken ayakları kayarak sendeledi ancak kadın onu çembere kenarına daha da yaklaştırmaya devam etti.

Kang'ın hareketlerinde bir terslik olduğunu fark etmem çok uzun sürdü. Kılıcının ucu çok yavaş hareket ediyor gibi görünüyordu, hareketlerini kadının saldırılarının şiddetine

göre ayarlamaya çalıştığı her seferinde hafifçe tökezliyordu. Kaplumbağa'ya karşı sergilediği gücü gösteremiyordu. Aksine çift bıçakların saldırısına karşı kendini zar zor savunuyor gibi görünüyordu.

Kaplan'ın bıçaklarının hilal şeklinde iki daire oluşturmasıyla kancalar Kang'ın kılıcını yakalayıp çekti. Kılıç memur kalabalığına doğru savrulduğunda memurlar göldeki balıklar gibi dağıldı.

Kılıcın ucu yere saplandı, kabzası havada titriyordu.

Salona sessizlik hâkimdi. Kang omzunu tuttu, parmaklarının arasından sızan kan ayaklarının altındaki mindere damlıyordu.

Yenilgisini kabul ederek Kaplan'ın önünde eğildi.

Büyük Bakan Zhou, “Görünüşe göre bu etapta başarısız oldun,” dedi Wenyi’ye, sesinde nezaket vardı.

Ancak Wenyi ona cevap vermedi. Bunun yerine prensese bakıp kapalı yumruğunu açık avcunun içine bastırarak onu selamladı. Derin bir reveransın eşlik ettiği bir hürmet selamıydı bu.

“Layık görülmesem de size hitaben konuşmak istiyorum majesteleri.” Ses tonunda sertlik vardı, bulunduğum yerden bacaklarının titrediğini görebiliyordum. Sarayda birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bu adamın soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim. Kang’ın Kara Kaplan’a karşı verdiği mücadelenin büyüüne kapılmak yerine onun ne yaptığına daha fazla dikkat etmeliydim.

Zhen eliyle işaret vererek, “Konuş,” dedi.

“Yarışmaya leke sürdüm majesteleri,” dedi Wenyi ama pişmanlık göstermiyor, özür dilemiyordu. Başını saygıyla eğmek yerine, meydan okurcasına doğrudan ona bakıyordu.

“Ne yaptın sen?” Büyük bakanın sözleri havayı yardı.

Weniyi hızlı bir hareketle tek dizinin üzerine çöktüğünde cübbesi arkasında uçtu. “Şampiyonunuza gücünü tüketen ve iç dengesini bozan bir çay karışımı hazırladım. Kaplan’ın onu ikiye böleceğini umuyordum. Bu... imparatorluk hainine yardım etmeyi kendime yediremedim.”

Kang’a bakmamak için tüm çabamı harcadım.

“İçkisine bir şey koyduğunu mu söylüyorsun?” Prenses kaşlarını çatarak öne doğru eğildi, nişanlısı için endişelendiği her halinden belliydi. Aralarındaki bağ, çocukluktan beri var olduğuna inandığından daha güçlü olmalıydı.

“Ben zehre tenezzül etmem.” Wenyi’nin ağzı küçümsemeyele kıvrıldı ve ardından titreyen parmağıyla Kang’ı işaret ederek, “Bu gördüğünüz kişi *kendi* ailesinin silahı.”

Suçlaması aşağıdaki toprakları harap etmeyi bekleyen bir fırtına bulutu gibi havada asılı kaldı. Nefret, yakışıklı yüz hatlarını sertleştirmişti.

Prenses Zhen tekrar koltuğuna yerleşti. “Zehirleyenlerin kim olduğu meselesi Adalet Bakanlığı tarafından henüz çözüme kavuşturulmadı,” dedikten sonra belirsizliğini koruyan bu sahneyi izlemeye devam eden memurlara döndü. “Tabii... bana bildirmediğiniz başka bir şey yoksa Bakan Hu?”

Bakanlardan biri aceleyle öne çıkıp şapkasını yanında tutarak onun önünde durdu ve eğildi.

“Adalet Bakanlığı zehirlenmelerin arkasında amcamın olduğunu tespit etti mi? Bilmem gereken bir şey var mı?” Zhen’in sesi ipeksi ama tehlikeli bir hal almıştı. Wenyi’nin küstahça davranışları ya da saray erkânında devam eden anlaşmazlık nedeniyle öfkesinin yükseldiği aşikârdı.

Makamının belirsizliğinden geriye hiçbir şey kalmamıştı; bu kadın, doğmakta olan bir imparatoriçeydi.

Bakan Hu dizlerinin üzerine çökerek alnını yere değdirdi. “Hayır hayır majesteleri. Zehirli çaydan kimin sorumlu olduğunu henüz tespit edemedik.”

“Ailem Lüzhou’ya yakın bir kasabada yaşıyor.” Wenyi sesini yükseltti, boyun eğmek istemiyordu. “Kasabamızda bir süredir

kayıplar yaşıyor. İnsanlar zorla askere alınarak ailelerinden koparılıyor. Reddedenlerse zehirleniyor. Lütfen, yalvarırım bunu araştırın majesteleri...”

Bir hareket bulanıklığı ve bir metal parıltısı çarptı gözüme. Wenyi soluk soluğa yere düşerek olduğu yere çakıldı. Savaş Bakanı kılıcını kınından çıkarmış, Wenyi’nin başının arkasına doğrultmuş bir halde dikiliyordu.

“Presesten bir şey istemeye cüret mi ediyorsun?” diye hırladı. Saray muhafızlarından ikisi öne çıkıp Wenyi’yi kuşattı. “Götürün onu.”

Muhafızlar adamı kollarının altından tutup geriye doğru sürükledi. Wenyi yargıçlara ve görevlilere baktı ancak sempatiyle ona bakan hiçbir yüz bulamadı, sadece korku ve belirsizlik dolu yüzler vardı. Köyümün, valinin zalimliğine tanık olduğu zamanlara ürkütücü bir şekilde benziyordu. Herkes onun kudretine meydan okumaktan çok korkuyor, aileleri için endişeleniyordu. Desteklediğim şey bu tür bir zorbalık mıydı? Prensesin vaat ettiği değişim bu muydu?

Kalabalığın kendisine yakınlık duymadığını, davasına sempati beslemediğini fark eden Wenyi aniden muhafızların kollarında debelenmeye başlayıp bağırdı: “Dikkat edin! Hepiniz dikkat edin! Gölgeler yakında sizi de takip edecek!”

Çekilerek dışarı götürülürken yol boyunca çığlık attı.

Kapılar arkasından kapandığında kehanetin uğursuz satırları hâlâ odadaki herkesin üzerinde ağırlığını hissettiriyordu. O rahat, şenlikli hava kaybolmuştu.

“Yarışma devam etmeli.” Bakan Song görevlilerin önünde tekrar ayağa kalkarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Ancak cübbesini düzelten parmakları gerginliğini ele veriyordu.

Prenses Zhen, yüzünde sert bir ifadeyle saraylıların karşısına dikildi. “Bir muhalifin eylemlerinin bu etkinliği bozmasına izin vermeyeceğiz ve onun huzursuzluk yaratma girişimine rağmen devam edeceğiz. Dàxī’nin düşmanları sindiğimizi göremeyecek.”

O yerine dönerken diğer memurlar da kendi aralarında mırıldanıyordu ama şimdilik yatışmış vaziyette kendi sandalyelerine geçtiler.

“Devam edebilecek durumda mısınız?” diye sordu Büyük Bakan Zhou. Kang sert bir şekilde başını salladı.

Sonra büyük bakan bana döndü. “Ya siz?”

Konuşmak yerine saklanmak istesem de dezavantajlı duruma düşmediğimden emin olmalıydım. “Büyük bakan, şampiyonun nabzına bakmama izin verir misiniz? Wen’in, yani Yarışmacı Lin’in verdiği çayın olumsuz etkilerinin performansını etkileyip etkilemeyeceğine bakabilir miyim?”

Büyük Bakan Zhou, Prenses Zhen’e baktı ve o da başını eğerek onayladı. Beni tanıdığına dair hiçbir şey belli etmiyor, bana olan aşinalığını göstermiyordu. Sanki o hizmetkârına ağlarken elini tutmamıştım ya da imparatorluk içindeki bölünmeler konusunda onunla hararetle tartışmamıştım. Büyük bakan başını sallayarak yaklaşmama izin verdi.

Kang’ın kirpikleri aşağıdaydı, gözlerime doğrudan bakmak yerine omzumda bir yere bakarak beni ihtiyatla süzdü. Bir kraliyet hekimi kolunu çoktan sarmıştı. Ayağa kalktığında sallanmıyordu. Ama emin olmalıydım.

“Nasıl...”

“Acab...”

Aynı anda konuşmaya çalıştıktan sonra garip bir sessizliğe büründük. O boğazını temizleyip bakışlarını kaçırmaya devam ederken ben kıyafetimin kollarımı geri çekmeye uğraştım.

Arkasındaki taburelerden birine oturmasını işaret ettim, o da rahatsızlığını belli ederek itaat etti. Dirseğini masanın üzerine koymasını ve tutabilmem için kolunu uzatmasını istedim.

Gözlerimi kapatıp mahkeme görevlilerinin mırıltılarına kulaklarımı tıkadım, sadece parmaklarımın altındaki tenine odaklanarak kimliği önemsiz efendilerden biriymiş gibi davrandım. Yolumu duyularımla bulmak zorundaydım. Babamın sesi imparatorluğun dört bir yanından beni azarlamaya devam ediyordu. *Tüm duyularını kullan. Odaklan Ning!*

Kang'ın yavaşlayan nabzını dinledim, hâlâ Wenyi'nin ona verdiği çayın etkisindeydi. Ama teni sıcaktı. Ondan bibere benzer acı bir koku yayılıyordu. Sonunda başımı kaldırıp gözlerine baktım; kızarmış yüzünü, şüphe götürmeyen mutsuzluğunu ve gözbebeklerindeki büyümeyi fark ettim. Tüm işaretler vücudundan çok fazla ısı yayıldığını gösteriyordu.

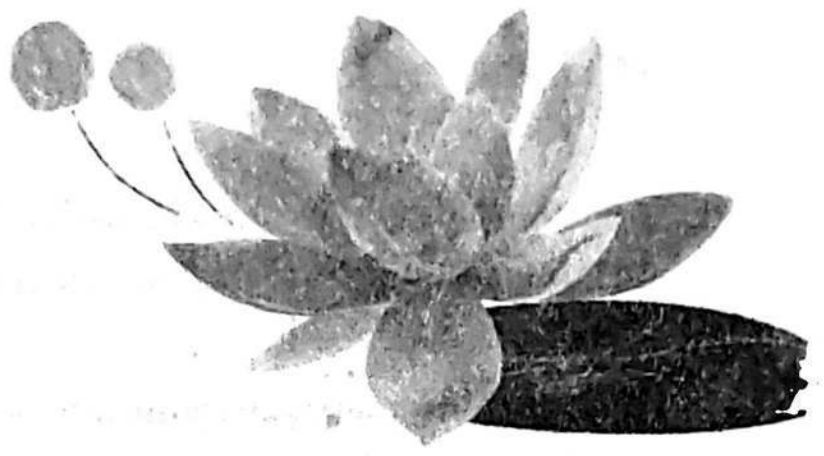
Wenyi malzemelerini Kang'ın kanını aşırılıkla canlandırmak için kullanmış, onu sersem, dengesiz, fevri ve kolay öfkelenen biri haline getirmişti. Elini bıraktığımda hemen geri çekilerek bir an daha yanımda kalmaya dayanamayacakmış gibi ayağa kalktı.

Ben de geri çekilip malzeme sandığının yanında durarak talimatları bekledim.

“Hazır mısınız Yarışmacı Zhang?” diye sordu Büyük Bakan Zhou. “Bir önceki yarışmacının sabotajına karşı koymak zorunda kaldığınız için seçtiğiniz malzemelerden birini değiştirmenize izin verildi. Seçiminizi akıllıca kullanın.”

Değişimimi tamamladığımda, “Hazırım,” dedim.

Kibrit çakıldı, tütsü yakıldı ve son yarışmam başladı.

Zamanın aleyhime işlediğini bildiğim için hızlı hareket ettim. Tatlı Saklı Sonbahar çayını kullandım, benimle konuşan ve kalbindeki dān topundan vazgeçen mütevazı çiçeğe bir selam olarak, değiştirmek için seçtiğim nilüfer tomurcuklarıyla demledim çayımı. Wenyi'nin demine karşı koymak ve Sha-o'nun canlandırıcı çayının kalıcı etkilerini güçlendirmek için bana arındırıcı özelliklerini vermesini istiyordum.

Fincanı Kang'ın ellerine bıraktım. Gözlerime bakarak iki eliyle fincanı kaldırdı. Gözleri karanlık havuzlar gibi beni daha yakına çağırıyordu fakat ben onların çekimine direnmeliydim.

Güven bana, demişti bir keresinde bana. Bana güvenme sırası ondaydı. Dān topunu ağzıma yerleştirdim. Şekerli ve acı tatlar dilime işlerken içimdeki sihir buna karşılık vererek çözüldü. Benden ona kolayca sıçradı, duyulabilecek kadar yüksek bir iç çekişle onu hatırladı. Sevgili çay ağaçlarımla çevriliymişiz gibi bir kez daha kamelya kokusuyla sarmalanmıştık.

Sadece Dönüşüm'ün ortaya çıkardığı o gizli yere gittik. Vücudunu çevreleyen altın rengi hatlarıyla, kalbinin üzerinde yanan damgasıyla onu görüyordum. Ama gözlerinde kendimi de görebiliyordum; siyah saçlı, buğday tenli, koyu renk gözlerindeki hüznle ona bakan bir kız vardı karşısında. Büyü aramızda dalgalanıp malt şekeri gibi iplikçikler oluşturuyor, ondan

yayılan sıcaklığı çekiyor ve bana döküyordu, ta ki o sıcaklığın ağırlığının kalın bir pelerin gibi vücudumu sardığını hissedene kadar.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben kendimi yarışmacı koltuğuna oturmaya zorladım. Arkamı dönüp gitmemi izledi; bense ondan dalga dalga yayılan pişmanlığı hissediyordum. Sadece bir an, gerçek zamanda sadece bir nefes kadar bir süreydi ama bu sihir ve rüya âleminde, aramızdaki bağlantı uzun vadeli ıstırap gibiydi. Paylaştıklarımızdan geriye kalan çok az şeyin hatırasıydı.

Git, dedim ona. Tereddüdüne rağmen sonunda çemberdeki şampiyona katılmak için arkasını döndü. Adımlarını daha hafif atıyor, düşünceleri daha berrak akıyordu. Koltuk altlarımda oluşmaya başlayan terin, uzuvlarımı ele geçiren ağırlığın farkındaydım.

Beyazlar içindeki adam kılıcını arkasında tutarak hareket-siz dururken, Kang onu selamladı. Görünmez bir çan çalınmış gibi ikisi birlikte hareket etmeye başladı. Dikkatli ve kasıtlı adımlarla birbirlerini taklit ederek ringin etrafında döndüler.

Turna hızlı bir hareketle kılıcını çekene ve kılıcın zarif kıvrımı ortaya çıkana kadar dönmeye devam ettiler. Kang'ın ince, çift ağızlı kılıcından farklı olarak tek ağızlı dao kılıcını kullanıyordu. Beyaz Turna önce bir kolunu kaldırarak kılıcını başının üzerinde tuttu, sonra diğer bacağını kaldırarak kuşa benzer bir görünüme büründü. Bu duruşunu sadece bir an için korumasının ardından içindeki gücü toplayıp bir dizi darbeye ileri atıldı.

Silahı ağır olmalıydı ama onun ellerinde tüy kadar hafif görünüyordu, havaya savrulan bir ok kadar kolay dönüyordu. Engellemek için hamle yapan Kang'ın kaslarının seğirişi

içimde yankılandı, kılıcı diğer silahla buluşmak için yükseldi ve darbenin sesi kulaklarımızda çınladı. İkisi daha sonra kılıçların çılgın dansına katıldı.

Negatif enerjileri ondan uzaklaştırmak için sarf ettiğim efordan dolayı saç çizgimden gözlerime ter damlamaya başlamıştı. Wenyi'nin büyüünün kalıntıları, sürünen yüzlerce örümceğin hızla hareket eden ayakları gibi kendisine yer bulmaya çalışıyordu. Isırmak, asıl hedefleri olan Kang'ın bedeninden akan altın özüyle ziyafet çekmek istiyorlardı. Ama ona sahip olmadıkları için onun yerine beni yuttular ve gözlerim kapanma tehlikesi geçirene kadar enerjimi emdiler. Parmaklarımın arasındaki hassas noktaları çimdikleyerek kendimi uyanık kalmaya zorladım. Kang'ın kalp atışları benimkilerle birlikte kulaklarımda atıyordu. Bedenim yanmaya devam ediyor, amansız sıcaktan kurtulmak için yalvarıyordu.

Dövüş önümde bir kasırga gibi sürüp gidiyordu. Mor mantarın güçlerini takviye ettim, ona Turna'nın tekrarlanan saldırılarına dayanma yeteneği verdim. Yü jîn uzuvlarındaki ağrıyı hafifletti. Elindeki kılıcı hissedebildiğim, vücudunun genç yaşta öğrendiği formların anısıyla nasıl hareket ettiğini görebildiğim halde elim masayı sıkıca kavramıştı. Yağmurda, gecenin karanlığında, bir uçurumun kenarında, sert soğuk rüzgârlarda ya da ayaklarının altındaki kaygan taşlar ağırlığını taşımayıp dengesini bozmakla tehdit ettiğinde, hatta karda gözleri bağlı olarak pratik yapmıştı.

Nilüfer tomurcuğunun etkisiyle artan tüm eğitimi şu saniyede açığa çıktı. Turna'nın çizdiği motif, elinin tutuşunu değiştirerek başka bir forma geçtiğinde bozuldu. Kang bir anda dönüp kılıcının kenarını tersine bir hareketle savurarak

rakibinin kılıcını hizasından saptırdı. Adam gafil avlanıp tökezledi. Kang bir hamle daha yaparak havayı yarıncaya beyaz bir kumaş parçası yere düştü.

Beyaz Turna durup kılıcını önüne kaldırarak eğildi. Kıyafetinin yırtık pırtık kalıntıları kolundan kaydı ve net bir kan çizgisini ortaya çıkardı. Yenilgi.

İlaç topunu ağzımdan çıkarıp bekleyen kâseye tükürerek bağlantımızı kopardım. Bir an daha onun zihninde kalmaya, bedenimdeki yüke dayanamazdım. Sonunda dalgalar hafifledi, ben nefes alabilene, ondan uzaklaşıp biraz daha kendime gelene kadar sıcaklık azalmaya devam etti.

Bitmişti. Bu son turdu ve ben hâlâ buradaydım.

Memurlar alkışlamakta acele etmedi ama alkışlar başladığında salonda gök gürlemiş gibi oldu. Onlar başarımın farkına vardı ve bense bir kez olsun içinde büyüdüğüm gücün farkına vardım. Annemin mirasına layık olacaktım.

“Durun!” diye seslenen biri başarımın ısıltısını bozdu. Eski saray shénnóng-shī’si Saygıdeğer Qian öne çıktı. “Majesteleri, büyük bir üzüntüyle bildirmek zorundayım ki yanlış giden bir şeyler var.”

Anlamayarak ona baktım. Elimdeki görevi tamamlamıştım. Neyi yanlış yapmış olabilirdim ki?

Bir sonraki sözlerini duymaya isteksiz görünse de, “Konuş,” diye emretti Prenses Zhen.

Aceyle eğildikten sonra doğrulan adam ellerini arkasında kavuşturdu. “Deneyimli bir shénnóng-shī olarak pek çok yarışmaya, pek çok törene şahit oldum. Şüphelerim vardı ama bugün, final turunu izledikten sonra şüphelendiğim her şey doğrulandı.”

Saygıdeğer Qian masamın önünde durdu. Rahatımı bozacak kadar yakınımdaydı. Uzaklaşmak istedim ama bacaklarım hâlâ beni tutamayacak kadar güçsüzdü ve tüm salonun göreceği şekilde düşmekten korkuyordum.

“Sù’lu kız.” Dönüp bana baktı, nefreti Wenyi’nin Kang’ı küçümsemesi kadar belirgindi. Kolunu kaldırıp bir parmağıyla yüzümü, diğeriyle de Kang’ı işaret ederek, “Ve Sürgün Prens’in oğlu. Yarışmanın bu son turundan önce bir bağlantıları vardı. Hain bir ittifak kurdular,” dedi.

Ağzımdan saçma sapan sesler çıktı. İlk toparlanan prenses oldu ve hızlıca konuştu. “Xu Kang ve önceki yarışmacılardan bazıları arasında daha önce yapılan bir toplantıdan haberdar edildim. Zhang Ning de kendi rızasıyla ortaya çıkmış ve endişelerini özel olarak aktarmıştı. Ancak final turundaki şampiyonun kimliğini bilmiyordu; bu sadece saatler önce kararlaştırıldı. Saray erkânını kandırmak istediklerine inanmıyorum.”

Benden çok daha iyi bir yalancıydı; durumu bir yanlış anlaşılmadan başka bir şey değilmiş gibi göstererek ilişkimiz hakkında çok az açıklama sunmuş oldu. Çenesini kaldırmış, yaşlı adamın karşı çıkmasına meydan okuyor gibi görünüyordu.

Shénnóng-shī tekrar eğildi, saygılı tavrında alay yüklüydü. “Toplantının söylediğiniz kadar yüzeysel olduğuna katılmıyorum majesteleri. Tesadüfi bir toplantı, öyle mi? Yalnız, kendi araştırmalarımı yürüttüğümde şüphelerim derinleşti ve komploğun hayal edebileceğimden çok daha büyük olduğunu gördüm.”

Wenyi’nin büyüündeki sürünen yaratıkların verdiği hisse benzer şekilde kollarım ve kulaklarımın arkası karıncalanıyordu.

Saygıdeğer Qian devam etti. “Bu kız nişanlınızla herkesin içinde, bir çayevinde bir fincan çay paylaşarak onunla arkadaşlık etmeye cüret etti.”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?” diye sordu Bakan Song. “Belki de yeteneklerini merak ettiği için ona bir fincan çay ismarladı ve kız onun final turundaki rolünden habersizdi. Onun orada olacağını sadece jüri üyeleri biliyordu ve sizi temin ederim ki hiçbirimiz bu bilgiyi paylaşmadık.”

Şaşkınlıkla ona baktım, hiçbirinin benim adıma konuşmasını beklemiyordum.

Vurgulamak için eliyle işaret ederek, “Shénnóng sanatında eğitim almamış olanlar için bu masum bir toplantı olabilir. Ancak bir shénnóng-shī için daha büyük bir anlam taşır,” diye karşı çıktı Saygıdeğer Qian. “Bir shénnóng-shī’nin bağı, bir süre eğitim almış herhangi bir shénnóng-tú’nun da bileceği gibi önceki karşılaşmalardan dolayı büyük ölçüde güçlenir. Yarışmacı Zhang’ın bir önceki turda sergilediği... davranışlarından ötürü bazı alışılmadık seçimlerinden zaten haberdardım. Bu yüzden geçmişini daha derinlemesine araştırdım. Araştırmanın sonuçları bana ancak bugün erken saatlerde bildirildi.”

Sırtımdan aşağı bir korku dalgası süzüldü. Soruşturma haberi aileme verilmiş olmalıydı. Bu adamın habercisi anneme kızgın olan amcamla mı konuşmuştu? Ya da annemin utanç içinde köye nasıl döndüğünü hatırlayan köylülerle mi?

“Xīnyì köyünde onun akıl hocasının kim olduğunu sordum. Tüm yanıtlar aynıydı: Kız kardeşi Zhang Shu, annelerinin gözetimi altında çıraklık yapan kişiydi. Zhang Ning eğitimi hakkında yalan söyledi. Bu yarışmaya katılmak için parşömeni getirmeye layık değildi.” Sözleri beni yere seren çekiç darbeleri

gibiymi. “Gerçekte, bir imparatorluk hekiminin rehberliğinde eğitim görüyordu... Yıllar önce hizmetkârlardan birini hamile bıraktıktan sonra utanç içinde saraydan kaçan *gözden düşmüş* bir imparatorluk hekiminin.”

“Bu doğru mu?” Prenses Zhen bana esrarengiz bir ifadeyle baktı.

Söylediğim onca yalan, yaptığım onca seçim, bu noktaya gelmek için yaptığım onca şeyden sonra sonunda beni mahveden şey *bu* olmuştu. Ailemin utancı. Evlenmemiş bir anneden doğan bir kız.

Ona bağırarak, geçmişimle ilgili gerçekleri anlatmak istedim. Annemin babamı nasıl sevdiğini, hayatlarını nasıl riske attıklarını, birlikte yeniden başlamak için her şeyi geride bıraktıklarını.

Ama tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Marki onun yanında memnuniyetle homurdandı. Sonunda benden kurtulacaktı.

“O halde üzülerek söylemek zorundayım ki her ne kadar üstün başarı göstermiş ve yeteneklerinizi kanıtlamış olsanız da...” Zhen’in bir sonraki sözlerinin karnıma saplanan bir bıçak kadar acı verici olacağının farkındaydım. “Yarışmadan diskalifiye edildiniz.”

Bunca şeyden sonra. Bunca zaman sonra. Başarısız olmuşum.

“Jüri, Jia’lı Chen Shao’yu galip ilan ediyor!” diye anons etti Bakan Song, sözleri salondan büyük alkış topladı. “Bu gece onun şerefine verilecek bir ziyafetle kurtlama yapacağız çünkü Memurlar Divanı yeni shénnóng-shī’imizle tanışacak.”

Shao’nun etrafı tebriklerini sunan bakanlar ve memurlarla çevrildi. Bense bir kenara itildim, çoktan unutulmuşum.

Sanırım zindanlara atılmadığım için minnettar olmalıydım ama yine de kendimi içi boşaltılmış bir kabuk gibi hissediyordum. Elimden gelen her şeyi yapmıştım ancak yine de yeterli olmamıştı. Saygıdeğer Qian bana son kez aşağılayıcı bir ifadeyle gülümsedikten sonra Shao'ya gösterilen hayranlığı paylaşmak için çırağının yanında durmak üzere topuklarının üzerinde döndü. Böyle saray oyunlarını asla oynayamayacaktım.

Prenses bana Shu konusunda yardım edeceğine dair söz vermişti ama sözünü tutması için onu zorlayacak hiçbir kozum yoktu. Bunu yeni fark ediyordum. Dàxī'nin gelecekteki hükümdarının elini zorlama çabalarım ne kadar da gülünçtü. Her kaprisine atlamaya ne kadar hevesli olacağımı bildiği için bunu önüme atmış, sonra da beni kolayca bir kenara fırlatmıştı.

Babamın mektubunu hatırlayarak odanın arka tarafına ilerledim. Onun hayal kırıklığıyla yüzleşmek için eve dönmeliydim. Sonra dehşet içinde, sarayın dikkatini yıllar önce olanlara çektiğimi fark ettim. Adalet Bakanlığı'nın babamın kayboluşuyla ilgili soruşturmayı yeniden başlatması kolay olacaktı. Ailemin de sonunu getirmiş olabilirdim.

Oda aniden boğucu bir hal aldı. Bir özür mırıldanarak memurlardan birinin yanından geçtim. Diğerleri onunla konuşmaya, saraydaki yeni konumunu anlatmaya çalışırken Kang'ın çenesini sıkarak bana doğru ilerlemeye uğraştığını görebiliyordum. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmamıştı, onun bir başkasına ait olduğunu her hatırlayışında nefes almakta zorlanıyordum. Muhafızlar kapıları açınca dışarı çıkıp gecenin içine doğru koştum.

Uyumlu Bahar Hanesi'ne nasıl döndüğümü hatırlamıyordum, tek hatırladığım ellerimin giysilerimi bulup topladığı ve

onları umursamadan bir çuvala tıkıştırdığıydı. Annemin shén-nóng-shī sandığını bulmam gerekiyordu... ama belki de Sù'ya döndüğümde prensese dikkatlice yazılmış bir mektup gönderip ailemin güvende olduğundan emin olabilirim sandığı bana geri verirlerdi.

İşim bittiğinde Jia'da geçirdiğim süre boyunca ne kadar az şey kazandığımı kendi gözlerimle gördüm. Etrafımı saran tüm bu şatafat artık benimle alay ediyor gibi görünüyordu. Bir gün büyük bir malikânede yaşayabileceğime inanarak tüm bunlara göz dikmeye cüret etmiştim. Bu, Shao'nun bir zamanlar buhardan yarattığı ejderha kadar sahte bir yanılsamaydı. Kibri-min andacıydı.

Zihnimin en derin köşelerinden karanlık bir düşüncenin kanatlanmasına izin verdim: Ya her şeyi alıp Sù'dan ve Jia'dan uzaklara bir yolculuk için para ödersem? Yún'ın dağlık geçitlerinde kaybolabilir ya da Yasemin Şehri'nde yeni bir başlangıç arayan başka bir gezgin olabilirdim. Yeni bir isim seçer, çıraklığımı tamamlamak için yaşlı bir hekim bulurdum. Küçük bir bahçe ekip gizlice Shén-nóng sanatını uygulardım. Ailemin geçmişinin yükü olmadan... ve kız kardeşimin ölümünün suçluluğunu sonsuza kadar yanımda taşıyarak yaşardım.

Shu'nun işlemesini çıkarıp titreyen ellerimle tuttum. Tuhaf bir sahneyi izleyen ay, denize dalıyordu, kız kardeşimin hayat dolu rüyalarından doğan bir şeydi bu. Bana eve nasıl eli boş döneceğimi, ailemin geçmişinden kalan eski yaraları nasıl yeniden açtığımı hatırlatmıştı. Bezi tekrar kuşağımın içine soktum.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan dökülüyordu. Ellerim saçımdaki mücevherli tokaları çıkarmak için uğraştı. Olmayınca onları söktüm, dikkatsizliğim yüzünden saç derimden teller

koparmıştım. Karnımdaki kuşağı çözüp güzel giysilerimden sıyrıldım ve bir kez daha köylü tuniğime, eski halime döndüm.

Kız kardeşimi asla terk edemezdim.

Ben buydum işte.

Sù'lu kızdım.

Evimin kapısı belli belirsiz çalındı, ardından sessiz bir gıcır-tıyla açıldı. Böyle bitkin halde görünmekten utanarak kolumu gözlerime sürdüm. Karşımda duran kişinin Mingwen olması-na şaşırmıştım.

Bana sempatiyle bakıyordu. “Hizmetçiler kapının önünde bekliyor,” dedi usulca. “Hazır olduğunda ziyafet için giysilerini giymene yardımcı olacaklar.”

Bir zamanlar asık suratlı bulduğum Mingwen artık bana ta-nıdık geliyordu. Sarayda, eve döndüğümde özleyeceğim kişiler olduğunu fark ettim.

“Ben gidiyorum,” diye bilgilendirdim onu. “Sarayda kal-mam için hiçbir neden yok.”

Mingwen başını salladı. “Kâhya Yang endişelendi, seni bul-mam için beni gönderdi. Ziyafete gitmeyeceksen, en azından veda etmek için mutfağa gel.” İsteksizliğimi görünce, “Başkent genç bir kızın akşam vakti dolaşması için güvenli bir yer değil,” diye ekledi.

Bu tanıdık bir uyarıydı, babam da beni başkent hakkında uyarmıştı. İstemeye istemeye onu dinlemem gerektiğini fark ettim. Ama artık çok geçti.

“Sabah sağ salim feribota ulaşmanı sağlarız.” Beni temin et-mek için elini omzuma koydu. “Şimdi gel de seni doyuralım.”

Sarayda son bir yemeğin cazibesine kapılmış ve onun haklı olduğunu isteksizce de olsa kabul etmiştim. Bana karşı nazik davranan insanlara veda etmeliydim.

Mutfakta giymem için bana bir tunik verdiler. Elimi yüzümü yıkarken zihnim tekrar tekrar Saygıdeğer Qian'ın ifşaatlarına, alnıma yazılan başarısızlıklara dönüyordu. Şüphe, çok küçük bir kapta yüzen bir balık gibi etrafımı sardı.

Mingwen'in yanında mutfağa girdiğimde, "Ning!" diye haykırdı Qing'er. Çocuk kollarını belime dolayınca mutsuzluğuma maruz kalmasın diye kendimi gülümsemeye zorladım.

"Bir süredir bizi görmeye gelmiyorsun," dedi sırtarak. "Li-an'le ikinizin bizi unuttuğunuzu sanıyordum."

Kâhya Yang'a personelinden uzak duracağıma dair verdiğim sözü hatırlayarak tereddüde düştüm. Ama artık yarışmayla işim bitmiş, memurların beni hilekârlıkla suçlamaları için bir neden kalmamıştı. Mutfakta ilerlemem için beni yüreklendiren Mingwen'e bakarak küçük çocuğun elini sıktım. "Nasıl yardım edebileceğimi göster bakalım."

Qing'er beni büyük masalardan birine götürdü, fırın çalışanları koro halinde selam vererek karşıladı beni. Onlarla omuz omuza durup ziyafet için hazırlanan büyük tabakların bir araya getirilmesine yardım ettim. Yemeklerin, kimliği önemsiz bir saray memuru için hazırlandığını ve benim de her zamanki görevlerimi yerine getiren bir hizmetkâr olduğumu düşünmek daha kolay geliyordu.

Küçük yengeçleri kalıplardan çıkarmaya yardım ettim; bu kalıplar dün gece yengeç eti ve pirinçle karıştırılmış balık yumurtasından yapılmıştı. Yengeçler kızartılıp altın rengini aldıktan sonra üzerlerine susam serpilmiş çıtır erişte yuvalarına koyduk. Bir sonraki istasyonda şeflerden biri yemek çubuklarını kullanarak balık şeklindeki narin köfteleri yengeçlerin arasına dikkatlice yerleştiriyordu, böylece köftelere yengeçlerin içine girip çıkıyormuş görüntüsü veriyordu.

Bir sonraki yemek, yenmesi gereken bir tabak yemekten ziyade bir sanat gösterisi olarak adlandırabileceğim türden bir şeydi. Bambu kapaklar kaldırılarak çiçek şeklinde buhar-da pişirilmiş pembe gaolar ortaya çıkarıldı. Yapraklar, içindeki dolgunun lezzetini belirtmek için kırmızı fasulyeyle noktalan-mıştı. Gaolara, uzun beyaz turptan oyulmuş bir Anka kuşu heykelinin etrafında çiçek açan buket şekli verilmiş ve süsleme için havuç şeritleri kullanılmıştı.

Nihai kaderim hakkında düşünecek, üzülecek ya da endi-şelenecek zaman yoktu. Ellerim her bir porsiyonu tam olması gerektiği gibi yerleştirmekle, başkasının emeğini yok etmemek için yapılanları ustaca düzenlemekle meşguldü. Mekânın çıl-gın enerjisini ve bizi bir bulut gibi sarıp hem ellerimize hem tenimize yerleşen tatlı aromaları içime çektim.

Görevlerimiz bitene kadar buna devam ettim. Son tabak da gönderildikten sonra mutfak ateşi yakıldı. Bankları çekip masaları bir araya getirdik, birçoğumuz iç geçirerek oturup ağ-rıyan bacaklarımızı dinlendirdik. Kâseler elden ele dolaştırıla-rak içleri haşlanmış pirinçle dolduruldu. Önümüzde akşamki ziyafetin Küçük Wu'nun denetiminden geçemeyen kalıntıları vardı; çökmüş köfteler ve şekilsiz hamur işleri. Et Departma-nı çalışanları kendi tabureleriyle yaptıkları yemekleri getirerek bize katıldı. Kırmızı ve kurutulmuş siyah tombik sosis dilim-leri, parlak kızarmış domuz eti dilimleri ve çıtır derili tavuk parçaları getirmişlerdi.

Etrafım kahkahalar ve sohbetlerle çevriliyken bu mutfak bana bir ev gibi, başka tür bir aile gibi gelmişti.

Kâseminden henüz birkaç lokma almıştım ki mutfakların dı-şındaki taş patikadan aşağıya doğru koşan ayak sesleri duyduk.

Önce mutfak personeline benzer bir üniforma giymiş genç bir adam belirdi. Nefes nefese kaldığı için iki büklüm oldu. Küçük Wu ve diğerleri yerlerinden kalkarken taburelerin ayakları yere sürtündü, sohbet hızla kesilmişti.

Genç adamın nefesi tıkanı, sonra bağırdı; “Bir şey... Bir şey oldu! Ziyafette... Yemekte bir sorun var!”

Önce kelimeler anlaşılmas bir karmaşa içinde akıp gitti, sonra söylediklerinin anlamı hepimizi bir anda çarpıverdi.

Kâhya Yang büzdüğü dudaklarıyla girişte belirdi, saçları her zamanki sıkı topuzundan ayrılmış, yakası koşturmaktan yamulmuştu. Aramızdaki mesafeyi anında kapatmadan önce gözlerini bana dikti.

“Hâlâ burada ne yapıyorsun?” dedi sertçe.

Anlamayarak ona baktım. “Gelmemi sen söyledin. Mingwen’i bana gönderdin ya.”

Kâhya Yang’ın ifadesi belirsizlikten öfkeye dönüştü. Omzumun üzerinden baktı. Bakışları titreyen Mingwen’e yönelmişti.

“Ona seni *dışarı* çıkarmasını söyledim,” dedi Kâhya Yang alçak sesle. “Ona saraydan mümkün olduğunca uzağa gitmen gerektiğini söyledim.”

Parçalar bir araya gelmeye, oyun tahtasında hizalanmaya başladı. Birisi ziyafet sırasında mutfakta olmamı istemişti.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. “Senin yanına gelmeye o kadar hevesle gönüllü olduğundan şüphelenmeliydim.”

“Lütfen, anlamak zorundasınız!” Mingwen yanındaki hizmetkâra sarıldı ama hepsi onu bir kenara itip tek başına bıraktı. Ellerini önüne uzatarak yalvarmaya başladı, “Ailemi tehdit ettiler! Onun yüzünden hepimizin hırsızlıktan idam

edileceğini söylediler!” Sesi histerik bir şekilde yükselirken eliyle beni işaret etti. “Saç tokasını bana o verdi! Onun saç tokasıydı!”

“Kâhya Yang,” diye fısıldadım. “Ziyafette ne oldu?”

Cevap vermeyerek dudağını ısırды. Kafasındaki abaküsün yine olasılıkları ve sayıları hesapladığını, bir çözüm bulmaya çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

“Çok dikkatli dinleyin. Paçamızı kurtarmak için sadece birkaç dakikamız olabilir,” diye seslendi odadaki herkese. “Hiçbiriniz Ning’i burada gördüğünüzü itiraf etmeyeceksiniz, beni duyuyor musunuz?”

Kâhya Yang hızla emirler yağdırıp personeli farklı yönlere savururken herkes başını salladı. Beni başka bir ay kapısından geçirip mutfağın derinliklerine götürdü. Malzemelerle dolu rafların, yarın sabah için hazırlanmış tencere ve tavaların, aralıklarından için için yanan közlerin görüldüğü kapkara fırınların yanından geçtik.

İlerideki kadınlar bölümünün yakınlarında bir hareket fark edince Kâhya Yang beni başka bir yöne, yan koridora doğru itti fakat arkamızdan başka ayak sesleri geliyordu. Uzaktan bağırışlar duyuldu, ardından zırhlı bedenler ve mızraklardan oluşan bir sıra, koridorun sonunu kapatarak bizi hapsetti.

“Ne demek oluyor bu?” Kâhya Yang hâlâ soğukkanlılığını koruyordu ama muhafızlar sessiz kaldı. “Yüzbaşı Liang’la konuşmak istiyorum!”

Bizi görmezden geldiler, yaklaştığımızda yol vermeyi reddederек bizi geride tuttular. Çok beklememize gerek kalmadan avlunun girişinde duranlardan birkaçı ayrılarак bir adamın geçmesine izin verdi. Tanıdık figür önümde durup parlak gülümsemesiyle beni selamladı.

“Merhaba Ning,” dedi o yoğun ve kalın sesiyle.

Korktuğum bir sestir bu; bana on yaşında olduğum, korkudan sinen halimi hatırlatıyordu.

Wang Li, Sù Valisi.

Geniş omuzlu, ince belli biriydi; saçları sıkıca topuz yapılmış, üniforması boyunu vurgulayacak şekilde dikilmişti. Giydiği yeşil astarlı siyah pelerinin eteklerinden yeşim taşından bir kolye salınıyordu. Teyzem her zaman onun heybetli figürünün yakışıklı ve çarpıcı olduğunu söylerdi ama bence teyzem gibi düşünenler aptaldı. Bu adamın avlanırken kurbanlarının korkularının tadını nasıl çıkardığını görmüyorlardı.

Artık onun avı olduğumun farkındaydım.

“Karşıdaki bir Dàxī valisi!” diye bağırdı yanındaki askerlerden biri. “Haddini bilmez misin sen?”

Kâhya Yang’ın hâlâ kolumu tutan elinden titrediğini hissedebiliyordum. Yavaşça valinin önünde diz çökünce ben de aynısını yaptım. Beynim dönüyordu, iki yaşantım tam şu anda çarpışıyordu.

Valinin bakanlığın renklerini giymesinin, kendisine eşlik etmesi için köpek sürüsünü getirmesinin ne anlama geldiğini biliyordum. Neden kılıcının kabzasını, onu çekmek için bir sebep arar gibi okşadığını da.

Vali Wang herkesin duyup şahit olması için, sesi tüm muhafızlara yayılacak şekilde konuştu. “Sù’lu Zhang Ning, imparatorluğun düşmanı olan isyancılarla bir olup komplo kurmak, prensesin özel hizmetkârını öldürmek, bu geceki ziyafette saray görevlilerini zehirleme komplosuna karışmak ve kutlama ziyafeti sırasında olay yerinden kaçmakla suçlanıyorsun. Halk

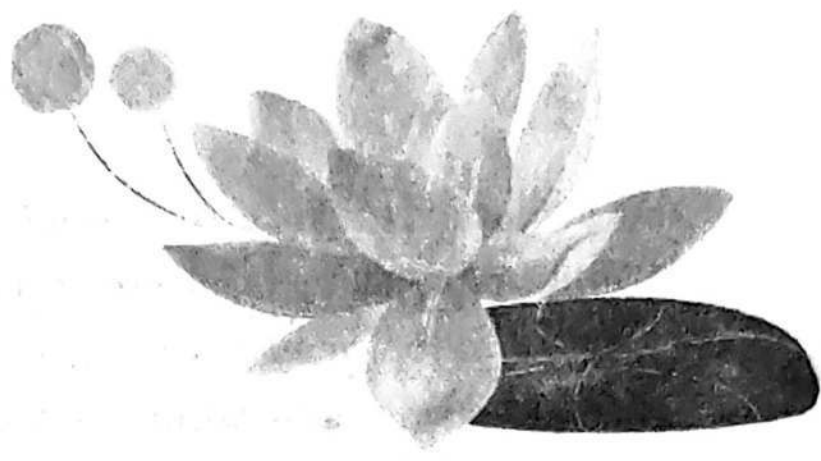
için tehlike arz ettiğinize karar verildiğinden Adalet Bakanlığı tarafından sorgulanmak üzere götürüleceksiniz.”

Ruyi... Ruyi öldü mü?

Zhen ondan en son bahsettiğinde iyiye gittiğini söylemişti. Ancak genellikle prensesin yanında olmasına rağmen sonraki turların hiçbirinde ortaya çıkmamıştı. Kurtardığıma inandığım kendi hastamın da aralarında bulunduğu pek çok kişinin hayatını kaybettiğini düşündükçe yüreğim yanıyordu.

Hepsinin gözleri üzerimdeydi ama ben sadece fısıltıyla birkaç kelime söyleyebildim. “Bu doğru değil.”

“Önemi yok.” Vali Wang acımı bariz bir zevkle içerken arkasındaki muhafızlara yaklaşmalarını işaret etti. “Kalan fareleri mutfaklardan topladığınızdan emin olun.”

Kollarım sırtıma çekilip sicimle bağlandıktan sonra zırhlı adamlardan biri tarafından ayağa kaldırıldım. Valinin kişisel muhafızlarının üzerinde kendininkine benzer pelerinler bulunuyordu, kılıç kabzalarında da aynı yeşim kolye sallanıyordu. Önümüzde yürüyüp kabilemize liderlik ederken valiyi kuşattılar. Emirlerini yerine getiren diğerleriyse alıştığım saray muhafızlarının çarpıcı kırmızı zırhlarından farklı olarak, şehir muhafızlarının siyah giysilerini giymişti. Mutfaklara doğru yürüdük, daha fazla mutfak personelini yakalamış olan diğer askerler de bize katıldı. Ayak uydurmak için hızlı yürümek zorunda kalıyordum. Hizmetkârların kanadından çıkmamızın üzerinden çok geçmeden diğerlerinden ayrıldım, onlar başka bir yere götürülürken ben valinin peşinden gitmeye zorlandım.

“Onu nereye götürüyorsunuz?” Küçük Wu’nun ve Kâhya Yang’ın karşı çıkan seslerini duydum. Bu düşünce boğazımı daraltıyordu; kendilerini tehlikeye atma pahasına da olsa beni önemsiyorlardı. İleriye itilmeden önce arkamdaki kargaşaya, Küçük Wu’yu geri çekmek için mücadele eden üç adama sadece kısa bir bakış atabilmiştim. Batıya, sarayın merkezine doğru ilerledik.

Beni dökülmekle tehdit eden sıcak gözyaşlarımı gözlerimi kırıştırarak uzaklaştırıp bastırdım. Mingwen benden vazgeçmiş olabilirdi ama yaşadığım acıya rağmen onu suçlayamıyordum.

Küçük çocukları olduğunu biliyordum, artık onları tanıyordum. Hepsi de aileleri olan, saraya girip çıkan insanlardı; kendimi içinden çıkarabileceğimden emin olmadığım bu kötü plana bulaşmış durumdalar.

Hem annemden hem de babamdan aldığım derslere dayanarak kendi kendime, *Düşün Ning!* dedim. Biri bana kafamı boşaltıp aklımı kullanmayı öğretmiş, diğeryse bana nasıl gözlem yapıp hatırlayacağımı göstermişti. Ziyafet için gönderilen son yemeklerden sonra ne kadar zaman geçmişti? Fırın tarafı tatlılardan sorumluydu, dolayısıyla bu yemeğin sonuna işaret ediyordu. Ziyafet, akşamın ilerleyen saatlerine kadar başlamamıştı çünkü Mingwen'le haneden ayrıldığımda ikinci saati haber veren tellalları çoktan geçmiştim. Mutfakta bir saatten fazla zaman geçirmiş olabilirdim. Hilal şeklini alan ay tepede asılı duruyordu, yani Hayalet Saati'ne girmiş olmalıydık.

Vali bizi tanımadığım koridorlardan geçirdiğinde saflarımızdaki değişikliği fark ettim. Sayımız artıyor gibi görünüyordu, siyah giyinmiş daha fazla şehir muhafızı bize katılmıştı... Bu tuhaftı. Çevremdeki muhafızlar kapılardaki saray muhafızlarını selamladığında bir başka tuhaflık daha fark ettim: Bu muhafızların konuşmaları Shao'nun başkente özgü, cümleleri yutarak söyleme tarzından çok kuzeyli Wenyi'ninkine benziyordu. Sù'da yaşadığım zamanlarda asla fark edemeyeceğim ayrıntılardan biriydi.

Başka bir kapının, daha büyük ve heybetli bir kapının önünde durduk, girişimiz muhafızlar tarafından engellendi. Kapının her iki tarafı da meşalelerle aydınlatılmıştı.

Muhafızlardan biri, "Diz çök," dedi. Ben daha cevap vermeden beni dizlerimin üzerine itti. Kollarımı arkadan bağlayan

sicimler kesildiğinde parmaklarıma hücum eden kan yüzünden acı dolu bir çığlık attım. Ardından ellerimi önüme getirmeye zorlayarak bileklerimi ve ayak bileklerimi zincirlediler.

“Nereye kaçacağımı sanıyorsun ki?” diye sordum espri yapar gibi.

Beni izleyen muhafız kılıcını savurarak, “Sessiz ol!” diye bağırdı. Meşalelerin ışığında kabzasındaki parıltı dikkatimi çekti. Ahşaba işlenmiş gümüşün ışıltısına baktım; tıpkı tapınağın duvarlarındaki kaya oymalarının parıltısına benziyordu.

Tıpkı Kang’ın bana hediye ettiği hançere kazınmış desene benziyordu.

Kıskanç bir imparator tarafından değersiz ilan edilen, modası geçmiş siyah inci.

Lüzhou sakinlerince meydan okurcasına hâlâ saygı duyulan ve el üstünde tutulan inci.

Sessiz kalıp fark ettiğim şeyin şokunu gizleyebilmek adına dudağımı ısırđım. Avluya girmek için beklemeye devam ederken kaçamak bakışlarla etrafımdaki askerleri inceleyince... her yerde o incinin olduğunu gördüm. Bir kolyenin parıltısında, bir broşun kenarına takılan ışıltıda.

Etrafım siyah incilerle süslenmiş askerlerle çevriliydi ve hepsi de Sù Valisi’nin emirlerini uygulayan şehir muhafızlarının zırhlarını giymişti.

Kalbim göğsümde aniden sürekli uyarı verir gibi şiddetle atmaya başladı. Korkunç derecede yanlış giden bir şeyler vardı.

Memurun biri, “Girin!” diye kapının ötesinden seslenince içeri alındım.

Küçük avlu yüksek duvarlarla çevriliydi. Ortada yükseltilmiş bir platform, her köşesinde de dans eden alevlerle yanan mangallar vardı. Platforma giden yol muhafızlarla kaplıydı ve

bu bana tuhaf bir şekilde ilk turu hatırlattı; endişeli ve korkmuş olmak yerine cahil ve umutluydum.

Büyük Bakan Zhou masanın arkasında, siyah cübbesi ve jüriye ait kanatlı şapkasıyla beni bekliyordu. Şapkanın ortasındaki yeşim taşı broş, her zaman tetikte olan gökleri temsil eden sitemkâr bir göz gibi bana bakıyordu. Arkasında, imparatorun erişim alanını temsilen Dàxī bayrağı duruyordu. Tamamen saray kıyafetlerine bürünmüş diğer iki memur da hakkımda verilecek kararın tanıkları olarak hazır bulunuyordu.

Platformu tek başıma çıkmam için kaba eller tarafından ileri doğru itildim, tahta ayaklarımın altında gıcırdadı.

“Zhang Ning.” Büyük bakanın gölgeler içindeki yüzü bana Cehennem Tanrısı’nın tapınağında bulunan, yeraltı dünyasının sakinlerine ve onların cezalarına başkanlık eden heykeli hatırlatmıştı. Vali Wang’ın talimatları karşısında her zaman sinen, adaletin sağlanmasından çok kendini kurtarmakla ilgilenen, yapmacık bir adam olan bölge yargıcımızdan çok daha heybetliydi.

“Büyüklerinin önünde eğileceksin.”

Platformda bekleyen muhafız beni dizlerimin üzerine iterek canımı yaktı. Burada minder yoktu. Dişimin, yanağımın iç kısmında sıyırdığı yer yüzünden ağzıma kan tadı doldu. Titrediğim halde vücudumu daha haysiyetli bir pozisyona gelene kadar yavaşça doğrulttum.

“Dàxī mahkemesinin temsilcileri olan bizler karşısında yargılanıyorsun. Bu görev bize ilahi güç tarafından suçlarınla yüzleşmek için verilmiştir. İmparatorluğa karşı komplo kurduğunu dair kanıtlar var. Huzursuzluk yaratmak isteyenlerle işbirliği yaptın.”

O karanlık gözlerde hiç yakınlık yoktu.

“Suçlamalar listen...” dedi siyah bir parşömeni açarak. Ejderha hâlâ arkasından hırlıyor ama her zamanki vahşiliği yerine daha çok hayal kırıklığına uğradığı için suratını asmış gibi görünüyordu. “Bir saray görevlisine shénnóng-tú olarak aldığın eğitim hakkında yalan söylemek. Devlet düşmanlarıyla olan aile bağlarını gizlemek. Yarışmada ilerlerken bile aldatmacana devam etmek. Mutfaklara sızıp devrimci davanız için insan toplamak ve bunun sonucunda planlarınızı öğrenen prensesin sadık hizmetkârının ölümüne sebep olmak. İstedığın pozisyonu elde edemeyince saray üyelerini zehirlemek ve suç mahallinden kaçmaya çalışmak.”

Bu suçlama listesi karşısında yaşadığım şaşkınlık yerini şüpheye bıraktı. Beni markiden uzak tutarak uyaran şu nazik görünüşlü adama diktim gözlerimi. Prensесin yanında durmuş ve yarışmada ilerlememe yardımcı olmuştu.

Parşömeni bırakıp ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Bir devrimci tarafından yazılan şiiri okumak gibi safça bir hata yapan Sù’lu basit bir kız gibi görünüyordun. Masum olduğunu iddia ettin ama küstahlığın yüzünden seni zindana göndermemiz gerekirdi. Devam etmene izin vermek yerine markiye dinlemeliydim. Şimdi o atalarının yanında yatıyor ve biz onun bilgeliğinden yoksun kaldık. İmparatorluğu koruma görevimde başarısız oldum.”

Demek marki ölmüştü. Sözde kurbanlarımdan biri de oydu.

“Pek çok kişinin hayatını mahvettin Sù’lu Ning,” dedi. “Saray shénnóng-shī’si olarak atanmış olsaydın, kurduğun entrikalar meyvesini vermiş olsaydı diye düşününce, sonuçların imparatorluğa getireceği yıkımın hayali bile beni iğrendiriyor.”

Başka bir parşömen alarak suç listeme devam etti: “Kıdemli hizmetçi Fang Mingwen, elinde mücevher işlemeli çalıntı bir saç tokasıyla bulundu, yarışmacıların hanesinden çıkmaya ve mutfaklara girmeye yardımcı oldu. Sopayla altmış darbe cezasına çarptırıldı.”

Boğulur gibi oldum. Yirmi darbe bir adamın bacağına kırmaya yeterdi. Kırk darbe iç kanamaya neden olurdu. Altmış darbe... Altmış darbe onu öldürürdü. O tokayı eline tutuşturmakla onu bizzat ölüme mahkûm etmiş olabilirdim. Ama beni mutfağa getirmesi için ona talimat veren kimdi? Onu ailesinin hayatıyla kim tehdit etmişti?

“Yang Rouzi, Mutfak Departmanı’nın baş kâhyası. Geçmişle ilgili bildiklerini gizlediği ortaya çıktı. Kutlama ziyafetinde zehri elde etmek ve dağıtmak için seninle komplo kurdu. Asılarak ölüme mahkûm edildi. Aile üyelerinin görevleri ellerinden alınacak ve hayatlarının kalanını taş ocaklarında Dàxì’ye hizmet ederek geçirmek üzere sürgüne gönderilecekler.”

Yüreğim parçalanıyordu, kelimeler kifayetsiz kalıyordu. *Chunhua Qing’er...*

Ayağa kalkmak için mücadele ettim. Ağır bir el beni olduğum yerde tutmak için omzuma indi ama büyük bakan başını sallayarak geri çekilmesini işaret edince muhafız itaat etti.

Ağzımdaki kanı tahta üzerinde kırmızı lekeler bırakarak platforma tükürüp ona baktım. Bana halktan biri olduğumu hatırlatacak kadar yüksekte oturuyordu. Ne kadar kolay yalan uydurabiliyorlardı böyle.

“Prensesle konuşmak istiyorum,” diye seslendim sesimin titrememesine sevinerek.

Arkasındaki iki memur birbirlerine bakıp fısıldaştı ama Büyük Bakan Zhou’nun yüzü kayıtsız kaldı. “Ona söyleyecek neyiniz olabilir ki?”

“Yalnızca ona verilecek bilgilerim var.”

El sallayarak beni başından savdı. “Bana bu davayı yönetme ve sizi uygun gördüğümüz şekilde yargılama yetkisi verdi. Söyleyeceklerinizle ilgilenmiyor.”

Kulaklarım öfkeyle gümbürdüyordu, Kara Kaplan’ın ruhu içimde kükrüyordu sanki. Prensesin güvenilir olduğunu düşünmüştüm. Sevgilisinin atan kalbini ellerimde tutup ondan söz almıştım. Yalnızca bir iyilik istemiştım. Kendimi akıllı bir pazarlıkçı sanıyordum ama tek öğrendiğim zalimlik yeteneğimdi.

Hepsi yalancı, hırsız, haindi. Ben de dahil olmak üzere buradaki herkes öyleydi. Suçumu çoktan tespit etmiş olanlar için bunun pek bir şey ifade etmeyeceğini bilsem de, “Mutfaktaki yemeklere dokunan tek kişi ben değilim,” dedim. “Gerçek katili arıyor olmalısınız.”

Büyük Bakan Zhou’nun dudakları ince, keyifsiz bir çizgiye dönüştü. “Kanıt olmadan seni mahkemeye çıkaracak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Bir hizmetçi yaklaştı ve taşıdığı çuvalın içindekileri yere boşalttı. Ama çuvalın içinden saraydan ayrılmaya çalışırken doldurduğum giysiler yerine, bir dizi mücevher ve bozuk para çıktı. Ardından odamda bıraktığım kütüphanenin yasaklı bölümüne ait olan zehirle ilgili kitaplar çıktı. Ve sonra... annemin shénnóng-shī kutusunun kırık parçalarını gördüm. O kadar özenle topladığı tüm tozlar, otlar ve kurutulmuş çiçekler... Hepsi mahvolmuştu.

Boğuk bir çığlık atarak kurtarabildiklerimi kurtarmak için bir adım öne çıkmaya çalıştım ama muhafız beni geri çekti.

Muhafızın güçlü kolları beni zapt ederken büyük bakan, “Onu bu malzemelerden uzak tutun,” diye uyardı. “Kimbilir büyüsuyle neler yapar.”

Duruşmama dönerek her bir kanıt parçasıyla etrafıma tuğla tuğla duvar örmeye devam etti. “Çalıntı hazineleri saraydan kaçırmak. Zehir üzerine kitaplar. Hiç utanman yok mu senin?”

Ebedi Işık Salonu’ndan sürüklenerek götürülürken kimse onu dinlemediği halde Wenyi’nin nasıl konuşmaya devam ettiğini hatırladım. Dàxī’yi, Jia’yı kurtarmak istiyordu. Lian’in başkentin nasıl yandığına dair söylediklerini hatırladım. İçimdeki karanlık öfkelenerek, *Bırak yansınlar*, diyordu.

Ama yine de savaşmaya devam ettim. Shu için.

Kendimi buradan çıkarıp ona dönmeliydim.

“Kâhya Yang’ı zaten sorguladıysan...” dedim ona, “...son turda başarısız olduktan hemen sonra başkenti terk etmemi istediğini biliyorsundur. Birisi Fang Mingwen’e beni sarayda tutmasını söylemiş.”

Büyük Bakan Zhou hâlâ konuşabilmeme inanamamış görünüyordu. “Sen...”

Onu bastırmak için sesimi yükselttim. “Lüzhou’nun askerleri sarayda. Sù Valisi’nin yanındalar.”

“Sen delisin!” diye bağırdıktan sonra omzunun üzerinden arkasına göz atıp diğer memurların endişeli ifadelerini değerlendirdi. Bakışları arkamdaki askerlere yöneldi. Maskesindeki çatlakları toparlamaya çalıştığı sırada başından beri görmem gereken şeyi fark ettim ama çok geç kalmıştım.

O zaten biliyor.

Jia vatandaşlarının önünde geçit törenine çıkarılmamış, halka açık bir yargılamanın aşağılamasına maruz kalmamıştım. Beni ibret olsun diye çabucak yargılamak istediğini sanmıştım ama artık gerçek amacını anlıyordum: Bir ceset konuşamazdı.

Elimden geldiğince yüksek sesle, "Yardım çağırın! Hainler sarayda! Dài Prensi'ne sadık hainler!" diye bağırdım.

Büyük bakan, "Susturun onu," diye tısladı.

"Konuşmak istiyorum..."

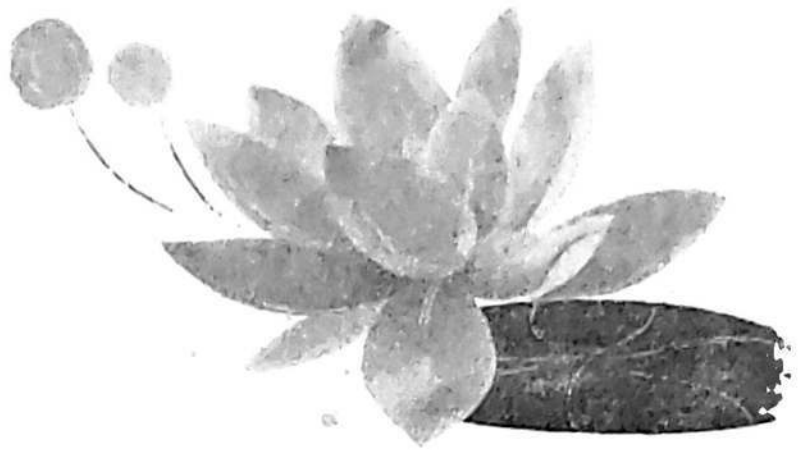
Eldivenli bir el ağzımı kapattı ve aniden yukarı doğru çekildim.

"Onu zindanlara atın," dedi Büyük Bakan Zhou. "Günün ilk ışıklarında üç yüz kırbaç darbesiyle ölüme mahkûm edildi. Gökbilimciler yıldızlara danıştı ve onun kanının tanrıları yatıştıracağını gördüler. Umarım tanrılar ruhuna iyi davranır."

Mızraklar havaya kaldırıldı ve koro halinde, "Yaşasın imparatorun anısı!" sesleri yükseldi.

Merdivenlerden aşağı sürüklenirken boğazımdan yükselen kahkahalara engel olamıyordum.

İnfaza elverişli bir zamandı. Cinayete elverişli bir zamandı. Yarın ölecektim.

Sarayın zindanları yeraltındaydı, oraya gitmek için taş duvarlarla çevrili bir dizi basamak inmek gerekiyordu. Hava küflü ve nemliydi, beni getirdikleri yer uzun süredir kullanılmamış gibiydi. Beni saraya girmeye uygun gören memurun shén-nóng-tú taklidi yaptığı tespit edilenlerin kovulduğuna dair sözlerini hatırladım bir an. Başıma gelecek olan en kötü kade-rin saraydan geri çevrilmek olduğunu düşünmüştüm ama artık beni bekleyen çok daha kötü şeyler olduğunu biliyordum.

Odanın bir yanında duran mangal, muhafızın çatırdayan meşalesiyle yeniden yakıldı. Hücreler arka taraftaydı, beklediğimden daha az hücre vardı. Görünüşe göre hücrelerden birkaçı depo olarak kullanılıyordu çünkü içlerinde sadece örümcek ağları ve kırık mobilya parçaları bulunuyordu.

Kollarım ve bacaklarımdaki zincirler bir takırtıyla çözüldü, ardından boş bir hücreye itildim. Tenimdeki kırmızı çizgileri ovuşturarak etrafımı incelerken kapı arkamdan kapandı. Köşeye konan hasır dokuma bir şilteyle neye yaradığı belirsiz minderin yanı sıra zaruri ihtiyaçlar için bir de kap vardı. Gardiyanlar köşedeki yerlerine dönünce ben de yalnız kalmanın memnuniyetiyle hücrenin öte tarafına çekildim.

O ilk histerik kahkaha dalgasından sonra zihnim artık ür-kütücü derecede sakindi. Bu dünyadaki son gecemdi, arkamda boş vaatler ve çok fazla hata bırakıyordum.

Erkek sesleriyle kâseye vuran zarların şingirtısı çalındı kulağıma. Gardiyanlara göre ben kısa bir an için hayatlarından geçip giden biriydim. Başımı duvara yaslayıp iç çektim.

“Ning?” diyen bir ses duydum. Tanıdık bir sestti.

“Wenyi!” Hücrelerimizi ayıran parmaklıklara doğru atıldım. Bir paçavra yığını sandığım bedeni köşede tortop olmuş yatıyordu.

Kendini yarı oturur pozisyona getirdiğinde yaşadığım dehşeti kontrol edemeyerek güçlkle nefes aldım. Fena halde dövülmüştü, öyle ki başkentte nadir görülen tıraşlı kafası dışında yüz hatları neredeyse tanınmayacak duruma gelmişti. Yüzünün yarısı morarıp şişmişti. Kendini bana doğru sürüklemeyi denedi ama hırıltılı bir nefesle tekrar yere yatmadan önce çok az ilerleyebildi. Battaniye bacaklarından kaydı; bacaklarının şekli bozulmuştu, o kadar kötü kırılmışlardı ki bir daha asla düzgün yürüyemeyecekti.

“Ne oldu sana böyle?” diye fısıldadım.

“Beni...” Yutkundu. “Beni buraya attılar. Final turunda yaptığım şeyi bir protesto olarak görüp imparatorluğun otoritesini hafife almakla suçladılar.” Her birkaç kelimeye bir hırıltı eşlik ediyordu. Akciğerinin delinmiş olmasından korkuyordum. Bir doktorun acil müdahalesine ihtiyacı vardı fakat bunun yerine onu bir çöp gibi buraya atmışlardı. “Beni... beni gönderenlere sırtımı dönüp dönmeyeceğimi görmeye çalıştılar. Sonuç başarısız olunca da kimin için çalıştığımı öğrenmek için beni dövdüler.” Kanlı, kırık dişlerini göstererek gülümsedi. “Onları hayal kırıklığına uğrattım.”

“Sana kim işkence etti?” diye sordum.

“Büyük bakan için çalışan adamlar,” dedi gözlerini kapatarak.

Alnımı demir parmaklıklara dayadım, soğğun tenime işlemesini sağlayarak hissettiğim acıya odaklandım. Elbette büyük bakandı, perde arkasındaki kişi o olmalıydı. Prensese sadakat gösterisinde bulunurken Sürgün Prens'le ona karşı çalışıyordu.

"Planları hakkında, *general* hakkında konuştuğunu duydum. İmparatoru zehirleyenin kendisi olduğunu itiraf etti. Sanırım benim artık risk teşkil etmediğimi anladı." Wenyi gülmeye çalıştı ama onun yerine öksürmeye başladı. Kan koluna bulaşp kumaşta lekeler bıraktı.

Loş ııkta parlayan gözleri benimkileri buldu. "Prensese... Prensese haberdar edip uyarmak zorundasın."

Weniyi giysilerini karıştırıp kare katlanmış iki kâğıt çıkardı. Tekrar bana doğru süründü, bu sefer parmak uçlarıma değecek kadar uzanabilmişti. Kâğıtları özenle kuşağımdaki keseye sokup yerlerini sağlama aldım.

"Mektuplardan biri ailemden. Kăiláng Generali'nin güç kazanmak için Lŭzhou'da yaptığı tüm zulümleri özetlemişler. Annem Lŭzhou ve Yŭn sınırındaki Ràohé kasabasında bir çayevinin sahibi... ikinci mektup onun için." Tereddüt etti. "Bana ne olduğunu bilmesini sağla... Lütfen?"

"Ben... Ben onlara ulaşmaya çalışacağım. Çayevi. Ràohé Kasabası," diye tekrarlardım. "Hayatta kalan sen olursan, ben Xīnyì köyünden Doktor Zhang'ın kızuyım. Aileme benim bir hain olmadığımı söyle."

Weniyi başını salladı. "Doktor Zhang. Xīnyì köyü."

Sonra ifadesi yakıcı bir yoğunluğa büründü. Sormadan önce boğazını temizledi. "Saraylıları zehirledin mi? Muhafızların marki ve Saygıdeğer Qian'ın öldürülenler arasında olduğunu söylediklerini duydum."

Boğazım sıkıştı. Saygıdeğer Qian beni yarışmadan attıran kibirli bir aptal olsa bile onun için böyle acı bir son dilemezdim.

“Hayır,” diye cevap verdim alay eder gibi. “Bu Shénnóng sanatına ve hekim yoluna aykırı... ‘Zehre tenezzül etmem.’”

Wenyi kendi sözlerini hatırlayarak bana hafifçe sıırttı. Acı çekiyor olsa da, “Sana söylemem gereken birkaç şey var,” diye devam ederek konuşmasını sürdürdü. Keşke bunu biraz olsun hafifletecek bir şeyim olsaydı. “Shao’nun yakında saray shénnóng-shǐ’si olarak atanacak olmasıyla sadakatinin büyük bakanı desteklemeye kayacağından şüpheleniyorum. Ailesi, Büyük Bakan Zhou’ya karşı çıkma riskini göze alamayacak kadar saraya bağlı. Ona güvenme. Ayrıca Hǎnxiá Akademisine dikkat et,” diye beni uyardı. “Yěliǔ’dan ayrıldığım sıralarda sadakatlerinin değiştiği, haraç çaylarına erişimleri konusunda imparator tarafından getirilen son kısıtlamalardan memnun olmadıkları söyleniyordu. Ama mektubumu onlara götürüp adımı verersen Yěliǔ’daki keşişler sana yardımcı olabilir...”

Başımı iki yana salladım. “Böyle söyleme. Prensese sana bir doktor bulması için yalvaracağım. Seni bizzat görmesi için onu ikna edeceğim. Ailen ve memleketin için de aynısını yapacağım. Onları tekrar göreceksin.”

Uzun bir süre bana baktıktan sonra küçük bir baş selamı verdi. Kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Benim adıma konuşmaya çalıştı...” diye mırıldandı Wenyi sessizce.

“Kim?”

“Sürgün Prens’in oğlu,” dedi. “Sesini duyduğumu sandım...”

Gözleri kapanırken sözleri kesildi.

“Weniyi?” diye fısıldadım telaş içinde. “Weniyi!”

Ona dokunmak için parmaklıkların arasından uzanmaya uğraştım ama çok uzaktaydı. Hâlâ nefes alıp almadığından emin olmak için göğsünün inip kalktığını görene kadar vücuduna baktım, sonra parmaklarım yavaşça parmaklıkları bıraktı.

Sarsılarak uyandım, uyuyakalmıştım. Yorgunluk hâlâ göz kapaklarımı çekiştirip onları kapanmaya zorluyordu ama o sırada tanıdık bir şeyin kokusu burnumu sızlattı.

Zar sesleri ve gardiyanların konuşmaları kesildi. Bir şey, herhangi bir şey duymaya zorladım kendimi ancak yan odada başka bir varlığa dair hiçbir işaret yoktu. Fakat sonra meşalelerin titrek ışığında bir hareketlilik fark ettim.

Duvar boyunca uzanan karanlık bir gölgeydi bu. Yaklaşıyordu.

Beynim durdu. Belki de büyük bakan beni sabaha kadar canlı bırakmanın bile çok büyük bir risk olduğuna karar vermişti. Açık ağızından kötü bir koku yayılmasına rağmen kendimi savunmak için kullanabileceğim tek şey olan kabı yerden kaptım.

Görüş alanıma giren siyah giysili figür o kadar hızlı hareket etti ki hâlâ rüya görüp görmediğimden emin olamıyordum. Tütsü ve yanık odun kokuyordu. Hücrenin kapısı açılınca kilit bir takırtıyla yere düştü. Geri çekildim, kapı hâlâ önümde duruyordu. Kabı acaba karşımdaki bedene mi savursam yoksa içindekileri kafasına mı boşaltsam diye düşündüm.

Siyahlar içindeki figür duraksadı, parmakları ahşap maskenin altına uzanıp onu kaldırdı. Uzun kirpikli kara gözler

yorgun bir ifadeyle bana bakıyordu. Boğazındaki yara izi, yarı iyileşmişti... Benim açtığım yaranın izi.

Ruyi. Prensesin hizmetkârı, öldüğü sanılıyordu. Ama o büyü kokuları içinde önümde duruyordu.

“Sana hayatımı borçluyum,” dedi. “Elindekini yere bıraka-
bilirsin. Sana zarar vermek istemiyorum.”

Tereddüt ettim, sonra yavaşça ayağımın dibine bıraktım.

“Bana öldüğün söylenmişti.” Bunun Zhen’in bu geceki yokluğunun sebebi olduğunu, kedere gömüldüğünü düşün-
müştüm. Hayaletlere inanmazdım ama işte o burada, karşımda
duruyordu.

“Yalan söyledi, beni iyileşmem ve hazırlık yapmam için gön-
derdi.” Kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı. “Ama devam etme-
den önce sana şunu sormalıyım. Sadakatin kime?” Eli kılıcının
kabzasında duruyordu. Hem bir söz hem de bir tehditti bu.

Ben de ona diktim gözlerimi. Sanırım yalan söyleyebilir-
dim, duymak isteyeceği türden güzel ve işe yaramaz bir şeyler
zırvalayabilirdim. Ama ben her zaman berbat bir yalancı ol-
muştum ve artık yalan söylemekten yorulmuştum.

“Benim sadakatim halkını zarardan koruyacak olan hü-
kümdaradır,” dedim ona. “İnsan hayatını piyon olarak kullan-
mayan birine.”

Ruyi bir an bana baktı, sonra sırtıp elini kılıcından çekti.
“Haklıymış. Gerçeklerden kaçmıyorsun. Şimdiye kadar on kez öl-
müş olman gerekirken nedense yıldızlar senin üzerinde parlıyor.”

İçinde bulunduğum duruma bakılırsa aynı fikirde değil-
dim. Onun yerine, “Prenses nerede?” diye sordum.

“Odasına kapatıldı,” dedi Ruyi. “Büyük Bakan Zhou bu-
nun onu güvende tutmak için olduğunu söylüyor ama büyük

olasılıkla şafakta infaz edileceğinden haberdar olmasını engellemeye çalışıyor.”

Zhen büyük bakanın tarafında değilse o zaman başına geleceklere hazırlıksız demektir.

“Onu saraydan çıkarmalısın,” dedim aceleyle. “Zümrüt Adalar’dan gelen askerler başkentin içinde.”

Büyü Ruyi’nin etrafında dalgalanıyordu. “Bunu gördün mü?”

“Sü Valisi’yle geldiler. Memurlar zehirlendikten kısa bir süre sonra vali gelip beni buldu.”

“Benimle gelmen gerek,” dedi Ruyi karanlığa rağmen ışıldaayan gözleriyle.

“Gelemem. Bu adamı dışarı çıkarman lazım.” Başımı iki yana sallayarak diğer hücredeki Wenyi’nin durumuna işaret ettim. “Ona yardım çağır ve sonra benim için dön.”

Ruyi’nin yüzü buruştu, kızgınlığı belli oluyordu.

“Bunun için vaktimiz yok,” diye hırladı ancak topuğunun üzerinde dönüp diğer hücreye gitti ve Wenyi’nin baygın vücudunun önünde çömeldi. Elini Wenyi’nin omzuna koyduğunda adamın hareket etmesini, sözümü tuttuğumu anlamasını bekledim.

Ama Ruyi gözlerini kıstı. Parmakları Wenyi’nin boynuna gidip nabzını kontrol etti.

Sonra başını kaldırdı, bana bakarak başını hafifçe iki yana sallaması bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Çığlık atamayacak kadar uyuşmuş durumdaydım ama bu adamı hafızama kazıdım. Listeye eklenecek bir ismim daha olmuştu. Bu saray oyunları yüzünden bir masum hayat daha kaybedilmişti.

Bir gün hepsinin intikamını alacaktım.

Midemde ne kaldıysa o kaba boşaltmaya çalıştım ama kusmak yerine kuru kuru öğürmekle kaldım. Ruyi yanıma dönüp elini omzuma koydu, güven veren bir varlıktı. Elinin sıcaklığından tuniğimin katmanlarına kadar yayılan büyüyü algılayabiliyor, çok gergin bir ip gibi içinde titreştiğini hissediyordum.

Ayağa kalkıp elimi alnına bastırdım. Kaçmaya çalıştı ama teninin nasıl yandığını çoktan fark etmiştim. Biri onu çok fazla büyüyle doldurmuştu ve bu onu içten içe parçalıyordu. Yine de bu kokuda... ve içimdeki büyüünün buna karşılık verişinde tanıdık bir şeyler vardı.

“Seni Lian gönderdi,” dediğimde başını salladı.

“Benimle gel. Burada senin için hiçbir şey kalmadı.” Bana pelerinini uzatınca, teklifini kabul edip pelerini etrafıma sardım. Wenyi’nin bedenine son bir kez bakıp ruhunun bir parçasının Ràohé’ye ve ailesine dönmesini umarak cenaze törenlerinde söylenen bir cümle mırıldandım.

Muhafızların cesetlerine, altlarında biriken kana bakmaya çalıştım. Ama yine de suçluluk duygusu içimde kabarıyordu. Daha fazla kan, daha fazla ölüm. Ruyi’yi başkalarının kanını akıtsın diye hayata döndürmüştüm.

Kimin kalımı? Kimin ölümü?

Sarayın tünellerinde bir ayağımı diğerinin önüne atmaya konsantre oldum. Ruyi kendini dik tutmaya çalışıyor ama yürüdükçe ağırlığını bana veriyordu. Tünellerin derinliklerinde döne döne ilerlerken olması gerekenden daha sık tökezliyordu, fazla zamanı kalmadığını biliyordum.

Bunu kendisi de biliyor gibi görünüyordu. Duvardaki bir dizi halkanın önünde durana kadar aceleyle ilerlemeye devam etti. Onları sırayla çektikten sonra karşımızda küçük bir kapı belirdi. Tanıdık bir haneye dönmüştük, Dul İmparatoriçe Wu-yang duvardan bize sitemle bakıyordu.

Prenses Zhen içeride sendelediğimizi görünce ayağa fırladı. Yolculuk için hazırlanmış sade kıyafetler giymişti.

“Her şey hazır mı?” diye sordu, çoktan Ruyi’nin yanına varmıştı. Ruyi başını sallayınca prenses elini korumasının altına götürdü, endişeli olduğu her halinden belliydi. “Yanıyorsun,” diye azarladı onu.

Bu azar karşısında Ruyi’nin ona bakışı çok samimiydi, mahremiyetlerine müdahale etmek istemediğim için arkamı döndüm. Zhen beni yanına çağırmadan önce alçak sesle birkaç kelime daha konuştular.

“Onun için yapabileceğin bir şey var mı? Bu halde seyahat edebileceğinden emin değilim.”

“Ben iyiyim,” diyerek Ruyi prensesi başından savdı ama sonra kendini toparlamakta zorlandı. “Hemen gitmeliydik.”

“O kız senin hayatını kurtardı ve ben ona bir söz verdim.” Zhen’in gözleri benimkileri buldu. “Borçlarımı unutmam.”

Çekmecelerle rafları çoktan karıştırmaya başlamıştım. “Çizgiyi aşmış durumda. İçindeki büyüü dışarı atacak bir şeye ihtiyacım var.”

Zhen başını salladı. “Neye ihtiyaç duyuyorsan. Orada çeşit çeşit çay yaprakları var.”

Kumaşlarla kâğıtları bir kenara iterek çıkarabildiğim kadar çok kavanoz ve kap çıkardım. Her bir kabı açıp içindikileri koklayarak ihtiyacım olmayanları yerlerine geri koydum.

“Ning!” Döndüğümde Ruyi’nin sallandığını ve Zhen’in onu ayakta tutmaya çabaladığını gördüm. Prensesin onu sandalyeye yerleştirmesine yardım ettim hemen. Ruyi inleyip elini ağzına götürdüğünde eli kan içinde kaldı.

Korkusuz bir kadının bu kadar şüpheyle dolduğunu görmek rahatsız ediciydi. Uzaklarda bir yerde büyüü demirleyen Lian’i düşünmek göğsümü ağrıttı. Güvende olmasını umuyordum.

“Onun nesi var?” diye sordu prenses.

Ritüel hazırlıklarına devam ederek, “Lian’in yeteneği,” diye açıklamaya çalıştım. “Büyünün her zaman bir bedeli vardır. Bu bedel büyüü yapan shénnóng-shi’nin yeteneğine, mesafeye ve süreye bağlıdır. Alıcı sınırları çok zorlarsa büyü onu da yakar.”

“Hareket edebilecek kadar güç kazandıktan sonra Kallah’tan saraya gelmek için bir atı ölesiye koşturdu...” Zhen, Ruyi’nin yüzündeki saçları düzeltti. “Ziyafetten hemen önce ortaya çıktı. Buradan ayrılmamı istedi ama idam emrini öğrendiğimde ondan seni almasını istedim.”

Çayın demlenmesini beklerken ona vali ve Lüzhou’dan gelen yandaşlarıyla ilgili keşiflerimi anlattım. Şehir muhafızlarının içeri sızdığını söyledim. Ama Zhen’in tepkisi beklediğim gibi olmadı. Boyun eğmiş görünüyordu.

“Beklediğimden erken oldu ama geleceklerini biliyordum. Ruyi benim adıma soruşturma yürütürken saldırıya uğrayıp zehirli okla vurulduğunda büyük bakanın da işin içinde olduğunu

anladım. Ruyi'nin görevinden haberdar olan diğer tek kişi oydu. Korunmasız olduğumu ve daha kolay manipüle edilebileceğimi düşünmesi için Ruyi'yi buradan göndermiştim. Artık saldırıp amcamın başlattığı işi bitirme zamanları geldi.”

Çayı koydum. Demi sertti, kokusu fincandan yayılıyordu. Şekerle sertleştirilen osmantus çiçekleri ve mandalina kabukları suyun içinde yumuşamaya başladı. Hazır olduğunda fincanı Ruyi'nin ağzına götürdüm. Bu kez tereddüt etmeden içti. Hakkımda yapılan tüm suçlamalara rağmen bana güveniyorlardı, bunun için minnettardım.

Dönüşüm artık daha kolay gerçekleşiyordu çünkü önceki temasımız ve Ruyi'nin gönüllü olması sayesinde bağımız güçlenmişti. Lian'e ait büyü'nün Ruyi'nin içinde gezen yankısı benimkine cevap verdi. Asi bir çalıyı budamak gibiydi; büyü'nün bir kısmını alıp o kudretli gücün bir parçasını, hızını ve kuvvetini kendime aktararak Ruyi'nin bedenindeki yükü hafiflettim.

Bakışları odağını kaybetti ama artık daha rahat nefes alıyordu.

“Ayakta durabilir misin?” diye sordum ona. Başını sallayıp dengesiz hareketlerle ayağa kalktı. “Gece boyunca halsizliğin devam edecek, sabaha kadar dinlenmen gerek. Niyetin *prensesin hayatını* suikastçının birinden korumak dahi olsa kendini tekrar zorlayamazsın,” dedim başımı prensese doğru eğerek. Ruyi az da olsa gülümsemeyi başardı.

“Büyü daha da derine, benim ulaşamayacağım bir yere inebilir,” diye ekledim ama Zhen'in hayatı sözkonusuysa uyarılarıma kulak asacağından şüpheliydim.

“Ona yardım edeyim.” Zhen, Ruyi'nin kolunun altına girip uzun boylu kadını tuttu, ben de dirseğimi diğer koluna geçirerek onu karşı taraftan destekledim.

Prenses duvara asılı ipek elbiseyi kenara itip duvarın arkasındaki mekanizmalardan ses gelene kadar gizli panellere bastı. Mangalı kullanarak bir meşale yakıp tutmam için bana uzattı. Ruyi'ye tünel boyunca destek oldu, yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam ettik. Zhen elini kaldırıp bizi durdurana kadar köşelerden dönmeyi sürdürdük. Duvarın diğer tarafında hareket sesleri duyduk; uygun adım yürüyen botlar yere vuruyor, metal metale sürtünüyordu. Göğsümde şiddetle çarpan kalbimi duyacaklarını sandım. Ama bir süre sonra adımları alarm çığlıkları olmaksızın geçip gitti ve biz de bambu korusuna açılan bir kapıya ulaşana kadar yürümeye devam ettik. Hizmetçi kanadına gelmiştik. Açıkta dikkat çekmek istemediğim için meşaleyi bir yağmur variline attım.

Kapıda bizi büyük çömleklerle dolu, uyuklayan eşeğin teki-ne bağlanmış bir araba bekliyordu. Zhen, Ruyi'yi arabaya bindirince ben de onun yanına geçtim. Havayı koklayınca burnuma şarap kokusu geldi.

O sırada battaniyenin altından bir baş çıkıverdi. Yaşadığım şaşkınlıkla çığlığı basmadan önce kendime engel oldum. Zhen bile hançerini çekip karanlıktaki figüre doğrultmuştu.

“Benim, benim!” diye fısıldadı Qing'er kolunu başının üzerinde sallayarak.

Karşı çıkmasına aldırmadan onu kendime çekerek sarıldım. “Nasıl oldu da muhafızlar seni bulamadı?” Onu omuzlarından tutup herhangi bir şekilde yaralanmadığından emin olmak için tepeden tırnağa inceledim.

“Küçük Wu beni tavuk kümesine sakladı, sonra da muhafızları uzaklaştırmak için büyük bir gürültü kopardı,” dedi Qing'er burnunu çekerek. “Sadece beni saklayacak kadar yer

vardı, başkasına yoktu. Sessizce bekledim ve sonra... Muhafız Hu'yla karşılaştım.

Büyükannem her zaman Muhafız Hu'ya güvenebileceğimi söyler,” dedi küçük çocuklara özgü bir inançla. “Bana burada saklanmamı, prensesin gelip beni bulacağını söyledi. Geldiniz işte.” Zhen’e gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Prensese bir bakış attım, o da başını sallayarak saraydan ayrılmak için gerekli ayarlamaları yapanın Muhafız Hu olduğunu onayladı.

“Çok iyi yapmışsın,” dedim ona.

Altdudağı titriyordu, kendini toparlamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. “Büyükanne güvende olacak mı?” diye fısıldadı.

Zhen yaklaşarak onun göz hizasına inene kadar eğilip diz çöktü. “Sarayı hemen terk etmek zorundayız. Güvenliğin buna bağlı. Ama büyükannenin de güvende olması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.” Qing’er yutkunup gözyaşlarını silerek mümkün olduğunca vakur görünmeye çalıştı.

Yalnız olmadığını göstermek için ona tekrar sımsıkı sarıldım.

Çayevi bölgesine doğru yola çıktık, bize eşlik eden tek şey eşeğin nal sesleriydi. At arabası bizi kepenklerini indirmiş işyerlerinin ve sessiz hanelerin yanından geçirdi. Ama Hırsız Saati civarlarında olmamıza rağmen şu saatte bile çayhanelerin ışıkları hâlâ ıslıl ıslıl yanıyordu. Bir ara sokağa girip eşeği Şakayık Evi’nin arkasındaki direklerden birine bağladıktan sonra arka merdivenlerden çıktık. Dördümüzün birlikte göze çarptığının

farkındaydım. O yüzden istemsizce sürekli omzumun üstünden bakıp arkamızı kontrol ediyordum.

Zhen ikinci katta bir dizi kapıyı çaldı ve sonunda özel bir odaya alındık. Etrafa baktığımda buranın sade ama zevkli dekorasyonuyla bir kabul odası olduğunu fark ettim. Odada sadece bir erkek ve bir kadın vardı, bizi selamlamak için eğildiler.

Adam babamdan çok da yaşlı değildi, gözlerinin etrafındaki çizgiler gülümsemelerle dolu bir yaşam sürdüğünün göstergesiydi. Yanındaki endişe yüklü kadın muhtemelen karısıydı, bana annemin, akılsızca bir şey yaptığını düşündüğünde babamın etrafında dört dönüşlerini hatırlatmıştı. Perişan halimiz ve Ruyi'nin çökmek üzereymiş gibi görünmesi göz önüne alındığında korkmaları için makul bir neden oluşturduğumuzu görebiliyordum.

Zhen, saray nezaketini bir kenara bırakarak hemen ayağa kalkmalarını işaret etti. Qing'er'la Ruyi'yi yavaş yavaş bir tabureye oturttuk. Prenses, "Memur Qiu," diye adamı tanıdığını belirterek başıyla selam verdi. "Madam Sun."

Memurun dikkati bana yöneldi. "Peki bu?"

"Sarayı geri aldığımda kendisi shénnóng-shi'm olacak," dedi Zhen. Önümüzdeki haftalarda işler sarpa sararsa yönetecek bir imparatorluğu olmayabileceğini bilsem de bu bana verdiği sözü hâlâ hatırladığını gösteriyordu.

"Anlıyorum." Adam başını salladıktan sonra elindeki işe döndü. "Görüşmek istediğiniz kişi sizi yan odada bekliyor."

"Bir şey daha var," dedi Zhen. "Sizden vermek zorunda olduğunuzdan daha fazlasını istiyorum, biliyorum ama yaptıklarımız bu çocuğu tehlikeye attı. Kendi güvenliği için onu saraydan uzaklaştırmak zorundayız. Onu korumanız altına alabilir misiniz?"

Qing'er başını kaldırıp Memur Qiu'ya bakarken soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu, titreyen altdudağı hariç bunu başarıyordu da.

"Evet, elbette!" Kadın, kocasının cevabını bile beklemeden koluna vurdu. "Onu yanımıza alırız. Bir çocuğun her zaman bir evi olmalı. Gel bakalım. Teyze sana atıştırmalık bir şeyler versin."

Elini çocuğun omzuna koyduğunda Qing'er izin almak için bana baktı. Başımı salladım. Onu yanımda tutmak istesem de önümde bundan daha tehlikeli yollar uzandığını biliyordum.

"Git hadi," diye onu yüreklendirdim. "Seninle tekrar görüşeceğiz."

Qing'er kadının peşinden gitti. En azından iyi bakılacak olmasına memnundum.

"Şimdi beni izleyin." Memur Qiu ağır duvar halısını kenara çekerek bir kapı açtı. "Gökbilimciyle konuşacağız."

Diğer tarafta bizi bekleyen seyrek sakallı adam, sade beyaz bir cübbe giymişti. Ayağa kalkıp bize doğru eğilerek selam verdiğinde kuşağından sallanan beyaz yeşim taşından kolyeyi fark ettim.

“Gökbilimci Wu.” Zhen onun ellerini sıcak bir samimiyetle sıktığında o da sevgiyle gülümseyerek selamına karşılık verdi.

“Lütfen oturun,” deyip etrafı taburelerle çevrili yuvarlak bir masayı işaret etti. Ruyi’ye yardım etmek için yan odaya gitmeye kalktığımda gökbilimci bana, “Bunu sen de duymalısın Shénnóng’un Kızı,” diye seslendi.

Tereddütle taburelerden birinin kenarına tünedim, neden kalmamın istendiğinden emin değildim. İmparatorluktaki gökbilimcilerin sayısı *Çay Kitabı*’nda listelenen shénnóng-shī’den daha azdı ancak hiç kimse o zümrede kaç kişi olduğundan emin değildi. Bırakın yıldız okumalarından birine katılmayı, bir tanesinin huzurunda bulunmama izin verileceğini bile hiç düşünmemiştim.

“Kendini riske atarak benimle buluşmak için çaba göstermene minnettarım,” dedi Zhen. “Bu yaptığın unutulmayacak.”

Gökbilimci Wu büyük bir ciddiyetle, “Önünde zorlu bir yol var çocuğum,” dedi. “Yıldızların senin için ne planladığını bilmenin sana iyilik olacağından emin değilim. İtiraf etmeliyim ki seni daha kolay bir yolda yürümeye teşvik etmeyi düşündüm.”

Zhen bu söylenenler karşısında burnundan güldü. “Ben Li ailesinin kızıyım. Sırf kendi hayatımı kurtarmak için daha kolay bir yola sapmayacağım.”

“Her ne kadar shénnóng-shī gibi yalnızca bir fincandan bir insanın olası geleceğinin ipuçlarını göremesek de...” Bana bir bakış attı. “...krallıkların ve imparatorlukların gidişatını, halkların yollarını görürüz. Her yaşam bir diğerini etkiler, o nedenle bir yıldızı dahi çekip çıkarmak imkânsızdır. Ancak akıntının içinde yolların belirsizliğe saptığı anlar vardır. Sizin, uçurumun kenarında, tüm bunların ortasında parıldayan kümeye ait biri olduğunuz görülüyor. İmparatorluk için yaklaşan bir karanlık var. Dàxī'nin kalbinden yükselen bir karanlık.”

Söylenen her kelimeyle ipliklerin çözöldüğünü, yıldızların gece göğüne aktığını algılayabiliyordum. Alışık olduğumdan farklı bir sihirdi ama yine de sihirdi.

“Bunu nasıl durduracağız?” Zhen cevapları bulma niyetiyle öne eğildi.

“Kuzeyden gelen bir ışık var ama karanlık tarafından kolayca boğulabilecek bir ışık bu.” Kelimeler şifreli ve anlaşılması zordu. “Ama bu gece şehri terk etmezseniz yolunuz burada bitecek. Yıldızlar yeterince açık: Jia'da kalırsanız yok olursunuz.”

Prences bariz bir hayal kırıklığıyla şakağını ovuşturdu. “Nereye gideceğim? Yıldızlar beni nereye götürüyor?”

Gökbilimci Wu sakalını sıvazlayarak özür dilercesine, “Yol hiçbir zaman açık değildir,” dedi. “Bireysel kaderler birbiriyle çok fazla iç içe geçmiş durumda. Yüzlerce, binlerce seçeneğin bir kombinasyonu bu. Biz sadece yol gösterebilir, mümkün olan en iyi rotayı önerebilir ve umut edebiliriz. İmparatorluğun geleceği için umut edebiliriz. Barış için umut edebiliriz.”

“Ve bana göstereceğiniz yol da... burayı, yani evimi terk etmem ve halkımı geride bırakmam yönünde.” Zhen yüzünü çevirdi, ifadesi kararlıydı. “Kaçmamı söylüyorsunuz.” Birden bana baktı. “Sen benim yerimde olsan ne yapardın Ning? Başarısız olsan bile kalıp elindekiler için savaşır mıydın? Yoksa gider miydin?”

Fikrimi açıklamadan önce gökbilimcinin bilmecelerinin çeşitli yorumlarını düşündüm. “Kalırsan, adın tarih kitaplarına tahtı için savaşan ve ölen bir prenses olarak geçecek. Bana amcanın usta bir stratejist olduğunu söylemiştin ve sen şu anda hazırlıksızsın. O adam fırsat doğmasını bekledi, ben de aynısını yapardım. Doğru zaman geldiğinde yeniden toplanıp dön.”

Bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı.

Gökbilimci Wu bundan memnun görünüyordu. Bir an için bahsettiği değişim uçuşunun kıyısında duruyormuşum gibi hissettim. Yıldızlar yön değiştiriyordu, bu kararlar imparatorluğun rotası yeniden çiziliyordu.

Gölgeler takip edecek.

Zhen karanlığın hedefi miydi yoksa kaynağı mıydı?

Gökbilimci Wu sağındaki masanın üzerinde duran çay takımını işaret ederek, “Bize çay doldurma şerefini bahşeder misin?” diye sordu bana. Su çoktan mangalda ısıtılmış, dökülmeye hazır bekliyordu.

Çay yaprakları duman ve çam gibi kokuyordu. Koku çok keskindi. Suyu daha da fazla koku yayıldı, çayın longan meyvesiyle topraksı baharatı hatırlatan hafif şekerli bir tadı vardı. Kargaşa içindeki bir zihnin hazırladığı içecek acı olurdu, bu yüzden kendimi tekrar sürecin içinde kaybolmaya bıraktım.

Annemin o güzel kızılgaç sandığı için hâlâ yas tutuyordum. Bir gün onu yeniden yaratma yeteneğine sahip olacak,

kendime ait diyebileceğim bir koleksiyon oluşturacaktım. Ama şimdilik kuşağımdaki keseye birkaç çay yaprağı atıp son günlerde topladığım diğer parçalara ekleme yapmakla yetindim. Başkentten uzağa yapılacak olan yolculukta bizi neyin beklediğini bilmiyordum ancak yolda kaçınılmaz olarak sihriime ulaşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Fincanları masaya getirdim. Mırıldanarak teşekkür ettikten sonra çayı içmeye başladılar. Yaptığım büyü bu insanların en çok ihtiyaç duydukları şeyi seziyordu, hissedebiliyordum. Boyunlarındaki ve omuzlarındaki gerginliği hafifletiyor, yüzlerindeki çizgileri yumuşatıyordu.

“Teşekkür ederim.” Gökbilimci iç çekerek fincanını yere bıraktı. “Senin için tam tersini öneririm.”

Ona baktım, anlamamıştım.

“Kaçmayı bırakmalısın. Her şeyin başladığı yere dön. Aradığın cevapları orada bulacaksın.”

Ben daha ne demek istediğini soramadan kapı çalındı. Memur Qiu alnında endişe çizgileriyle içeri girdi. “Böldüğüm için özür dilerim ama aşağıdaki çayevinde toplanan askerler var. Varlığınızdan haberdar olduklarını sanmıyorum majesteleri ama birileri sizi tanımadan buradan ayrılmanız en iyisi.”

Zhen başını salladıktan sonra Gökbilimci Wu’nun karşısına geçip eğilerek derin bir selam verdi. “Rehberliğin için minnettarız.” O da ayağa kalkarak Zhen’i selamladı.

Diğer odaya döndüğümüzde bize üniformalar verildi. Paravanın arkasına geçerek saray hizmetkârlarının kıyafetlerini çıkarıp yerine asker üniformalarını giydik. Baştan savma, sahte bir topuz yaptım saçlarımı.

“Arkadaşınız...” Memur Qiu’nun karısının Zhen’le yaptığı konuşmaya kulak misafiri oldum. “Siz, saygıdeğer

gökbilimciyle konuşurken kendisini yatakta dinlendirdim. Onu da yanımıza almamızı ister misin? Hizmetçi kıyafetlerimizden giyebilir. O... seyahat edecek kadar iyi görünmüyor.”

Zhen saçlarını sıkıca toplayıp miğferi kolunun altına sıkıştırdı. “Hayır,” dedi sertçe. “O da bizimle gelecek.”

“Emin misiniz prenses?” dedi Memur Qiu. “Hızla rıhtıma doğru hareket etmeniz şart. Feribot beklemeyecektir.”

Zhen ona döndüğünde gözleri ateş saçıyordu. “O benim ailem, onun aracılığıyla bana zarar vermeye çalıştılar. Tehlikeden korunabilsin diye buradan göndermeye çalıştım ama o beni kurtarmak için tüm imparatorluğu aşp geri geldi. Onu bir daha asla terk etmeyeceğim.”

Zorlukla tepki veren bir bedeni merdivenlerden indirmek zor olmuştu ama Zhen’le Ruyi’yi bir şekilde aramızda tutarak arabaya geri koymayı başardık. Zhen eşeğe bakıp hayvanı yolculuğa hazırlarken ben de battaniyeyi Ruyi’nin üzerine örttüm.

Arkamızdan, “Sen, oradaki!” diyen sert bir ses duyduk.

Arkamı dönerken alelacele hareket ederek Ruyi’nin her tarafının örtüldüğünden emin oldum. Çayevinin aydınlık iç kısmından bir adam çıktı. Bir askerdi. “O at arabasıyla ne yapıyorsun?”

Aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim: “Benden istendiği üzere bir çömlek daha şarap alıyorum.”

Kaşlarını çattı. “Şarap mı?”

Ağır çömleklerden birini arkadan çekip ağırlığını kalçama dayadım. “Evet, daha fazla şarap bulalım diye gönderildik. En iyisi olmazsa olmaz!”

Saraydan gelen kavanozların belli bir tarzla işaretlenmediğini umuyordum yoksa tüm bu oyun suya düşerdi. Asker hâlâ bana şüpheyile bakıyordu, emin olmak için etiketi kontrol etti. Bacaklarım sudan yapılmış gibi titriyordu, her an pes etmeye hazırdım.

“İyi,” diye homurdandı sonunda. Başını eğip yüzünü gölgelerin arasına saklayan Zhen’e eliyle işaret ederek, “Sen oradaki, bir çömlek daha kap. Onur konuğumuza en iyi şekilde hizmet edilmesini sağlayacağız,” dedi.

Arka merdivenlerden çıkarken diğer çömleği taşıyarak yanımda yürüyen Zhen’e, “Kim geliyor?” diye fısıldadım.

Başını iki yana sallayarak önüne baktı. “Bilmiyorum. Bunları bir yere koyup gidelim.”

İnsanların tüten sepet kuleleri arasında bir ileri bir geri koşturduğu mutfaklara doğru ilerledik. Adamın biri iki tavayı aynı anda kullanıyor, kükreyen ateşin üzerine ustalıkla sebze atıyordu, yanına çömelen çocuksa alevleri besliyordu.

Yemek alanına doğru devam ettik. Çayevinin ana katında düzinelerce vücut vardı; siyah kıyafetliler şehir muhafızlarıydı, diğerleri kahverengi asker üniformaları giymişti.

Bizi içeri götüren asker kollarını omuzlarımıza atarak, “Biraz daha şarap!” diye kükredi.

Askerler alkışladı. Dikkat çekmemek için miğferlerimizi çıkarmak zorunda kaldık. Sessizce sıvışıp gitme ihtimalimiz her adımda biraz daha azalıyordu. Ağır çömlekler elimizden alındı, mühürleri hızla kırıldı. Yuvarlak kâselere doldurulan şarabın çoğu kenarlardan dökülüyordu. Odanın içinde bir yerde bir grup adam kulak tırmalayan bir şarkıya başladı.

“Bu şarabın geldiği yerde daha fazlası var!” Asker gülerek bizi serbest bırakıp kâseyi ağzına götürdü. Çenesinden şarap

damlıyordu. “Şerefe!” Kâselerini bize doğru kaldırdılar ve biz itiraz edemediğimiz masalardan birindeki taburelere oturmamız için kenara çekildiler. Zhen’le birbirimize rahatsız bakışlar atarken rolümüzü oynamaya devam ettik. Sohbet koyulaşıp şakalar giderek bayağılaşırken şarap oluk oluk akıyordu. Askerlerden biri dikkatli bir dinleyici kitlesine savaş hikâyeleri anlatırken, solumuzda hızlı el hareketleri ve küfür içerikli bir içki oyunu oynanıyordu.

Ağzımın ucuyla Zhen’le konuşurken yüzümde sahte bir gülümseme vardı. “Ne yapacağız?”

“Uyum sağlayacağız,” diyen Zhen, masadan bir kâse alıp bir dikişte mideye indirdi. Yanındaki adam kahkahalarla gülerек sırtına bir şaplak attı.

Şehir muhafızlarından biri kâseyi havaya kaldırdı. “İşler değişiyor dostlarım! Artık devriye yok. Artık küçük hırsızların peşine düşmek yok. Yakında iyi bir hayatımız olacak!”

“Buna içerim!” diye bağırdı arkadaşı ve bunun üzerine daha fazla şarap içtiler.

Tek tük bıyığı çıkmış başka bir asker dengesiz bir şekilde ayakta duruyordu. “Ünlü olacağım!” deyip ayağını tabureye vurdu. “Bana fatih diyecekler!”

“Sarhoşsun seni aptal!” Kır sakallı bir asker kahkahalarla kükreyerek kafasına bir fincan fırlattı. Genç asker eğildiğinde fincan arkasındaki adama çarptı. Adam dönüp bizim masaya bakınca masada kahkahalar yükseldi.

Daha görmeden önce havadaki ani değişimi hissetmiştim.

Etrafımızdaki askerler hazır ola geçti. Önce masaya vurulan bir yumruğun gümbürtüsü duyuldu, sonra gümbürtü sabit bir ritme dönüştü, ardından herkes yumruklarını senkronize bir şekilde masalara vurmaya başladı.

Zhen elini koluma koyup benden destek aldı. “Hayır,” diye fısıldadı, o kadar yakınımıdaydı ki nefesi enseme okşuyordu.

Arkamı döndüğümde çayevinin girişinde dikilen komuta sahibi adamı gördüm.

“General!” diye seslendi biri, diğerleri de saygıyla bu unvanı tekrarladı.

Önündeki kalabalığın dağılması bekleniyormuş, kendisine itaat edileceğini biliyormuş gibi emin adımlarla içeri girdi.

Gelenin kimliğini dehşetle fark ettim.

Bu, Sürgün Prens’ti. Kăiláng Generali’ydi.

Başını çevirince yüzündeki mavi-siyah deseni gördüm. Ortasında sürgün kelimesi yazıyordu. Dövme, hain damgasını herkesin görmesi için bir imparatorluk cezası olarak tasarlanmıştı. Ama bu kelimedен başkaldıran bir desen ortaya çıkmıştı, çizgiler alnının etrafında ve çenesinin altında kıvrılarak ilerliyordu. Yanındaki muhafızlar da benzer dövmeleri gururla taşıyor, generallerindeki çizimin aynısıyla işaretlenmiş olmaksızın onur duyuyorlardı.

Herkes alkışlamaya ve hoş geldiniz diye seslenmeye başlayınca, “Beni tanıyacaktı,” diye fısıldadı Zhen kolumu tutarak. “Beni görürse, öldüm demektir.”

Diğerleriyle ayakta durmak için taburelerimizden kaydık. Arkamda mutfaklara giden açık bir yol yoktu, dip dibe bedenlerden kaçamıyorduk.

“Yoldaşlar!” diye seslendi general. Samimi ses tonu kalabalıkta yankılandı. “On yıl önce kendi akrabalarım tarafından başkentten sürüldüm. Li adının düşüşü ve insanların mücadeleleri karşısında umutsuzluğa kapıldım. Ama şimdi bizim, gerçek ailemin dönüp Dàxī’yi eski ihtişamına kavuşturma zamanı!”

Küstahlığı karşısında şok geçirdim. Başkentten en önde gelen çayevlerinden birine girmeye cüret ederek şehrin sokaklarında yüzünü endişeye kapılmadan gösteriyordu.

Gökbilimci haklıydı. Karanlık çöküyordu.

Koluma soğuk bir şeyin değmesiyle aşağı baktığımda Zhen'in bir hançer çektiğini, yassı bıçağın derime baskı yaptığını gördüm.

"Dur," diye tısladım ona. Bu sırada general askerleri arasında ilerlemeye başlamış, birçoğunu isimleriyle selamlıyordu. İçimi bir korku kaplarken her birine içki doldurduğunu, içkilerine yanındaki şışeden bir şeyler eklediğini fark ettim.

Hikâyelerde her zaman taburlarının sadakatini kolayca kazandığı söylenirdi, askerlerine nasıl saygı gösterip onları takdir ettiğini görebiliyordum.

Elimi bıçağın üzerine koyarak Zhen'e, "Onu öldürmeye çalışırsan buradan canlı çıkabileceğini sanma," diye fısıldadım.

"Babamın zehirlenmesini ayarlayan kişi o," diye hırladı. "Bıçağım göğsündeyken kanının akmasını izleyeceğim."

Şahsen ben yaşamak istiyordum. Kız kardeşim için panzehri bulmak istiyordum. Lian'le Kallah'ın yaylalarını görmek istiyordum. Cennet Kapısı'nın zirvelerinde durup farklı bir krallığa bakmak istiyordum.

General yaklaşıırken sahip olduğum tek şeye, büyüme uzandım. Kuşağımdaki keseyi çektim. Tek hareketle kâsemi masanın üzerine bırakarak içkimin çoğunu döktüm. Olduğu yerde unutulmuş çaydanlığı elime aldım, yarısı hâlâ doluydu. Şarap bu kadar bolken çayla ilgilenen pek kimse çıkmamıştı. Böylesi benim için daha iyiydi.

Mandalina kabuğunu parçalarına ayırıp tırnağımla çayın içine altın kökü rendeledim. Yirmi adım ötede duran general hızla yaklaşıyordu. Dirseğimi Zhen'in böğrüne saplayarak onu bıçağı indirmeye zorladım. Elimi onun elinin etrafına

dolayarak çay kâsemin yarısını onunkine boşalttım. Kâseler ellerimin altında ısınmaya başladı. Zhen yanıma doğru sıçrarak kendisinin de sıcaklığı hissettiğine dair beni temin etti.

“Ne. Dersem. Onu. Yap,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından, itaat etmesi için dua ediyordum.

General önümüzde durdu. Ellerime baktım. “Arkadaşlar.” Başını sallayıp elindeki mataradan kâselerimize bir şey döktü. Tanımadığım ince bir tozdu. Ne olduğunu, sihrimle çatışıp çatışmayacağını bilmiyordum ama başka çarem yoktu.

İçtik.

Önce dilimin üzerinden kayıp giden tozun tadını aldım. Çayın lezzetiyle çabucak yok olan cevizimsi bir tadı vardı. Büyü canlanarak içimde daha önce hiç deneyimlemediğim kadar güçlü bir şekilde titreşti. Yaprakların arkasına çömelen hayvanları düşündüm. Yüz hatlarımızı gizleyen sisi düşündüm. *Simalarımız ona tanıdık geliyor ama adlarımızı koyamıyor.*

“Sen...” Generalin gözleri kısıldı, dikkati Zhen’in yüzüne çekildi. “Seni tanıyorum.”

“Sizinle tanışmaktan onur duyduk,” dedim. Büyü sesimi değiştirerek tonumu düşürmüştü. Sesim on yaş daha büyük-müşüm gibi çıkıyordu. Kolumu Zhen’in bedenine bastırırken büyü-nün içimizde uğuldadığını hissedebiliyordum. Yüz hatlarımız değişerek onun görmek istediklerini meydana getirdi.

Kăiláng Generali’nin gözleri benimkilerle buluştuğunda içlerinde kendi yansımamı gördüm. Bir kız. Bir kadın. Korkmuş. Sakin. General fark etmedi ama kâsemdeki sıvı hareket etmeye başlamıştı. Kendini dönüştürdüğü üç başlı yılan figürü yüzeyde dalgalanıyordu. Hayalet fısıltılar bu korkunç alamete

katıldı. Yüzümü düzeltmek, başımı sabit tutmak ve sesin kaynağını aramamak için mücadeleye giriştim.

“Deniz rıza gösterebilir.” Fısıltılar artar, tedirginliğim derinleşirken bile Kang’ın kutsayan sözlerini zorla söylemeyi başardım. Uzaktan bir şey ısıltı çaldı. Uzun, kötü niyetli bir notaydı.

General göz kırptı. Yansımam gözlerinden kaybolurken gülmüşüyordu. “Deniz rıza gösterebilir,” diye tekrarlayıp arkasını döndü.

Etrafımızdaki sarhoş eğlencesi yeniden başladığında tabureme yığılmak üzereydim. Adamın teki bana doğru tökezleyince cebinden generalin bize verdiği tozdan bir şişe çıkıverdi. Şişe ayağımın dibinde durdu. Gri tonunu fark ederek elime aldım. Bu, Kang’ın bahsettiği halkı arasında saygı gören inci tozu olmalıydı.

“Şarap? Biraz daha şarap?” diye seslendi başka biri.

“Gidip getirelim,” diyen Zhen ayağa kalktı. Büyünün değiştiği sesi hâlâ sert bir asker gibi çıkıyordu. Yüz hatları dalgalandı, yanılısana kendi yüz hatlarına karıştı.

Gitmemize yetecek kadar uzun süre dayanması için dua edip şişeyi diğer eşyalarımınla keseye soktum.

Mutfakların sıcağından geçip arka kapıdan çıktığımızda soğuk gece havasında yutkundum, ölümden kıl payı kurtulduğumuzun gayet farkındaydım.

“Feribota gitmeliyiz,” dedi Zhen, soğukkanlılığını benden çok daha iyi koruyordu. “Daha fazla zamanımız yok. Aracımız Horoz Saati’nde kalkacak.”

“Onu oturtmama yardım et.” Zhen, Ruyi’yi oturur pozisyona getirirken ben de şarap sürahilerinden birinin mührünü açıp şarabı Ruyi’nin hareketsiz bedeninin üzerine döktüm.

Prenses itiraz edemedi onu temin etmek için, "Sarhoş taklidi yapacağız," dedim.

Ruyi'yi tutup cesaret edebildiğimiz kadar hızlı hareketlerle limana doğru sendeleyerek ilerledik. Pazar bölgesinden çıkarken at sırtında bir saray muhafız alayının yanından geçtik. Ortada, atının üzerinde oturan uzun boylu, siyah ve altın renginden oluşan çarpıcı zırhıyla genç bir adam vardı. Yanından geçerken başımı kaldırıp ona bakmaktan kendimi alamadım. Ardından onun da beni izlediğini gördüm.

Hayır... Bu olamaz...

Hemen başımı eğdim. O gözleri, bu dudakları tanıyordum. Sürgün Prens'in oğlu yakında babasıyla yeniden bir araya gelecekti.

Ona çok yakındık. Kang kolayca muhafızlarının dikkatini çekip onları peşimize takabilirdi.

Başımın arkasını yakan bakışlarını hissedebiliyordum. Ama hiçbir nal sesi bizi iskeleye kadar takip etmedi. Şarap kokan, saçma sapan şeyler geveleyen üç askeri durduran kimse olmadı.

Tam tellallar Horoz Saati'ni haber verirken tekneye vardık. Memur Qiu'nun mührünü gösterdikten sonra kaptan gemiye binmemize izin verdi.

"Hemen yola çıkıyoruz," diye talimat verdi Zhen. "Başka bir talimat verilene kadar Yeşim Nehri boyunca güneye ilerleyin."

Kaptan başını salladıktan kısa süre sonra limandan ayrıldık.

Jia'dan uzağa.

Kang'dan uzağa.

Geminin alt katındaki kamaramıza götürüldükten sonra Ruyi'yi dar bir yatağa yatırdık. Zhen banka çöktü, tüm gücü tükenmişti.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı. “Ben ne yapacağım?”

Bir prenesten ziyade korkmuş bir kıza benziyordu. Benden pek de büyük değildi. Sadece on dokuz yaşında olduğunu unutmuştum.

Ben de oturdum, onunla konuşmak için yüreklendirici kelimeler bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Tek yapabileceğim daha fazla kötü haber verip daha fazla uyarıda bulunmaktı. Şehirden ayrılmak için acele ederken ona aktarmadığımı henüz fark ettiğim bir bilgi kalmıştı, bu bilginin hiç olmazsa dikkatini toplamasına yardım edeceğini umuyordum.

“Zindanda Wenyi'yle konuştum,” dedim kuşağımdaki keseyi çıkararak. “Yéliü'nün hâlâ imparatora sadık olduğunu ama Hánxiá'nın isyana katılmış olabileceğini söyledi.”

Eşyaları aramızdaki küçük masaya yerleştirdim. Şişeyi. Shu'nun işlemesini. Babamın mektubunu. Annemin yaptığı düğümü. Birkaç osmantus yaprağıyla diğer çay yapraklarını. Ardından Wenyi'nin verdiği kare şeklinde katlanmış iki kâğıdı alıp birini açtım. Kelimeleri hızlıca okuyup bunun Wenyi'nin bahsettiği kaybolmalara dair yazılan mektup olduğunu teyit ettikten sonra Zhen'e uzattım.

“Ya Wenyi? Onu neden yanında getirmedi?” Zhen kelimeleri yeni bir ilgiyle okumaya başladı. “Davamız için faydalı olabilirdi.”

“Eminim sana kendisi söylemek isterdi ama o... gece sularında vefat etti.”

Zhen bana baktı, yüz ifadesi yumuşamıştı. “Her şeyi riske attın Ning, bunun için sana minnettarım.”

O okurken ben de Shu’nun işlemesini tekrar elime alıp parmağımı dikişlerin üzerinde gezdirdim. Şakayıkların güzelliği, kaçtığımız çayeviyle yarışmanın ikinci turunda bana yardım eden şovmeni hatırlattı. Kızın adını asla öğrenememiştim. İşlemedeki ayın beni temsil ettiğine emindim, kardeşimin sevgisi bu kumaşa işlenmişti.

“Yéliü’ya gitmeliyiz,” dedi Zhen bana, Wenyi’nin mektubunda anlatılanları sindirdikten sonra gözlerini endişe bürümüştü. “Oradaki keşişlerle konuşursak Wenyi’nin bizimle paylaştıklarıyla ilgili daha fazla bilgi verebilirler. Söyledikleri doğruysa zehir Hánxiá’dan gelmiş demektir.”

Hâlâ cevaptan çok sorum vardı fakat Zhen bana biraz dinlenmemi söyledi. Kendisi Ruyi’nin yanına uzanınca ben de bankın üzerine kıvrıldım. Zihnimde huzursuz düşünceler dolaşırken yanımdaki mum cızırdayarak duvarda uzun, sıçrayan gölgeler oluşturunuyordu. Yarın gemi güneye devam edecek ve ardından Nánjiāng’da batıya dönecekti. O zaman geldiğinde vermem gereken kararı bildiğim için kalbim parçalanıyordu. Sù’dan ve köyümün yakınından geçecektik.

Yéliü’daki parlak beyinlerin beni panzehre götürecek cevaplara sahip olabileceklerine dayanarak prensesi mi takip etmeliydim? Yoksa babamın ricalarına boyun eğip eve mi dönmeliydim?

Büyük bakan çay tuğlalarının arkasındaki suçlunun bir shénnóng-shī olduğundan emin olduğunu söylemişti. Peki bu bir yalan mıydı? Ayrıca Ruyi'yi zehirleyen sihirli oku nasıl ele geçirmişti? Generalle çayı paylaştığımda üç başlı yılanı tekrar görmüştüm. Shénnóng bana ne anlatmaya çalışıyordu? Zehir Hánxiá'dan geliyorsa zehrin bileşenlerinden biri Lǔzhou'dan gelen deniz yosunu olabilir miydi ki?

Uyku beni ele geçirmeye devam ederken hayal kırıklığı içinde sessizce homurdanarak tekrar doğruldum. Elime bakınca Shu'nun işlemesini avcumun içinde buruşturduğumu, bir tılsım gibi kalbime yakın tuttuğumu fark ettim. Kumaşı düzeltirken gözlerim yine çimenlerin tuhaf rengine takıldı. Suyun içinde... hareket ediyormuş gibi garip bir şekilde dalgalanıyordu. Sonra ağaçların bodur dallarındaki lekeler. Delikler.

Bunlar ağaç değil... mercan.

Yeni anlamıştım. Deniz yosunu. Ayın yansıması. Şiir. Hep yanlış taraftan bakmıştım. Ay suyun içindeydi. Kız kardeşim bana evimi hatırlatmaya çalışmıyordu. Babamın panzehir deneylerine devam etmesine izin vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden bana keşiflerinin bir taslağını göndermişti.

Bu bir tarifti.

Parşömenleri küçük masanın üzerinden süpürdükten sonra mürekkep ve kâğıt bulup yazmaya başladım.

Kısıklı sesli konuşmalar beni uyandırdı, yüzüm masadaki notlarımın üzerindeydi. Kelimeler gözlerimin önünde yüzerken ağzımın kenarındaki salıyı kolumla sildim.

Uyku geri çekilirken panik baş gösterdi. Aceleyle pencereye koşup kâğıdı göğsüme bastırdım, çok uzağa gitmiş olmamızdan korkuyordum. Şu anda demirlediğimiz işlek limanı görüyordum. Nehir boyunca yolculuk ederken bütün gün uyumuştum. Ötede, geceye karşı ısıllı parlayan kuleyi tanıyordum: Nánjiāng. İçimde bir şeyler rahatlayıp kendini bırakınca duvara yaslandım. Çok geç kalmamıştım.

“Ning?” Döndüğümde Zhen’le Ruyi’nin endişeyle bana baktığını gördüm.

Onlara bulduğum her şeyi gösterdim. Shu’nun keşiflerini ve panzehrini kayıp parçasına sahip olabileceğime neden inandığımı anlattım. Birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçti. Sonra Zhen başını sallayarak bana döndü. “Elimizden gelen her şekilde sana yardım edeceğiz.”

Zhen’in Wenyi’nin mektubundaki bilgilere dayanarak hareket edip önce Yéliü’ya gitmekte ısrar edeceğini ya da Ruyi’nin yeteneklerimden şüphe edeceğini düşünmüştüm ama beni şaşırtmaya devam etmişlerdi.

“Teşekkür ederim,” dedim onlara, yaşadığım duygu yoğunluğundan ötürü sesim kısılmıştı. Sù’ya dönecektim. Eve gitmeye hazırdım.

Eve dönüş yolunda ilerlerken hayatımın aldığı şeklin tuhaflığını düşündüm. Düşmanım olduğunu sandığım korkunç Gölge’nin arkasına geçmiş bir atın üzerinde oturuyor, yakında hiçbir şeyin vârisi olmayacak bir prensesin peşinden gidiyordum.

Köye yaklaştıkça tedirginliğim artıyordu. Evde bekleyen şey, zindanda ölümü beklemekten daha çok korkutuyordu

beni. Çok geç olmadan Shu'ya ulaşmalıydım, panzehir zehre karşı işe yaramalıydı. Başka bir olasılık düşünemiyordum.

Mümkün olduğunca çok insandan kaçınarak köyün etrafındaki yoldan dolandık. Zhen'le Ruyi'yi annemin pomelo ağaçlarından oluşan korusunda bıraktım. Annemin ruhunun onları koruyacağını biliyordum.

Eteklerimi toplayarak tanıdık yoldan aşağı koşup Filozof Tepesi'ne tırmandım. Ay, eve dönüş yolumu aydınlatıyordu. Çay bahçesinin içinden geçerken ağaçlar beni karşıladı. Onları duymamanın çocuksu hayal gücümünden kaynaklanmadığını biliyordum artık.

Çabuk çabuk. Fısıltılar beni bir sonraki tepeden aşağıya, çatımızın tepenin ardından yükselişini görene kadar kovalamaya devam etti. Parmaklarım inci tozunu içeren şişenin kıvrımını sıkıca kavradı.

Elimle ittiğim kapı uçarak açılıp masaya çarptı. Ayak seslerim ön taraftaki odamızda gümbürdüyordu. Boncuk perdeyi kenara itince Shu'nun yüzünü nemli bezle silen babamın başını kaldırdığını gördüm, nefesim kesildi. Babamın yüzünde beliren duyguları görmek tereddüt etmeme yetti: rahatlama, üzüntü, pişmanlık.

Babam, pencerelerimizden süzülen soluk ayışığında onu bıraktığım zamankinden çok daha yaşlı görünüyordu. Yüzündeki çizgiler iyice derinleşmişti. Annemi gömdükten sonra olduğundan daha kötü görünüyor, ben gittiğimden beri hiç uyumamış gibi görünüyordu.

"Ning?" dedi, sesi de görünüşü kadar sertti. "Sen bir hayalet misin?"

Shu'nun elini elime alarak onun yanında diz çöktüm. Başbenden öte yana dönüktü ama yakında olduğumu hissediyor

gibiydi. Yüzünü bana çevirdi. Gözleri cam gibiydi, görmüyordu.

“Anne?” diye mırıldandı. Nefesindeki hastalık kokusunu alabiliyordum. Dudakları çatlamış kanıyordu.

“Benim,” dedim ona. “Benim, Ning. Döndüm.”

“Anne.” Ağlamaya başladı. “Döndün... Seni çok özledim.”

Telaşla babama baktım. “Ne zamandır böyle?”

“Birkaç gündür,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bilinci gidip geliyor. Ateşini düşürmeye çalışıyorum ama tekrar yükseliyor. Onu dışarıda dolaşırken bulmamın üzerinden birkaç gece geçti. Gitmesini engellemek için onu bağlamak zorunda kaldım...” Hıçkırıklarını bastırdı.

İşte o zaman kardeşimin bileklerine bakıp oradaki kırmızı izleri gördüm. İçimde bir öfke kabardı. Sonra gözlerinin etrafını çevreleyen kızarıklığı, tünüğündeki kan, kusmuk ve kimbilir başka neye ait olan lekeleri fark ettim.

Öfkemi zehre yönlendirmeye zorladım kendimi. Buna babam sebep olmamıştı, dünyadaki tüm öfkeli sözleri söylemek annemi geri getirmeyecekti. Ama her şeye rağmen kız kardeşimi kurtarabilirdim.

“Sanırım panzehir bende,” dedim babama. “Zehri ondan temizleyebilirim.”

“Söyle bana.” Kolumu kavradı, bakışları biraz olsun netleşmişti. “Bana ne yapacağımı söyle. Sana yardım edeyim.” Genelde yaptığı gibi beni sorgulamıyordu. Ayakta durmuş talimat bekliyordu.

“Bana lí lú* ve meyanköku lazım,” dedim ona. “Annemin bahar çayı yapraklarına da ihtiyacım var.” Daha yeni yapılan

* Akçöpleme bitkisi. (ç.n.)

hasatlardan çay yapraklarımız olduğunu biliyordum ama hiçbir şey annemin kendi elleriyle hazırladığı yapraklarla kıyaslanamazdı.

Çay takımım hâlâ ana odadaki rafta duruyordu. Üzeri toz tabakasıyla kaplıydı. Odamıza döndüğümde evimize yeni gözlerle baktım. Sarayın lüksüne kıyasla eşyalar yıpranmış ve eskiydi. Özenle oyulmuş paravanlar yoktu, gece gündüz yanabilen mangallardan tütsü kokusu yayılmıyordu.

Ama şans getirsin diye yaptığım örgü düğüm hâlâ pencerenin yanında sallanıyordu, güneşten rengi solmuştu. Aynamızda bir çatlak vardı; Shu'yla birbirimizi kovalarken düşüp aynayı devirdiğim zamandan kalmaydı. Boncuk perdenin çerçeveye sürtünmekten yıprattığı kapı eşiğindeki deseni Shu her zaman ejderhaya benzetip kapı koruyucumuz olarak adlandırırdı. Göğsümde bir şey sıkıştı.

Babam içeri girip depodan istediğim her şeyi getirirken eliyle boncuk perdeyi tekrar kenara itti.

Kendi aletlerime dokundum. Bambuya, ahşaba, kıvrımlarında parmak izlerimin olduğu demliğe, hiçbir zaman tam oturmayan şekilsiz kapağına. Ama hepsi benimdi. Burası benim geldiğim yerdı. Gökbilimci, ilerleyebilmem için buraya dönmem gerektiğini söylemişti.

Malzemeleri kâseye yerleştirdim. *Ay denize yansırdı.*

Zehrin her bileşeninin de panzehirde kendi aynası olurdu.

Kurutulmuş ince telli lí lú, toprak kokuyordu. Bu ot, kalbi yavaşlatır, beyaz şakayık kökünün canlandırıcı özelliklerine karşı koyar, zehrin etkisini zayıflatırdı.

Meyankökü ince parçalar halinde dilimlenmişti. Sarı su yosunlarının zehir özelliğini azaltırdı.

Eksik bileşen inci tozuydu. Shu bunun mercan olduğunu, panzehri dengeleyip sabitlediğini, bu kadar uzak bir yerden elde edilmesinin zor olduğunu düşünmüştü. Ama aslında bu madde daha da nadir ve umulmadık bir şeydi. Çünkü inciler gözden düşmüştü ve Kăiláng Generali kendi halkına zarar vermeyecek bir zehir tasarlamıştı. Ortak kullandığımız fincana koyup tadına baktığımda gizli büyüleri kuvvetlendirmedeki gücünü fark ettim.

Onu demlenmeye bıraktıktan sonra demlenmekte olan çay yapraklarına dönerek demliğin kapağını kaldırdım. Bahar gibi kokuyorlardı, topraktan çıkan filizler gibi bir sonraki yağmur serpintisine uzanıyorlardı. Çayı şifalı malzemelerin üzerine döktüm. Kâseyi dudaklarıma götürdüğümde beyaz kanatların yanağıma değdiğini hissederek gibi oldum.

Yatıştırıcı sıcaklık boğazımdan aşağı akıp tüm bedenime yayıldı.

Shu rüyasında kaybolmuşken bile Dönüşüm dâna ihtiyaç duymadan kolayca geldi. Çünkü o benim kız kardeşimdi; doğduğu gün oradaydım, aramızdaki bağ iç içe geçmiş hayatlarımız üzerine kuruluydu. Son birkaç haftadır nasıl çenesini ellerinin arasına alıp babamın kitaplarını incelediğini görebiliyordum. Bahçeden gizlice ot topluyor, benim ve babamın tepenin ardından gelişimizi kolluyordu. Bir çekmeceye tıktırılmış ya da bir sepetin altına sıkıştırılmış kâğıt parçalarına kaçamak karalamalar yazıyordu. *Yasemin değil, ginseng değil. Zehir kanamaya tepki vermiyor...*

Ancak yuttuğu küçük bir parça lí lú sayesinde yankılanan bir şey bulunca bunun beyaz şakayık kökünün suçu olduğundan kuşkulandı. Babam şüphelenmeden bana haber vermenin bir yolu yoktu, bu yüzden gizli mesajı işledi.

Zehir kafasını karıştırmış, odaklanmasını zorlaştırmıştı. Bazen garip görüntüler görüyor, boş bir odada fısıltılar duyuyordu. Sislerin arasından çıkan figürler, gerçeğe dönüşen rüyalarla uğraşıyordu: insan bacaklı kuşlar, kanatlarında açılıp kapanan gözlere sahip kelebekler, adını tıslayan altın pullu dev bir yılan...

İnci tozu vücudumda şimşek gibi çakıyordu. Beni önce anılarına, ardından da onu ağaç korusunda dolaşırken bulduğum zamana götürdü.

“Shu!” diye seslendim ama beni duymamış gibi görünüyordu. Onu sisin içinde takip ederek daha önce birçok kez yaptığım gibi ormanın içinde peşinden koştum. Ben ardından giderken gölgeden ağaçlar yanımızda hışırdıyordu.

En sevdiğimiz ağacın dibinde durup arkasını dönerek yaklaşmam için beni çağırdı. Ona ulaştığımda çoktan tırmanmaya başlamış hızla yukarı çıkıyordu. Çocukken bu oyunu oynardık, birbirimizi daha yükseğe tırmanmak için cesaretlendirirdik. Üzerimde sallanan ayaklarını görebiliyordum.

Shu bana el sallayarak, “Yukarıdayım!” dedi.

Ellerim ağaç kabuğuna dokundu. Avuçlarımla hissettiklerim gerçekmiş gibi geliyordu. Tırmanmaya başladım, bir sonraki dalı bulup kendimi daha yükseğe çektim. Ama o hâlâ bir adım ileride, ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. Bana fısıldayan tanrıçanın farkındalığıyla, gölgelikten öte geçerse sonsuza dek kaybolacağını biliyordum. Daha hızlı tırmandım.

Yaklaşan fırtına rüzgârlarına benzer bir ıslık duydum. Kendi yansımamı generalin gözlerinde gördüğümde duyduğum o ahenk yoksunu, delici notanın aynısıydı.

Üstümüze karanlık bir gölge indi. Yaklaştıkça karanlık, dalgalanan bir biçime büründü. Uzun, çatallı dili ve ağzının

köşelerinden kıvrılan dişleri olan bir yılanı bu. Gözlerinin kırmızı noktaları açlıkla kanıyordu.

Shu sağındaki bir dala tünemişti, ben gittiğimden beri ona musallat olan bu yaratığın karşısında korkudan donup kalmıştı.

Onu korumak için burada olmalıydım. Dallar ve yapraklar yağmur gibi etrafımıza düşmeye başladı.

Yılanın açlığının zihnime süründüğünü hissediyordum, tıpkı Ruyi'den kopardığım üç başlı yılaninkine benziyordu. Tepemde belirdi, cilalı küreler gibi görünen kırmızı gözlerinin içinde yansımamı görebiliyorum. Beni görüyor ve ne olduğumu merak ediyordu.

Sen... Beni tanıdığı anda tısladı. Yüksek sesle konuşmamasına rağmen sesi kafamın içinde çınladı. *Seni daha önce görmüştüm. Sarayda.* Söylediği her kelime, kafatasıma saplanan keskin bir buz iğnesi gibiydi.

Ama konuştuğunda bana kendisinin *ne* olduğuna dair ipuçları da veriyordu. Ruyi'nin yan tarafını delen oka kendinden bir parça ekleyip kadının özüyle beslenen üç başlı canavarı yaratmıştı.

Başından beri sorduğum soruların cevaplarını görüyordum artık; zehrin neden en deneyimli shénnóng-shī tarafından bile tespit edilemediğini, kraliyet hekimlerinin neden panzehri bulamadığını. Çünkü bu zehir tamamen başka bir şey, kadim ve bekleyip zamanını kollayan bir şey tarafından yaratılmıştı.

Shénnóng... diye hırladı keskin dişlerini ortaya çıkararak. Shénnóng'dan ve tüm müritlerinden nefret ediyordu. Eski tanrıları, tüm insanlığı, temsil ettikleri her şeyi küçümsüyordu.

Shu'ya doğru hamle yaptı; onu bütün olarak yutmak, defalarca kaçıp kurtulmasının ardından hissettiği açlığı gidermek istiyordu.

Tereddüt etmedim. Kendimi yılanın önüne attım. Dişleri tenime batınca çığılığı bastım.

“Ning!” diye haykıran Shu elimi yakaladı. Parmaklarımız birbirlerini bulup kenetlendiğinde beni kendine çekti. Kolum yılanın dişlerinden kurtuldu. Sonrasında ağaçtan düşmeye başladık; dallar ağırlığımız altında kırılıyor, açıkta kalan derimizi kamçılıyordu. Kardeşime sıkıca tutunarak onu kendi bedenimle korudum.

Yılan sürünerek peşimizden gelip ağaçtan indi.

Gözlerimi kapattım, Shu da ben de gerginlik içinde kaçınılmaz çarpışmayı bekliyorduk... Sonra kendi bedenime döndüm, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Ning?” Shu oturmak için mücadele etti. Babamız da yanımızda, onu daha önce hiç görmediğim şekilde hıçkırarak ağlıyordu.

Aceleyle başucuna gidip kâseyi dudaklarına götürdüm. Gözleri hâlâ bende idi, varlığıma inanamayarak çayı içti.

“Rüyamda...” dedi hayretle. “Rüyamda beni bulmaya geldiğini gördüm.”

Gözyaşları içinde gülümsedim. “Sana döneceğime dair söz vermiştim, değil mi?”

Dàxī’yi saran bir gölge vardı, pomelo ağaçlarının korusunda beni bekleyen bir de prenses vardı. Ama şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kız kardeşim hâyattaydı.

Sonra babam aniden kolumu kaldırdı.

Yılanın dişlerinin derimi parçaladığı yerde kanlı iki iz vardı. Siyah dallar zehirli, boğucu sarmaşıklar gibi derimin üzerinde sürünerek ilerliyordu.

Kâse elimden kayıp takırtıyla yere düştü.

Karanlık beni alıp götürürken hatırladığım son şey Shu'nun yüzüydü.

TEŞEKKÜRLER

Yazma yolculuğuma devam ederken bu noktaya ulaşmama yardımcı oldukları için takdir ve teşekkürlerimi iletmem gereken birçok kişi var.

Editörüm Emily Settle'a teşekkür ederim. Anlayışlı düzenlemelerin ve hikâyemin kalbini bulmamdaki yardımların için. Senin rehberliğin olmasaydı bu kitap anlatmak istediğim hikâyeye dönüşmezdi.

Metin editörüm Valerie Shea'ya, yapım editörlerim Kathy Wielgosz ve Avia Perez'e, detaylara gösterdikleri özen ve tonlama işaretleri konusundaki bocalamalarım ile ilgilendikleri için teşekkür ederim.

Feiwei ve Arkadaşları ekibinin kalanına, bu kitaba inandıkları ve yayımlanmasına yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Rich Deas'a ve kapak sanatçısı Sija Hong'a Ning'i bu kadar güzel bir şekilde hayata geçirdikleri için teşekkür ederim.

Benden asla vazgeçmeyen ve tüm gelişigüzel düşüncelerime ve e-postalarım karşı sonsuz sabır gösteren menajerim Rachel Brooks'a teşekkür ederim. Her zaman ulaşılabilir ve çalışmaları konusunda hevesli olduğu için.

2016 Pitch Wars mentee grubuna, özellikle de sevgili arkadaşlarım Suzanne Park, Rebecca Schaeffer ve Sasha Nanua'ya

sürekli desteğiniz için teşekkürler. Hepinizin kitapları ve gelecek projeleriniz için heyecanlıyım. Beni yazarlık camiasıyla tanıştıran ve yayıncılık dünyasında yolumu bulmamda bana rehberlik eden mentorlarım Axie Oh ve Janella Angeles'a teşekkür ederim. Nafiza Azad ve Roselle Lim, bir araya geldiğimiz için çok mutluyum.

Samimi sohbetlerimiz için sağladıkları güvenli ve ortak yemek sevgimiz için çok teşekkür ederim.

Benden önce yolumu açan yazarlara çok teşekkürler. Kitaplarınızı kitapçı raflarında görmek, kendi Asya/Çin esintili fantezimi yazmanın mümkün olduğuna inanmamı sağladı: Cindy Pon, Julie C. Dao, Ellen Oh ve Joan He.

Kat Cho ve Deebe Zargarpur'a, ilk okumalarınız ve yazdıklarınıza verdiğiniz destek için teşekkürler. Düşünceli geribildirimleri için Zhui Ning Chang'a çok teşekkürler.

Başlangıç taslaklarımı okuyan ve gece geç saatlerde yazdığım mesajlara katlanıp beni neşelendiren kız kardeşim Mimi Lin'e teşekkür ederim.

Son olarak, sürekli teşvik ve sevgisi için kocam ve ortağım Aaron'a teşekkür ederim.

SÖZLÜK

Terim	Çince	Türkçe Telaffuz	Anlamı
dān	丹	den	Hap veya toz formunda bulunan, genellikle büyülü özelliklerin geliştirilmesiyle ilişkili ilaç
jīncán	金蠶	jinkan	Zehirli canlılardan geliştirilip güçlü bir zehirle sonuçlanan altın ipekböceği krizaliti
Piya	埤雅	piya	Mitolojide adı geçen zehirli, tüylü bir kuş
shénnóng-shī	神農師	shanongshi	Shénnóng büyüsünün ustası
shénnóng-tú	神農徒	shanongtú	Shénnóng büyüsünün çırağı

KARAKTER İSİMLERİ TELAFFUZ REHBERİ

İsim	Çince	Türkçe Telaffuz
A'bing	阿炳	A Bing
Chen Shao	陳邵	Çen Şo
Fang Mingwen	方明雯	Fenf Mingven
Gao Ruyi	高如意	Gao Ruyi
Hu Chengzhi	胡承志	Hu Çangci
Li Ying-Zhen	李瑩貞	Li Ying-Cen
Li (Xu) Kang	李(許)康	Li (Şu) Kang
Lin Wenyi	林文義	Lin Venyi
Liu Guoming	劉國銘	Lu Guoming
Luo Lian	羅蓮	Luo Lien
Qing'er	青兒	Şingır
Küçük Wu	小吳	Küçük Viu
Wu Yiting	吳依霆	Viu Yiting

Yang Rouzi (Kâhya Yang)	楊柔紫	Yang Ruzi
Zhang Ning	張寧	Cang Ning
Zhang Shu	張舒	Cang Şu

YER İSİMLERİ

Yer İsmi	Çince	Türkçe Telaffuz	Lokasyon
Ānhé (Eyalet)	安和(省)	Enhi	Güneydoğu tarım ve kıyı ili
Dàxī	大熙	Daksi	Büyük ve Muhteşem İmparatorluk
Hánxiá (Akademi)	函霞(寺)	Hanşa	Mavi Sazan'a adanmış Akademi (Tarım, hayvancılık ve çay çalışmaları yapılır.)
Huá (Valilik)	華(州)	Ua	Başkentin batısındaki eyalet
Jia (Şehir)	佳(都)	Şa	Başkent
Kallah (Eyalet)	佉菰(省)	Kela	Kuzeybatı çayır eyaleti
Língyǎ (Manastır)	陵雅(寺)	Linga	Manastır, eski imparatorların mezarı. Jia'da yer almaktadır.

Lǔzhou (Valilik)	綠(洲)	Elco	Zümrüt Adalar olarak da bilinen bir yarımada ve bir grup adadan oluşan kuzeydoğu eyaleti
Nánjiāng (Kasaba)	南江(鎮)	Nanca	Yeşim Nehri'nin güney kıvrımındaki kasaba
Sù (Eyalet)	溯(省)	Siu	Güneybatı tarım eyaleti
Wǔlín (Akademi)	武林(寺)	Ulin	Kara Kaplan'a adanmış akademi (Askeri strateji ve dövüş sanatları çalışmaları yapılır.)
Xīnyì (Köy)	辛藝(村)	Şinyi	Ning'in köyü
Yěliǔ (Akademi)	野柳(寺)	Yelyu	Zümrüt Kaplumbağa'ya adanmış Akademi (Adalet ve ayin çalışmaları yapılır.)
Yún (Eyalet)	雲(省)	Yan	Kuzey dağlık bölge

BAHSI GEÇEN ÇİN TIBBİ MALZEMELERİ

*Alfabetik olarak listelenmiştir.

Malzeme İsmi	Çince	Türkçe Telaffuz	Bilimsel veya Yaygın Adı
asarum (zencefil kökü)	細辛	azarum	Asarum sieboldii (yabani zencefil) kökü
benzoin	安息香	benzoin	Ağaç kabuğundan elde edilen, tütsü ve parfüm olarak kullanılan bir reçine
crow's head (karga kafası)	烏頭	karga kafası	Aconitum carmichaelii kökü
dāngguī	當歸	dangkui	Angelica sinensis kökü
fū pén zǐ	覆盆子	fū pen zi	Rubus idaeus (ahududu) yaprağı
golden root (altın kök)	紅景天	altın kök	Rhodiola rosea kökü (Altın kök olarak da bilinir.)

huáng qí	黃耆	huang ši	Astragalus propinquus kökü
hú huáng lián	胡黃連	hu huan lien	Picrorhiza scrophulariiflora kökü
kūnbù	昆布	kanbiu	Deniz Yosunu
licorice root (meyankökü)	甘草	meyankökü	Glycyrrhiza uralensis kökü
lí lú (akçöpleme)	藜蘆	akçöpleme	Veratrum nigrum kökü
mugwort (misk otu)	艾草	misk otu	Artemisia argyi yaprağı
pearl powder (inci tozu)	珍珠粉	inci tozu	İnci veya Pteria martensii (istiridye) kabuğunun öğütülmüş hali
purple and crimson mushroom (mor ve kırmızı mantar)	紫/赤芝	mor ve kırmızı mantar	Ganoderma sinense ve Ganoderma lingzhi gibi Ganoderma cinsinin çeşitli mantarları
silk flower tree (ipekçiçeği ağacı)	絨花樹	ipekçiçeği ağacı	Albizia julibrissin kabuğu

Tea leaves/ camellia flower (çay yaprağı/ kamelya çiçeği)	茶葉/花	çay yaprağı/ kamelya çiçeği	Camellia sinensis ağacının yaprakları ve çiçekleri
umbrella tree (manolya ağacı)	傘樹	manolya ağacı	Schefflera actinophylla kabuğu
white peony root (beyaz şakayık kökü)	白芍	beyaz şakayık kökü	Paeonia sterniana kökü
yù jīn	郁金	yu cin	Curcuma aromatica kökü (zerdeçal yumrusu)

YAZARIN NOTU

Bu kitapta kullanılan Çin tıbbi malzemeleri hem modern hem de eski metinlerdeki geleneksel Çin tıbbından esinlenilmiştir. Hikâye için bu malzemelerin kullanımında özgür davranırım ve bugünkü TCM* uygulayıcılarının mevcut uygulamalarıyla hiçbir bağlantı yoktur.

Filozofun sorusu (人之初, rén zhī chū), Song hanedanlığından kalma klasik bir Çince metin olan *Üç Karakter Klasığı*'nin (三字經) başlangıcıdır. Asıl *Üç Karakter Klasığı*'ndeki müteakip cevap, insanların temelde iyi olarak doğduğudur ancak Dàxī İmparatorluğu'nda bu bir cevap değil, tam aksine bir sorudur.

Shu'nun işleminde yazılı olan satırlar Tang hanedanı şairi 賈島 (Jiǎ Dǎo, 779-843) tarafından kaleme alınmıştır. Şiirin tamamı aşağıdaki gibidir:

海底有明月, 圓於天上輪。

得之一寸光, 可買千里春。

* Traditional Chinese Medicine: Geleneksel Çin Tıbbı (ç.n.)

Bu Feiwei & Friends kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz. *A Magic Steeped in Poison*'ı mümkün kılan dostlar:

Jean Feiwei, Yayıncı
Liz Szabla, Yayıncı Yardımcısı
Rich Deas Kıdemli Kreatif Direktör
Holly West, Kıdemli Editör
Anna Roberto, Kıdemli Editör
Kat Brzozowski, Kıdemli Editör
Dawn Ryan, Genel Yayın Yönetmeni
Kim Waymer, Kıdemli Üretim Müdürü
Emily Settle, Yardımcı Editör
Erin Siu, Yardımcı Editör
Foyinsi Adegbonmire, Yardımcı Editör
Rachel Diebel, Editör Yardımcısı
Kathy Wielgosz, Yapım Editörü
Avia Perez, Prodüksiyon Editörü

Bizi Facebook'ta takip edin veya mackids.com adresinden çevrimiçi ziyaret edin.

Kıtaplarımız bir ömür boyu dostunuzdur.

“Büyü sisteminden kurgusuna kadar harika bir şekilde kaleme alın
Zehirde Demlenen Büyü hem fantastik okurlarını hem de dram
severleri etkisi altına alacak. Judy I. Lin başka ne demleyecekse
içmeye gönüllüyüm!”

—Joan He, *New York Times* çoksatın yazarı

“Ning’in unutulmaz karakteri ve kurgunun çekiciliği, ölümcül sih
hüküm sürdüğü bu heyecan dolu hikâyede okurları büyüleyecek.
Çin kültürünü heyecan verici bir gizemle harmanlıyor ve bu, sayfa
hızla çevirmek için mükemmel bir tarif.”

—*Booklist*

New York Times Çoksatını

2022 PEOPLE Magazine Yazın En İyi Romanı

Cosmopolitan 2022 Yılının En İyi Genç-Yetişkin Romanı

USA Today Çoksatını

Publishers Weekly Çoksatını

BookRiot 2022 Yılının En İyi Genç-Yetişkin Romanı

YALSA 2022 Seçkisinin En İyi Genç-Yetişkin Romanı

ABA Indie Çoksatını